

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

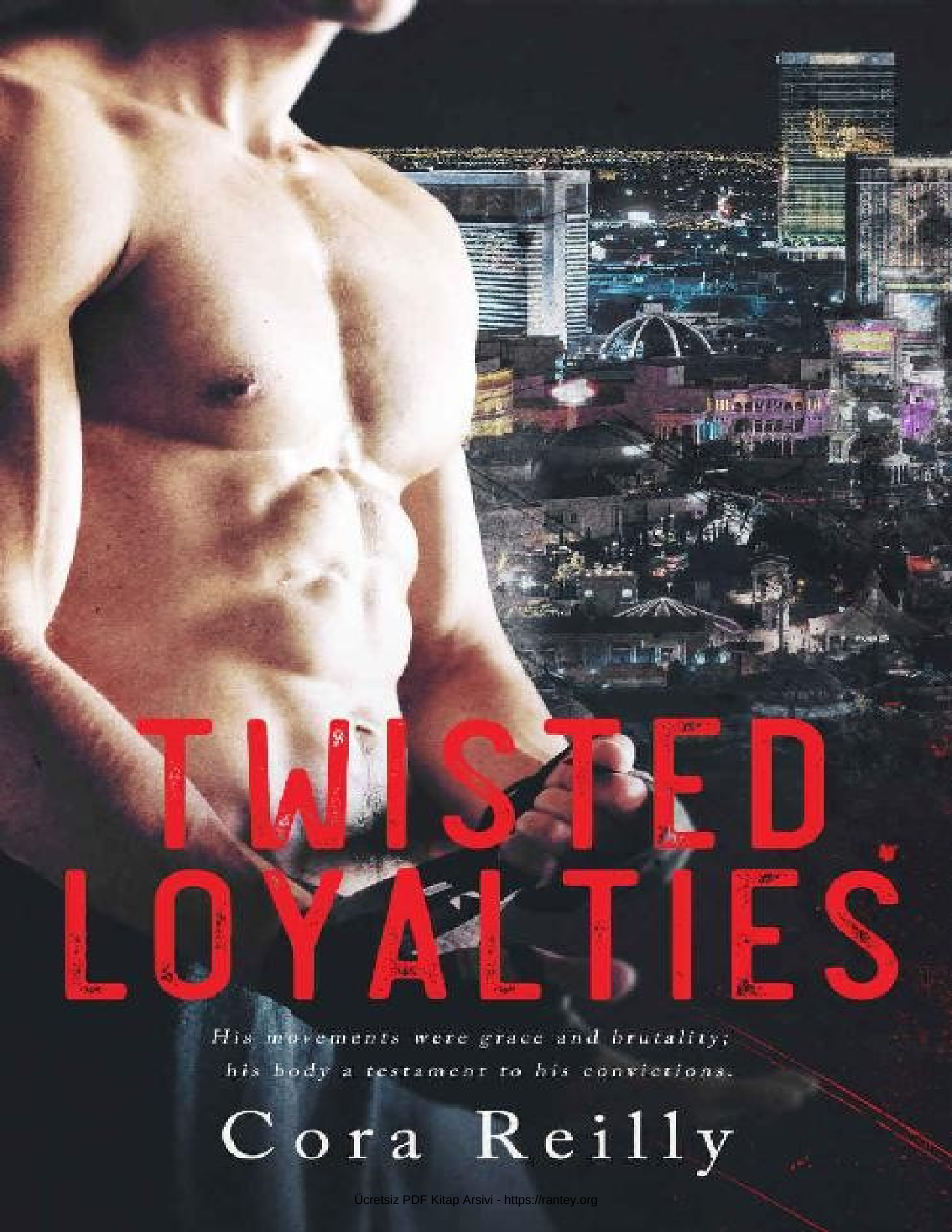
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED LOYALTIES

*His movements were grace and brutality;
his body a testament to his convictions.*

Cora Reilly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE CAMORRA CHRONICLES 1

TWISTED LOYALTIES FOUL MILES MARKED

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

ÇARPIK SADAKATLER

CORA REILLY

İçindekiler

Başlık Sayfası

Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26](#)

[Cora Reilly'nin Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

TWISTED LOYALTIES

BOOK ONE IN THE CAMORRA CHRONICLES

Cora Reilly

Telif Hakkı © 2018 Cora Reilly tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Kapak tasarımı: Romantic Book Affairs Designs

Sonraki kitapları, bonus içerikler ve hediyeler hakkında daha fazla bilgi edinmek için Cora'nın haber bültenine abone olun! (<http://corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html>)

Önsöz

NEW YORK - Famiglia bölgesi

LUCA ON YILDAN UZUN BİR SÜREDİR CAPO'YDU AMA İŞLER HIÇBİR ZAMAN şu anda olduklarından daha berbat durumdaydılar. Geniş maun masanın kenarına tünemiş, bölgelerinin sınırlarını gösteren buruşuk haritayı tarıyordu. Ailesi hâlâ Maine'den Georgia'ya kadar Doğu Kıyısı'nın tamamını kontrol ediyordu. On yıllardır hiçbir şey değişmemişti. Ancak Camorra, kısa bir süre önce Kansas City'yi Ruslardan alarak topraklarını Las Vegas'ın çok ötesine, doğuya doğru genişletmişti. Remo Falcone kendine fazla güvenmeye başlamıştı. Luca onun bir sonraki hamlesinin Outfit ya da Famiglia bölgesine bir saldırı olacağını sezmişti. Şimdi Falcone'nin gözünü kendi şehirlerine değil, Dante Cavallaro'nun şehirlerine diktiğinden emin olmalıydı. Famiglia ve Outfit arasındaki savaş zaten yeterince adamını öldürmüştü. Camorra ile yeni bir savaş onları parçalara ayırabilirdi. "Bu fikrin hoşuna gitmediğini biliyorum," diye mırıldandı askerine.

Growl başını salladı. "Bilmiyorum ama sana ne yapman gerektiğini söyleyecek konumda değilim. Sen Capo'sun. Sana sadece Camorra hakkında bildiklerimi söyleyebilirim ve bu da hiç iyi değil."

"Ne olmuş yani?" Luca'nın kardeşi ve sağ kolu Matteo bıçağını parmaklarının arasında döndürerek omuz silkti. "Onlarla başa çıkabiliriz."

Kapı çaldı ve Aria, Luca'nın kulübü Sphere'in bodrum katındaki ofise girdi. Sarı kaşlarını merakla kaldırdı, kocasının onu neden çağırıldığını merak ediyordu. Genelde işleri kendi başına hallederdi. Matteo ve Grawl çoktan içeri girmişlerdi ve Luca o içeri girdiğinde uzun gövdesini masaya yaslandığı yerden kaldırdı. Yanına gidip dudaklarından öptü ve sordu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Luca soğukkanlılıkla. Yine de yüzünde bir gariplik vardı. "Ama müzakereler için Camorra ile temasa geçtik."

Aria Grawl'a baktı. Altı yıl önce Camorra'nın Capo'su Benedetto Falcone'yi öldürdükten sonra Las Vegas'tan kaçmıştı. Onlara anlattığına göre Camorra, Outfit ya da Famiglia'dan çok daha kötüydü. Her zamanki uyuşturucu, kumarhane ve fuhuş işlerinin yanı sıra seks köleliği ve adam kaçırma işleriyle de uğraşıyorlardı. Mafya dünyasında bile kötü haber olarak görülüyorlardı. "Sen mi yaptın?"

"Outfit ile olan savaş bizi zayıflatıyor. Bratva zaten bölgemize girmişken, dikkatli olmalıyız. Biz fırsat bulamadan Outfit'in Camorra ile anlaşma yapma riskini göze alamayız. Bizimle birlikte savaşılırsa başımız belaya girer."

Aria'nın içini suçluluk duygusu kapladı. Chicago Outfit ile New York Famiglia arasındaki ateşkesin bozulmasının nedeni o ve kız kardeşleriydi. Luca ile evliliğinin iki aile arasında bir bağ oluşturmaları gerekiyordu ama en küçük kız kardeşi Liliana, Luca'nın askeri Romero ile evlenmek için Chicago'dan kaçtığında, Outfit'in patronu Dante Cavallaro onlara savaş ilan etti. Başka türlü tepki veremezdi.

"Sence bizimle konuşmayı düşünürler mi?" Aria sordu. Hâlâ neden burada olduğundan emin değildi. Camorra hakkında işe yarar bir bilgiye sahip değildi.

Luca başını salladı. "Bizimle konuşması için içlerinden birini gönderdiler. Yakında burada olur." Luca'nın sesindeki bir şey, alttan alta gelen bir gerilim ve endişe, kadının ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti.

"Birini göndererek büyük bir risk alıyorlar. Onun canlı dönüp dönmeyeceğini bilemezler," dedi Aria şaşkınlıkla.

"Bir can onlar için hiçbir şeydir," diye mırıldandı Growl. "Ve Capo kardeşlerinden birini göndermedi. Yeni İnfazcısını gönderdi."

Aria Luca, Matteo ve Hırıltı'nın kendisine bakışlarından hoşlanmamıştı. "Onun kurtulacağını düşünüyorlar," dedi Luca. "Çünkü o senin kardeşin."

Yer Aria'nın ayaklarının altından kayıp gitti ve masanın kenarına tutundu. "Fabi?" diye fısıldadı. Onu yıllardır görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Savaş ilan edildiğinden beri kardeşiyle görüşmesine izin verilmiyordu. Outfit'in Consigliere'i olan babası bundan emin olmuştu.

Düşüncelerinde durakladı. "Fabi'nin Camorra ile ne işi var? O Outfit'in bir üyesi. Bir gün babamı Consigliere olarak takip etmesi gerekiyordu."

Luca diğer adamlarla bakışarak, "Öyle olması gerekiyordu, evet," dedi. "Ama babanın yeni karısından iki küçük oğlu var ve görünüşe göre onlardan biri Consigliere olacak. Neler olduğunu bilmiyoruz ama Fabiano nedense Camorra'ya iltica etti ve onlar da bir şekilde onu aralarına aldılar. Bu konuda geçerli bilgi edinmek zor."

"Buna inanamıyorum. Kardeşimi tekrar görecekim. Ne zaman?" diye sordu hevesle. Luca'dan neredeyse dokuz yaş küçüktü ve Luca'yla evlenip Chicago'yu terk etmek zorunda kalana kadar onu o büyüttmüştü.

Growl kaşlarını çatarak başını salladı.

Luca Aria'nın omzuna dokundu. "Aria, kardeşin Camorra'nın yeni infazcısı."

Bilginin kafasına dank etmesi birkaç saniye sürdü. Aria'nın gözleri Growl'a kaydı. Dövmeleri ve yara izleriyle, karanlığıyla onu hâlâ korkutuyordu.

gözlerinden okunuyordu. Ve Luca'yla evli olmadığı için artık kolay kolay korkmuyordu.

Growl, Benettone Falcone'nin Capo olduğu dönemde Camorra'nın İnfazcısı'ydı. Ve şimdi Falcone'nin oğlu iktidarı ele geçirdiğinden, Fabi rolü devralmıştı. Yutkundu. *İnfazcı*. Kirli işleri onlar yapıyordu. Kanlı işleri. İnsanların itaat etmesini sağlarlardı ve itaat etmedikleri takdirde, İnfazcılar onların kaderinin aynı şeyi yapmayı düşünen herkes için bir uyarı olmasını sağlarlardı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Fabi olmaz. O böyle bir şey yapabilecek biri değil." Sevecen ve nazik bir çocuktuk, her zaman kız kardeşlerini korumaya çalışmıştı.

Matteo ona safça davrandığını söyleyen bir bakış attı. Umurunda değildi. Nazik, komik küçük kardeşinin anısını korumak için saf olmak istiyordu. Onu başka bir şey olarak hayal etmek istemiyordu.

"Tanıdığınız ağabeyiniz, bugün göreceğiniz ağabeyiniz olmayacak. O başka biri olacak. Tanıdığın o çocuk öldü. Ölmek zorunda. İnfaz, iyi kalplilere göre bir iş değildir. Acımasız ve kirli bir iştir. Ve Camorra, New York ya da Chicago'daki gibi kadınlara merhamet göstermez. Bunun değiştiğinden şüpheliyim. Remo Falcone da babası gibi sapık bir herif," dedi Growl kısık sesiyle.

Aria Luca'ya baktı, askerinin söylediklerine karşı çıkmasını umuyordu. Ama yalanlamadı. Aria'nın içinde bir şeyler çatırdadı. "Buna inanamıyorum. İnanmak da istemiyorum," dedi. "Nasıl bu kadar değişmiş olabilir?"

Luca'nın adamlarından biri "O burada," diye bilgi verdi. "Ama silahlarını teslim etmeyi reddediyor."

Luca başını salladı. "Fark etmez. Sayıca ondan fazlayız. Bırakın geçsin." Sonra Aria'ya döndü. "Belki bugün öğreniriz."

Adımlar yaklaştığında Aria gerildi. Kapı açıldı ve uzun boylu bir adam içeri girdi. Neredeyse Luca kadar uzundu. O kadar geniş değildi ama kaslıydı. Kıvrılmış gömlek kollarının altından bir dövme görünüyordu. Koyu renkli

Sarı saçları yanlardan kısa, tepeden biraz daha uzun kesilmişti ve buz mavisi gözleri...

Soğuk, hesapçı, temkinli.

Aria onu sokakta tanıyabileceğinden emin değildi. O artık bir çocuk değil, bir erkekti. Sadece yaş olarak değil. Gözleri ona dikilmişti. Gözlerinde tanıma parıldasa da geçmişteki gülümseme gelmedi. Tanrım, hatırladığı o neşeli çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama o onun kardeşiydi. Her zaman da öyle olacaktı. Aptalcaydı ama Luca'nın hırıltılı uyarısına aldırmadan ona doğru koştu.

Kollarını ona doladığında kardeşi gerildi. Sırtına bağlanmış bıçakları, göğsündeki kılıfta duran silahları hissedebiliyordu. Vücudunda daha fazla silah olacağını biliyordu. Adam ona sarılmadı ama ellerinden biri boynunu kavradı. Aria o zaman ona baktı. Adam dikkatini Luca'ya ve odadaki diğer adamlara çevirmeden önce gözlerinde öfke görmeyi beklemiyordu. "Silah çekmene gerek yok," dedi soğuk bir eğlenceyle. "Onca yolu kız kardeşime zarar vermek için gelmedim."

Boynuna dokunuşu bir tehditten çok bir yakınlık jesti gibi görünüyordu.

Luca'nın parmakları kızın üst koluna dolandı ve onu geri çekti. Fabiano gözlerinde kara mizahla sahneyi izledi. Bir santim bile kıpırdamadı.

"Tanrım," diye fısıldadı Aria gözyaşları içinde. "Ne oldu sana böyle?"

Yırtıcı bir sırıtış dudaklarını büktü.

Artık Fabi değil. Önündeki adam korkulacak biriydi.

Fabiano Scuderi.

Camorra'nın infazcısı.

Birinci Bölüm

Geçmiş:

F A B I A N O

KENDİ İÇİME KIVRILDIM. KARŞI KOYMADIM. HIÇ ETMEDİM.

Babam beni dövmeyle çalışırken homurdandı. Yumruk üstüne yumruk. Sırtıma. Kafama. Karnıma. Yeni çürükler yaratıyor, eski çürükleri uyandırıyor. Ayakkabısının burnu mideme girdiğinde nefesim kesildi ve safrayı yutmak zorunda kaldım. Eğer kusarsam, beni daha kötü döverekti. Ya da bıçağı alırdı. Ürperdim.

Sonra vuruşlar durdu ve yukarı bakmaya cesaret ettim. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırtıptım. Yüzümden aşağı ter ve kan damlıyordu.

Babam bana ters ters baktı, zor nefes alıyordu. Asker Alfonso'nun uzattığı havluya ellerini sildi. Belki de bu benim değerimi kanıtlamam için son sınavdı. Belki de sonunda Outfit'in resmi bir parçası olacaktım. Yaratılmış bir adam.

"Dövmemi yaptıracak mıyım?" Tısladım.

Babamın dudağı kıvrıldı. "Dövmen mi? Outfit'in bir parçası olmayacaksın."

"Ama-" Bana tekrar tekme attı ve ben de yan tarafıma düştüm. Sonuçları umursamadan devam ettim. "Ama sen emekli olduğunda ben Consigliere olacağım." *Öldüğün zaman.*

Yakamdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım acıyordu. "Sen benim kanımı boşa harcıyorsun. Sen ve kız kardeşlerin annenizin lekeli genlerini paylaşıyorsunuz. Birbiri ardına hayal kırıklıkları. Hepiniz birer hayal kırıklığısınız. Kız kardeşlerin fahişe ve sen de zayıfsın. Seninle işim bitti. Kardeşin Consigliere olacak."

"Ama o bir bebek. Ben senin en büyük oğlunum." Babam ikinci karısıyla evlendiğinden beri bana pislikmişim gibi davranıyordu. Bunun beni gelecekteki görevlerim için güçlü kılacağını düşünmüştüm. Ona değerimi kanıtlamak için her şeyi yaptım.

"Sen de kız kardeşlerin gibi bir hayal kırıklığısın. Beni utandırmana izin vermeyeceğim." Beni bıraktı ve bacaklarım çözüldü.

Daha fazla acı.

"Ama baba," diye fısıldadım. "Bu bir gelenek."

Yüzü öfkeyle buruştu. "O zaman kardeşinin benim en büyük oğlum olduğundan emin olmamız gerekecek." Kollarını sıvayan Alfonso'ya başıyla işaret etti. İlk yumruk önce karnıma, sonra kaburgalarımaya geldi. Yumruk üstüne yumruk vücudumu sarsarken gözlerimi babamdan ayırmadım, ta ki sonunda görüşüm kararana kadar. Beni öldürecekti.

"Bulunamayacağından emin ol, Alfonso."

Acı.

Kemik derinliğinde.

İnledim. Titreşimler kaburgalarımaya doğru bir sancı gönderdi. Gözlerimi açıp doğrulmaya çalıştım ama göz kapaklarım kabuk bağlamıştı. Tekrar inledim.

Ölmemiştim.

Neden ölmemiştim?

Umut alevlendi.

"Baba?" Mırıldandım.

"Kapa çeneni ve uyu, evlat. Yakında varacağız." Bu Alfonso'nun sesiydi.

Zorlukla oturur pozisyona geldim ve gözlerimi açtım. Görüşüm bulanıktı. Bir arabanın arkasında oturuyordum. Alfonso bana döndü. "Düşündüğümden daha güçlüymüşsün. Aferin sana."

"Nerede?" Öksürdüm, sonra yüzümü buruşturdum. "Neredeyiz?"

"Kansas City." Alfonso arabayı boş bir otoparka yönlendirdi. "Son durak."

Dışarı çıktı, sonra arka kapıyı açtı ve beni dışarı çekti. Kaburgalarımı tutarak acı içinde nefes aldım, sonra arabaya doğru sendeledim. Alfonso cüzdanını açtı ve bana yirmi dolarlık bir banknot uzattı. Aldım, kafam karışmıştı.

"Belki hayatta kalırsın. Belki de kurtulamayacaksın. Sanırım bu artık kadere bağlı. Ama on dört yaşında bir çocuğu öldürmeyeceğim." Boğazımı sıkarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Baban senin öldüğünü düşünüyor evlat, bu yüzden bizim bölgemizden uzak durduğundan emin ol."

Onların bölgesi mi? Benim bölgemdi. Outfit benim kaderimdi. Başka bir şeyim yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadım. Başını salladı, sonra arabanın etrafında yürüdü ve arabaya bindi. Arabayı sürdüğünde bir adım geri attım, sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Giysilerim kan içindeydi. Avuçlarımın içindeki bir dolarlık banknotu sıkıca kavradım. Sahip olduğum tek şey buydu. Yavaşça serin asfalta uzandım. Baldırıma yaptığım baskı bana oradaki kılıfta duran en sevdiğim bıçağı hatırlattı. Yirmi dolar ve bir bıçak. Vücudum ağrıyordu ve bir daha asla ayağa kalkmak istemiyordum. Hiçbir şey yapmanın anlamı yoktu. Ben bir hiçtim. Keşke Alfonso babamın emrettiği gibi yapsaydı ve beni öldürseydi.

Öksürdüm ve kan tadı aldım. Belki de yine de ölecektim. Gözlerim etrafta uçuştu. Sağ tarafımdaki binanın duvarında kocaman bir grafiti vardı. Kılıçların önünde hırlayan bir kurt.

Bratva'nın işareti.

Alfonso beni tek başına öldüremez.

Burası olurdu. Kansas City Ruslara aitti.

Korku beni kalkıp gitmeye zorladı. Nereye gideceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim. Her yerim ağrıyordu. En azından soğuk değildi. Geceyi geçirebileceğim bir yer aramak için yürümeye başladım. Sonunda bir kafenin girişine yerleştim. Hiç yalnız kalmamıştım, hiç sokaklarda yaşamak zorunda kalmamıştım. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim, bir iniltiyi yuttum. Kaburgalarım. Şiddetle acıyorlardı. Outfit'e geri dönemezdim. Babam beni öldürürdü. Belki Dante Cavallaro'yla bağlantı kurmayı deneyebilirdim. Ama o ve babam uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı. Lanet bir sıçan, korkak ve zayıf biri gibi görünürdüm.

Aria yardım ederdi. Midem sıkıştı. Lily ve Gianna'ya yardım etmesi, babamın benden nefret etmesinin en baştaki sebebiydi. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp New York'a koşarak Luca'ya beni Famiglia'nın bir parçası yapması için yalvarmak da olmayacaktı. Herkes benim değerli bir varlık olduğum için değil, bana acıdığı için alındığımı bilecekti.

Değersiz.

İşte bu kadar. Yalnızdım.

Dört gün sonra. Sadece dört gün. Param ve umudum tükenmişti. Her gece otoparka dönüyor, Alfonso'nun dönmesini, babamın fikrini değiştirmesini, bana attığı son acımasız, nefret dolu bakışın hayal ürünü olmasını umuyor, diliyordum. . Lanet bir aptaldım. Ve açtım.

İki gündür yemek yok. İlk gün tüm paramı hamburger, patates kızartması ve Dr. Pepper'a harcamıştım.

Kaburgalarımı tuttum. Ağrı daha da kötüleşmişti. Bugün yankesicilikle para almaya çalışmıştım. Yanlış adamı seçtim ve dayak yedim. Sokakta nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Denemeye devam etmek istediğimden de emin değildim.

Ne yapacaktım ki? Kıyafet yok. Gelecek yok. Onur yok.

Bratva grafitilerinin açıkça görülebildiği otoparkın zeminine çöktüm. Arkama yaslandım. Kapı açıldı, adamlar indi ve uzaklaştı. Bratva bölgesi.

Çok yorulmuştum.

Yavaş olmayacaktı. Uzuvarlarındaki ağrı ve umutsuzluk beni yerimde tutuyordu. Gece gökyüzüne baktım ve aylar önce göreve başlayacağım güne hazırlık olarak ezberlediğim yemini okumaya başladım. İtalyanca kelimeler ağzımdan dökülüyor, içimi kayıp ve umutsuzlukla dolduruyordu. Yemini defalarca tekrarlardım. Bir Made Man olmak benim kaderimdi.

Sağ tarafımda sesler vardı. Yabancı dilde erkek sesleri.

Birden siyah saçlı bir adam bana baktı. Benim kadar olmasa da yara bere içindeydi ve dövüş şortu giymişti. "Dışarıda Omertá saçan çılgın bir İtalyan olduğunu söylüyorlar. Sanırım seni kastettiler."

Sustum. 'Omertá'yı benim söyleyeceğim gibi, bir anlamı varmış gibi söylemişti. Yara izleriyle kaplıydı. Sadece birkaç yaş büyüktü. Belki on sekiz.

"Bu bölgede böyle saçma sapan konuşmak ya ölmek istiyorsun ya da kafayı yemişsin demektir. Muhtemelen ikisi de."

"O yemin benim hayatımdı," dedim.

Omuz silkti, sonra omzunun üzerinden baktı ve çarpık bir gülümsemeyle geri döndü. "Şimdi bu senin ölümün olacak."

Doğrudum. Dövüş şortu giymiş, vücutları kurt ve kalaşnikof dövmeleleriyle kaplı, kafaları sinekkaydı tıraşlı üç adam Bratva grafitilerinin yanındaki bir kapıdan çıktı.

Arkama yaslanıp Alfonso'nun bitiremediği işi bitirmelerine izin vermeyi düşündüm. "Hangi aile?" Siyah saçlı adam sordu.

"Kıyafet," diye cevap verdim, bu kelime kalbimde bir delik açsa bile.

Başını salladı. "Diyelim ki senden kurtuldular. Bir Made Man olmak için gerekenleri yapacak cesaretin yok mu?"

Kimdi o? "Gereken her şeye sahibim," diye tısladım. "Ama babam ölmemi istiyor."

"O zaman kanıtla. Ve şimdi yerden kalk ve dövüş." Hareket etmeyince gözlerini kıstı. "Kalk. Kalk. Siktir. Kalk."

Dünyam dönse ve kaburgalarımı tutmak zorunda kalsam da yaptım. Siyah gözleriyle yaralarımı inceledi. "Sanırım dövüşün çoğunu benim yapmam gerekecek. Silahın var mı?"

Baldırımın etrafındaki kılıftan Karambit bıçağımı çıkardım.

"Umarım bu şekilde başa çıkabilirsin."

Sonra Ruslar üzerimize geldi. Adam Ruslardan ikisini meşgul edecek bir dövüş sanatına başladı. Üçüncüsü bana doğru yöneldi. Bıçağımı ona doğru salladım ama ıskaladım. Göğsümün acıyla çığlık atmasına neden olan birkaç darbe indirdi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Morarmış bedenimin onun gibi eğitilmiş bir dövüşçüye karşı hiç şansı yoktu. Yumrukları üzerime yağıyordu, sert, hızlı, acımasız. *Acı.*

Siyah saçlı adam saldırganıma doğru hamle yaptı ve dizini karnına sapladı. Rus öne düştü ve ben de bıçağımı kaldırdım, bıçak karnına saplandı. Parmaklarımdan kan damladı ve Rus yan tarafına devrilerek ölürken yanmış gibi sapı bıraktım.

Karnından çıkan bıçağıma baktım. Siyah saçlı adam bıçağı çıkardı, ölü adamın şortundaki bıçağı temizledi ve sonra bana uzattı. "İlk cinayetin mi?" Alırken parmaklarım titredi, sonra başımı salladım.

"Daha fazlası olacak."

Diğer iki Rus da ölmüştü. Boyunları kırılmıştı. Elini uzattı, ben de tuttum ve beni ayağa kaldırdı. "Gitmeliyiz. Daha fazla Rus piç yakında burada olacak. Gel hadi."

Beni dövülmüş bir kamyonu doğru götürdü. "Dövüşmek için geldiğim son iki gece otoparkta sinsice dolaştığımı fark ettim."

"Neden bana yardım ettin?"

Yine o çarpık glmsemi vardı. "nk savaşmayı ve öldürmeyi seviyorum. Çünkü lanet Bratva'dan nefret ediyorum. Çünkü ailem de lmemi istiyor. Ama en önemlisi, benim olanı geri almama yardım edecek sadık askerlere ihtiyaım olduğu için."

"Kimsin sen?"

"Remo Falcone. Ve yakında Camorra'nın Capo'su olacağım." Kamyonun kapısını açtı ve içeri girmek üzereyken ekledi. "Yardım edebilirsin ya da Bratva'nın seni almasını bekleyebilirsin."

Ben girdim. Bratva yüzünden değil.

Çünkü Remo bana yeni bir amaç, yeni bir kader göstermişti.

Yeni bir aile.

İkinci Bölüm

Leona

GREYHOUND OTOBÜSÜNÜN CAMI YAPIŞ YAPIŞ SICAKTI, YA DA BELKİ DE BENİM yüz. Arkamdaki sıradaki bebeğin ağlaması on dakika önce kesilmişti - neredeyse iki saat sonra. Yanağımı camdan sıyırdım, halsiz ve yorgun hissediyordum. Havasız koltuğa sıkışmış saatler sonra dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordum. Las Vegas'ın lüks banliyöleri, fıskiyelerle her zaman yeterince sulanan tertemiz yeşillikleriyle önümden geçip gidiyordu. Etraf çölle çevriliydi, bu muhtemelen para sahibi olmanın en büyük işaretiydi. Yeni boyanmış evlerin verandalarını ve önlerini özenle hazırlanmış Noel süsleri süslüyordu.

Orası benim durağım olmazdı.

Otobüs, çıplak ayaklarımın altında zemin titreyerek ilerledi ve sonunda şehrin hiçbir turistin ayak basmayacağı kısmına geldi. Yiyebildiğin kadar açık büfeler burada sadece 9,99 dolardı, 59 dolar değil. İkisini de karşılayamazdım. Sırt çantamı omzumda salladım. Umursadığımdan değil. Bu gibi yerlerde büyümüştüm. Phoenix, Houston, Dallas, Austin... ve sayamayacağım kadar çok yerde.

Alışkanlıkla cebime uzanıp artık orada olmayan bir cep telefonu aradım. Annem onu son doz kristal meth için satmıştı. O 20 dolar hiç şüphesiz acınacak bir satışı.

Parmak arası terliklerimi giydim, sırt çantamı omzuma attım ve otobüsten inip uzun bir nefes almadan önce diğer insanların çoğunun gitmesini bekledim. Hava Austin'dekinden daha kuruydu ve birkaç derece daha soğuktu ama yine de kış soğuğu değildi. Nedense annemden uzakta kendimi daha özgür hissediyordum. Bu onun terapi için son şansıydı. Başarılı olmasını umuyordum. Başarabileceğini umduğum için aptaldım.

"Leona?" diye derin bir ses geldi sağ tarafta bir yerden.

Şaşırarak döndüm. Babam benden birkaç adım ötede duruyordu. Kalçalarında yaklaşık otuz kilo daha fazla ve kafasında daha az saç vardı. Beni kucağına almasını beklemiyordum. Bunu yapacağına söz vermişti ama onun ya da annemin verdiği sözün ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Ayakkabılarımın altındaki kirden daha az. Belki de iddia ettiği gibi gerçekten değişmişti?

Yıpranmış mokasen ayakkabılarının altında sigarasını çabucak söndürdü. Kısa kollu gömleği kesesinin üzerine kadar uzanıyordu. Onda beni endişelendiren düzensiz bir hava vardı.

Gülümsedim. "Tek ve biricik."

Sormak zorunda kalmasına şaşırmamıştım. Onu en son on dördüncü yaş günümde, beş yıldan fazla bir süre önce görmüştüm. Onu tam olarak özlememiştim. Onun asla olamayacağı bir baba fikrini özlemiştim. Yine de onu tekrar görmek güzeldi. Belki de yeniden başlayabilirdik.

Yanıma geldi ve beni garip bir şekilde kucakladı. Kalan ter ve duman kokusuna rağmen kollarımı ona doladım. Biri bana sarılmayalı uzun zaman olmuştu. Geri çekildi ve beni tepeden tırnağa taradı. "Büyümüşsün." Gözleri gülümsememin üzerinde durdu. "Ve sivilcelerin gitmiş."

Üç yıldır öyleyim. "Tanrıya şükür," dedim onun yerine. Ellerini ceplerine soktu, sanki aniden benimle ne yapacağından emin olamamış gibiydi.

"Aradığında şaşırdım."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına çektim, bununla nereye varmak istediğini bildiğimden emin değildim. "Hiç yapmadın," dedim, sesim neşeli çıkıyordu. Vegas'a suçluluk duygusu dağıtmaya gelmemiştim. Babam hiçbir zaman iyi bir baba olmamıştı, ama her zaman başarısız olsa da ara sıra denemişti. Annem ve o, ikisi de kendi tarzlarında berbat durumdaydılar. Bağımlılıkları her zaman benimle olması gerektiği gibi ilgilenmelerine engel olmuştu. Bu hep böyle olacaktı.

Beni değerlendirdi. "Benimle kalmak istediğine emin misin?"

Gülümsemem dalgalandı. Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Beni etrafında istemiyor muydu? Keşke beni Amerika'nın yarısına götürecek bir otobüs biletinin parasını ödmeden önce bundan bahsetseydi. Bağımlılığını yendiğini, iyi bir işi ve normal bir hayatı olduğunu söylemişti. Ona inanmak istedim.

"Yanımda olduğun için mutlu olmadığımın değil. Seni özledim," dedi çabucak; çok çabuk. Yalanlar.

"Sonra ne olacak?" Yükselen kırgınlığımı gizlemeye çalışarak ama başaramayarak sordum. "Senin gibi iyi bir kız için iyi bir yer değil, Leona."

Güldüm. "Hiçbir zaman şehrin güzel yerlerinde yaşamadım," dedim ona. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır. Burası farklı. İnanın bana."

"Merak etme. Beladan uzak durma konusunda iyiyimdir." Yıllarca pratik yapmışım. Bir sonraki uyuşturucu için her şeyi, hatta vücudunu bile satan metamfetamin bağımlısı bir anneyle başınızı eğip kendi işinize bakmayı öğrenmeniz gerekiyordu.

"Bazen bela sizi bulur. Buralarda sandığınızdan daha sık olur." Bunu söyleme şeklinden, belanın onun hayatında sürekli bir misafir olduğu endişesine kapıldım.

İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse baba, günlerinin çoğunu kanepede sızarak geçiren bir anneyle yaşadım ve sen beni alacak kadar hiç endişelenmedin.

ondan uzakta. Artık büyüdüğüme göre, günah şehrinde yaşamayı kaldıramayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bana baktı ama sonra ben elimi sıkamadan sırt çantamı aldı. "Haklısın."

"Ve burada sadece üniversite için yeterli parayı kazanana kadar kalacağım. Buralarda bahşişlerle iyi para kazanabileceğim yeterince yer var sanırım?"

Çalışmak istediğim için rahatlamış görünüyordu. Onunla yaşayacağımı mı düşünmüştü?

"Yeterince yer var ama senin gibi bir kız için uygun olan çok az yer var."

Gülümseyerek başımı salladım. "Merak etme. Ayyaşlarla başa çıkabilirim." "Onlar için endişelenmiyorum," dedi endişeyle.

FABIANO

"Gerçekten Famiglia ile çalışmayı mı düşünüyorsun?" Başımı hedef alan bir tekmeyi savuştururken nefes nefese kaldım. "Sana Outfit'le nasıl uğraştıklarını anlatmıştım."

Sargılı yumruğumu Remo'nun böğrüne indirdim, sonra bacaklarına bir tekme atmaya çalıştım ama onun yerine karnıma bir yumruk yedim. Geri sıçradım, Remo'nun ulaşamayacağı bir yere. Sonra sola doğru bir saldırı numarası yaptım ama onun yerine sağ bacağımla tekme attım. Remo'nun kolu yukarı fırladı, kafasını korudu ve tekmemin tüm gücünü aldı. Düşmedi. "Onlarla çalışmak istemiyorum. Ne lanet Luca Vitiello'yla ne de lanet Dante Cavallaro'yla. Onlara ihtiyacımız yok."

"O zaman beni neden New York'a gönderdiniz?" diye sordum.

Remo sol tarafıma iki hızlı yumruk indirdi. Nefesimi içime çektim ve dirseğimi omzuna indirdim. Tısladı ve uzaklaştı,

ama onu yakalamıştım. Kolu çok aşağı sarkıyordu. Omzunu yerinden çıkarmıştım. En sevdiğim hareket.

"Açık ret mi?" diye sordu yarı şaka, acı çektiğini belli etmeden.

"Sen bilirsin."

Remo bir şeyleri kırmayı severdi. Daha iyi bir şey sevdiğini sanmıyordum. Bazen isyan etmemi istediğini düşünürdüm, böylece beni kırmayı deneyebilirdi çünkü onun en büyük meydan okuması ben olurum. Ona bu şansı vermeye hiç niyetim yoktu. Başarılı olacağından değil.

Ters ters baktı ve bana saldırdı. İlk iki tekmesini zar zor savuşturdum; üçüncüsü göğsüme isabet etti. Boks ringine fırlatıldım ve neredeyse dengemi kaybediyordum ama ipi tutarak kendimi yakaladım. Hızla doğruldum ve yumruklarımı kaldırdım.

"Sikeyim böyle işi," diye hırladı Remo. Kolunu tuttu ve omzunun yerini değiştirmeye çalıştı. "Bu işe yaramaz uzuvla savaşamam."

Ellerimi indirdim. "Yani pes mi ediyorsun?" "Hayır," dedi. "Bağla."

"Berabere," diye kabul ettim. Nasıl dövüşüleceği hakkında hiçbir fikri olmayan cılız bir çocuk olduğum ilk yıl hariç, dövüşlerimizde beraberlikten başka bir şey olmamıştı. İkimiz de çok güçlü dövüşçülerdik, acıya çok alışmıştık, yaşayıp yaşamadığımızı umursamıyorduk. Eğer sonuna kadar dövüşseydik, ikimiz de ölürdük, buna hiç şüphe yoktu. Yerden bir havlu kaptım ve göğsümdeki ve kollarımdaki kan ve teri sildim.

Remo homurdanarak sonunda kolunu düzeltmeyi başardı. Yardım etseydim, daha hızlı ve daha az acı verici olurdu. Bana asla izin vermezdi. Acı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne de benim için.

Ona temiz bir havlu fırlattım ve o da bunu kanıtlamak için yaralı koluyla havluyu yakaladı. Saçlarını kuruladı ama sadece kafasındaki kesikten akan kanı siyah saçlarına yaymayı başardı. Havluyu düşürdü

belirsiz bir şekilde. Sol şakağından sol yanağına doğru uzanan yara izi dövüşmekten kızarmıştı.

"Peki neden?" Parmaklarımın ve bileğimin etrafındaki kırmızı bandajları çıkararak sordum.

"Orada işlerin nasıl gittiğini görmek istiyorum. Merak ediyorum. Hepsi bu. Ve düşmanlarımı tanımayı severim. Sadece etkileşimlerini izleyerek hepimizden daha fazla bilgi toplayabilirsin. Ama en önemlisi onlara net bir mesaj göndermek istiyorum." Koyu renk gözleri sertleşti. "Kız kardeşlerinle mutlu aile rolü oynamayı ve Vitiello'nun fino köpeklerinden biri olmayı düşünmüyorsun değil mi?"

Tek kaşımı kaldırdım. Beş yıldan fazla. Ve gerçekten sormak zorunda mıydı? Kendimi boks ringinin üzerinde salladım ve neredeyse hiç ses çıkarmadan diğer taraftaki zemine indim. "Ben Camorra'ya aitim. Hepsi beni terk ettiğinde, sen beni yanına aldın. Beni bugün olduğum kişi yaptın Remo. Beni hainlikle suçlamaman gerektiğini bilmelisin. Senin için hayatımı ortaya koyacağım. Ve eğer mecbur kalırsam, Outfit ve Famiglia'yı da yanımda cehenneme götürürüm."

"Bir gün şansın olacak," dedi.

Onun için hayatımı feda etmek mi, yoksa diğer aileleri alaşağı etmek mi? "Senin için başka bir görevim var."

Başımı salladım. Bunu bekliyordum. Gözlerimi tuttu. "Aria'ya yaklaşılabilecek tek kişi sensin. O Vitiello'nun zayıf noktası."

İfademi soğukkanlı tuttum.

"Onu bana getir, Fabiano." "Ölü mü diri mi?"

Gülümsedi. "Yaşıyor. Onu öldürürseniz Vitiello kudurur ama karısı elimizde olursa bizim kuklamız olur."

Famiglia'yı yıkmakla neden ilgilendiğini sormama gerek yoktu. Onların topraklarına ihtiyacımız yoktu ve Dante ortadaki her şeye sahip olduğu sürece çok da değerli değildi. Batı'da zaten yeterince para kazanıyorduk. Remo intikam peşindeydi. Luca bir hata yapmıştı.

Camorra'nın eski infazcısını yanına almış ve Las Vegas'ta şehri yönetecek güçlü bir Capo yokken adamı birçok yüksek rütbeli Camorrista'yı öldürmesi için geri göndererek daha da büyük bir hata yapmıştı. Remo'dan önce.

"Olmuş bilin."

Remo başını eğdi. "Baban senin değerini göz ardı ettiği için tam bir aptaldı. Ama babalar böyledir işte. Benimki asla Capo olmama izin vermezdi. Ne yazık ki onu kendim öldüremedim."

Bu Remo'nun beni kışkırdığı bir şeydi. Hâlâ babamı öldürebilirdim ve bir gün öldürecektim.

New York'a en son ayak bastığımdan bu yana yıllar geçmişti. Bu şehri hiç sevmemiştim. Benim için kayıptan başka bir şey ifade etmiyordu.

Ben yaklaşırken Küre'nin önündeki fedai bana bir kez daha baktı. Çatıda başka bir koruma daha olduğunu fark ettim. Bizim dışımızda sokak ıssızdı. Bu durum, ilk parti müdavimleri içeri girmeye çalışana kadar değişmeyecekti.

Korumanın önünde durdum. Elini belindeki silahın üzerine koydu. Yeterince hızlı olamayacaktı. "Fabiano Scuderi," dedim basitçe. Elbette biliyordu. Hepsi biliyordu. Tek kelime etmeden bekleme odasına girmeme izin verdi. İki adam yolumu kesti. "Silahlar," diye emretti içlerinden biri, bir masayı işaret ederek.

"Hayır," dedim.

Benden birkaç santim kısa olan ikisinden daha uzun olanı yüzünü benimkine yaklaştırdı. "O da neydi öyle?"

"Bu bir hayırdı. Eğer beni anlayamayacak kadar sağır ya da aptalsan, anlayabilecek birini bul. Sabrım tükeniyor."

Adamın kafası kıpkırmızı oldu. Kafasını vücudundan ayırmak için üç hamle yapması gerekecekti. "Capo'ya burada olduğunu ve elindekini bırakmayı reddettiğini söyle.

silahlar."

Luca'dan bahsederek beni korkutabileceğini düşündüyse yanılıyordu. Ondan korktuğum ve ona hayranlık duyduğum zamanlar çoktan geçmişti. Tehlikeliydi şüphesiz, ama ben de öyleydim.

Sonunda geri döndü ve nihayet mavi ışıklı vestiyerden ve dans pistinden geçip bodruma inmeme izin verildi. Dışarıdan gelenlerin çığlıklara kulak misafiri olmasını engellemek isteyen biri için iyi bir yer. Bu da beni tedirgin etmeyi başaramadı. Famiglia Camorra'yı çok iyi tanımıyordu, beni de çok iyi tanımıyordu. Gücümüz görmezden gelemeyecekleri kadar artana kadar onların dikkatini çekmeye hiç değmemiştik.

Ofise adımımı atar atmaz etrafımı taradım. Growl sol tarafta duruyordu. *Hain*. Remo onun kellesinin plastik bir torba içinde kendisine teslim edilmesini çok isterdi. Adam babasını öldürdüğü için değil, Camorra'ya ihanet ettiği için. Bu suç acı dolu bir ölüme değerdi.

Odanın ortasında ikisi de uzun boylu ve esmer olan Luca ve Matteo ile sarı saçlarıyla ışık saçan kız kardeşim Aria vardı.

Daha uzun boylu olduğunu hatırlıyordum ama yine de onu son gördüğümde çocuktum. Yüzündeki şok çok açıktı. Hâlâ duygularını koluna takıyordu. Luca'yla evliliği bile bunu değiştirmemişti. Luca'nın şimdiye kadar onun ruhunu kırmış olması gerekirdi. Yeni biri olduğum zamanları hatırladığım gibi olması garipti.

Bana doğru koştu. Luca ona doğru uzandı ama Luca çok hızlıydı. Aria bana çarptığı anda o ve adamları silahlarını çektiler. Elim bir an için boynuna geldi. Bana sarıldı, ellerini sırtımda, bıçaklarımın olduğu yere uzattı. Çok güveniyordu. Onu bir kalp atışında öldürebilirdim. Boynunu kırmak çok az çaba gerektirirdi. Daha önce de ölümüne dövüşlerde böyle öldürmüştüm. Luca'nın kurşunu çok geç olabilirdi. Bana umutla baktı, sonra yavaş yavaş farkına vardı ve korkuya kapıldı. Evet, Aria. Artık küçük bir çocuk değilim.

Tekrar yukarı baktım. "Silah çekmeye gerek yok," dedim Luca'ya. Dikkatli bakışları, boynunda mükemmel bir şekilde duran parmaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyordu. Kendisi fark etmese bile küçük karısının içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. "Bunca yolu kız kardeşime zarar vermek için gelmedim."

Gerçek buydu. Onu incitmek gibi bir niyetim yoktu, incitebilecek olsam bile. Remo'nun onun için aklında ne olduğunu söyleyemezdim. Kot pantolonunun cebine bir not sıkıştırdım.

Luca sendeleyerek bize doğru geldi ve onu benden uzaklaştırdı, gözlerinde açık bir uyarı vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Aria, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ne oldu sana böyle?"

Gerçekten sormak zorunda mıydı? Kız kardeşlerimi kurtarmakla o kadar meşguldü ki, bunun benim için ne anlama geleceğini düşünmemiş miydi?

"Sen, Gianna ve Liliana oldu."

Şaşkınlık yüzünü kapladı. Gerçekten anlamamıştı. İçimden soğuk bir öfke geçti ama onu bastırdım. Geçmişimdeki her korku beni bugün olduğum kişi yapmıştı.

"Anlamıyorum."

"Liliana da kaçıp gittikten sonra babam hepimizde bir sorun olduğuna karar verdi. Belki de sorun damarlarımızda dolaşan annemin kanıydı. Benim de başka bir talihsizlik olduğumu düşündü. Beni dövmeyle çalıştı. Belki de yeterince sık kanarsam, bu zayıflığın izlerinden kurtulacağımı düşündü. İkinci karısı bir erkek çocuk doğurduğu anda, artık işe yaramadığıma karar verdi. Adamlarından birine beni öldürmesini emretti. Ama adam bana acıdı ve Bratva'nın beni öldürmesi için Kansas City'de bir bok çukuruna götürdü. Yirmi dolarım ve bir bıçağım vardı." Durakladım. "Ve o bıçağı iyi bir amaç için kullandım."

Kelimelerin içine işlediğini görebiliyordum. Başını iki yana salladı. "Seni incitmek istemedik. Sadece Liliana'yı korkunç bir evlilikten kurtarmak istedik. Biz

kurtarılmaya ihtiyacın olacağını düşünmemiştim. Sen bir çocuktun. Outfit'in bir askeri olma yolundaydın. İsteseydin seni kurtarırdık."

"Kendimi kurtardım," dedim basitçe.

"Hâlâ... Las Vegas'tan ayrılabilirsin," dedi Aria dikkatle. Luca ona ters ters baktı.

Karanlık bir şekilde güldüm. "Camorra'dan ayrılıp Famiglia'ya katılacağımı mı ima ediyorsun?"

Ses tonumun sertliği karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Bu da bir seçenek."

Bakışlarımı Luca'ya çevirdim. "O Capo mu yoksa sen mi? Buraya gösteriyi yöneten adamla konuşmaya geldim ama şimdi bir kadın olabileceğini düşünüyorum." Luca sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyordu, en azından açıkça. "O senin kız kardeşin. Ben izin verdiğim için konuşuyor. Merak etme, Fabi, sana söyleyecek bir şeyim olsaydı, söylerdim."

Fabi. Lakap beni olması gerektiği gibi tahrik etmemişti. Bunu unutmuştum. Vegas'ta kimse beni bu isimle tanımıyordu ve tanısalar bile kullanmaya cesaret edemezlerdi.

"Biz senin düşmanın değiliz Fabi," dedi Aria. Ve bunu kastettiğini biliyordum. Capo'nun yardımcısıydı ama yine de hiçbir şey bilmiyordu. Kocasını benim onu gördüğüm gibi görüyordu: izlenmesi gereken bir rakip. Kendi bölgesine izinsiz giren bir yırtıcı.

"Ben Camorra'nın bir üyesiyim. Siz benim düşmanımsınız." Bu yolculuk bir işe yaradıysa, o da eskiden olduğum o aptal, zayıf çocuktan geriye hiçbir şey kalmadığını kendime kanıtlamaktı. Önce babam tarafından, daha sonra da sokaklarda ve dövüş kafeslerinde bu dünyada bir yer edinmek için savaşırken dövülerek içimden sökülüp atılmıştı.

Aria anlam veremeyerek başını salladı. Beni bilerek terk etmemişti, bilerek kaçmalarına yardım ederek kız kardeşlerimle kaderimi belirlememişti ama bazen kazayla neden olduğumuz şeyler en kötüsüydü.

"Remo'dan sana bir mesajım var," dedim Luca'ya, kız kardeşimi görmezden gelerek. Onunla daha sonra ilgilenecektim. Yeni Zelanda'ya gelmemin tek nedeni o değildi.

York'a. "Remo'ya ya da Camorra'ya sunabileceğin hiçbir şey yok, belki de karını ona bir eğlence gezintisi için göndermediğin sürece." Bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı, çünkü o benim kız kardeşimdi.

Aria yoluna çıkmadan önce Luca odanın yarısına gelmişti. Silahımı ve bıçaklarımdan birini çıkarmıştım. "Sakin ol Luca," diye yalvardı Aria. Bana ters ters baktı. Beni paramparça etmek istiyordu ve ben de bunu denediğini görmek istiyordum. Zorlu bir rakip olacaktı. Bunun yerine kız kardeşimin onu ikna etmesine izin verdi ama gözlerinde bir söz vardı: *Sen öldün*.

Remo asla bir kadını dinlemez, kimsenin önünde böyle bir zayıflık göstermezdi. Ben de öyle. Outfit ve Famiglia yıllar içinde zayıflamıştı. Bizim için bir tehdit değillerdi. Durumu akıllıca ele alırsak, yakında bölgeleri bizim olacaktı.

Sahte bir selam verdim. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Lilly ve Gianna'nın nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?" Aria umutla sordu, hâlâ eskiden tanıdığı çocuktan bir iz arıyordu. Onun temelli gittiğini ne zaman anlayacağını merak ediyordum. Belki de Camorra bir gün iktidarı ele geçirdiğinde ve ben bıçağımı kocasının kalbine sapladığımda.

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. New York'taki şımartılmış hayatın için gittiğin gün, benim için var olmaktan çıktın."

Döndüm. Düşmana sırtımı dönmek genelde yaptığım bir şey değildi. Ama Aria'nın yavru köpek bakışlarıyla Luca'nın beni öldürmesine engel olacağını biliyordum ve ona ve kardeşi Matteo'ya onlardan korkmadığımı göstermek istiyordum. Uzun zamandır kimseden korkmamıştım.

Saat neredeyse gecenin ikisiydi. Bir süre önce kar yağmaya başlamıştı ve ince bir beyaz tabaka ceketimi ve ayaklarımdaki zemini kaplamıştı. Bir saatten fazladır bekliyordum. Belki de Aria sandığımdan daha akıllıydı.

Yumuşak adımlar sağımda gıcırdadı. Duvarı ittim, silahımı çektim ama Aria kalın bir yün palto ve atkıya sarınmış halde karşıma çıkınca indirdim. Karşımda durdu. "Merhaba Fabi." Cebine soktuğum kâğıdı uzattı. "Yardıma ihtiyacın olduğu için benimle yalnız konuşmak istediğini söylemiştin?"

Başkalarına, önce Gianna'ya, sonra Lily'ye ve şimdi de bana yardım etme ihtiyacı onun en büyük zayıflığıydı. Gerçekten evde kalmasını dilerdim. Yaklaştım.

Bana üzgün gözlerle baktı. "Ama yalan söylüyordun, değil mi?" diye fısıldadı. Bu kadar yakın durmasaydık, onu anlayamazdım. "Beni yalnız bırakmaya çalışıyordun."

Madem biliyordu, neden gelmişti?

Merhamet mi umuyordu? Sonra neden fısıldadığını anladım. Silahıma daha sıkı sarıldım. Gözlerim karanlığı taradı ve Luca'yı en soldaki duvara yaslanmış, silahını kafama doğrultmuş halde buldum.

O zaman gülümsedim çünkü onu hafife almıştım ve küçük, zayıf bir yanımla rahatlamıştı. "Sonunda mantıklı davranıyorsun, Aria."

"Mafya hayatı hakkında bir iki şey bilirim."

Şüphesiz sadece Luca'nın görmesine izin verdiği şeyleri.

"Hayatın için endişelenmiyor musun?" diye sordu merakla. "Neden endişeleneyim ki?"

İç çekti. "Camorra beni kaçırmak mı istedi?" Yine o fısıltı, Luca'nın kulakları için değildi. Beni onun gazabından kurtarmaya mı çalışıyordu? Bunu yapmamalıydı.

Hiçbir şey söylemedim. Luca'nın aksine, sırf bana gözlerini kırptığı için bilgi vermedim. Ablam olarak üzerimde güç sahibi olduğu zamanlar çoktan geçmişti. Ama sessizliğim ihtiyacı olan tek cevap gibi görünüyordu.

Bir kolunu kaldırdı ve ben de dikkatle hareketini takip ettim. Diğer eliyle bileğinden bir mücevher parçası çıkardı ve bana uzattı.

"Annemindi. Ölümünden kısa bir süre önce bana vermişti. Senin almanı istiyorum."

"Neden?" Safir taşlı altın bileziğe bakarken sordum. Annemin bunu taktığını hatırlamıyordum ama o öldüğünde sadece on iki yaşındaydım ve Outfit'e kabul edilme sürecine başlamanın eşiğindeydim. Aklımda pahalı mücevherlerden başka şeyler vardı.

"Çünkü hatırlamanı istiyorum." "Beni terk eden ailemi mi?"

"Hayır, eskiden olduğun çocuk ve hala olabileceğin adam."

"Hatırlamak istediğimi kim söyledi?" Alçak bir sesle, karanlığa rağmen gözlerimin içine bakabilmesi için ona doğru eğilerek söyledim. Luca'nın emniyet mandalını bırakırken çıkardığı yumuşak tıkırtıyı duydum. Sırıttım. "Daha iyi bir adam olmamı istiyorsun. Neden kafama silah doğrultan adamla başlamıyorsun?"

Bileziği göğsüme doğru itti ve ben de sonunda aldım.

"Belki bir gün, dönüştüğün şeye rağmen seni sevecek birini bulursun ve o senin daha iyi olmanı ister." Bir adım uzaklaştı. "Güle güle, Fabiano. Luca bir daha New York'a gelersen bunu hayatınla ödeyeceğini bilmeni istiyor."

Parmaklarım bileziği sıkıca kavradı. Bu Tanrı'nın unuttuğu şehre bileziği Luca'nın kanayan ellerinden koparıp almaktan başka bir amaçla dönmeye niyetim yoktu.

Üçüncü Bölüm

FABIANO

VEGAS'A DÖNMEK, HER ZAMAN EVE DÖNMEK GIBİ HİSSETTİRMIŞTİR. NEVADA'DA BULUNMUŞTUM.

neredeyse beş yıldır. İlk geldiğimde, bu kadar uzun süre dayanabileceğimi düşünmemiştim. Beş yıl. Babam ölmemi istediğinden beri çok şey değişmişti. Geçmiş geçmişte kalmıştı ama bazen anılar geri geliyor ve Remo'ya neden sadakatimi ve hayatımı borçlu olduğumu hatırlatıyorlardı. O olmasaydı, çoktan ölmüş olurdum.

Belki de Chicago Outfit'in bir üyesi olarak ilk işimi berbat ettikten sonra bunun olacağını tahmin etmeliydim. En küçük kız kardeşim Liliana'nın düğün gününde koridorlarda devriye gezme göreviyle onurlandırılmıştım. Kız kardeşlerim Aria ve Gianna ile kocaları Matteo ve Luca'nın yanı sıra Liliana ve *kesinlikle* evlendiği adam olmayan biriyle karşılaşana kadar heyecanlıydım.

Liliana'yı yanlarında New York'a götüreceklerini hemen anlamıştım ve ayrıca Outfit'in bir üyesi olarak onları durdurmam gerektiğini de biliyordum. Henüz dövmem yoktu, çünkü kabul **törenim** tamamlanmamıştı, ama çoktan Outfit'e girmeye yemin etmiştim. Ben sadece

On üç. O zamanlar zayıf ve aptaldım ve Aria'nın beni onların gitmesine izin vermem için ikna etmesine izin vermiştim. Hatta koluma ateş etmelerine bile izin vermiştim, böylece herkese inandırıcı görünecekti. Sanki onları durdurmaya *çalışmışım* gibi görünsün diye. Dante Cavallaro beni cezalandırmamıştı. Hikâyeme inanmıştı ama babam o gün beni de kontrol edemediği kızlarını sildiği gibi silmişti. Ve her şey o zaman başladı. Outfit'in ilk üyesinin Camorra'nın bir parçası olmasına yol açacak şeyler harekete geçtiğinde.

Berbat ilk işimden sonra, Outfit'in gerçek bir parçası olmak için çok genç sayıldığımdan sadece kenardan izleyebildim. On dört yaşındaydım, Dante'yi ve babamı memnun etmeye hevesliydim ama başaramıyordum.

Alfonso beni Bratva topraklarında bıraktıktan sonra ölmeliydim. Ruslar beni öldüresiye döverdi, onlar olmasa bile bir başkası döverdi.

Sokakta ya da kendi başıma nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Remo biliyordu. O bir savaşçı olarak doğmuştu. Bu onun kanında vardı ve bana nasıl dövüşüleceğini, nasıl hayatta kalınacağını, nasıl öldürüleceğini gösterdi.

Üç kardeşiyle paylaştığı eski püskü dairede yaşamama izin verdi. Dövüş kafeslerinde kazandığı parayla masamıza yemek koydu ve ben de ona sadakatle ve hakkı olan topraklarda hak iddia eden piçleri öldürmesine yardım etmek için yanında ihtiyaç duyduğu asker olma kararlılığıyla karşılık verdim.

Yaklaşık dört ay sonra Camorra bölgesinin bir parçası olan Reno'ya vardığımızda, artık o şımartılmış Outfit çocuğu değildim. Remo ve Nino antrenman dövüşlerinde beni dövmüş, bana nasıl kirli dövüşüleceğini öğretmişlerdi. Ama en önemlisi Remo bana değerimi göstermişti. Outfit'e ihtiyacım yoktu, bana gümüş tepside sunulan bir pozisyona ihtiyacım yoktu. Remo ve ben, istediğimiz şey için savaşmak zorundaydık. İşte buydu: bir amaç ve kimse göremezken benim değerimi gören biri.

Camorra topraklarına ilk ayak bastığımızda, Capo'ları Growl adında bir adam tarafından öldürüldüğünden beri hala kargaşa içindeydiler. Henüz yeni bir Capo yoktu ama birçok kişi pozisyon için savaşıyordu.

Remo, Nino ve ben sonraki ayları Reno'da dövüşerek, para kazanarak ve sonunda Las Vegas'taki en yeni Capo bile dikkat etmeye başlayana kadar her dövüşü kazanarak geçirdik. Birlikte oraya gittik ve Remo'ya karşı olan herkesi öldürdük. Ve sonunda Capo olarak görevi devraldığında, onun İnfazcısı oldum, miras almadığım bir rütbe; uğruna kan ve yara izleri ödediğim bir rütbe. Gurur duyduğum ve ölene kadar savunacağım bir rütbe, tıpkı Remo'yu savunacağım gibi.

Ön kolumdaki dövme beni Las Vegas Camorra'sının bir Made Man'i olarak işaretliyordu ve deri derinliğinden daha derine iniyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse Capo'ma verdiğim yemini bozmama neden olamazdı.

Derin bir nefes aldım. Katran ve yanmış lastik kokusu havada asılı duruyordu. Tanıdık. Heyecan verici. Las Vegas'ın gösterişli ışıkları uzakta yanıyordu. Alıştığım bir manzaraydı. *Evime.*

Şehrin bu bölgelerinde, Sierra Vista Drive'ın hemen dışında, Strip'in cazibesi çok uzaklardaydı. Şiddet buralarda yaygın bir dildi. En sevdiğim dil.

Kapalı Boulevard Alışveriş Merkezi'nin otoparkında uzun bir sıra halinde yarış arabaları sıralanmıştı. Burası bu gece yapılacak olan yasadışı sokak yarışının başlangıç noktasıydı. Sürücülerden bazıları bana doğru başlarını sallayarak selam verdi, diğerleri ise beni fark etmemiş gibi davrandı. Çoğunun hâlâ ödemesi gereken borçları vardı ama bu gece onlar için gelmemiştim. Endişelenmelerine gerek yoktu.

Yarışın organizatörlerinden biri olan Cane'e doğru yöneldim. Borcunu henüz ödememişti ve kârlı bir varlık olmasına rağmen göz ardı edilemeyecek bir meblağdı.

Yasadışı sokak yarışlarından kazandığımız paranın çoğu bahislerden geliyordu. Yarışları filme alan ve Darknet'te kilitli bir foruma koyan bir kamera ekibimiz vardı; bir kod kelimesi olan herkes izleyebiliyordu. İşin bu kısmı

iş oldukça yeniydi. Remo gücü ele geçirdiğinde ırkları kurmuştu. Remo, Outfit ve Famiglia'yı bağlayan eski moda kurallara bağlı kalmadı; bu kurallar onların uyum sağlamasını yavaşlattı. Her zaman Camorra'ya daha fazla para kazandırmanın yeni yollarını aradı ve başarılı da oldu.

Birkaç motor kükreyerek havayı benzin buharıyla doyurdu. Starta sadece birkaç dakika vardı. Ama ben yarışı izlemeye gelmemiştim. İş için buradaydım.

Hedefimi bahisçimiz Griffin'in yanında gördüm - kısa boylu, neredeyse boyundan daha geniş bir adamdı. Cane'in çukurlu yüzü benim ona doğru geldiğimi görünce buruştu. Kaçmayı düşünüyor gibi görünüyordu. "Cane," dedim hoş bir şekilde önünde dururken. "Remo'nun biraz parası eksik."

Bir adım geri çekildi ve ellerini kaldırdı. "Ona yakında ödeme yapacağım. Söz veriyorum."

Söz veriyorum. Yemin ederim. Yarın. Lütfen. Çok sık duyduğum kelimelerdi. "Hm," diye mırıldandım. "Doğum tarihin yakın değildi."

Griffin iPad'ini kapattı ve izin istedi. İşimizin sadece finansal yönleriyle ilgileniyordu. Kirli işler onu uzaklaştırdı.

Cane'i gömleğinin manşetinden tutup kenara, başlangıç çizgisinden daha uzağa sürükledim. Birinin ne yaptığımı izlemesi umurunda değildi ama arabalar yarışa başladığında duman ve toprak yemeye hevesli değildim.

Cane'i kendimden uzaklaştırdım. Dengesini kaybetti ve Arka tarafı. Sanki kendini savunacak bir şey arıyormuş gibi gözleri sağa sola daldı. Elini yakaladım, geriye doğru büktüm ve bileğini kurdum. Yaralı elini göğsüne bastırarak inledi. Kimse ona yardım etmeye gelmedi. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorlardı. Borcunu ödemeyenler beni ziyaret ederdi ve kırık bir bilek en nazik sonuçlardan biriydi.

"Yarın döneceğim," dedim ona. Dizini işaret ettim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Sol tarafta, başlangıç çizgisinin yakınında, siyah bukleli tanıdık bir yüz fark ettim. Adamo, Remo'nun en küçük kardeşi. Burası kesinlikle gecenin bu saatinde olması gereken bir yer değildi. Henüz on üç yaşındaydı ve daha önce de bir yarış arabasında yakalanmıştı. Görünüşe göre Remo'nun ona kızması mantıklı düşünmesini sağlamamıştı. Koşarak yanına gittim ve yanındaki iki yaşlı adam da bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyordu. Beni görür görmez kaçmaya başladılar ama Adamo bunu denemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Burada ne yapıyorsunuz? Yatakta olman gerekmiyor mu? Sabah okulun var."

Sıkılmış bir şekilde omuz silkti. Düzgün bir cevap için fazla havalıydı.

Yakasından tuttum. Ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Eğitime ihtiyacım yok ki. Bir Made Man olacağım ve yasadışı işlerden para kazanacağım."

Onu serbest bıraktım. "Beynini kullanmanın zararı olmaz, böylece yasadışı işler seni hapse attırmaz." Arabama doğru başımı salladım. "Seni Remo'ya götüreceğim."

"Sen okulu bitirmedin. Remo ve Nino da bitirmedi. Neden bu boku yapmak zorundayım?"

Başının arkasına hafifçe vurdum. "Çünkü biz Las Vegas'ı geri almakla meşguldük. Sen sadece başını belaya sokmakla meşgulsün. Şimdi yürü."

Başının arkasını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Eve tek başıma gidebilirim. Araca ihtiyacım yok."

"Yani o fark etmeden içeri sızmaya çalışabilirsin?" Tekrar arabama doğru başımı salladım. "Öyle bir şey olmayacak. Şimdi yürü. Sana bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var."

"Ne gibi? Diğer borçluları dövmek gibi mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

Arabaya doğru yürüdü ve neredeyse kendini yolcu koltuğuna attı, sonra kapıyı o kadar büyük bir güçle kapattı ki

Hasarlı ve yumuşak yakın mekanizması. O zamandan beri o vurmak ergenlik o tamamen tahammül edilemezdi ve bundan önce de zor biriydi.

Spor salonumuz olarak kullanılan terk edilmiş kumarhanenin oyun salonuna adımımı attığım anda acı dolu nefes alışları duydum. Adamo'yu avucumu göğsüne dayayarak durdurdum. Remo'nun yalnız olmadığını bilmeliydim. Kötü haberler onu her zaman spor salonuna götürürdü.

"Burada bekleyeceksin."

Adamo kollarını kavuşturdu. "Remo'nun birini dövdüğünü ilk kez görmüyorum."

Haklıydı. Yıllar boyunca şiddete tanık olmuştu. Onu tüm bu acımasız gerçeklerden uzak tutmak imkânsızdı ama Remo onun on dördüncü yaş gününden önce alıştırma sürecine başlamasını istemiyordu ve o zamana kadar işimizin en kötü yanlarını görmek zorunda kalmayacaktı. "Bekleyeceksin."

Yürümeye devam etmeden önce sertçe söyledim. Kırık şampanya barına doğru eğildi ve birkaç bardağı kırmaya başladı.

Kickboks antrenmanlarımız için kullandığımız ikinci oyun odasına girdiğimde Remo tanımadığım zavallı bir herifin canına okuyordu, muhtemelen Aria'yı ona geri getirmeyi başaramadığım için hâlâ öfkeliydi ya da kardeşinin gecenin bir yarısı dışarıda olduğunu haber verdiğim için öfkeliydi. Tekrar.

Beni görünce durdu, elinin tersiyle alnındaki ter ve kanı sildi. Ellerini bantla sarma zahmetine bile girmemişti. Biraz stres atmaya hevesli olmalıydı.

"Onu senin elinden aldım. Bazen kendi işimi kendim yapmam gerekiyor," dedi. Kendi içine kıvrılmış, inleyen kanlı adam yığınınına baktı. Gri saçları kanla keçeleşmişti.

Kickboks ringinin platformuna zıplarken kıkırdadım. "Benim için fark etmez."

"Nerede o?"

"Onu girişte beklettim."

Başını salladı. "Ve?" diye sordu, bana doğru geldi ve kurbanının kendi kanının içinde yatmasına izin verdi. Gözünün üzerindeki yara izi, kendini zorladığında her zaman olduğu gibi normalden biraz daha kırmızıydı. "New York'ta işler nasıl gitti? Mesajın pek aydınlatıcı değildi."

"Gördüğünüz gibi başarısız oldum. Luca Aria'nın gözünün önünden ayrılmasına izin vermedi." "Ben de öyle düşünmüştüm. Mesajıma nasıl tepki verdi?"

"Boğazımı parçalamak istedi."

Gözlerini heyecanlı bir parıltı doldurdu. "Keşke Vitiello'nun yüzünü görebilseydim." Remo'nun ıslak rüyaları muhtemelen Luca'ya karşı bir kafes dövüşü içeriyordu. Famiglia'nın kaptanını parçalamak onun nihai zaferi olacaktı. Remo zalim, acımasız, ölümcül bir dövüşçüydü. Neredeyse herkesi yenebilirdi. Ama Luca Vitiello, elleri bir adamın boğazını ezmek için yapılmış bir devdi. Hiç şüphesiz tarihe geçecek bir dövüş olacaktı.

"Çok kızgındı. Beni öldürmek istedi," dedim ona.

Remo bana bir göz attı. "Yine de üzerinde tek bir çizik bile yok."

"Kız kardeşim onu tuttu. Onu ellerinde tutuyor."

Remo'nun dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Doğu Yakası'ndaki insanların ondan hâlâ şeytan gibi korktuğunu düşünmek."

"Kız kardeşim onu kontrol altında tutmak için yanında olmadığında o kocaman, acımasız bir sikici."

"Onunla tanışmayı gerçekten çok isterim. Vitiello aklını kaçırdı."

Luca, Aria için Las Vegas'ı yerle bir ederdi. Ya da en azından denerdi. Ama konu Aria olunca huzursuz oluyordum. Ona karşı ilgisizliğime rağmen, onu Remo'nun ellerinde görme fikri hoşuma gitmiyordu.

Remo elime baktı. Bakışlarını takip ettim ve bileziği parmaklarımla etrafında döndürdüğümü fark ettim.

"Sana Luca'nın hazinesini getirmeni söylediğimde başka bir şeyi kastetmiştim," dedi karanlık bir sesle. Bileziği tekrar cebime soktum. "Aria onunla kalbimi yumuşatabileceğini düşündü çünkü o annemize aitti."

"Peki ya o?" Remo sordu, karanlık gözlerinde tehlikeli bir şey gizleniyordu.

Güldüm. "Yıllardır senin infazcınım. Gerçekten hala bir kalbim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Remo kıkırdadı. "Katran kadar siyah."

"Peki ya o adam?" Remo'nun dikkatini dağıtmak için inleyen adama doğru başımı salladım. "Onunla işin bitti mi?"

Remo bir an için adamı düşünür gibi oldu ve adam hemen sustu. Sonunda başını salladı. "Zaten kırılmış ve zayıflarsa eğlenceli olmaz. Sadece güçlüleri kırmak eğlencelidir."

Ringin iplerinin üzerinden atladı ve yanıma indi. Omzuma vurarak, "Hadi bir şeyler yiyelim. Bizim için biraz eğlence ayarladım. Nino ve Savio da bize katılacak." Sonra içini çekti. "Ama önce Adamo'yla konuşmam gerek. Bu çocuk neden sürekli başını belaya sokmak zorunda?"

Adamo en büyük ağabeyi Capo olduğu için şanslıydı, yoksa muhtemelen şimdiye kadar karanlık bir sokakta ölmüş olurdu. Remo ve ben giriş bölümüne geri döndük. Adamo bar tezgahına yaslanmış telefonuyla bir şeyler yazıyordu ama bizi görünce hemen arka cebine attı.

Remo elini uzattı. "Cep telefonu."

Adamo çenesini uzattı. "Biraz mahremiyete hakkım var."

Çok az insan Remo'ya itaatsizlik etmeye cesaret edebilirdi, ettiklerinde de çok daha azı hayatta kalabilirdi. "Bir gün sana olan sabrımı yitireceğim."

Adamo'nun kolunu tuttu ve onu çevirdi, sonra bana bir işaret verdi ve ben de
Cep telefonu.

"Hey," diye itiraz etti Adamo, o şeye uzanmaya çalışarak. Elini engelledim ve Remo onu duvara doğru itti. "Sorun ne lan?"

Seninle mi? Sana tekrar söylüyorum, sabrımı sına, " diye mırıldandı Remo. "Bana okula gitmemi ve saat onda evde olmamı söylemenden bıktım.

Sen, Fabiano, Nino ve Savio geceleri her türlü eğlenceli şeyi yaparak geçirdiniz."

Eğlenceli şeyler. Gelecek yıl g ö r e v e başladığında çoğu şeyin ne kadar eğlenceli olduğunu görecekti.

"Demek büyük çocuklarla oynamak istiyorsun?" Adamo başını salladı.

"O zaman neden burada kalmıyorsun? Birazdan birkaç kız gelecek. Eminim seni erkek yapacak birini bulacağız." Adamo kıpkırmızı oldu, sonra başını salladı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Remo acımasızca. "Şimdi seni alıp eve götürmesi için Don'u çağırırken burada bekle."

"Peki ya benim telefonum?" "O şimdilik benim."

Adamo ters ters baktı ama bir şey söylemedi. On dakika sonra Remo'nun hizmetindeki en eski askerlerden biri olan Don onu aldı.

Remo iç çekti. "Ben onun yaşındayken bedava bir kışa hayır demezdim."

"On iki yaşındayken baban sana ilk fahişeni ayarladı.

Adamo muhtemelen henüz ikinci aşamaya bile geçmemiştir."

"Belki de onu daha fazla zorlamalıyım."

"Yakında o da bizim gibi olacak." Bu hayat ona başka seçenek bırakmıyordu.

Çok geçmeden Remo'nun striptiz kulüplerinden birinden ilk kızlar geldi. Her zamanki gibi memnun etmeye hevesliydi. Aldırdığından değil. Uzun bir gün geçirmiştim ve biraz gerginlikten kurtulmak için iyi bir oral seks kullanabilirdim. Yarı kapalı gözlerle kızlardan birinin önünde diz çökmesini izledim ve sandalyede arkama yaslandım. Camorra'nın önce Outfit'i sonra da Famiglia'yı ele geçirmesinin nedeni buydu. Kadınların işimize karışmasına izin vermezdik. Onları sadece kendi amaçlarımız için kullanırdık. Ve bu, kadınların

asla değişmeyecekti. Remo buna asla izin vermeyecekti. Ve umurumda bile değildi. Kalçalarını istekli ağzın içine doğru çektim. Duyguların hayatımda yeri yoktu.

Dördüncü Bölüm

Leona

BABAM, ŞEHRİN ISSIZ BİR KÖŞESİNDE KÜÇÜK, KÖHNE BİR DAİREDE YAŞIYORDU.

Şehir. Strip çok uzakta görünüyordu ve cömert müşterileriyle güzel oteller de öyle. Bana küçük bir oda gösterdi. Hiç kedi görmemiş olmama rağmen dairenin geri kalanı gibi kedi kokuyordu. İçindeki tek mobilya yerde duran bir şilteydi. Bir duvar neredeyse tavana kadar eski taşıma kutularıyla doluydu ve içlerinde kim bilir neler vardı. Yatağın üzerine çarşaf bile sermemişti, herhangi bir yatak kıyafeti de görmemiştim.

"Fazla bir şey değil, biliyorum," dedi başının arkasını ovuşturarak. "İkinci bir çift nevresim takımım yok. Belki bugün gidip biraz alabilirsin?"

Durakladım. Paramın neredeyse tamamını otobüs bileti için vermiştim. Geriye kalan parayla Strip yakınlarındaki nezih restoran ve kokteyl barlarında yapacağım olası iş görüşmeleri için güzel bir elbise almam gerekiyordu. Ama üzerinde ter lekeleri ya da daha kötüsü olan eski bir yatakta zor uyuyordum. "En azından bir yastığın ve yedek bir battaniyen var mı?"

Yüzünü buruşturarak sırt çantamı yatağın yanına bıraktı. "Sanırım bir yerlerde eski bir yün battaniyem var. Bir bakayım." Arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Yavaşça yatağa uzandım. Sarkıktı ve toz kokusu yükseliyordu. Gözlerim beni altında ezmekle tehdit eden kutu dağında gezindi. Pencere uzun zamandır temizlenmemişti, hatta hiç temizlenmemişti ve içeri sadece loş ışık giriyordu. Kıyafetlerimi koyacak bir gardırop bile yoktu. Sırt çantamı kendime doğru çektim. Neredeyse hiçbir şeye sahip olmamam iyi bir şeydi. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Şimdiye kadar değer verdiğim her şey annem tarafından bir noktada kristal meth için satılmıştı. Bu size fiziksel şeylere tutunmamanız gerektiğini öğretiyor.

Babam elinde siyah paçavra benzeyen bir yığınla döndü. Belki de kedi kokusunun kaynağı buydu. Bana uzattı ve sözünü ettiği yün battaniye olduğunu anladım. Güve yemişti, duman ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şey kokuyordu ama kesinlikle kedi değildi. Onu yatağın üzerine koydum. Yatak çarşafı almaktan başka çarem yoktu. Parmak arası terliklerime baktım. Şu anda tek ayakkabım onlardı. En sevdiğim Converse çiftimin tabanı iki gün önce düşmüştü. Vegas'a varır varmaz yeni ayakkabılar alabileceğimi düşünmüştüm. Sırt çantamdan otuz dolar çıkardım.

Babam paraya garip bir şekilde baktı. Çaresiz ve aç.

"Sanırım benim için biraz bozukluğunuz yoktur? Şu sıralar işler kesat ve bizim için biraz yiyecek almam gerekiyor."

Tam olarak ne iş yaptığını sormamıştım. Çok fazla soru sormanın genellikle hoş olmayan cevaplara yol açtığını öğrenmiştim.

Ona on dolar uzattım. "Geri kalanı yatak çarşafı için lazım."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonra başını salladı. "Tabii. Ben gidip bu gece için yiyecek bir şeyler alayım. Sen de Target'a gidip yorgan ve çarşaf almaya bak."

Sanki beni dışarı çıkarmak istiyor gibiydi. Başımı salladım. Terli kot pantolonum ve tişörtümden kurtulmayı tercih ederdim ama sırt çantamı aldım.

"Onu burada bırakabilirsin."

Gülümsedim. "Oh, hayır. Aldığım her şeyi taşımak için ona ihtiyacım var," diye yalan söyledim. Eşyalarımı asla annemin yanında bırakmamayı öğrenmiştim, yoksa annem onları satardı. Değerli bir şeyim olduğundan değil ama insanların iç çamaşırlarımı karıştırmamasından nefret ederdim. Ve babamın paramı gördüğünde nasıl baktığını biliyordum. Bağımlılığının geçmişte kaldığını söylediğinde yalan söylediğinden oldukça emindim. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun için bu savaşı veremezdim.

Apartmandan dışarı çıktım, Las Vegas'ın kuru havası bir kez daha yüzüme çarptı. Birkaç adam soğuğa rağmen ortak havuzda yüzüyor, dalışlar yapıyor ve bağıryorlardı. Havuz alanının da iyi bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Adamlardan biri beni fark etti ve bir ıslık çaldı. Bir çatışmadan kaçınmak için hızımı artırdım.

Çarşaf, yorgan ve yastık bana 19,99 dolara mal oldu ve bana tam olarak bir sent bıraktı. Benim için güzel bir elbise ya da ayakkabı yoktu. Bu eski püskü ikinci el kıyafetlerimle bir restoranın beni işe alacağından şüpheliydim.

Eve döndüğümde babam yoktu, yiyecek de yoktu. Buzdolabını aradım ama sadece birkaç kutu bira ve bir kavanoz mayonez buldum.

Sandalyeye çöktüm ve kendimi babamı beklemeye adadım.

Eve geldiğinde dışarısi karanlıktı ve ben masada uyuyakalmıştım, alnımı kollarıma dayamıştım. Boş kollarını ve mutsuz yüz ifadesini taradım.

"Yemek yok mu?" Ben sordum.

Dondu kaldı, gözleri sinirli bir şekilde etrafta geziniyor, iyi bir yalan arıyordu.

Bana yalan söylemesine fırsat vermedim ve ayağa kalktım. "Sorun yok. Aç değilim. Ben yatmaya gidiyorum." Açlıktan ölüyordum. Bir lokma bile yememişim.

Sabah kendime ısmarladığım çörekten beri yemek yememiştim. Babamın yanağını öptüm, nefesinde alkol ve sigara kokusu vardı. Gözlerimi kaçırdı. Sırt çantamla mutfaktan çıkarken, buzdolabından bir bira çıkardığını gördüm. Akşam yemeğiydi sanırım.

Yeni çarşafları serdim, sonra yorgan ve yastığı yatağın üzerine bıraktım. Gecelik kıyafetlerim bile yoktu. Onun yerine yatağa uzanmadan önce bir tişört ve yeni bir külot çıkardım. Yeni çarşaflar, kimyasal kokusuyla yatağın bayat kokusunu örtüyordu. Dairede bir çamaşır makinesi görmemiştim, bu yüzden eşyalarımı bir salonda yıkatabilmek için biraz para kazanmam gerekecekti.

Midemin guruldamasına rağmen uykuya dalabilmeyi umarak gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah kalktığımda, hiçbir şeye çok yakından bakmamaya çalışarak duş aldım. Bir iş bulduktan sonra banyoyu ve dairenin geri kalanını iyice temizlemem gerekecekti. şimdilik önceliğim bu olmalıydı. Sahip olduğum en güzel şeyleri, dizlerime kadar uzanan çiçekli bir yazlık elbiseyi giydim. Sonra parmak arası terliklerimi giydim. İş görüşmesinde bana artı puan kazandıracak bir kıyafet değildi ama başka seçeneğim de yoktu. Babam dünkü kıyafetleriyle kanepede uyuyordu. Yanından gizlice geçmeye çalıştığımda doğrulup oturdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu civarda bir iş aramak istiyorum."

Başını salladı. Akşamdan kalma gibi görünmüyordu. Belki de en azından alkol onun sorunu değildi. "Buralarda saygın bir yer yok."

Ona bu halimle hiçbir saygın yerin beni işe almayacağını söylemedim.

"Fırsatın olursa, belki biraz yiyecek alabilirsin?" Babam bir süre sonra şöyle dedi.

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Sırt çantamı omzuma atarak daireden çıktım. Ne yazık ki Las Vegas kışı bugün çirkin yüzünü göstermeye karar vermişti. Yazlık giysilerimin içinde hava ısırarak kadar soğuktu ve havada yağmur vaadi vardı. Gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı.

Bir süre mahallede dolaştım, eski püskü dış cepheleri ve evsiz insanları seyrettim. On dakika kadar yürümüştüm, Las Vegas şehir merkezine yaklaşmışım ki ilk bar karşıma çıktı, ama hemen fark ettim ki bir kızın orada çalışabilmesi için kıyafetlerinden kurtulmaya istekli olması gerekiyordu. Sonraki iki bar henüz açılmamıştı ve o kadar perişan görünüyorlardı ki buralarda çalışarak para kazanılabileceğinden şüpheliydim. İçimi bir kızgınlık dalgası kapladı. Eğer babam tüm paramı yatak takımlarına harcamama neden olmasaydı, güzel kıyafetler alabilir ve bir kadının değerinin direğin etrafında nasıl dans ettiğine bağlı olduğu buralarda değil, Strip'e yakın bir yerde iş arayabilirdim.

Kızların iyi para kazandığını biliyordum. Annem, kamyon şoförlerine ve daha kötülerine birkaç dolar karşılığında kendini satmaya başlamadan önceki iyi günlerinde dansçılarla temas halindeydi.

Umudumu kaybetmeye başlamıştım ve başım gıdasızlıktan dönüyordu. Soğuk da yardımcı olmuyordu. Saat öğleden sonra bir civarındaydı ve işler hiç de iyi görünmüyordu. Sonra gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Birbiri ardına yağın damlalar üzerime düştü. Tabii ki Aralık ayında Nevada'da yağmur yağın tek günde sandaletlerle dışarıdaydım. Bir an için gözlerimi kapattım. Yüce güçlere pek inanmazdım ama eğer yukarıda biri ya da bir şey varsa, beni pek de sevmiyordu.

Elbisem vücuduma yapışıkça soğuk daha da belirginleşti. Titredim ve kollarımı ovuşturdum. Evden ne kadar uzakta olduğumdan emin değildim ama yakın zamanda bir sığınak bulamazsam yarın soğuktan öleceğimi hissediyordum. Bir motorun alçak uğultusu dikkatimi tekrar sokağa ve bana doğru gelen arabaya çekti. Pahalı bir Alman modeliydi, bir Mercedes.

Bir çeşit, siyah renkli camlar, mat siyah vernik. Şık ve neredeyse ürkütücü.

Annem beni yabancıların arabalarına binmemem konusunda uyarın türden bir anne olmamıştı. O, seks için para ödedikleri için ürkütücü yabancıları eve getiren türden bir anneydi. Üşümüştüm, açtım ve bu şehirden çoktan bıkmıştım. Sıcaklığa geri dönmek istiyordum. Tereddüt ettim, sonra kolumu uzattım ve başparmağımı kaldırdım. Araba yavaşladı ve yanımda durdu. Görünüşüme bakılırsa yanımdan geçip gideceğini düşünebilirdim.

Direksiyonda kimin oturduğunu gördüğümde içimden bir şaşkınlık geçti. Muhtemelen yirmili yaşlarının başında, siyah takım elbise ve siyah gömlek giymiş, kravatsız bir adam. Mavi gözleri üzerime dikildi ve bakışlarının yoğunluğundan boynuma bir sıcaklık yayıldı. Güçlü bir çenesi vardı, koyu sarı saçlarının yanları kısa, tepesi uzundu. Çenesindeki küçük bir yara izi dışında tertemizdi. Ve ben de çukurdan sürünerek çıkmış gibi görünüyordum. Harikaydı.

FABIANO

Uzaktan dikkatimi çeken kız, bu hava dışında her şeye uygun giyinmişti. Elbisesi ince vücuduna, saçları da yüzüne yapışmıştı. Kollarını karnına dolamıştı ve sağ omzunun üzerinden rüküş bir sırt çantası sallanıyordu. Merakla ona yaklaşırken oldukça yavaşladım. Ne bizim kızlardan birine benziyordu ne de bana vücudunu satmayı bilen biri gibi geldi. Ama belki de daha yeni gelmişti ve bu sokakların bize ait olduğunu ve buralara girmek istiyorsa sorması gerektiğini bilmiyordu.

Yaklaştığımda kaçıp gitmesini bekliyordum. Arabam kolayca tanınabilirdi. Onu almam için elini uzattığında beni şaşırttı.

Yanına yanaştım. Eğer bana vücudunu sunmaya çalıştıysa, kötü bir sürprizle karşılaşacaktı. Ve eğer bu, suç ortaklarının beni gafil avlamak için beklediği çılgınca bir soygun planıysa, onları daha da kötü bir sürpriz bekliyordu. Camımı indirmeden önce elimi silahıma götürdüm ve o da arabamın içine bakmak için eğildi. Utanç içinde gülümsedi. "Kayboldum. Beni eve bırakabilir misiniz?"

Fahişe yok.

Eğildim ve kapıyı iterek açtım.

İçeri girdi, sonra kapıyı kapattı. Sırt çantasını kucağına koydu ve kollarını ovuşturdu. Gözlerim ayaklarına kaydı. Ayağında sadece sandalet vardı ve koltuklarıma ve yere su damlatıyordu.

Bakışlarımı fark etti ve kızardı. "Yağmur beklemiyordum."

Başımı salladım, hâlâ merak ediyordum. Beni kesinlikle tanımıyordu. Solgundu ve titriyordu ama korkudan değil. "Nereye gitmen gerekiyor?"

Tereddüt etti, sonra mahcup bir kahkaha attı. "Adresi bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Daha dün geldim. Babamla birlikte yaşıyorum."

"Kaç yaşındasın?"

Gözlerini kırıştırdı. "On dokuz mu?"

"Bu bir cevap mı yoksa bir soru mu?"

"Kusura bakmayın. Bugün kendimde değilim. Cevap bu." Yine mahcup, utangaç bir gülümseme.

Başımı salladım. "Ama babanın evinin yönünü biliyorsun, değil mi?"

"Yakınlarda bir tür kamp alanı vardı. Orası pek güzel değil."

Kaldırıma yanaştım, sonra hızlandım. Sırt çantasını kavradı.

"Hatırladığın herhangi bir işaret var mı?"

"Yakınlarda bir striptiz kulübü vardı," dedi, ıslak yanaklarına derin bir allık bulaşmıştı. Kesinlikle bir fahişe değildi.

Onu kırmadım ve tarif ettiği genel yöne doğru sürdüm. Başka bir yerde olmam gerekmiyordu. Konumum hakkındaki cehaleti neredeyse eğlenceliydi. Başına yapışmış siyah saçları ve titreyen vücuduna yapışan elbisesiyle boğulmuş bir kediye benziyordu.

Karnı guruldadı. "Keşke kulübün adını bilseydim, ama sadece çalışabileceğim barlara dikkat ediyordum ve bu kesinlikle onlardan biri değildi," dedi çabucak.

"İş mi?" Yine temkinli bir şekilde yineledim. "Ne tür bir iş?"

"Garson olarak. Üniversite için para kazanmam gerekiyor," dedi ve sonra dudağını ısırarak sustu.

Onu tekrar düşündüm. "Buradan yaklaşık bir mil ötede Roger's Arena adında bir bar var. Sahibini tanıyorum. Yeni bir garson arıyor. Duyduğuma göre bahşişler iyiymiş."

"Roger's Arena," diye yankılandı. "Bir bar için tuhaf bir isim."

"Burası tuhaf bir yer," dedim ona. Elbette bu hafif bir ifadeydi. "Ama söz konusu personel olduğuunda yüksek standartlara sahip değiller."

Gözleri büyüdü, sonra utançtan kızardı. "O kadar kötü m görünüyorum?"

Ona tekrar baktım. Kötü görünmüyordu, tam tersine, ama giysileri, ıslak saçları ve o yıpranmış sandaletleri pek de yardımcı olmuyordu. "Hayır."

Bana inanmıyor gibiydi. Sırt çantasını daha sıkı tutuyordu. Neden bu kadar sıkı tuttuğunu merak ettim. Belki de içinde bir silah vardı. Bu, neden bir yabancının arabasına binme riskini aldığını açıklıyordu. Kendini savunabileceğini düşünüyordu. Midesi tekrar guruldadı.

"Asın."

Bu kadar basit bir sorunun gerektirdiğinden daha fazla gerildi. "Ben iyiyim." Gözleri n cama yapışmıştı, kararlı ve inatçıydı.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Önce bana, sonra sırt çantasına hızlıca baktı. "Ne zaman?"
Bastırdım.
Pencereden dışarı baktı. "Dün."
Ona doğru bir bakış fırlattım. "Her gün yemek yemeyi düşünmelisin." "Buzdolabında hiç yiyeceğimiz yoktu."
Babasıyla yaşadığını söylememiş miydi? O nasıl bir ebeveydi?
Görünüşüne bakılırsa muhtemelen babam kadar şefkatliydi.
Arabayı KFC'ye doğru sürdüm.
Başını iki yana salladı. "Hayır, yapma. Yanıma para almayı unuttum." Yalan söylüyordu.
Bir kutu kanat ve patates kızartması sipariş ettim ve ona uzattım. "Bunu kabul edemem," dedi sessizce.
"Tavuk ve patates kızartması, Rolex değil."
Gözleri bileğimdeki saate kayd. Rolex değildi ama daha ucuz da değildi.
Kararlılığı uzun sürmedi. Sanki son düzgün yemeği daha dün yemiş gibi hızla yemeğe daldı. Arabam trafikte süzülürken göz ucuyla onu izledim. Tırnakları kısa kesilmişti, alışıktığım uzun kırmızı takma tırnaklar gibi değildi.
"Ne yapıyorsun sen? Bir iş adamı ya da avukat için genç görünüyorsun," dedi yemeğini bitirdiğinde.
"İş adamı mı? Avukat mı?"
Omuz silkti. "Takım elbise ve araba yüzünden."
"Öyle bir şey değil, hayır."
Gözleri parmak eklemlerimdeki yara izlerine takıldı ve artık hiçbir şey söylemedi. Birden ayağa kalktı. "Sokağı tanıyorum. Buradan sola dön."
Öyle yaptım ve bir apartman kompleksini işaret ettiğinde yavaşladım. Burası uzaktan tanıdık geliyordu. Kapıyı açtı, sonra bana döndü. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Başka birinin beni bu şekilde alacağından şüpheliyim.

Bak. Muhtemelen onları soymak istediğimi düşünürlerdi. İyi ki parmak arası terlik giyen kızlardan korkmuyorsun."

Şakası karşısında dudaklarım kıpırdadı. "Hayır, hiçbir şeyden korkmuyorum."

Güldü, sonra sustu, mavi gözleri yüzümde gezindi. "Gitmeliyim."

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Sonra hızla saklanmak için kaçtı. Gözden kaybolmadan önce bir süre anahtarları karıştırmasını izledim. Tuhaf kız.

Leona

Mercedes uzaklaşırken camdan dışarı baktım. Bir yabancıнын beni eve bırakmasına izin verdiğime inanamıyordum. Ve bana yemek ısmarlamasına izin verdiğime de inanamıyordum. Bu tür şeyleri aştığımı sanıyordum. Küçük bir kızken, yabancılar bana acıdıkları için ara sıra bana yiyecek alırlardı. Ama bu adam, hiç acıma belirtisi göstermemişti. Ve takım elbise, her nasılsa ona yanlış gelmişti.

Ne yaptığını açıklamamıştı. Bir avukat ya da iş adamı değil. Ne o zaman? Belki zengin bir ailesi vardı ama zengin çocuk tipine benzemiyordu.

Önemi yoktu. Onu bir daha görmeyecektim. Onun gibi bir adam böyle bir arabayla günlerini golf sahalarında ve lüks restoranlarda geçirirdi, benim çalışabileceğim yerlerde değil.

Babam evde değildi. Yağışın şiddetini göz önüne alırsak, bir süre evde mahsur kalacaktım. Mutfığa girdim, buzdolabını kontrol ettim ama sabahki gibi boş olduğunu gördüm, sonra bir sandalyeye çöktüm. Üşümüştüm ve yorgundum. Elbiselerimi kuruması için asmam gerekiyordu, böylece yarın tekrar giyebilirdim. Elbise sahip olduğum en güzel giysiydi. Eğer bu arenada bir iş bulma şansım olmasını istiyorsam, onu giymem gerekiyordu.

Bu yeni başlangıç şu ana kadar pek umut verici değildi.

Ertesi gün Roger's Arena'yı aramaya çıktım, biraz zamanımı aldı ve sonunda yoldan geçenlere yolu sormak zorunda kaldım. Bana öyle bir yer sorduğum için aklımı kaçırmışım gibi baktılar. Adam bana ne tür bir yer önermişti?

Sonunda çelik giriş kapısının yanında küçük kırmızı bir neon tabelası olan sıradan bir bina olan Roger's Arena'yı bulup içeri adım attığımda, insanların neden böyle tepki verdiklerini anlamaya başladım.

Bar tam olarak bir kokteyl bar ya da gece kulübü değildi. Bir zamanlar depo olarak kullanılmış olabilecek büyük bir salondur. Sağ tarafta bir bar tezgahı vardı ama gözlerim geniş odanın ortasındaki devasa dövüş kafesine takıldı. Etrafına masalar dizilmişti ve sanırım hali vakti yerinde müşteriler için duvarlara dayalı birkaç kırmızı deri kabin de vardı.

Zemin çıplak taşı. Duvarlar da öyleydi ama tel örgüyle kaplıydı ve tel örgünün içine Onur, Acı, Kan, Zafer, Güç gibi kelimelerden oluşan kırmızı neon tüpler yerleştirilmişti.

Ön tarafta tereddüt ettim, aklımın bir köşesinde geri dönüp gitmek vardı ama sonra siyah saçlı bir kadın bana doğru yöneldi. Otuz yaşında olmalıydı, belki de otuz bir? Gözleri yoğun bir şekilde çizgiliydi ve dudakları parlak pembeydi. Neon ışıklarının kırmızı parıltısıyla çatışyordu. Gülümseliyordu ama düşmanca da görünmüyordu. "Yeni misin? Geç kaldınız. Otuz dakika içinde ilk müşteriler gelecek ve ben daha masaları ya da soyunma odalarını bile temizlemedim."

"Burada gerçekten çalışmıyorum," dedim yavaşça. Buranın çalışmayı düşünmem gereken bir yer olduğundan da emin değildim.

"Sen değil misin?" Omuzları çöktü, ince spagetti askılardan biri kaydı ve üstünün altındaki askısız pembe sütyene bir bakış atılmasına izin verdi.

"Oh lanet olsun. Bu gece bunu tek başıma yapamam. Mel hasta olduğunu söyledi ve ben..." Sözüünü yarıda kesti. "Burada çalışabilirsin, biliyor musun?"

"İşte bu yüzden buradayım," dedim, dövüş kafesi beni korkutsa da. *Dilenciler seçici olamaz, Leona.*

"Mükemmel. O zaman gel. Roger'ı bulalım. Bu arada ben Cheryl."

Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. "Ödeme mi o kadar kötü yoksa neden personel bulmakta zorlanıyorsun?" Sandaletlerim taş zemine çarparak peşinden koşarken sordum.

"Oh, kavga yüzünden. Birçok kızın midesi bulanıyor," dedi ama bana söylemediği daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Bar tezgâhının arkasındaki siyah kanatlı kapıdan geçtik, çıplak duvarlı dar bir koridor boyunca daha fazla kapıdan geçtik ve en sondaki başka bir büyük ahşap kapıya doğru yürüdük. Kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi derinden gelen bir ses. Cheryl sigara dumanından buğulanmış büyük bir ofisin kapısını açtı. İçeride boğa gibi yapılı, orta yaşlı bir adam masanın arkasında oturuyordu. Cheryl'a dişlerini gösterdi, çift çenesi daha da belirginleşmişti. Sonra gözleri bana takıldı.

"Bize yeni bir garson buldum," dedi Cheryl, sesinde flört iması vardı. Gerçekten mi? Belki de patronla ilgili bir şeydi.

"Roger," diye kendini tanıttı adam, önündeki ketçap bulaşmış tabağa yanmış bir sigara sıkıştırarak. "Hemen çalışmaya başlayabilirsin."

Şaşkınlıkla ağzımı açtım.

"Bu yüzden buradasın, değil mi? Saat başına beş dolar artı bahşişlerden kazandığın her şey."

"Tamam mı?" Kararsızca söyledim.

"Bu kıyafetle fazla bahşiş kazanamazsın kızım." Cep telefonunu aldı ve bize dışarı çıkmamızı işaret etti. "Kıçını ya da göğüslerini gösterecek bir şeyler giy. Burası rahibe manastırı değil."

Kapı kapandığında Cheryl'a sorgulayan bir bakış attım. "Her zaman böyle mi olur?"

Omuz silkti ama yine benden bir şey sakladığı izlenimine kapıldım. "Şu anda gerçekten çaresiz durumda. Bu gece önemli bir dövüş var ve personelimiz az olduğu için işlerin karışmasını istemiyor."

"Nasıl giyindiğim neden bu kadar önemli?" Endişe galip geldi. "Misafirlerle bir şey yapmamız gerekmiyor, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Zorunda değiliz, hayır. Ama iyi para getiren birkaç zengin müşterimiz var. Özellikle de onlara özel ilgi gösterirseniz."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak."

Başını salladı. "Sana kalmış." Beni tekrar dışarı çıkardı. "Sırt çantası buraya bırakabilirsin." Barın arkasındaki yeri işaret etti. İsteksizce yere bıraktım. Çalışırken yanımda taşıyamazdım. Barın solundaki küçük bir odayı karıştırdı ve elinde bir paspas ve kovayla çıkageldi. "Soyunma odasını temizleyerek başlayabilirsin. İlk dövüşçüler yaklaşık iki saat içinde gelecek. O zamana kadar her şey temiz olmalı."

Tereddüt ettim. Kaşlarını çatı. "Ne? Temizlik için çok mu iyi?"

"Hayır," dedim çabucak. Hiçbir şey için çok iyi değildim. Ve hayatımda olabilecek her türlü iğrenç şeyi temizlemiştim. "Sadece dün gecedan beri bir şey yemedim ve kendimi biraz baygın hissediyorum."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Ama buzdolabı hâlâ boştu ve param hâlâ bitmemişti. Ve babam yiyecek konusunda hiç endişeli görünmüyordu. Ya geceleri nereye giderse gitsin dışarıda yiyordu ya da sadece havayla yaşıyordu. Yüzünde beliren acıma ifadesi beni sözlerime pişman etti. Acımak çok sık maruz kaldığım bir şeydi. Beni her zaman küçük ve değersiz hissettirmişti. Bedenini sokakta satan bir anneye sahip olduğum için öğretmenlerim ve sosyal hizmet görevlileri bana hep acımışlardı ama asla bir çıkış yolu göstermemişlerdi.

Dağınıklık. Dünkü adam bana yiyecek aldığıında, nedense bu bir hayır işi gibi gelmemişti.

Cheryl paspas ve kovayı yere bıraktı ve barın arkasındaki buzdolabından bir şeyler aldı. Önüme bir kola koydu, sonra döndü ve salıncaklı kapıdan geri döndü. Elinde ızgara peynirli sandviç ve patates kızartmasıyla geldi, ikisi de soğuktu. "Bunlar dün gecedен kalma ama mutfak henüz açılmadı."

Umurumda değildi. Birkaç dakika içinde her şeyi mideye indirdim ve soğuk kola ile yıkadım. "Teşekkürler," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Muhtemelen sormamalıyım ama kaç yaşındasın?"

"Burada çalışmak için yeterince yaşıyım," dedim. Böyle bir yerde çalışmak için yirmi bir yaşında olmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden liseyi bu yıl bitirdiğimi söylemedim.

Şüpheli görünüyordu. "Dikkatli ol, Chick," dedi ve paspası kollarıma itti. Paspası aldım, kovayı aldım ve kırmızı neon tabelasında soyunma odası yazan kapıya yöneldim. Kapıyı dirseğimle sıkıştırarak açtım ve içeri girdim.

İçeride birkaç açık duş kabini, bir duvar dolabı ve birkaç bank vardı. Beyaz fayanslı zemin kan lekeleri ve birkaç kirli havluyla kaplıydı. Harika. Muhtemelen günlerdir burada yatıyorlardı. Havada bira ve ter kokusu asılı duruyordu. İyi ki annem sayesinde böyle şeylerle başa çıkmayı öğrenmiştim. Paspaslamaya başladım ve kapı tekrar açıldığında hâlâ paspaslamaya devam ediyordum; tepeden tırnağa dövmeli iki adam -otuz beş, belki de kırk- içeri girdi. Durakladım.

Gözleri üzerimde dolaştı, parmak arası terliklerime ve elbiseme takıldı. Yine de gülümsedim. İnsanları gülümseyerek etkisiz hale getirmenin öfke ya da korkudan daha kolay olduğunu çabuk öğrenmiştim, özellikle de küçük bir kadınsanız. Bana ilgisiz bir şekilde başlarını salladılar. İlki gömleğini çekiştirmeye başladığında

hemen izin isteyip dışarı çıktım. Onları soyunurken izlemek istemedim. Yanlış bir fikre kapılabilirlerdi.

Birkaç konuk kırmızı ışıklarla aydınlatılmış barın etrafında dolaşmaya başlamıştı bile, belli ki içki içmek için sabırsızlanıyorlardı. Cheryl görünürde yoktu. Kovayı ve paspası yere bıraktım ve aceleyle tezgâha doğru ilerledim. Tezgâhın arkasına geçtiğimde, susamış bir grup adama gülümseyerek baktım. "Size ne ikram edebilirim?"

Belli ki bira en iyisiydi. İçimi bir rahatlama kapladı. Bu istek üstesinden gelebileceğim bir istektir. Kokteyl ya da uzun içkiler isteselerdi ne yapacağımı şaşırdım. Yarıyı muslukta olanlardan aldı ve ben de dolu bardakları onlara uzattım, diğer yarıyı da şişeleri seçti. Buzdolabını hızlıca taradım. Sadece üç şişe bira kalmıştı. Uzun süre dayanacaklarından şüpheliydim. Bu adamlar bir kasa birayı iyi bir meze olarak görüyor gibiydiler.

Cheryl neredeydi?

Sinirlenmeye başladığım sırada nihayet kapıdan içeri girdi, biraz dağınık görünüyordu. Eteği yamuktu, üstünü ters giymişti ve ruju gitmişti. Hiçbir şey söylemedim. Bir müşteri sayesinde fazladan para mı kazanmıştı? Masalarda ve barda toplanmış birkaç erkeğe göz gezdirdim. Bazıları bana meraklı bakışlar fırlatıyordu ama hiçbirisi bana seks yapmam için para teklif edecekmiş gibi görünmüyordu. Biraz rahatlardım. Bu konuda özellikle hassas olduğumu biliyordum ama içlerinden biri seks için önüme para koyduğu anda, paraya muhtaç olsam da olmasam da, bu barı terk ederdim. Zaten barda garip bir atmosfer vardı. İnsanlar para alışverişi yapıyor ve kısık sesle konuşuyorlardı. Köşede her müşterinin yanına yaklaşp para uzattıklarında iPad'ine bir şeyler not eden biri vardı. Çok yuvarlak, çok ufak tefek bir adamdı ve yüzü far gibiydi. Bahisleri onun aldığını düşündüm. Nevada'daki yasalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bunun yasal olması mümkün değildi.

Beni ilgilendirmez.

"Doll? Bana bir bira verir misin?" dedi altmış yaşlarında bir adam.

Kızardım, sonra hemen bir bardağı uzandım. B u r a n ı n belaya eğilimli olabileceğini hissetmeye başlamıştım.

Beşinci Bölüm

FABIANO

ROGER'S ARENA'NIN OTOPARKINA YANAŞTIM VE MOTORU DURDURDUM. BENİM kaslarım çoktan hevesle gerilmişti. Bunca yıldan sonra dövüşmenin heyecanı beni hala etkiliyordu. Kafeste babanızın Consigliere ya da inşaat işçisi olmasının bir önemi yoktu. İnsanların sizin hakkınızda ne düşündüğü önemli değildi. Önemli olan tek şey o andı, dövüş becerileriniz, düşmanı okuma yeteneğinizdi. Bire karşı birdi. Hayat nadiren bu kadar adil olurdu.

Roger's Arena'ya adım attım. Zaten kalabalıktı. Eski ter ve duman kokusu havada asılı duruyordu. Davetkâr bir yer değildi. İnsanlar buraya atmosfer ya da iyi yemek için gelmiyordu. Para ve kan için geliyorlardı.

İlk dövüş başlamak üzereydi. İki rakip ortadaki kafeste çoktan karşı karşıya gelmişti. Asıl ilgi çeken onlar değildi. Seyircilerin sıralandığı masaların yanından geçerken gözler bana çevrildi, sonra hızla uzaklaştı. Benim dövüşüm sonuncuydu. Son birkaç haftadır en iyi olduğunu kanıtlamış olan zavallı enayi ile dövüşecektim. Remo, herkese göstermek için en güçlü dövüşçüleri kafeste kanlı bir posa haline getirmemin iyi olacağını düşündü

Camorra'nın ne tür bir infazcısı olduğunu. Ve umursamadım. Başlangıcı hatırlamama, ayakları yere basan ve acımasız biri olmama yardımcı oluyordu. Kendinizi şımartmaya bir kez izin verdiğinizde, kendinizi saldırıya ve başarısızlığa hazırlarsınız.

Gözlerim bara kaydı. Onu tanımam bir anımı aldı, çünkü gibi titremiyor ve sırılsıklam değildi. Uzun kehribar rengi bukleleri, keskin ama zarif yüz hatları vardı. Barda toplanmış erkeklere içki servisi yapıyordu; aç kurtlar gibi gözleri olan erkeklere. Onların bakışlarından habersiz, işine odaklanmıştı. Bir barda çalışma konusunda fazla tecrübesi olmadığı belliydi. Basit bir birayı çizmesi çok uzun sürdü. Dürüst olmak gerekirse, burada çalışmaya başlamasını beklemiyordum. Kafesi gördükten sonra işi kabul etmesi bana iki şey söylüyordu: çaresizdi ve hayatında daha kötülerini görmüştü.

Dikkatimi fark ederek başını kaldırdı. Hâlâ kaçınılmaz tepkiyi bekliyordum. Ama gelmedi. Utangaç bir şekilde gülümsedi, gözleri kıyafetlerimi inceliyordu. Bugün takım elbise yok. Siyah kot pantolon ve siyah uzun kollu gömlek, tercih ettiğim tarz, ama bazen takım elbise gerekli olabiliyordu. Tereddüt etti, sonra hızla yaşlı bir herife bira servisi yapma işine döndü.

Kimdi bu kız? Ve neden korkmamıştı?

Gözlerimi ondan ayırarak bahisçimiz Griffin'le konuşan Roger'a doğru yöneldim. İki adamla da el sıkıştım. Sonra bara doğru başımı salladım. "Yeni kız mı?"

Roger omuz silkti. "Bugün ofisime geldi, iş arıyor. Yeni personele ihtiyacım var." Bana kuşkuyla baktı. "Stefano'ya haber vermemi ister misin?"

Stefano bizim romancımızdı. Kadınları avlıyor, onlara aşıkmiş gibi davranıyor ve sonunda onları Camorra'nın genelevlerinden birinde çalışmaya zorluyordu.

Onunla anlaşılamadım. Başımı salladım. "Profile uymuyor."

Stefano'nun peşinden koştuğu kızları nasıl seçtiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

"Nasıl gidiyor?" Griffin'in gelen tüm bahisleri yönettiği iPad'ine doğru başımı salladım.

"Güzel. Size karşı bahis oynayan birkaç aptal bize çok para kazandıracak."

Başımı salladım ama gözlerim yine bar tezgahına kaydı. Neden olduğundan bile emin değildim. Dün gece kızı bir hevesle eve bırakmıştım, hepsi bu. "İçecek bir şeyler alacağım."

Cevap vermelerini beklemeden bara doğru ilerledim. İnsanlar her zaman yaptıkları gibi bana bakıyor, sonra da gözlerini kaçırıyorlardı. Bu çok sinir bozucuydu. Ama onların korkusunu kazanmak için çok çalışmıştım.

Tezgâhın önünde durdum ve spor çantamı yanıma koyduktan sonra bir tabureye oturdum. Barın diğer ucundaki adamlar bana doğru tedirgin bakışlar fırlattı. İçlerinden birini geçenlerde üç bin dolar için ziyaret ettiğim biri olarak tanıdım. Kolu hâlâ alçıdaydı.

Kız yanıma geldi. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ama bizim mekânlarımızda çalışan kadınların çoğu gibi şezlonga giden birinin doğal olmayan bronz rengine sahip değildi.

"Seni tekrar bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," dedi. Bana çoktan geçmiş günleri hatırlatan o utangaç gülümsemesiyle gülümsedi. Çoğu zaman unutmak istediğim günleri. Burnunda ve yanaklarında hafif bir çil serpintisi ve etraflarında daha koyu bir halka olan peygamber çiçeği mavisi gözleri vardı. Saçları artık ıslak olmadığından, doğal altın rengi vurgularla koyu kumraldı.

Kollarımı tezgâhın üzerine koydum, uzun kollu kollarımın dövmemi örtmesinden memnundum. İfşaat için daha sonra zamanım olacaktı. "Buraya sık sık geldiğimi söylemiştim."

"Takım elbise yok ama tamamen siyah. Karanlık seviyorsun sanırım," diye alay etti. Sırıttım. "Hiçbir fikrin yok."

Kaşları birbirine çatıldı, sonra gülümsemesi geri geldi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir bardak su."

"Su," diye tekrarladı şüpheyle, ağzının kenarları seğiriyordu. "Bu bir ilk." Yumuşak bir kahkaha attı.

Henüz dövüş boksörlerimi giymemiştim. Ona o akşam bir dövüşüm olduğunu söylemedim, bu içemememin bir nedeniydi ve sabah birkaç bacak kırmam gerekiyordu, bu da diğer nedeniydi.

Bana bir bardak su uzattı. "Al bakalım," diyerek barın etrafında dolaştı ve yanımdaki masayı sildi. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Dün ayrıntılara yeterince dikkat etmemiştim. Zayıf ve ufak tefekti, masada yemek olup olmayacağını asla bilemeyen biri gibiydi, ancak vücudunun şeklini iyi görmeye izin vermeyen eski püskü kıyafetlerine rağmen kendini belli bir zarafet havasıyla taşımayı başarıyordu. Üzerinde dün giydiği elbisenin aynısı ve hava sıcaklığı için hâlâ tamamen yanlış olan o korkunç parmak arası terlikler vardı.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sordum. Babası şehrin kötü bir bölgesinde yaşıyordu. Kalabileceği başka bir yer olmadığına inanamıyordum. Başka herhangi bir yer daha iyi olabilirdi. Çilleri, utangaç gülümsemesi ve zarif yüz hatlarıyla güzel bir banliyöye aitti, berbat bir mahalleye değil ve kesinlikle mafya bölgesindeki bir dövüş kulübüne değil. Ama ikincisi benim hatamdı elbette.

"Annem rehabilitasyona geri döndüğü için babamın yanına taşınmak zorunda kaldım," dedi hiç tereddüt etmeden. Ne bir çekince ne de bir ihtiyat vardı. Bu dünyada kolay av.

"Babanı tanıyor muyum?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Neden yapasın ki?"

"Çok fazla insan tanıyorum. Ve daha da fazla insan beni tanıyor," dedim omuz silkerek.

"Eğer ünlüysen bana söylemelisin ki cehaletimle kendimi utandırmayayım," diye kolayca şaka yaptı.

"Ünlü değil," dedim ona. "Ünlü değil" demek daha doğru olur.

Bana bir el salladı. "Bugün bir avukata ya da iş adamına benzemiyorsun bu arada."

"O zaman neye benziyorum?"

Boğazında hafif bir kızarıklık belirdi. Barın arkasına geçmeden önce narin bir omuz silkme hareketi yaptı, sonra tekrar duraksadı ve barın üzerine koyduğum kollarımı topladı. "Belki bodrumdan birkaç bira kasası getirmeme yardım edebilirsin. Roger'ın bunu yapmak istediğinden şüpheliyim ve yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum. Sen hiç terlemeden iki ya da üç tane taşıyabilecek gibi görünüyorsun."

Döndü ve arka tarafa açılan kanatlı kapıya doğru yürüdü, sonra takip edip etmediğimi görmek için omzunun üzerinden bir bakış attı.

Bardağımı tezgâha bıraktım ve merakla ayağa kalktım. Benim *ne* olduğumdan tamamen habersiz görünüyordu. Çetede ki rütbemden bahsetmiyorum. Dövmemi görmeseler bile insanlar benim etrafımda genellikle tedirgindi. İyi bir oyuncu değildi ve eğer içinde bir korku varsa bunu hissederdim. Onu arka tarafa kadar takip ettim ve uzun merdivenlerden depoya indim. Orayı biliyordum. Borçlularla birkaç kez daha yoğun konuşmalar için kullanmıştım. Kapı arkamızdan kapandı. İçimde bir kuşku titreşimi belirdi. Kimse bu kadar güvenilir olamazdı. Bu bir tuzak mıydı? Ama bu da aynı derecede aptalca olurdu.

Odanın arka tarafını aradı. Ne yaptığımı görmek için bir kez bile omzunun üzerinden bakmadı. Çok güveniyordu. Çok masum.

"Ah, işte buradalar," dedi, birkaç bira kasasını göstererek. Bana doğru baktı, sonra kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Sesi endişeli geliyordu. Tanrı aşkına. *Benim için* endişeleniyor gibiydi. Vegas'taki her kız ve her erkek

Ses geçirmez bir bodrumda benimle yalnız kalsalar bile. Onu biraz sarsmak istedim.

Ona doğru yürüdüm ve üç sandık aldım. Doğrulurken onun tatlı kokusunu aldım. *Hay sikeyim.*

Bana gülümsedi. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı, sadece doğal güzelliğini vurgulayacak kadar makyaj yapmıştı. Utangaç bir tavırla yanağındaki yumuşak çillere dokundu. "Yüzümde bir şey mi var?" diye sordu mahcup bir gülüşle. Çillerinden utandığı her halinden belliydi. Ama lanet olsun, onları seviyordum.

"Hayır," dedim.

"Oh, tamam," dedi. Gözlerimi aradı, kaşları birbirine yaklaştı. O maskenin arkasına bakmaya çalışma kızım. Bundan hoşlanmayacaksın. "Muhtemelen üst kata geri dönmeliyiz. Barı bu kadar uzun süre başıboş bırakmamam gerekiyor."

Bakışlarımda sonunda içine sağlıklı bir dozda korku salan bir şey mi görmüştü? Aynı kuşkusuz ifadeyle kapıyı bana açık tutuşuna bakılırsa, korkmuyordum.

Merdivenlere doğru başımı salladım. "Devam et." Tereddüt etti, sonra önümde yürüdü. Belki de kışını iyice görmek istediğimi düşünmüştü ama elbisesi bunu imkânsız kıldığı gibi, arkamda insanların olmasından da nefret ediyordum.

Dar koridorda ilerlerken ana alanın kapısı açıldı ve Roger ile Stefano içeri girdi.

İkisi de beni kızla görünce dehşete düşmüş görünüyordu. Stefano'yu görünce yüzü tedirgin bir ifadeye büründü, bu da beni meraklandırdı. Her kayınvalidenin rüyası gibi görünüyordu ve konu kadınları genelevlerimize çekmek olduğunda cazibesi Camorra'nın en iyi silahıydı.

"Fabiano, seninle konuşabilir miyim?" Roger sordu, gözleri kızını tarıyordu, muhtemelen depoda ona saldırdığıma dair bir işaret arıyordu

oda. Ama Stefano da bana düşünceli bir bakış atıyordu. "İşinin başına dön, Leona."

Leona. Demek adı buydu. Bana dişi bir aslan gibi gelmemişti. Belki de ondan fazlası vardı.

Roger'ın emrine rağmen hareket etmemişti. Gözleri benim üzerimdeydi. Başımı salladım. "Devam et," dedim ona. "Bir dakika içinde orada olacağım."

O gitti ve benim büyük kızgınlığıma rağmen Stefano onun peşinden gitmeye karar verdi.

Geri çekil, pislik.

Gözünü kesinlikle ona dikmişti. Neden onu genelevlerimizden biri için düşünüyordu ki? Gerçekten o tipe benzemiyordu.

"İşleri istediğiniz gibi hallettiğinizi biliyorum ama son zamanlarda Camorra'nın genelevlerinde ya da talihsiz kazalarda çok fazla garson kız kaybettim."

Bu kazalar çoğunlukla Remo'nun askerlerinin harekete geçmesiyle ilgiliydi.

"Yeni kıza sahip olduğum için mutluyum. Müşteriler onu seviyor gibi görünüyor ve aslında nasıl davranması gerektiğini biliyor. Hizmetimde birkaç haftadan fazla kalırsa çok memnun olurum."

"Biz işleri istediğimiz gibi hallederiz, bunu sen söyledin Roger," dedim uyararak. "Eğer onu diğer işletmelerimizden birinde kullanmaya karar verirsek, sana sormayız."

Başını salladı ama hoşuna gitmedi. Böylece ikimiz olduk.

Yanımdan geçtim ve dirseğimle kapıyı iterek açtım, sonra barın arkasına doğru geri adım attım.

Leona iki eski müşteriyle sohbet etmekle meşguldü ve söyledikleri bir şeye gülüyordu. Stefano barın diğer ucunda oturmuş, bir şahin gibi onu izliyordu. Kahverengi saçları kusursuzca geriye taranmıştı. Bahse girerim bu pislik aynanın karşısında saatlerini harcıyordu.

Ancak Leona onu görmezden gelmeye kararlı görünüyor. Kasaları yere bıraktım. Leona bana minnettar bir bakış attı. Barın arkasındaki adamlar hızla biralarına odaklandılar.

Barın etrafında yürüdüm ve Stefano'nun yanında durmadan önce spor çantamı taburenin üzerine bıraktığım yerden aldım. Oturduğu yerden bana baktı. Rütbe olarak benden aşağıdaydı, bu yüzden gözlerindeki meydan okuyan parıltı bıçağımı onlara saplamayı düşünmeme neden oldu. "Ona karşı bir hamle yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Bunu düşünüyorum," dedi. "En ufak bir nezaket işaretine iyi yanıt verecek gibi görünüyor, bu da onu manipüle etmeyi kolaylaştırıyor." O iğrenç bakış, boğazını kessem de yüzünde kalır mıydı?

"Senin girişimlerinle ilgileniyor gibi görünmüyor." "Bu değişecek," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Remo onu gördü mü?" Gerçekten de önemli olan tek şey buydu.

"Hayır. Onu daha yeni buldum. Ama eminim onaylayacaktır."

Stefano'nun haklı olduğuna dair bir his vardı içimde. "Zamanını boşa harcama. O çoktan kapıldı."

"Kim tarafından?"

"Ben," diye homurdandım.

Bana kaşlarını çattı ama sonra omuz silkti, birasını boşalttı ve gitti. Arka kapıdan çıkıp gözden kaybolurken arkasından baktım. Stefano izlenmesi gereken biriydi. O ve ben hiç anlaşılamamıştık. Bunun yakın zamanda değişmeyeceğine dair bir his vardı içimde ama o benim istediğim birine hamle yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Gözlerim yine Leona'yı buldu. Stefano'yla olan konuşmamı şaşkın bir ifadeyle izliyordu ama barın arka plan gürültüsünden bir şey duymuş olamazdı. Genelde vakit geçirdiğim mekânlara sık sık gelen kadınlardan çok farklıydı. Korkularını gizleyemeyenler ve bana yakın olmaktan bir şeyler kazanmayı umanlar vardı. Ama o benim kim olduğumu bilmiyordu. Normal biriymişim gibi davranılması garipti. Herkesin bana gösterdiği saygı ve korkuyu elde etmek için çok mücadele etmişim, ama onun bana normal davranması beni rahatsız etmemişti.

Durumumdan habersizdi. Birinin ona ne zaman söyleyeceğini ve o zaman bana nasıl bakacağını merak ediyordum.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Remo yanıma sokularak. Ortama girdiğini fark etmeliydim. İnsanlar odada tek başıma olduğumdan daha da tedirgin görünüyorlardı. Leona'ya doğru başını salladı. "İstersen onu al. O senin. O hiç kimse. Zaten ona ihtiyacımız da yok. Yine de bana pek eğlenceli görünmüyor."

Leona'ya bir göz attım. Etrafındaki bazı erkeklerin müstehcen bakışlarından habersiz tezgahı siliyordu.

"Onu almak istemiyorum," dedim. Sonra Remo'nun yüz ifadesini görünce değiştim. "Almayacağım."

"Neden olmasın?" Remo merakla sordu.

Tehlikeli. "Kendin de söyledin, pek eğlenceli birine benzemiyor."

"Belki de seninle savaşılmaya çalışırken daha eğlenceli oluyordur. Denemeye değer olabilir. Bazı kadınlar köşeye sıkıştırıldıklarında vahşi kedilere dönüşürler." Omzuma vurdu.

Ben bir şey söylemedim.

Remo omuz silkti. "Ama eğer onu istemiyorsan..."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Gözlerimin onun üzerinde olduğu duyulursa memnun olurum. Her ihtimale karşı. Stefano'nun onunla uğraşmasını istemiyorum."

Remo kıkırdadı. "Elbette. Onun üzerinde hak iddia et, Fabiano."

Onun iyi tarafında olmanın avantajı buydu. Remo diğer askerlerinin hayal bile edemeyeceği şeyleri bana verdi. Beni bununla baş başa bıraktı ve birinci sınıf kumarhanelerimizden birindeki bazı yüksek oynayanlarla bir masaya gitti. Ben bara döndüm. Dövüş şortumu giymek için daha sonra zamanım olacaktı.

Diğer adamlar dışarı çıktı ve Leona şaşkın bir ifadeyle yanıma geldi. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Omuz silktim. "Bazılarının para kaybetmesinin sebebi benim." *Ve uzuvlar.*

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama kafese çarpan bir bedenin sesi onu susturdu ve ardından coşkulu bir alkış koptu. Elini dudaklarına götürdü, gözleri şokla açılmıştı. Omzumun üzerinden baktım. Dövüşçülerden biri yerde baygın yatıyordu. Diğerisi ise onun üzerinde durmuş, kollarını kaldırmış, bir tür zayıf zafer dansı yapıyordu. Birkaç kez daha kazanırsa belki de birkaç hafta içinde bir sonraki rakibim o olacaktı. Gelecekteki dans maceralarını önlemek için dizlerini kırmak zorunda kalacaktım.

"Korkunç bir şey," diye fısıldadı Leona, sesi şefkatle doluydu, sanki onların acısını hissedebiliyordu.

Ona döndüm.

"Neden bir insan bu kadar vahşi bir şeyi izlemek ister ki?"

Vahşi mi? Henüz vahşeti görmemişti. Şanslıysa hiç görmeyecekti. "Bu bizim doğamızda var," dedim. "En güçlü olanın hayatta kalması. Güç mücadeleleri. Kana susamışlık. Bunların hepsi hala DNA'mıza işlemiş durumda."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktı. "Bence yolumuza devam ettik ama bazen eski alışkanlıklarımıza geri dönüyoruz."

"O zaman insanlar neden hala güçlülere saygı duyuyor? Kadınlar neden alfa erkekleri tercih ediyor?"

Kadın homurdandı. "Bu bir efsane."

Tek kaşımı kaldırdım ve daha yakına eğildim. Elbisesinin alt kısmına bir göz attım. Beyaz pamuklu. Tabii ki. "Öyle mi?" diye sordum. Yüzümü taradı, boğazı ve yanakları kızardı.

Bir kahkaha attım. O bir şey söyleyemedi kalktı. Üstümü değiştirmem gerekiyordu. "Birazdan dönerim," dedim ona.

Soyunma odasına girdiğimde diğer dövüşçüler sessizliğe büründü. Birkaçı bakışlarına karşılık verdi, sadece biri gözleriyle bana açıkça meydan okudu. Bu geceki rakibimin o olacağını düşündüm. Boyu 1.80 civarındaydı. Benden bir santim daha uzun. Güzel. Belki de bu daha uzun bir dövüş olacaktı.

Soyundum, sonra boxerımı çektim. Umarım tüm yara izlerini görmüşlerdir. Acı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Rakibime bir sırtıma gönderdim. Belki yarını görecektir kadar yaşardı.

Soyunma odasından çıktım ve bara doğru yürüdüm. Gözleri çıplak ayaklarımdan şortuma ve çıplak göğsüme doğru ilerlerken Leona donup kalmıştı. Temizlemekte olduğu bardağı tekrar yıkama suyunun içine bıraktı. Yüzünde sayısız duygu parıldadı. Şok. Şaşkınlık. Hayranlık. Takdir. Sonuncusunu aletimde hissedebiliyordum. Vücudum için çok çalışmışım.

Bardağımı kaptım ve suyumun kalanını içtim. Sonra çantamdan bantı çıkardım ve ellerimi sarmaya başladım, meraklı bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum.

"Sen de onlardan biri misin?"

Başımı eğdim, neyi kastettiğinden emin değildim. Bir savaşçı mı? Camorra'nın bir üyesi mi? Bir katil mi? Evet, evet, evet.

Gözlerinde hiç korku yoktu, ben de "Kafes dövüşçüsü mü? Evet." dedim.

Dudaklarını yaladı. O lanet pembe dudaklar, dövüşten önce sikime ihtiyacım olmayan fikirler veriyordu.

"Umarım sizi daha önce kırmamışımdır."

"Çok acımasız olduğunı düşündüğünüz için mi? Hayır. Neyse o."

Gözleri dövmemi, yara izlerimi ve ara sıra da sırt çantamı takip ediyordu. Barın üzerine eğildim ve yüzlerimizi yaklaştırdım. Gizlice yapmaya çalışsalar bile herkesin bizi izlediğini biliyordum.

"Kadınların alfa erkeklerden hoşlanmadığından hâlâ emin misin?" Mırıldandım. Yutkundu ama bir şey söylemedi.

Bir adım geri çekildim. Odadaki herkes mesajı almış olmalıydı.

Bana attığı bakış taşaklarını sıkılaştırdı. Bu kızda beni çeken bir şey vardı. Ne olduğunu söyleyemiyordum ama bulacaktım.

Ellerimi bantlamayı bitirdiğimde ona "Sıra bende," dedim.

"Sakın incinme," dedi basitçe. Barın yanındaki adamlar kıs kıs gülerek birbirlerine baktılar ama Leona onların tepkisinden habersizdi.

"Yapmayacağım," dedim, sonra döndüm ve masaların yanından geçerek dövüş kafesine doğru ilerledim.

Kalabalığın uğultuları ve gürleyen alkışları altında kafese adım attım. Kaç kişinin bana karşı bahis oynadığını merak ediyordum. İş o noktaya gelirse zengin olurlardı. Tabii ki asla kazanamazlardı.

Leona'yı bar tezgahının arkasından beni izlerken yakaladım, gözleri hala şaşkınlık içindeydi. Evet, ben bir dövüşçüydim ve bu hâlâ en az tehlikeli yanımdı.

Yaptığı işi bıraktı ve tezgâhın yanına geldi. Bir bar taburesine tırmandı, parmak arası terliklerini silkeledi ve bacaklarını bağdaş kurup oturana kadar yukarı kaldırdı, elbisesinin eteği dikkatlice kalçalarının üzerine döküldü. Bu kız. Buraya ait değildi.

Rakibim kafese girdi. Kendisine Snake diyordu. Hatta boğazına yılan dövmesi yaptırmıştı; kulaklarının üzerinde yükseliyor ve başının her iki yanında dişlerini gösteriyorlardı. Yılan. Kendine vermek için ne kadar aptalca bir isim. İnsanların neden korkutucu bir ismin kendilerini de korkutucu göstereceğini düşündüklerini bilmiyordum. Kendime Fabiano'dan başka bir şey demek zorunda kalmamıştım ve bu yeterliydi.

Hakem kapıyı kapattı ve bize kuralları açıkladı. Hiç kural yoktu. Ama bu ölümüne bir dövüş değildi, yani Snake muhtemelen yaşayacaktı.

Yılan düz elleriyle göğsüne vurarak bir savaş çılgılığı attı. Cesaretini toplayan her neyse...

Bir elimi kaldırdım ve onu öne doğru çağırdım. Bu dövüşü başlatmak istiyordum. Bir kükremeyle bana bir boğa gibi saldırdı. Ondan kaçtım, omzunu tuttum ve dizimi sol tarafına art arda üç kez vurdum. Hava ciğerlerini terk etti ama düşmedi. Bana bir yumruk savurdu. Ve çenemi yakaladı. Geri sıçradım, kafasına sert bir tekme attım ve

hızlı tepkisi üzerine topuğum kulağını yakaladı. Sendeleyerek kafesin içine girdi, başını salladı ve tekrar saldırdı. Bu eğlenceli olacaktı.

Bir öncekinden daha uzun dayandı. Ama sonunda kafasına yediği tekmeler onu ele geçirdi. Gözleri giderek daha fazla odaktan çıkıyordu. Onu başının arkasından yakaladım, yüzüne doğru iterken aynı anda dizimi de kaldırdım. Burnu ve elmacık kemiği dizime çarparak kırıldı. Kısık sesle miyavladı ve geriye doğru devrildi. Peşinden gittim. Kafese doğru zıplayıp tekmeledim ve büyük bir gürültüyle yere düştüğünde üzerine çömelip dirseğimi karnına geçirdim. Bir kere. İki kez. Zayıfça yere vurdu, yüzü şişmişti, nefes almakta zorlanıyordu. Pes ediyordu.

"Teslim ol!" diye bağırdı hakem.

Onun gibi adamları hiç anlamadım. Teslim olmadan önce ölürdüm. Ölümde onur vardı ama merhamet için yalvarmakta yoktu. Ayağa kalktım. Kalabalık tezahürat yaptı.

Remo yüksek bahisçilerin olduğu masadaki yerinden bana başıyla onay verdi. Gözlerindeki heyecanlı parıltıdan yakında tekrar kafese girmek istediğini anlayabiliyordum. Yüksek bahisçilere şaklabanlık yapmak, nefret listesinde en üst sıralardaydı. Ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Nino güzel konuşan ve sofistike biriydi ama bir süre sonra yüzüne duygularını yansıtmayı unutuyordu ve insanlar onda duygu olmadığını anladıklarında olabildiğince hızlı kaçıyorlardı. Savio genç ve kaprisliydi, ve Adamo. Adamo bir çocuktü.

Arkamı döndüm. Leona hâlâ barın önündeki taburede oturmuş, dehşetle beni izliyordu. Bu, insanlardan görmeye alışık olduğum bakışlara daha yakın bir bakıştı. Beni böyle kan ve ter içinde görünce, belki de benden neden korkması gerektiğini anlamıştı.

Bacaklarını elbisesinden çözdü, tabureden aşağı atladı ve kanatlı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Kafesten çıktım, yere kan ve ter damlıyordu. Kendime dikiş atmam gerekecekti.

"İyi dövüştü." Ara sıra duyuyordum.

Tebrik eden birkaç eli sıktıktan sonra soyunma odasına çekildim. Benimki son dövüş olduğu ve rakibim hastaneye gittiği için boştu. Kapı çalındığında dolabımı açtım. Silahlarımdan birini aldım ve dönerken arkamda tuttum. "İçeri gel."

Leona kafasını içeri sokmadan önce kapı bir aralık açıldı, gözleri kapalıydı. "İyi misin?"

Silahımı spor çantama geri koydum. "Ben bu şehirdeki en az düzgün adamım." Remo ve kardeşleri hariç belki.

Gözlerini temkinli bir şekilde açtı, beni bulana kadar odayı araştırdı. Yüzünü bir rahatlama kapladı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce odaya süzüldü.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bana zafer hediyesi vermek için mi buradasın?" Dolaplara yaslanarak sordum. Sikimin aklında her türlü hediye vardı. Hepsi de onun mükemmel ağzını ve şüphesiz mükemmel amını içeriyordu.

"Oh, sadece bir şişe su ve temiz havlu var." Özür dilercesine gülümseyerek elindekileri bana gösterdi.

Kıkırdayarak başımı salladım. Tanrım, bu kız.

Farkındalık yüzünü kapladı. "Oh, demek istediğin..." Vücudunun genel yönünü işaret etti. "Oh, hayır. Hayır. Üzgünüm."

Gülme isteğimle savaşıarak gözlerimi kapattım. Bir kadın beni güldürmeyeli uzun zaman olmuştu. Çoğunlukla sadece onları anlamsızca becermek istememe neden oluyorlardı.

"Umarım bir şişe soğuk suyla yaşayabilirsin," dedi alaycı bir sesle. Gözlerimi açtığımda karşımdaydı ve şişeyi uzatıyordu. Benden bir kafadan daha küçüktü ve bir kol uzunluğundan daha kısa mesafedeydi. Aptal kız. Kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu. Şişeyi aldım ve birkaç yudumda boşalttım.

Vücudumu taradı. "Çok fazla kan var."

Şans eseri aşağıya baktım. Kaburgalarımın üzerinde kafesin keskin bir kenarının sıyırdığı küçük bir kesik vardı ve sol böbreğimle sağ uyluğumda çürükler oluşmuştu. Kanın çoğu bana ait değildi. "Önemli bir şey değil. Daha kötülerini de yaşadım."

Gözleri alnımda oyalandı. "Tedavi edilmesi gereken bir kesiğin var. Etrafta çağırabileceğim bir doktor var mı?"

"Hayır. Doktora ihtiyacım yok."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra daha iyi düşünmüş gibiydi. Durakladı.

"Öyle görünüyordun ki..." Başını salladı, burnu olabilecek en sevimli şekilde büzüldü. Kahretsin, şu lanet çiller. "...Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. *Vahşi*."

Şaşırarak doğruldum. Sesi neredeyse büyülenmiş gibiydi. "İğrenmedin mi? Bunun çok vahşi olduğunu düşünmüştüm."

Omuz silktili, narin bir hareketle. "Tiksindim. Bu tam bir dövüş sporu. Öyle denebilir mi onu bile bilmiyorum. Her şey birbirimizi dövmekle ilgili."

"Bu aynı zamanda rakibinizi okumak, zayıflıklarını görmek ve bunları ona karşı kullanmakla ilgili. Bu hız ve kontrole ilgili." Onu tekrar taradım, rakiplerime yaptığım gibi onu da okudum. Eğer izin verseydim Stefano'nun neden onu seçeceğini tahmin etmek zor değildi. Zor bir hayatı olduğu, çok az şeye sahip olduğu, ona bakacak kimsenin olmadığı, hiç olmadığı belliydi. Daha fazlasını istediği, kendisiyle ilgilenecek, ona karşı nazik olacak, onu sevecek birini istediği çok açıktı. Stefano böyle biriymiş gibi davranmakta iyiydi. Eninde sonunda sadece kendine güvenmenin en iyisi olduğunu öğrenecekti. Sevgi ve nezaket sadece mafya dünyasında değil, her yerde nadirdi.

"İnsanların neden birbirlerini bilerek incitmelerini izlediklerini anlamıyorum. İnsanlar neden birilerine acı çektirmekten zevk alır?"

Soracağı son kişi bendim. Beni insanları incitirken hiç görmemişti. Camorra'nın infaz memuru olarak yaptığım işlerin yanında o dövüş bir şakaydı. İnsanları incitmeyi severdim. Bu konuda iyiydim, bu konuda iyi olmayı öğrenmiştim.

Altıncı Bölüm

Leona

GÖZLERİ OKUNMAZ HALDEYDİ. NE DÜŞÜNÜYORDU? BELKİ DE BEN sürekli dövüşün acımasızlığından bahsederek onu kızdırıyordum.

Belli ki kafes dövüşü onun için önemliydi. Hâlâ onun şimdiye kadar gördüğüm üç yönünü bir araya getirmeye çalışıyordum: iş adamı, komşu çocuk ve dövüşçü. Gerçi şimdi fark ettim ki sadece ikincisi doğal görünüyordu, sanki giyinik hissetmediği tek şey buydu.

"Gitsem iyi olacak," dedim. Onunla soyunma odasında olmak iyi bir fikir değildi. İnsanların aklına bir fikir gelebilir ve konuşmaya başlayabilirlerdi ve bu gerçekten istemediğim bir şeydi.

Başını salladı. Beni izleyişi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Her zaman çok keskin ve dikkatli olan ve baharda Teksas'ın üzerindeki gökyüzü gibi mavi olan gözleri beni dondurdu. *Kendine gel.* Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Dışarı çıkmadan önce omzumun üzerinden bir kez daha bakma riskini göze aldım. "Adını bile bilmiyorum," dedim.

"Fabiano," dedi. Bu isim onun gibi bir adam için fazla normal, fazla nazik görünüyordu, özellikle de şimdi kanlar içindeyken.

"Ben Leona," dedim ona. Neden olduğundan bile emin değildim ama nedense beni meraklandırmıştı. Parmaklarını şortunun içine soktu ve hızla çıktım ama kapıyı kapatmadan önce, duşa doğru giderken arka tarafına bir göz attım. Her adımda kasları esniyordu. Hay aksi. Bakışlarımı poposundan ayırdım. Sırtının her yerinde yara izleri vardı ama onda kusur gibi görünmüyorlardı. Başıma bir sıcaklık yayıldı ve hızla arkamı döndüğümde Cheryl'in yüzüyle karşılaştım. "Tatlım, büyük çocuklarla oynama. Onlar kibarca oynamazlar," dedi gizemli bir şekilde.

"Kimseyle oynamıyorum," dedim, beni Fabiano'yu izlerken yakaladığı için utanarak.

Omzumu okşadı. "Sadece onun gibilerden uzak dur."

Ona ne demek istediğini sorma şansım olmadı. Roger ofisine gelmesi için ona bağırdı. Paspası bana doğru itti. "Al, kafesi temizlemelisin." Sonra aceleyle gitti.

Saat gecenin ikisiydi ve ben inanılmaz derecede yorgundum. Sadece birkaç konuk masaların etrafına dağılmış, son biralarını içiyordu. Ama çoğu insan Fabiano'nun dövüşünden sonra gitmişti. Gözlerim dövüş kafesindeki kanlı karmaşayı gördüğünde ürperdim. Kanla hiç sorunum olmamıştı ama bu uzun zamandır gördüğümde daha fazlaydı. En son annem kristal meth sersemliğiyle kafasını küvete çarptığında böyle bir pisliği temizlemek zorunda kalmıştım.

İç çektim. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir faydası yoktu. Kafes kapılarından tırmandım ve paspaslamaya başladım. Etrafımda son misafirler eşyalarını toplayıp gitmek üzereydi. Bana iyi geceler dediklerinde onlara el salladım.

Bugünkü iş için bana biraz para vereceğini umarak gözlerimi Roger'dan ayırmadım. Yiyecek ve belki bir çift ayakkabı daha almak için gerçekten birkaç dolara ihtiyacım vardı. Çıplak ayak parmaklarıma birkaç kan lekesi bulaştığını görünce yüzümü buruşturdum. Sandaletler böyle bir iş için kesinlikle akıllıca bir seçim değildi.

Ara sıra soyunma odasının kapısına doğru bir bakış atmama da izin veriyordum ama Fabiano duş almak için acele etmiyor gibiydi. Akan suyun altında çırlıçıplak olduğu bir görüntü geldi gözümün önüne ve hızla son kan lekesini de silip kafesten çıktım. Düzgün düşünemeyecek kadar yorgundum. Eve gitmem gerekiyordu ama karanlıkta bir milden fazla yürüme fikri bana pek iyi gelmiyordu. Kolay kolay korkmazdım ama sağlıklı bir kendini koruma duygum vardı.

Paspas ve kovayı yerine koyduktan sonra Roger'ın ofisine giden koridora devam ettim ama yolun yarısında duraksadım. Bir kadın çığlık atıyordu. Ürperdim. Sonra Roger'ın sesini duydum. "Evet, kışından hoşlanıyorsun, seni sürtük. Evet, aynen böyle."

Çığlık atan Cheryl'di ama görünüşe göre zevk alıyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Roger'ın bana borçlu olduğu paraya umutsuzca ihtiyacım vardı ama her ne yapıyorlarsa bölmeme imkân yoktu. Geri çekildim ve doğruca güçlü bir bedene çarptım. Bir el dudaklarıma yapıştığında irkilerek çığlık atmak için ağzımı açtım. İçime korku düştü ve içgüdülerim beni ele geçirdi. Dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde geriye ittim ve kaya gibi bir mideyle çarpıştım. Rakibim irkilmedi bile ama daha önce fark etmediğim parmaklarını belimde sıkı. "Şşşt. Benim."

Rahatladım ve elini dudaklarımdan çekti. Başımı arkaya doğru eğerek beni tuttu. Fabiano. Siyah gömleğini ve kot pantolonunu giymişti ve temizdi. Saç çizgisindeki yara dikilmişti. Demek bu kadar uzun süren buydu. Kendimi bir iğneyle iyileştirmeyi hayal bile edemezdim ama bir kafes dövüşçüsü olarak muhtemelen birkaç iğne darbesinden daha kötü acılara katlanmak zorundaydınız.

"Beni korkuttun."

Gözlerinde bir parça eğlence vardı. Bu kadar komik olan neydi?

FABIANO

Onu korkutmuş muyum? Eğer hareketlerim onu ilk kez korkutuyorsa, güzel olduğu kadar deliydi de.

"Çılgılığınla Roger'ın sözünü kesmeni istemedim," dedim. Kimse Roger'ı pantolonu inik görmek istemezdi.

Gözleri kapıya kaydı ve ürperdi. "Çift olduklarını bilmiyordum. Çift gibi davranmıyorlardı."

"Öyle değiller," dedim. "Sikişiyorlar."

"Oh." Yanaklarına alaycı bir kızarıklık yayıldı. "Gitmem gerekiyor."

"Seni bırakmamı ister misin?" Neden onu bırakmayı teklif ettiğimden emin değildim - yine. Ne de olsa evimin hemen köşesinde oturmuyordu.

Durakladı, çatışmalar gözlerinde dans ediyordu. Sonunda biraz güvensizlik. Belki de benim kavga ettiğimi görmek, en başta arabama hiç binmemesi gerektiğini fark etmesini sağlamıştı. İnsanların kıyafetine bağlı olarak birine verdikleri tepkinin bu kadar farklı olması komik. Takım elbise? Güvenilir.

"Bunu tekrar yapmana izin veremem."

"O zaman bir taksi çağırın. Gece vakti bu bölgede tek başına yürümemelisin." Neden yapmaması gerektiğine dair tüm nedenleri biliyordum.

"Hiç param yok," dedi ve sonra dilini yutacakmış gibi baktı.

Elimi çantama attım ve bir rulo elli dolarlık banknot çıkardım.

Leona'nın gözleri büyüdü. "Bu kadar parayı nereden buluyorsun?"

Etkilenmiş görünmüyordu, sadece temkinliydi. Güzeldi. Paranız olduğunu gördükten sonra ilgilerine değer olduğunuza karar veren kadınlardan daha kötü bir şey olamazdı.

"Dövüşümü kazandığım için para." Bu neredeyse doğrudu.

Elli dolarlık bir banknotu çözdüm ve ona uzattım.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Bunu gerçekten alamam."

"Roger sana ödeme yaptığında geri verebilirsin."

Başını tekrar salladı ama bu sefer daha az inançla. Yorgun olduğu belliydi. "Al şunu," diye emrettim.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, emir karşısında afallamıştı ama karşı koyamadı ve sonunda notu aldı. "Teşekkür ederim. Yakında geri ödeyeceğim."

İnsanlar bana hep bunu söyler.

Sırt çantasını omzuna kaldırdı. "Gitmem gerek," dedi özür dileyerek.

Onu dışarı çıkardım. Arabam tam kapının önündeydi. Şöyle bir baktı. "Kafes dövüşünden o kadar para kazanıyor musun?"

"Bu benim işim değil. Bu bir hobi."

Onun açısından daha fazla merak. Soru sormak yok. Merakın kediye öldürdüğünü öğrenmiş bir kız.

"Bir taksi çağır," dedim ona.

Gülümsedi. "Merak etme yapacağım. Beklemek zorunda değilsin."

Taksi çağırmadı. Belli oluyordu. Sabırla bekledim. Beni bu şekilde götürebileceğini sanıyorsa, yanılıyordu.

"Telefonum yok," diye isteksizce itiraf etti.

Para yok, telefon yok. İçini çekip başını salladığında kotumun cebindeki telefonuma uzandım.

"Hayır, yapma. Gerçekten yürümek istiyorum. Taksiye para harcayamam," dedi bariz bir rahatsızlıkla.

Fakir olduğu belliydi, o yüzden bunu benden saklamaya çalışması boşunaydı. Kolay bir hedef gibi görünmese Stefano onu avlamazdı. Bu eski püskü elbise, daha eski püskü sandaletler ve gezegendeki en eski püskü sırt çantasıyla ne kadar fakir olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"O zaman en azından seninle yürümeme izin ver," dedim ona kendi şaşkınlığımla.

Stefano'nun ona bir kez daha saldırmasını ya da haydutlardan birinin ona el kaldırmasını istemiyordum. Onun güven dolu masumiyetindeki bir şey beni pervane gibi kendine çekiyordu. Şüphesiz avın heyecanıydı. Daha önce hiç böyle birini avlamamıştım.

"Ama araba kullanabilirsin. Yürümek zorunda değilsin." "Geceleri tek başına yürüyemezsin, inan bana."

Omuzları çöktü ve gözleri arabama kaydı. "O zaman ben de seninle geleyim. Benimle yürümene ve sonra arabayı almak için tekrar bara dönmene izin veremem."

Kapıyı onun için açık tuttum ve içeri süzüldü. Çok güveniyordu. Yanındaki koltuğa kaydım. Deri koltuğa gömüldü, esniyordu ama kolları eski sırt çantasına sıkıca sarılmıştı.

Derinliklerinde hazine sakladığından şüpheliydim. Belki de içinde kendini savunmak için gerçekten bir tür silah vardı.

Bıçak mı? Biber gazı? Tabanca mı?

Onunla ilişkiye girmeye niyetim olsaydı hiçbir şey onu kurtaramazdı. Bir kükremeye canlanan motoru çalıştırdım ve park yerinden çıktım. Böyle yakın bir alanda iyi bir atış yapamazdı. Onu etkisiz hale getirmekte zorlanmayacaktım ve o zaman savunmasız kalacaktı. Kadınlar genellikle kendilerini koruyacaklarını düşündükleri için silah taşırlardı, ancak nasıl kullanılacaklarını bilmediklerinde sadece ek bir risk oluşturlardı.

Bana adresini tekrar söyledi.

"Hatırlıyorum, merak etme."

Parmak uçlarını koltuğunun siyah derisinde gezdirdi. "Zengin bir aileden mi geliyorsunuz?"

Öyleydim ama arabaya ve diğer her şeye sahip olmamın nedeni bu değildi. "Hayır," dedim.

Onu.

Sustu. Daha fazla soruyla dolup taşıyordu. Yazılmıştı yüzünün her yerinde.

Apartmanın önüne geldiğimde ikinci kattaki kapı açıldı. Orta boylu, yarı kel, kesesi kemerinin üzerine sarkmış, her tarafı zavallı olan adamı hemen tanıdım; kumarhanelerimizden birine sık sık gelen kumar bağımlılarından biriydi. Onunla henüz ilgilenmemiştim. Yeterince önemli biri değildi ve dikkatimi çekecek kadar bize borcu olmamıştı. Soto onunla bir kez ilgilenmişti. Aşağılık pisliklerle ilgilenirdi. O olaydan sonra hep zamanında ödeme yapmıştı. Kumarda harcamak için her zaman bir sonraki doların peşinde koşan bir gevşekti.

"O benim babam," dedi Leona. Sesinde bir parça şefkat vardı. Hak etmediğinden emin olduğu bir şefkat. "Bıraktığın için teşekkürler."

Babası yürüme yolundan bize doğru geliyordu, sonra direksiyonun arkasında beni fark edince dondu kaldı. Leona indiğinde ben de onu takip ettim.

"Leona!" diye mırıldandı. Gözleri kızın vücudunu hızlıca taradı. "İyi misin? O...?" Ona attığım bakış karşısında boğazını temizledi. Ondan böyle bir endişe beklemiyordum. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla sadece kendini önemsiyordu. Onun gibi insanlar hep böyledir. Bu yüzden onlarla uğraşmaktan zevk alırdım.

Leona gözlerini kırptırdı. "Neler oluyor? Ben iyiyim. Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

Onlara doğru yürüdüm. Hemen burnuma ucuz içki kokusu yayıldı. Kumar ve alkol korkunç bir kombinasyondur. Sonunda erken bir mezara götüren bir kombinasyon. Ya Camorra tarafından ya da Doğa Ana tarafından.

Başını salladı, sonra bana doğru işaret etti. "Fabiano beni eve bırakacak kadar kibardı."

Birçok şeydim ama iyi biri değildim. Babası çıldırarak gibi görünüyordu. "Sana etrafta dikkatli olmanı söylemedim mi?"

Burada mı? Öylece etrafta dolaşıp konuşamazsın..." Kendi zavallı kıcını kurtarmak için sustu.

Ona soğuk bir gülümseme verdim. "Kızınızla konuşmaktan gerçekten keyif aldım." Avuçlarını solmuş kot pantolonunun üzerinde sinirli bir şekilde ovuşturdu.

"Leona, sen önden gider misin? Babanla konuşmam gerekiyor," dedim.

Leona'nın gözleri babasıyla benim aramda gidip geldi. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Ortak bir arkadaşımız var."

"Tamam." Bana belirsiz bir gülümseme verdi. "Yakında görüşür müyüz?" Yarı soru, yarı ifadeydi.

"Emin olabilirsin," dedim sessizce.

O gittiği anda babası koluma yapıştı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Ödemediğim para yüzünden mi bu? Yakında ödeyeceğim. Sadece yapma-"

Bakışlarımın kolumu kavrayan parmaklarına düşmesine izin verdim ve o da yanmış gibi bıraktı. "Ne yapmayayım?" Tehlikeli bir şekilde sordum.

Başını sallayarak geri çekildi. Kendisi için endişeleniyordu. Onunla anlaşmaya geldiğimi sanmıştı.

"Gittiğini görmek beni üzecek," dedim gelişigüzel. "Sanırım bir süre daha kalacak?"

Bana baktı.

"Benim hakkımda yanlış şeyler duymasını hiç istemem. Anladın mı?"

Yavaşça başını salladı.

Arabama döndüm. Arabayı sürerken korku dolu bakışları beni takip etti. Onu benim yapmak istememe neden olan şeyin tam olarak ne olduğundan bile emin değildim. Babası beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, zaten bunu deneyecek biri de değildi. Artık ilgim uyandığına göre onu takip etmemi engelleyebilecek tek şey Remo'ydu ve onun da müdahale etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Yedinci Bölüm

Leona

ERTESİ GÜN GEÇ SAATLERE KADAR UYUDUM. SABAH ÜÇE KADAR ÇALIŞMAM GEREKMEYECEKTI.

öğleden sonra ve biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Mutfağa girdiğimde masanın üzerinde bir kutu çörek duruyordu ve babam elinde bir kahve fincanı tutuyordu.

"Günaydın," dedim saat neredeyse on iki olmasına rağmen. Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce kendime biraz kahve koydum.

"Bize kahvaltı getirmişsin," dedim şaşkınlıkla ve kendime bir çörek aldım. Böyle hoş sürprizlerin her gün olmasını beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Yarın paramı alana kadar bir komşumdan biraz para istedim." Anladığım kadarıyla bir tür kuryeydi ve nefesinin her zaman alkol koktuğunu göz önünde bulundurarak işini nasıl sürdürebildiğini merak ettim.

"Sana elli dolar verebilirim," dedim ve şortumun kemerinden parayı çıkardım. Parayı vücuduma yakın bir yerde saklamayı öğrenmiştim. "Böylece ona borcunu ödeyebilir ve önümüzdeki birkaç gün için bize yiyecek bulabilirsin."

Bir dolarlık banknota sanki kirli bir şeymiş gibi baktı. "Nereden buldun

Bu mu?"

"Bir iş buldum," dedim gülümseyerek.

Pek mutlu görünmüyordu. "Ve ilk gününde sana 50 dolar mı ödediler?"

Sanki yasak, *kirli bir şey* yapıyormuşum gibi konuştu.

"Hayır, henüz değil. Bugün paramı alacağım." En azından bunu umuyordum. Roger'ın işleri nasıl hallettiğinden emin değildim ama sosyal güvenlik numaramı ya da diğer ilgili bilgileri istemediği için, tam olarak düzenli bir ödeme planını takip etmeyeceğini varsaydım.

"O zaman parayı nereden buldun?"

Kızgın görünüyordu. Onun nesi vardı ki? O ve annem konu para olduğunda kesinlikle fazla soru sormazlardı. "Fabiano verdi."

Ayağa fırladı. Sandalyesi büyük bir gürültüyle yere devrildi. Oturduğum yerde irkildim. Annemle kavga ettiği, onun yumruğunu kaldırdığı ve annemin de ona pençe attığı uzak anılar canlandı.

"Ondan borç para mı aldın?"

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

"Onun gibi insanlardan borç para alamazsınız. Onun gibi insanların daha fazla ilgisine ihtiyacımız yok."

"Onun gibi insanlar," diye tekrarladım. "Tam olarak ne tür insanlar?"

Parçalanmış görünüyordu. Kimi ya da neyi korumaya çalıştığından emin değildim ama bu kesinlikle ben değildim. Hiçbir zaman koruyucu bir baba olmamıştı.

"Onun bir kafes dövüşçüsü olduğunu biliyorum baba. Onu dövüşürken gördüm, tamam mı? O yüzden lütfen kendi işine bak." Son beş yıldır yaptığı gibi.

"Yaptın mı? Neden?" Sonra zihninde bir şey tıklar gibi oldu ve gözlerini kapattı. "Bana Roger's Arena'da çalıştığını söyleme."

"İstiyorum."

Sandalyeyi kaldırdı ve bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzmüş gibi yere çökmeden önce düzeltti. "Buraya hiç gelmemeliydin. I

sana izin vermemeliydim. İkimizin de başını belaya sokacaksın. Şu anda böyle bir yükü kaldıramam."

Kahvemi yudumlarken kaşlarımı çattım. "Ben yetişkin biriyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yaptığım işlerde seçici olamam. Fazla seçeneğim yok gibi."

"O parayı bugün ona geri ver. Hiçbir şey için kullanma. Ve-" "Ondan uzak durmak mı?" Sözünü kestim. Koruyucu bir tavır için artık çok geçti.

Baba konuşması.

"Hayır," dedi sessizce. "Dikkatli ol. İşleri berbat etmeni istemiyorum. Sana uzak durmanı söylemem için artık çok geç."

Bunu benden farklı bir şekilde söylediği hissine kapıldım. "Uzak durabilirim. Ona bağlı değilim ki."

Babam başını salladı. "Hayır, uzak duramazsın. Çünkü bu artık sana bağlı değil. Şu andan itibaren o karar verecek ve senden istediği şeyi elde edene kadar uzak durmana izin vermeyecek." Dudakları kıvrıldı, sanki bunun ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibiydi.

Tek bir ifadeyle kendimi kirli hissetmeme neden olmasından nefret ediyordum. Sanki kumar faturalarını ödeyebilmek için annemin bedenini satmasına seve seve izin verirken beni yargılamaya hakkı varmış gibi.

"Orta Çağ'da yaşamıyoruz baba. Benim üzerimde herhangi bir güce sahip değil." Bunu neden tartıştığımızdan bile emin değildim. Fabiano'yla konuşmaktan başka bir şey yapmamıştık ve o şimdiye kadar mükemmel bir centilmen olmuştu. Belki de babamın daha kötü bir içki sorunu vardı ya da daha ağır uyuşturucular kullanıyordu. Annem de paranoyaktı.

Yıpranmış paketinden bir sigara çıkardı -son sigarasıydı-, izmaritini yakıp derin bir nefes çekti. "Camorra bu şehrin ve insanların sahibi. Ve şimdi *de* size sahip." Dumanı serbest bıraktı, bizi de içine aldı. Öksürdüm.

"Camorra?" Bu terimi bir süre önce televizyonda İtalya ile ilgili bir haberde duymuştum. Mafyanın bir koluydu ama burası Las Vegas'tı, Napoli değil. "Mafya mı demek istiyorsun?"

Babam ayağa kalktı. "Zaten çok konuştum," dedi pişmanlıkla, bir nefes daha çekerek. Sigarayı tutan parmakları titriyordu. "Sana yardım edemem. Zaten çok derindesin."

Çok mu derine? Üç gündür Las Vegas'taydım ve Roger'ın barında sadece bir gün çalışmıştım. Nasıl çok derinde olabilirdim? Ve bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Babam daha fazla soru sormama fırsat vermedi, aceleyle mutfaktan çıktı ve birkaç saniye sonra giriş kapısının çarparak kapandığını duydum.

Eğer lafı dolandırmakta ısrar ederse, Cheryl'i soru yağmuruna tutmam gerekecekti. Dünkü şifreli uyarıları herhangi bir gösterge ise daha fazlasını biliyor gibi görünüyordu. Başka seçeneğim olmadığı sürece Fabiano'ya doğrudan bu konuyu sormayacaktım. Ona mafya hakkında soru sorarsam muhtemelen yüzüme gülerdi.

Bara girdiğimde Cheryl çoktan oradaydı ve bardakları barın arkasındaki duvara iştirilmiş raflara yerleştiriyordu. Kırmızı neon lambalar hâlâ sönüktü ve onların ışıltısı olmadan etraf donuk görünüyordu. Başka bir kadın da kabinlerin derilerini siliyordu. Beni bakarken yakalayınca başıyla bana doğru işaret etti. Saçları açık kahverenginin güzel bir tonundaydı ama yüzü bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Ağır uyuşturucu. Bu da yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Kırk ya da otuz yaşında olabilirdi. Bunu söylemek imkânsızdı.

Doğruca Cheryl'a yöneldim ve sırt çantamı barın arkasına bıraktım. Göz göze geldiğimizde, dün gece Roger'la yaptıklarını duyduğumu hatırlayınca yanaklarım kızardı. Neyse ki fark etmemiş gibi görünüyordu. "Geç kaldın," dedi biraz gergin bir sesle.

Odanın karşısındaki duvarda asılı saate baktım. Aslında tam zamanında gelmiştim ama bir şey söylememeye karar verdim. Ne de olsa Cheryl'dan biraz bilgi almak istiyordum.

"Özür dilerim," dedim iki bardak alıp rafları doldurmasına yardım ederken.

"Soyunma odasını ya da Roger'ın ofisini temizleyebilirsin. Bunu ben hallederim."

Roger'ın ofisi temizlemek isteyeceğim son yerdı. "Soyunma odalarını ben temizlerim," dedim ve ona döndüm.

Bakışlarına sorgulayarak karşılık verdi. "Ne oldu?"

"Kasabada yeni olduğumu biliyorsun, bu yüzden buralarda neler olup bittiğinden haberim yok," diye başladım ve savunmasının yükseldiğini görebiliyordum. Belki de ondan cevap almak umduğum kadar kolay olmayacaktı.

"Ama insanlar Fabiano'nun etrafında garip davranıyor, hani şu son savaşta dövüşen adam var ya?"

Kadın acı acı güldü. "Oh, onu tanıyorum."

Şaşırmıştım. "Oh, tamam. Peki onun nesi var? Fabiano dün gece beni eve bırakınca babam çılgına döndü."

"Seni eve bıraktı mı?"

Tamam. Bu gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Neden sadece söyleyemiyordu?

"O yaptı. Geç olmuştu ve tek başıma yürümemi istemedi. Endişeli görünüyordu." Bir gece önce de beni aldığından bahsetmemeye karar verdim.

Cheryl bana aklımı tamamen kaçırmışım gibi bir bakış attı. "İnan bana, öyle değildi. Seni neden eve götürdüğünü bilmiyorum ama iyi kalpli biri olmadığından eminim. Bir şey olmadığı için şanslısın."

Neredeyse birbirimize değene kadar ona yaklaştım. "Cheryl, bana neler olduğunu anlat. Bu barda, Fabiano'da, her şey yolunda değil."

"Burası Camorra bölgesi, Chick. Her şey bir dereceye kadar onlara ait. Ve senin Fabiano'na."

O benim Fabiano'm değildi ama bana dürüst bir cevap verme konusunda fikrini değiştirebileceğinden korktuğum için sözünü kesmek istemedim.

"O Falcone'un sağ kolu."

"Falcone mu?"

İsim bir şey çağrıştırmıyordu ama kulağa İtalyanca gibi geliyordu. Nefesinin altından küfretti. "Bu benim işim değil. Başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Falcone bir çeşit gangster mi?" Mafya hakkında filmler izlemiştim ve onların kötü adamlar olduğunu biliyordum, ama gerçekler böyle miydi? Yirmi birinci yüzyılda'yık. Mafya, siyah-beyaz filmlerde puro içen yaşlı adamların olduğu on dokuz-yirmili yıllardan kalma bir şey gibi görünüyordu. Fabiano başkalarına saygı aşıl原因an biriydi, bunu görebiliyordum, ama bu onun bir mafya babası olmasından mı kaynaklanıyordu, yoksa sadece etkileyici bir görüntüsü olmasından mı? Onu dövüş kafeslerinde gören herkes onunla yüzleşmek için iki kez düşünürdü.

"Bir tür gangster," diye mırıldandı, sanki küfretmişim gibi. "Sanki normal bir işmiş gibi söylüyorsun Chick. Değil, inan bana. Camorra'nın yaptığı şeyler, senin Fabiano'nun yaptığı şeyler, onlar..." Gözleri arkamdaki bir şeye takıldı ve sustu.

"Şimdi git soyunma odalarını temizle," diye mırıldandı. Döndüğümde bizden birkaç adım ötede, yüzünde onaylamayan bir ifade olan Roger'ı gördüm. Bana değil, sadece Cheryl'a bakıyordu ve aralarında benim bilmediğim sessiz bir konuşma geçiyor gibiydi.

Paspas ve kovayı aldım ve hızla yanından geçtim. Şehirdeki yeni kız olmaya alışmışım. Son on yılda yaklaşık bir düzine kez taşınmışım ve bu yüzden kendimi hep hayatın dışında hissetmişim. İçeriden yapılan şakaları hiç anlamamışım.

Mafya olmanın normal bir iş olmadığını biliyordum. Bu insanlar kötü haberdi. Ama Fabiano kötü görünmüyordu. Onunla ilgili bir şey beni meraklandırıdı, taktığı o temkinli maskenin arkasına bir göz atma isteğı uyandırdı. Neden bir gangster olduğunu kim bilebilirdi ki? Bazen hayat size çok az seçenek bırakır ya da hiç bırakmaz.

Soyunma odasını temizlemenin hiç konsantrasyon gerektirmemesine sevinmişim, çünkü zihnim haberleri değerlendirmekle meşguldü. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim çünkü yeterince bilgim yoktu. Camorra, Falcone, gangsterler -

kelimelerin benim için hiçbir anlamı yoktu. Ama babam ve Cheryl için vardı. Onlara korku aşıladılar.

İlk dövüşçüler soyunma odasına girdiğinde düşüncelerim yarıda kesildi. Görünüşe göre her akşam dövüş planlanmıştı. Roger'ın birbirlerini dövmeye hevesli bu adamları nereden bulduğunu merak ettim. Sanırım birçoğunun iş konusunda benim kadar az seçeneği vardı.

İçlerinden biri, en genci, benim yaşlarımda, yaklaştı. Onları yalnız bırakmaya hazır bir şekilde kovayı beyaz zeminli yerden kaldırdım. Bana çapkınca bir gülümseme verdi ama diğer adamlardan biri kulağına bir şeyler fısıldayınca gülümsemesi kayboldu. Ondan sonra görünmez de olabilirdim. Kafam karışmıştı, odadan çıktım. Ben bir tür dışlanmış mıydım? Dokunulmaz temizlikçi kadın mı?

O adamla flört etmek gibi bir niyetim olduğundan değil, ama tavırlarındaki değişiklik kendime olan güvenime hafif bir darbe indirdi. Diğer kızlar gibi afet olduğumu düşünerek kendimi kandırmıyordum, kesinlikle dünkü gibi çiçekli bir elbise giymiyordum.

En azından kokmuyordum. Henüz kokmadım.

Tanıdık bir yüzün bara girdiğini gördüğümde adımlarımda duraksadım. Fabiano siyah bir pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti. Beyaz, bronz teniyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Görülmeye değer biriydi. Uzun boylu, yakışıklı, mesafeli ve soğukkanlıydı. Güç ve kontrol yayıyordu. Beni büyüleyen doğal bir zarafetle kendini tutuyordu. Sinsice dolaşan bir aslanı izlemek gibiydi. Neredeyse içine alamayacağım kadar çok şey vardı. Alfa erkekleri hakkındaki sözleri aklımdan geçti, ardından Camorra üyesi olduğu gerçeği geldi. İnsanlar ondan uzak durmam için beni uyarmıştı.

Annem her zaman tamirci olduğumu söylerdi. Tamir edip edemeyeceğimi görmek için bozuk bir şeye ihtiyacım vardı. Yaralı hayvanlar, hasta insanlar, bozulmuş arabalar, o. Bunun bir gün başımı belaya sokacağını söylerdi. Çünkü insanlar tamir edilemezdi ve bir gün o kadar bozuk birini bulacaktım ki, ben onu tamir edemedim o beni bozacaktı.

İlk saniyeden itibaren beni ona çeken şey bu muydu? Onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş ve bunu düzeltmek mi istemiştim?

FABIANO

Yüz ifadesindeki bir şey farklıydı. Eskisinden biraz daha tereddütlüydü. Kovayı ve paspası barın arkasına taşımasını, sonra da sırtı bana dönük bir şekilde buzdolabını toplamakla meşgul olmasını izledim.

Yüzünü görmemi istemediğine dair bir his vardı içimde. Belki de duygularını bu şekilde benden gizleyebileceğini düşünüyordu. Sanki *işe yarayacakmış gibi*. Vücuduna bir bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Gergindi ve nefes alış veriş çok kontrollüydü, sanki etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Dirseklerimi tezgâha dayamış, sessizce onu izliyordum. Yine aynı elbiseyi ve aynı sandaletleri giymişti. Bu beni çıldırtmaya başlamıştı. Babası bir günlüğüne de olsa kumarı bırakıp kendine düzgün kıyafetler alamaz mıydı? Muhtemelen hayatı boyunca maruz kaldığı bariz ihmal karşısında içimde öfke kabardı. İhmal, çok iyi bildiğim bir şeydi. Farklı şekil ve biçimlerde ortaya çıkıyordu.

Artık buzdolabında ilginç bir şey varmış gibi davranamayana kadar sabırla bekledim. Omuzlarını dikleştirdi ve bana döndü.

Gülümsemesi tamamen yanlıştı. Gergin ve emin değildi. Sahte olmanın eşiğindeydi. Ve bir ihtiyat parıltısı vardı ama yine de korku yoktu. "Su?" diye tahmin etti, çoktan bir bardağa uzanmıştı.

Başımı salladım. "Bu gece kavga yok. Bana bir viski ver." "Tamam," dedi. "Dışarı mı çıkıyorsun? Güzel görünüyorsun."

"Güzel, hm?" Tekrarladım. Remo ve benim bu gece striptiz kulüplerinden birine gideceğimizi bilmesine gerek yoktu. Kayıtlarda bazı tutarsızlıklar vardı ve bunları araştırmamız gerekiyordu. Ondan sonra da orada çalışan sürtüklerle uzun uzun konuşacaktık.

Yanaklarına yayılan bir allık, bara uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmek, sıcak tenini ve o lanet çillerini hissetmek istememe neden oldu. Masumane davranışlar genelde beni rahatsız etmezdi, çünkü genelde sadece rol yaparlardı. Ama Leona söz konusu olduğunda rol yapmaya gerek olmadığını anlayabiliyordum. "Her şey iş, eğlence yok," dedim ona.

Gülümsemesi yine bozuldu. En ucuz viski şişesine uzandı. Başımı salladım. "O olmaz. Bana şuradaki Johnnie Walker Blue Label'ı ver." Roger's Arena'nın sunduğu en pahalı viskiydi. Burası ince zevklere hitap eden bir yer değildi. Buradaki erkekler içkilerini kadınlarını sevdiğileri gibi severlerdi: ucuz.

"Bardağın tanesi otuz dolar," dedi.

Bardağı bana doğru kaydırduğında "Biliyorum," dedim. Kehribar rengi sıvıdan uzun bir yudum aldım ve yanmanın tadını çıkardım. Sık sık içmezdim, hayatımda sadece iki kez sarhoş olmuşum. Kafayı bulmanın başka yolları da vardı - sikişmek ve kavga etmek, favorilerim.

Ona elli dolarlık bir banknot uzattım. "Kalanı sende kalsın."

Gözleri büyüdü ve başını hafifçe salladı. "Bu çok fazla."

Kasayı karıştırdı ve yirmi dolarlık bozuk parayı bana doğru itti, sonra bir an eğilip elli dolarlık bir banknot daha aldı ve onu da önüme koydu.

"Sana o parayı geri istemediğimi söyledim ve yirmi dolar da senin bahşişin."

"İkisini de kabul edemem. Bu doğru değil." "Sana kim söyledi?"

Ben sordum.

Gözlerini kırptırdı, sonra gözlerini kaçırdı. "Kim bana ne söyledi?" Korkunç bir yalancıydı ve daha da kötü bir oyuncuydu.

"Bana yalan söyleme," dedim, ses tonuma bir parça sabırsızlık karışmıştı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Tereddüt etti. "Birkaç kişinin konuşmasına kulak misafiri oldum."

Bu saçmalığa bir saniye bile inanmadım. Yüzümü taradı. "Peki bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Meydan okudum.

"Camorra'nın bir parçası olduğunuzu mu?"

Sanki bu kelime onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi söyledi. Tam olarak neyi temsil ettiğimizi, ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyordu. Çoğu insan için bu kelime sadece korkuyla ilişkilendirilirdi, onun için değil. Bu şekilde kalmasını umuyordum ama kalamayacağını biliyordum. Şehrin bu bölgesinde yaşarken, Roger için çalışırken, yakında Camorra'nın ne yaptığını anlamasını sağlayacak şeyler görecekti ya da duyacaktı.

"Öyleyim," dedim viskimin kalanını boşaltırken.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bunu bir sır olarak saklaman gerekmiyor muydu?" "Hiç olmayan bir sırrı saklamak zordur." Camorra Las Vegas'tı. Gece kulüplerini, barları, restoranları ve kumarhaneleri kontrol ediyorduk. Kafes dövüşleri ve sokak yarışları düzenlerdik. Zavallılara ekmek ve oyun veriyorduk ve onlar da sefil hayatlarından uzaklaşmak için her türlü fırsatı açgözlülükle kabul ediyorlardı. İnsanlar bizi biliyordu, tanıyordu. Bizi tanımaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Başka bir şeymişiz gibi davranmak.

"Peki ya polis ne olacak?" diye sordu. Bardakları boş olan birkaç müşteri ona doğru bakış atıyordu ama hiçbiri yanımıza gelip sözümüzü kesmeye cesaret edemedi.

"Merak etmeyin," dedim basitçe. Ona Clark County Şerifi ile olan ilişkimizden ve bazı yargıçlarla olan bağlantımızdan bahsedemezdik. Bu onun bilmesi gereken bir şey değildi.

Yetmiş dolar hâlâ barın üzerinde, aramızda duruyordu. Onları aldım ve barın etrafında dolandım. Leona'nın bakışlarında ihtiyat ve merak karışımı bir ifade vardı. Bileğini tuttum. Direnmedi, sadece dikkatle beni izledi. Onu duvara yaslayıp tadına bakma isteğimle savaştım. Kahretsin, ama o tadı gerçekten istiyordum.

Elini çevirdim ve parayı avucuna koydum. Ağzını açtı ama ben başımı salladım. "O parayı geri istemiyorum. Kendine güzel bir elbise alacaksın ve yarın onu giyeceksin. Ve bana bir iyilik yap ve şu lanet sandaletlerden kurtul. Böylece borcumuz kapanmış olur."

Kendine bakarken yüzünü utanç kapladı. "Bana kıyafet alma ihtiyacı hissedecek kadar kötü mü görünüyorum?"

"Sana hiçbir şey satın almıyorum. Sadece sana para veriyorum."

"Eminim senin gibi birinden para almak hiç hoş bir şey değildir," dedi sessizce. Hâlâ elini tutuyordum ve parmak uçlarımda nabzının hızlandığını hissedebiliyordum.

Kulağına doğru eğildim. "Benim gibi birinden gelen bir hediye reddetmek daha da büyük bir hata olur."

Ürperdi ama yine de geri çekilmedi. Onu bıraktığımda bana yakın durdu. "O zaman başka seçeneğim yok sanırım," dedi.

"Yok," diye kabul ettim.

İnsanlar kötü gizlenmiş bir merakla değiş tokuşumuzu izliyordu. Saate bir göz attığımda gitmem gerektiğini anladım. Remo'yu bekletmek istemedim.

"Yarın seni yeni kıyafetlerinle görmeyi umuyorum," dedim ona.

Başını salladı ve sonunda bir adım geri çekildi. Yüz ifadesi parçalanmıştı. "Yani yarın dönecek misin?" diye sordu.

Bara doğru yürüdüm, sonra bir kez daha ona döndüm. "Evet."

Leona

Fabiano'nun geri çekilişini izledim. Artık dikkatimi dağıtmak için orada olmadığına göre, boş bardakların önünde kaç müşterinin oturduğunu fark ettim. Cheryl ve yaşı belli olmayan garson kız odanın diğer ucundaydı ve ancak şimdi bana doğru gelmeye başlamışlardı. Siparişleri almak için ilk masaya doğru koşmadan önce parayı hızla sırt çantama sakladım. İnsanların merakla beni süzdüğünü fark edebiliyordum. Fabiano ile yaptığım bu konuşma hoşuma gittiğinden daha fazla dikkat çekmişti.

Kendime yeni bir elbise alma isteğini düşündüğümde hala utancın kalıntılarını hissedebiliyordum. Kıyafetlerimin daha iyi günler gördüğünü biliyordum. Ve parmak arası terliklerim... İçimi çektim.

Belki de yerimde durup parayı reddetmeliydim. Mafyaya borçlu olmak kötü bir şeydi ama Fabiano bana parayı bir mafya üyesi olarak değil de... tam olarak ne olarak vermişti? Arkadaş değildik. Birbirimizi zar zor tanıyorduk. Ona mı borçluydum, yoksa Camorra'ya mı? Karşılığında bir şey mi bekliyordu?

Bu fikir aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Para karşılığında ona herhangi bir fiziksel yakınlık gösterecek değildim ama benimle ilgileniyor olabileceği fikri beni baş döndürücü bir heyecanla doldurdu.

"Demek ondan uzak durmak pek iyi gitmiyor, ha?" Cheryl bira şişeleriyle dolu bir tablet taşıyarak yanımda durdu.

"Barda bir şeyler içmesini engelleyemem," dedim omuz silkerek.

"İçkiler için gelmiyor. Sen burada çalışmaya başlamadan önce pek ortalıkta görünmezdi ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle olmasını tercih ederdim." Topuklu ayakkabılarının üzerinde ustaca manevralar yaparak masaların yanından geçerken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

İç çektim. Annemin baş belası erkekler konusundaki becerisi belli ki bana da geçmişti. Belki de Fabiano'nun ilgisini kaybetmenin bir yolu vardı. Sorun şu ki, bir yanımda onun bana olan ilgisini kaybetmesini istemiyordum. Çarpık, aptalca bir yanımda onun ilgisini çekmeye can atıyordu. Onun gibi bir adamın bana ilgi duyması bile kendime olan güvenimi artırıyor. Okuldayken erkekler bana sadece bir fahişenin kızı olarak kolay pes edeceğimi düşündükleri için ilgi gösterirlerdi. Benimle güzel ya da zeki olduğum için değil, ucuz olduğumu düşündükleri için ilgileniyorlardı. Ama Fabiano'nun annemden haberi yoktu ve görünüşüne bakılırsa istekli kadın bulmakta hiç zorlanmıyordu.

Cheryl odanın öbür ucundan bana ters ters baktı. Düşüncelerimde kaybolmuştum ve tekrar çalışmayı bırakmıştım. Fabiano'yu aklımdan çıkardım. Eğer bu işi kaybetmek istemiyorsam, kendime hakim olmalıydım.

O gece işten sonra Fabiano beni eve bırakmaya gelmedi. Ve içten içe işlerini hallettikten sonra gelmesini umduğumu fark ettim - bu ne anlama geliyorsa artık.

Sırt çantamı omzuma attım ve eve doğru yürümeye başlarken kayışlarını sıkıca kavradım. Bu saatte etrafta çok az insan vardı ve çoğu bende koşma isteği uyandırıyor. Etrafımı kontrol ederek adımlarımı hızlandırdım. Kimse beni takip etmiyordu ama yine de sanki avlanıyormuşum gibi hissediyordum. Camorra hakkındaki tüm bu konuşmalar hayal gücümü besliyordu.

Bu çok saçmaydı. Kendi başıma yürümeye alışmıştım. Evde annemle birlikteyken, beni kesinlikle hiçbir yerden almamıştı. Eve dönmediğinde birden fazla kez onu aramak zorunda kalan ben olmuştum. Ve çoğu zaman onu en sevdiği barlardan birinde ya da bir arka sokakta sızmış halde bulmuştum.

Sonunda eve vardığımda rahat bir nefes aldım. Oturma odasının ışıkları hâlâ yanıyordu.

"Leona? Sen misin?"

Babamın sesi sarhoş gibiydi. Tereddüt ettim. Onu en son on iki yaşımıdayken sarhoş gördüğüm zamanı hatırladım. Annemle büyük bir kavga etmiş ve ona o kadar sert vurmuştu ki annem bilincini kaybetmişti. Ondandır sonra annem onu terk etmişti. Ondandır sonra erkekler daha iyi olmadı. Annem için hayat hiç durmayan bir düşüş sarmalıydı. Belki de şimdi buna bir son verecekti, muhtemelen rehabilitasyon için son şansıydı.

Oturma odasının kapısında durdum. Babam kanepede oturuyordu, önündeki masa bira şişeleri ve kâğıtlarla kaplıydı. Bahis kuponlarına benziyorlardı. Bahis şansını kutladığından şüpheliydim.

"Geç kaldınız," dedi, sesinde hafif bir pelteklik vardı.

"Çalışmam gerekiyordu. Bar geç saate kadar açık," dedim, yatak odama gidip sarhoşluğunu atmasını beklemekten başka bir şey istemiyordum. Kendini kanepeden itti ve kanepenin etrafından dolanıp bana yaklaştı.

"Artık içmiyorsun sanıyordum."

"Değilim," dedi. "Çoğu zaman. Bugün iyi bir gün değildi."

İçimden bir ses iyi günlerin çok az olduğunu söylüyordu. "Özür dilerim," dedim otomatik olarak.

El salladı. Bana doğru bir adım daha attı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Onunla annem arasında tanık olduğum tüm kavgaların anıları birbiri ardına su yüzüne çıktı. Şimdi onlar için enerjim yoktu. "Artık yatsam iyi olacak. Yarın yine uzun bir gün olacak."

Onun koordinasyonsuz adımlarını duyduğumda döndüm ve sonra eli bileğine yapıştı. Şaşkınlıkla sıçradım.

"Bekle," diye mırıldandı. "Bana biraz para vermelisin, Leona. Roger şimdiye kadar sana ödeme yapmış olmalı."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama çok sıkı ve acı vericiydi. "Canımı yakıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

Dinlemiyor gibiydi. "Paraya ihtiyacım var. Bahis borçlarımı ödemem gerek yoksa başımız belaya girecek."

Bahis borçlarını ödemezse neden başımız belaya girsin ki?

"Ne kadar lazım?" Ben sordum.

"Sadece sahip olduğun her şeyi bana ver," dedi, parmakları bileğimde, kendisini dik tutmanın bir yolu olduğu kadar gitmemi engellemenin de bir yoluydu.

Nasıl olacağını biliyordum. Annem de bağımlılığı konusunda aynıydı. Odamda bulduğu her kuruşu çalardı, ta ki her zaman üzerimde taşımaktan başka çarem kalmayana kadar. En umutsuz günlerinde bu onu hiç engellemedi.

"Üniversite için para biriktirmem gerekiyor ve yiyeceğe ihtiyacımız var." Market alışverişi için kendi parasını kullanacağına dair pek umudum yoktu. Çörekler tek seferlik bir muafiyetti.

"Üniversite hakkında düşünmeyi bırak. Senin gibi kızlar üniversiteye gitmez."

Sonunda kendimi onun ezici pençesinden kurtarmayı başardım. Bileğimi ovuşturarak ondan bir adım geri çekildim.

"Leona, bu ciddi bir mesele. Paraya ihtiyacım var," dedi.

Yüzündeki umutsuzluk sırt çantama uzanmamı sağladı. Elli dolarlık banknotu aldım ve ona uzattım. Roger bugün bana ödeme yaptıktan sonra elimde yüz dolardan biraz fazla para kalmıştı. Arenada bahşişler iyiydi.

"Hepsi bu kadar mı?"

Cevap verme şansım olmadı. Beni hazırlıksız yakalayıp sendeleyerek ilerledi. Sırt çantamı elimden çekip aldı, kolunu içine soktu ve karıştırmaya başladı. Geri almaya çalıştım ama beni itti. Duvara çarptım. Paranın geri kalanını bulduğunda sırt çantasını bıraktı ve banknotları kot pantolonunun cebine soktu.

"İyi bir kız babasına yalan söylemez," dedi öfkeyle.

Ve iyi bir baba kızından çelik almaz. Sırt çantamı yerden aldım. Kayışlardan birinde bir yırtık vardı. Gözyaşlarımla savaşıp yatak odasına koştum ve kapıyı kapattım.

Yorgun ve sarsılmış bir halde yatağa uzandım. Elbette hiçbir şey değişmemişti. Annemin bana kaç kez, bir an önce başlayacağına dair söz verdiğini unutmuştum.

yeniden. Uyuşturucu onun iradesinden ve bana olan sevgisinden daha güçlüydü. Ve işte kendi bağımlılığıyla savaşan babamla birlikteydim ve onunla sıkışıp kalmıştım. Neden hayatımdaki insanlar hep sözlerinden dönüyorlardı?

Las Vegas'tan ayrılacak param yoktu ve ayrılısam bile nereye gidecektim? Hiçbir yerde bir daire tutacak param yoktu ve başvurabileceğim ne bir arkadaşım ne de bir ailem vardı.

Elbiseyi dikkatlice yere koyarak soyundum. Para olmadan yeni kıyafetler alamazdım ama elbisemi tekrar giyebilmemin imkânı yoktu. Ter kokuyordu ve eteğinde ketçap lekesi vardı. Sırt çantamdan kot şort ve düz beyaz bir gömlek çıkardım. Babamın karıştırması yüzünden buruşmuşlardı ama idare etmeleri gerekiyordu.

Yorulдум, geri yattım.

Üniversite senin gibi kızlar için değil.

Belki de bunu hayal ettiğim için aptaldım ama hayallerim beni ayakta tutan tek şeydi. Hukuk diploması almak istiyordum. İyi bir avukata parası yetmeyen insanlara yardım etmek. Gözlerimi kapattım. Aklıma Fabiano'nun bir görüntüsü geldi. Kimse ondan para almazdı. O güçlüydü. İstedini nasıl elde edeceğini bilirdi. Keşke ben de öyle olsaydım. Güçlü. Saygın.

Ertesi sabah erkenden yazlık elbisemi yıkadım ve kuruması için duş kabininin üzerine astım. İşe gitmeme daha birkaç saat olmasına rağmen evden çıktım. Dn babamla yaşadığım olaydan sonra orada kendimi rahat hissetmiyordum. Beni korkutmamıştı. Annemin aynı bariz umutsuzluğuyla çok sık karşılaşmıştım.

Neyse ki sırt çantasının dibinde dn bahşış olarak aldığım bozuk paralardan birkaç dolar bulmuştum ve kendime bir kahvaltı yapmak istedim.

Elimde hazır kahvem ve bir Danimarka reğiyle gerçek bir amaç olmadan sokaklarda ilerliyordum. Strip'e doğru giden otobüsü fark ettiğimde,

Son paramı bilet almak için kullandım. Nedenini bile bilmiyordum. Orada herhangi bir yerde iş isteyemezdim. Yüzüme gülerlerdi.

Venetian'ın yakınında indim ve yürümeye devam ettim, otellerin ihtişamına, turistlerin kaygısızlığına hayret ettim. Bu, şimdiye kadar deneyimlediğimden farklı bir Las Vegas'tı. Sonunda Bellagio'nun fiskiyelerinin önünde durdum. Gözlerimi kapattım. Kendime doğru dürüst bir elbise bile alamazken burada nasıl iyi bir iş bulabilirdim ki?

Otellerin arasında dolaşırken güvenlik görevlilerinin bana göz kulak olduğunu görmüştüm. Bir bakışta beni hırsız sanmışlardı.

Babamın bahisleri kaybetmeyi aniden bırakmadığı sürece paramı almaya devam edeceğini biliyordum, ki bu pek olası değildi. Banka her zaman kazanırdı.

Saatim ya da cep telefonum olmadığı için yoldan geçen birine saati sordum. İşe gitmem gerekene kadar sadece otuz dakikam vardı. Strip'e giden otobüs bileti için son paramı verdiğimi ve geri dönmek için yürümek zorunda kalacağımı düşünürsek, zamanında yetişmemin imkânı yoktu. Bu en az bir saat sürerdi, muhtemelen daha da uzun. Şansım yaver giderse yağmur bile yağmaya başlayabilirdi.

Bellagio'nun lüksünden uzaklaşmaya başladım, buruşuk beyaz gömleğim ve ikinci el kot şortumla Strip'te kendimi giderek daha fazla yersiz hissediyordum. Üstüne üstlük, kığım donuyordu. Belki de babam haklıydı. Belki de yaşlandığımda ve acı çektiğimde hâlâ Roger'ın barında çalışacaktım. Neredeyse gülecektim, sonra başımı salladım. Eğer geleceğime inanmayı bırakırsam, geleceğimi kaybederdim ama dünkü gibi günler umutlu kalmamı zorlaştırıyordu.

FABIANO

Bellagio'dan çıktığım anda Leona'yı fark ettim. Kapıcı bana arabamın anahtarını uzattı ve gözlerimi Leona'dan ayırmadan içeri girdim.

Kızım. Motor tanıdık kükremesiyle canlandı ve ben de garaj yolundan çıkıp Leona'ya doğru ilerlemeye başladım.

Yanına yanaşıp camı indirene kadar beni fark etmedi. Gözlerim onun parmak arası terliklerine kaydı. "Bugün yeni elbiseni giymen gerekmiyor muydu?" Ona iyice bakabilmek için yolcu koltuğunun üzerinden eğilirken motorun ve yanımdan geçen trafiğin gürültüsü arasında bağırdım. Eski bir kot şortun içine tıktırılmış buruşuk beyaz bir gömlek giymişti. Zayıf kalçalarını ilk kez gördüğümde hoşuma gitse de, kendine yeni bir elbise almamış olması canımı sıkmıştı. İnsanların isteklerimi bu şekilde görmezden gelmesine alışık değildim.

Omuz silkti. Belli ki rahatsız görünüyordu. Yolcu kapısını iterek açtım. "Bin," diye emrettim, kızgınlığımı dizginlemeye çalışarak.

Bir an için hayır diyeceğinden emindim ama sonra sırt çantasını omzundan indirdi ve koltuğa çöktü. Kapıyı kapatıp kemerini taktı ve sonunda neredeyse meydan okurcasına bakışlarımla buluştu.

Gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin verdim ve sol bileğindeki belli belirsiz morluklara takıldım. Elini tuttum ve çürüğü inceledim. Elini çekti ve bileğini diğer elinin altına sakladı.

"Bu sabah duşta dengemi kaybettim," diye kolayca yalan söyledi.

"Merdivenlerden düşmediğine emin misin?" Kısık bir sesle sordum. Öfke derimin altında kaynamaya başladı. Çürükleri bilirim. Ve kadınların tacize uğradıklarını gizlemek için söyledikleri yalanları da biliyordum. Babam kız kardeşlerime ve bana neredeyse her gün vururdu, özellikle de Gianna ve bana. Kontrol edemediği, onun gözünde her zaman yanlış yapan bizlerdik. Ve annemin morluklarını makyajla kapattığını gördüğüm zamanların sayısını unutmuştum.

Leona'nın bileğindeki çürük çok sıkı tutmaktan kaynaklanıyordu.

Bana bir bakış attı ama ifadesi değişti ve başını salladı. "Önemli bir şey değil."

"Bunu kim yaptı?"

"Önemli bir şey değil. Acıtmıyor ya da başka bir şey."

"Baban."

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu, sesi öncekinden biraz daha yüksekti.

"Çünkü korumak için nedeniniz olan tek kişi o."

Dudaklarını yaladı. "Beni incitmek istemedi. Sarhoştı. Beni ne kadar sıkı kavradığını fark etmedi."

Buna gerçekten inanıyor muydu? Yoksa ona yapacaklarımdan mı korkuyordu?

Ve Tanrı adına, açlıktan ölmek üzere olan bir taziye gibi onu parçalamak istedim.

Babasının ona ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. İlgilendirmemeliydi. Ama ona zarar verdiği düşüncesi bile onu ziyaret etmek ve neler yapabileceğimi ona tattırmak istememe neden oluyordu.

"Bu yüzden mi böyle giyindin?" Kıyafetlerine el sallayarak sordum. Arabayı kaldırımdan çektim, dönüş şeridine ulaşmak için dört şeridi geçtim, sonra bir U dönüşü yaptım, ardından bir araba kornası kakofonisi ve caddenin her iki tarafındaki sürücülerden orta parmaklarını kaldırdılar.

"Ne yapıyorsun sen?" Leona koltuğun kenarlarını tutarak sordu. "Bu yanlış yol."

"Öyle değil. Sana bir elbise ve yeni ayakkabılar alacağız. Eğer seni bir kez daha o lanet parmak arası terliklerle görmek zorunda kalırsam, öfkeden kuduracağım."

"Ne?" Gözleri irileşti. "Saçmalama. İşe gitmem lazım. Alışverişe gidecek vaktim yok."

"Merak etme. Roger anlayacaktır."

"Fabiano," dedi yalvarırcasına. "Bunu neden yapıyorsun? Eğer karşılığında bir şey bekliyorsan, ben o tür bir kız değilim. Fakirim ama bu satın alınabileceğim anlamına gelmez."

"Seni satın almak gibi bir niyetim yok," dedim ona. Ve bu doğrudu. Leona'daki bir şey bende onu koruma isteği uyandırdı. Bu benim için yeni bir deneyimdi. Onu yatağımda istemediğimden değil, ama onun da bunu istemesini sağlamak istiyordum. Seks için hiç para ödemek zorunda kalmamıştım ve asla da kalmayacaktım. Vegas'taki fahişeler zaten

Camorra'nın maaş bordrosundaydı.

Uzun bir süre beni izledi. "O zaman neden?"

"Çünkü yapabilirim ve çünkü istiyorum."

Cevap onu tatmin etmemiş gibi görünüyordu ama sokağa odaklandım ve daha fazla soru sormadı, ki bu çok iyi bir şeydi, çünkü ona olan hayranlığımın ayrıntılarını gerçekten analiz etmek istemiyordum. Bana kız kardeşlerimi hatırlatıyordu. Sapıkça bir şekilde değil. Daha çok göğsümün derinliklerine gömdüğüm bir özlemi hatırlatıyordu. Sık beni.

"Yani baban sana verdiğim parayı mı çaldı?" Sonunda sordum, parmaklarım direksiyonun üzerindeydi ve keşke onun boğazı olsaydı dedim.

Başını salladı. "Başı dertte gibi görünüyor."

Eğer gerçekten başı dertte olsaydı, bunu bilirdim. Bize borçlu olduğu para, henüz çok fazla olamaz. Eğer Soto hala onunla ilgileniyorsa, şanslı bir adamdı.

"Onun gibi adamların başı hep beladadır," dedim ona. "Ondan uzak durmalısın."

"O benim babam."

"Hayatta bir şeyler başarmak istiyorsak bazen ailemizi bırakmamız gerekir."

Yüzünde şaşkınlık ve merak okunuyordu. Dişlerimi sıktım, sözlerimden dolayı kendime kızdım.

Sosyetik hatunların uğrak yeri olduğunu bildiğim yüksek sınıf butiklerden birinin önündeki kaldırıma park ettim ve şımartılmış hayatlarına bir heyecan katmak istediklerinde ara sıra becerdim.

Leona vitrine doğru baktı, sonra tekrar bana döndü, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Sakin bana oraya girmemi istediğini söyleme. Bu halimle içeri girmeme bile izin vermezler. Kıyafetlerini çalmaya geldiğimi düşünecekler."

Öyle mi? Bunu göreceğiz. Arabadan indim, kaputun etrafında yürüdüm ve onun için kapıyı açtım. Dışarı çıktı, sonra sırt çantasına uzandı. Onu durdurdum. "Arabamda bırakabilirsin."

Tereddüt etti, sonra kapıyı kapatabilmem için geri çekildi. Gergin bir şekilde etrafına bakındı. Çok rahatsız hissediyordu. Ona elimi uzattım. "Gel," dedim sertçe.

Avucunu benimkinin içine koydu ve ben de parmaklarımı onun elinin etrafına kapattım. Leona'nın hakkımda bildiklerine rağmen bana güvenmesi, ona iyi davranmak istememe neden oldu ki bu şaşırtıcıydı. Nadiren kimseye iyi davranmak isterdim. Ama yeterince param vardı, yani bir elbise beni öldürmeyecekti. Ve yeni ayakkabılar her şeyden çok kendi akıl sağlığım içindi. Bu parmak arası terliklerin gitmesi gerekiyordu.

Onu dükkâna doğru yönlendirdim. Dükkânın vitrini gümüş ve altın renkli Noel baloncuklarıyla süslenmişti. Uzun boylu, esmer tenli bir herif olan güvenlik görevlisi ona bir göz attı ama yüzümü kaydedince içeri girmemize izin verdi. Satıcı Leona'nın görünüşü karşısında küçümsemesini gizleyemedi. Kırmızı boyalı dudakları büküldü ve Leona'nın benim elimdeki eli gerildi. Gözlerim ona kaydı. Boşta kalan eli buruşuk beyaz gömleğiyle oynuyordu; utanç yüzünü kaplamıştı ve çilleri allıklarının arasında kaybolmuştu.

Bana yaklaştı, sığınacak bir yer arıyordu. Benim gibi bir adamın yanında sığınak arıyordu. Fark ettiğinden şüpheliydim. *Ama ben fark etmiştim.* Ve gözlerimi satıcının yüzüne diktim, iş yapmadığım zamanlarda taktığım maskenin arkasına bir göz atmasına, neden Camorra'nın İnfazcısı olduğumu görmesine izin verdim. Neden bazı insanlar ben daha bıçağımı tenlerine değdirmeden yalvarıyorlardı. Sertleşti ve geri çekildi.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Bize yardım edebileceğinizi varsayıyorum."

Çabucak başını salladı. "Aradığınız şey nedir?" diye sordu bana.

"Ona sormalısın," dedim alçak sesle, Leona'ya doğru başımı sallayarak. "Bir elbise," dedi Leona hızla, sonra ekledi, "Ve ayakkabı."

Satıcı Leona'nın parmak arası terliklerine baktı. Ama bu kez yüz ifadesi küçümsediğini göstermiyordu. Aferin ona.

"Ne tür bir elbise?"

Leona çaresiz bakışlarımı aradı. Satıcıya bize biraz zaman vermesini işaret ettim. Koşarak mağazanın arka tarafına, kasanın arkasında duran başka bir satıcının olduğu yere gitti.

"Hiç seçme şansım olmadı. Elbiseler ya da ayakkabılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Goodwill'den bana ne uyarsa onu aldım."

"Hiç yeni bir kıyafetin olmadı mı?" Ben sordum.

Başka tarafa baktı. "Giyim benim önceliğim değildi. Masaya yemek koymak zorundaydım." Gözleri sağ tarafımızdaki elbise sırasına takıldı.

"Gözünüze ne çarparsa deneyin."

Elbiselerden hiçbirine dokunmayacağı hemen belli oldu ve ben de uzun kollu koyu yeşil bir elbise çıkarıp ona uzattım. Elbiseyi aldı ve satıcıyı takip ederek arka taraftaki soyunma odalarına gitti. Duvara yaslandım ve gözlerimi Leona'yı gözden saklayan perdeden ayırmadım. Üstümü değiştirmem gerekenden daha uzun sürdü. "Orada iyi misin?"

Yüzünü buruşturarak dışarı çıktı. Düzelttim. Elbise vücudunu doğru yerlerden sarıyor ve dizlerine ulaşana kadar genişliyordu. Sırt kısmı ise aşağı doğru iniyor, narin kürek kemiklerini ve omurgasını ortaya çıkarıyordu. Tamamen farklı görünüyordu. Aynada kendine baktı ve başını salladı, dudakları kenetlendi. "Bu bir kostüm gibi hissettiriyor," dedi sessizce. "Sanki olmadığım biri gibi davranıyorum."

Yaklaştım. "Peki sen kimmişsin gibi davranıyorsun?"

Ters ters baktı. "*Beyaz çöpten* daha fazlası."

Öfkemin izin verdiği kadar sakın bir sesle "Beyaz pislik," diye tekrarladım. "Kim sana böyle dedi?"

"Ben bir keşin ve kumar bağımlısının kızıyım. Ben beyaz bir pisliğim. Ben bu değilim." Yansımasını işaret etti.

"Bir daha kimse sana beyaz pislik demeyecek, dinliyor musun? Eğer derlerse bana söyleyeceksin ve ben de onların gırtlaklarını sökeceğim, buna ne dersin?"

Başını eğdi, yine beni okumaya, anlamaya çalışıyordu. "Geçmişimi değiştiremezsin. Kim olduğumu değiştiremezsin."

"Hayır," dedim omuz silkerek, parmağım boğazında geziniyordu. Nefes almıyordu ve ben de onun yumuşak tenini hissedince nefesimi tuttum. "Ama yapabilirsin. İnsanları sadece sana istediğin gibi davranmaya zorlayabilirim."

Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve bir adım geri çekildi. Elimi bıraktım, sonra dışarı çıkıp başka bir elbise seçtim. Tek kelime etmeden elbiseyi aldı ve kabine geri döndü.

Çok yumuşak koltuklardan birine uzandım. Denediği her elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Kimse onu böyle giyinmiş bir beyaz çöp olarak görmezdi. Kimse onu ikinci el kıyafetler giymiş bir beyaz çöp olarak da görmemeliydi. "Hepsini satın al," dedim ama başını sertçe salladı.

"Bir tane," dedi tek parmağını kaldırarak. "Bir tane alacağım çünkü sana söz verdim. Ama daha fazlasını değil." Çenesini kaldırdı ve omurgasını dikleştirdi. Benim hakkımda bildiklerine rağmen inatçı ve cesurdu.

"O zaman bunu al," diyerek ilk giydiği koyu yeşil elbiseyi işaret ettim.

"Çok açık değil mi?" diye fısıldadı.

"Buna uygun bir vücudun var."

Çilli yanaklarında memnun bir kızarıklık yayıldı ama hâlâ tereddüt ediyordu. "İnsanların yanlış bir izlenim edinmesini istemiyorum."

Başımı öne eğdim. "Ne tür bir izlenim?"

Uzaklara baktı, elbisenin kumaşıyla oynuyordu. Satıcı gözden kaybolduğunda sessizce, "İçkiden daha fazlasını satıyorum. Cheryl birkaç müşterinin ona *başka şeyler* yapması için para ödediğinden bahsetti."

Koltuktan kalktım ve yaklaştım. Bana doğru baktı. "Kimse bir şey denemeyecek, Leona. Senin yasak bölge olduğunu biliyorlar."

Kaşları birbirine çatıldı.

"Neden?" "Elbiseyi al," diye emrettim.

Omurgasını tekrar sertleştirdi. İnatçı. Sonraki sözlerimi yumuşattım. "Söz vermiştin."

Yavaşça başını salladı. "Tamam."

Soyunma odalarının dışında bekleyen satıcıya döndüm. "Hemen giyecek. Hâlâ ayakkabıya ihtiyacımız var."

Aceleyle çıktı ve koyu yeşil deriden eşleşen düz ayakkabılarla geri geldi. Stiletto olmasını umuyordum ama Leona'nın bunlarla yürüyebileceğinden şüpheliydim. Başımla onayladım ve Leona'ya uzattı. Gözleri benimkilerle buluştu ve yine soru sordu, sonra bir kez daha perdenin arkasında kayboldu.

Leona soyunma odasından çıktı, yeni elbisesini ve ayakkabılarını giymiş, harika görünüyordu. Gözlerimin onun ince omuzlarında, dar belinde ve zayıf bacaklarında gezinmesine izin verdim. Elbise dizlerinin birkaç santim üzerinde bitiyor ve sırtında aşağıya doğru inerek santim santim kusursuz tenini ortaya çıkarıyordu.

Eski kıyafetlerini taşıyordu. Ona bunları atmasını söylemek istedim ama yedek kıyafeti olmadığını hissediyordum. Bunun yerine kasaya gidip elbise ve ayakkabıların parasını ödedim.

Leona'nın gözleri meblağı görünce büyüdü.

"Ne kadar ödediğine inanamıyorum! O kadar paraya Walmart'tan on tane elbise alabilirdim," diye fısıldadı onu dükkândan çıkarırken.

Avucumu kürek kemiklerinin arasındaki çıplak tene bastırdım, küçük titreyişinin ve tenindeki tüylerin diken diken oluşunun tadını çıkardım. Tanıdık kızarıklık yanaklarına yayıldı. Kapıyı açmadan önce ona doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Her kuruşuna değer, güven bana."

Küçük, titrek bir nefes verdi ve sanki aramıza biraz mesafe koyması gerekiyormuş gibi hızla Mercedes'ime bindi. Ama benden uzaklaşmasına izin veremezdim.

Sekizinci Bölüm

Leona

PARMAKLARIMI ELBİSENİN YUMUŞAK KUMAŞINDA GEZDİRDİM. YAPILMIŞTI.

ipek ve pamuktan, daha önce hiç giymediğim bir şey. Bana neredeyse fazla iyi gelmişti. Böyle bir elbiseyi asla karşılayamazdım, ne de bir giysi için bu kadar para verebilirdim. Ve ayakkabılar. Bu kadar yumuşak bir deri olduğunu bilmiyordum. Fabiano için bu hiçbir şeydi.

Bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra sonunda "Teşekkür ederim," dedim. Etrafımız daha perişan bir hal almaya başlamıştı. Çok geçmeden Roger's Arena'da olacaktık.

Fabiano başını salladı. Keşke aklından neler geçtiğini bilseydim. Keşke bunu gerçekten neden yaptığını bilseydim.

Gözlerim güçlü çenesine, koyu sarı kirli sakalına, ağzının kararlı bir çizgiye oturmuş haline takıldı. Her zaman kontrollü görünüyordu. Hiç kaybettiği bir zaman oldu mu? Dövüşü sırasında bile kontrolü asla elden bırakmamıştı. Çok az bir çabayla rakibine hükmetmişti.

Arabayı kullanmasını izlerken, sağ kolunun iç tarafındaki dövmeyle ilk kez iyice baktım. Üst kısmında bir göz olan uzun bir bıçaktı.

bıçağın kabzasına yakın. Kabzanın üzerine karmaşık harflerle kelimeler yazılmıştı. İtalyancaydı ve benim okuyamayacağım kadar küçüktü.

Fabiano arabayı Roger's Arena'nın otoparkına çekti ve motoru kapattı. Daha yakından bakabilmem için ön kolunu bana doğru uzattı. O kadar açık mı bakıyordum?

"Ne yazıyor?" Parmak ucumu tenine dokundurdum, her bir harfin izini sürdüm ve teninin ne kadar yumuşak olduğuna hayret ettim. Sert hatlara, kaslara, güce ve tehlikeye sahipti ama teni, tüm bu katmanlar döküldüğünde onun sadece bir insan olduğunu ele veriyordu.

"Temere me, perché sono l'occhio e la spada," dedi Fabiano, anlayabildiğim kadarıyla kusursuz bir İtalyanca ile. Sanki onların sevgilisiymiş gibi kelimeleri diliyle okşadı. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Aynı ses tonuyla kulağıma tutku dolu sözler fısıldasa nasıl hissederdim diye düşünmeden edemedim. "Ne..." Yakınlığının ve sesinin beni nasıl etkilediğini anlamamasını umarak boğazımı temizledim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benden korkun çünkü ben gözüm ve bıçağım."

Bir sevgilinin sesi böyle sert sözler söylüyor. "Bütün gangsterlerde bu dövme var mı?" Ben sordum.

Sırıttı. "Biz kendimize Made Men ya da Camorrista demeyi severiz ama evet, Camorra üyelerinin hepsinde birbirlerini tanımanın bir yolu olarak aynı dövme vardır."

"Göz ve bıçak," diye tekrarladım. "Bu ne anlama geliyor? Bu dövmeyi taşımak için ne yapman gerekiyor?"

Eğildi ve bir an için beni öpeceğinden emin oldum ve daha da kötüsü, ona izin vereceğimi fark ettim. Onun yerine parmağını kolumda gezdirdi, gözlerinde karanlık bir bakış vardı. "Bu bilmek istemeyeceğin bir şey," diye mırıldandı.

Başımı salladım. O bu kadar yakındayken konsantre olmak zordu. Bu arabadan çıkmam gerekiyordu.

"Benimle çık."

"Çalışmam gerekiyor," diye aptalca bir cevap verdim.

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Her gün değil. Bir sonraki izin günün ne zaman?"

Bilmiyordum. Roger'la bu konuyu konuşmamıştım ve mali durumumun gidişatına bakılırsa muhtemelen bir gün bile izin alamayacaktım.

"Fark etmez. Çarşamba diyelim."

Sadece iki gün kalmıştı. Vegas'a biriyle çıkmak için gelmemiştim. Başımı beladan uzak tutacağıma dair kendime yemin etmiştim. Bir mafya üyesiyle randevuya çıkmak bunu nasıl yapıyordu?

"Yapamam. I..." Sözümü kestim. İşe yarar bir bahane bulamadım ve Fabiano'nun gözleri açık bir dille konuştu. Hayır, kabul edilemezdi.

"O gün izin alabilir miyim bilmiyorum." "Alacaksın."

Bar Camorra'ya mı aitti? Yoksa Roger, Fabiano'nun böyle bir isteğini reddedemeyecek kadar korkmuş muydu?

Hayatım boyunca insanlar beni çiğnedi. Hiçbir şey benim için kolay olmamıştı. Her şey için savaşmak zorunda kaldım ve birdenbire istediğini elde eden, birkaç basit kelimeyle benim için işleri halledebilen Fabiano ortaya çıktı. Bu iyi hissettirmemeliydi ama ben hep tek başımaydım. Annem bana bakacak durumda değildi, babam da yüzlerce kilometre uzakta ve bir o kadar acizdi ama şimdi benimle ilgilenen biri vardı. Bu hoşuma gitmişti, her zaman kendi başımın çaresine bakmak zorunda olmanın, her kararı vermek zorunda olmanın yarattığı baskının bir kısmını üzerimden atmak hoşuma gitmişti. Çok fazla hoşuma gitmişti.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Fabiano gibi adamlar başkalarını kontrol etmeye alışkındı. Eğer ona izin verirsem, hayatımın, bedenimin ve ruhumun kontrolünü tamamen ele geçirebilirdi.

Bakışlarımı onun yüzünden ayırdım. Hava çok boğucuydu. Sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü. Arabadan indim, Fabiano ile aramda daha fazla mesafe olduğu için mutluydum.

Tabii ki beni takip etti, *peşimden sinsice geldi*.

"Bir şeyler içmek için içeri geliyor musun?" Gelmesini istemekle gitmesini istemek arasında kalmış bir halde ona sordum.

"Bugün değil ama Çarşamba günü için Roger'la hızlıca konuşacağım."

Beni içeri götürürken eli sırtıma dokundu. Avucunun tenimdeki hissi olması gerekenden çok daha fazla dikkat dağıtıcıydı.

Bara girdiğimiz anda Cheryl'in öfkeli gözleri önce beni, sonra Fabiano'yu yakınlaştırdı ve dönüp barın arkasındaki kapıya yöneldi. Masaların çoğu hâlâ boştu. İlk dövüş henüz başlamamıştı ama saate baktığımda neredeyse bir saat geciktiğimi gördüm. Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Bana güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Roger kesinlikle öfkeliydi.

Bara doğru yürürken kızarmış yüzü endişemi doğruladı. Beni Fabiano'nun yanında görünce olduğu yerde durdu.

Fabiona başparmağıyla tenimi hafifçe okşadı. Dokunuşuna eğilmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine ona hızlı bir gülümseme verdim, sonra da bara doğru koştum. Roger bana bir bakış bile atmadı ama öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Fabiano'ya doğru yürüdü ve onu dinledi. Sonunda başını salladı ama bundan memnun görünmüyordu.

Cheryl yanıma kaydı. "Yeni elbise mi?" Müstehcen bir şekilde sordu.

Utanacak bir şeyim olmamasına rağmen yüzüm kızardı. Lavabonun yanına dizilmiş boş şişelerden birkaçını çıkarıp barın altındaki kasalara istifledim.

"Chick, burada yeni olduğunu biliyorum. Ama sana üzülmediğin için bir şeyler aldığını düşünme. O adam üzülme yeteneğine sahip değil."

Kızgınlık içime doldu. Onun hakkında her şeyi biliyormuş gibi davranıyordu. Onun duyguları olmadığını nasıl söyleyebilirdi? Duygularını göstermemesi, onlara sahip olmadığı anlamına gelmiyordu. "Cheryl, ben ne yaptığımı biliyorum. Endişelenecek bir şey yok, güven bana."

Morarmış bileğimi işaret etti. "Bu sadece başlangıç."

"Bunu o yapmadı," dedim hemen ama bana inanmadığı belliydi. Dikkatimizi çekmeye çalışan adamların olduğu bir masaya gittim. Cheryl ile yaptığım konuşma hiçbir yere varmıyordu.

Fabiano yanıma geldi. Yanımda durduğunda masadaki erkekler sessizliğe gömüldü. Çıplak sırtıma tekrar dokundu ve diğer adamlara attığı bakışı gördüm. Sahiplenici mi davranıyordu? Eğildi. "Çarşamba, saat altıda seni sokağından alacağım." Doğruldu ve beni sırtımda dokunuşunun iziyle bırakarak uzaklaştı.

"Yani, iki Lager ve üç Pale Ales mi?" Siparişlerini tekrarladım. Başlarını salladılar ama başka bir şey söylemediler.

O gece eve döndüğümde ev karanlık ve sessizdi. Babamın yatak odasının kapısı aralıktı. Babam orada değildi. Umarım yine kumar oynamaya gitmemiştir.

Elbiseyi çıkardım ve dikkatlice taşıma kutularından birinin üzerine serdim. Yarın yıkayacaktım, böylece Çarşamba günü Fabiano ile randevumda tekrar giyebilecektim. Karnım sinir ve heyecanla gerildi. Uzanıp gözlerimi kapattığımda elini yine sırtımda hissedebiliyor, misk kokusunu alabiliyordum. Yarı çıplak halini, dövüşü sırasındaki kıvrak hareketlerini, kolayca sızan gücünü hatırlayınca elim bacaklarımın arasına gitti. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çekici hissetmemiştim. Fabiano olduğunu hayal ederek parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim.

Sonrasında, randevumuz hakkında daha da gergin hissettim. Erkekleri reddetmekte hiç zorlanmamıştım. Hiçbir zaman itibarımı riske atmamı gerektirecek kadar bile ilginç olmamışlardı. Ama Fabiano'yla bunun daha zor olacağını biliyordum.

FABIANO

Remo kanepeye uzanmış, devasa televizyonunda son yarışı izliyordu. Yarışlar gün geçtikçe daha popüler hale geliyordu. Eğer yarışları tüm Amerika ve Kanada'da düzenleyebilseydik, para içinde yüzüyor olurduk. Ama ABD'de Outfit ve Famiglia, Kanada'da da kahrolası Korsika Birliği yolumuza çıktığı için bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. Bratva ve Kartel'den bahsetmiyorum bile. Herkes pastadan büyük bir parça almak istiyordu.

"Roger'daki o yeni kızla aranızda neler oluyor?" Remo vücudumu tehlike moduna geçirerek sordu.

Yüzüm boş kaldı. İçkimden bir yudum aldım, sonra tekrar arkama yaslandım.

Remo yarışa odaklanmış görünüyordu ama bu benim gardımı düşürmem için bir yol da olabilirdi.

"Bir şey olduğu yok," dedim ona gayri ihtiyari.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona bir şeyler alıyorsun ve onu dışarı çıkarıyorsun. Bu bir şey değil mi?"

Kara bir kahkaha attım. "Beni mi gözetliyorsun, Remo? Ne zamandan beri becerdiğim kızları umursuyorsun?"

"Bilmiyorum. Garip bir hedefe benziyor. Her zamanki tarzın değil. Ve seni gözetlememe gerek yok. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Biliyordum. İnsanlar beni Remo'ya ispiyonlayıp ödül kazanacaklarını umarak her zaman arkamdan konuşmaya hevesliydi. Kokuşmuş bir sıçan gibi davranmalarından etkilendiğini düşünüyorlarsa, onun hakkında bir bok bilmiyorlardı. Remo onların isimlerini hatırlayacaktı ama kesinlikle takdir edecekleri bir şekilde değil. "O hoş bir dikkat dağıtıcı. Diğer kızların hepsi aynı. Beni sıkmaya başladılar."

Gölmek zorunda oldukları için güldüler. Sahte gülümsemelerini takındılar. Beni bir fırsat gibi gördüler. Ve ben hiç umursamadım. Sikişmek ve emmek için iyiydiler.

"Kovalamacanın heyecanı," diye düşündü Remo.

Sırıttım. "Belki. Bırakın biraz eğleneyim. Görevlerime engel olmaz."

Remo başını salladı ama gözlerinde hoşlanmadığım bir bakış vardı. "İyi eğlenceler." Dikkatini tekrar bara verdi. "Göründüğünden daha yetenekli olabilir. Annesi Austin'de ucuz bir sokak fahişesi."

Ne oluyor lan? Gerildim. Annesi bir fahişe miydi? Benimle dalga mı geçiyordu? Remo'nun Leona'nın geçmişini araştırmış olması beni daha da tedirgin etti. Eğer bir şey dikkatini çektiyse bu asla iyi bir şey değildi. Omuz silktim, yine de Remo'nun şokumu anladığına dair bir his vardı içimde. Çok dikkatliydi. Bu yüzden Capo'ydu.

"Annesinin kim olduğu umurumda değil."

Remo'nun gözleri lanet kafatasımda bir delik açtı.

Kanepeden kalktım. "Bir süre spor yapacağım." Remo sinir bozucu bakışlarını kesmedi.

Leona'yı almaya gitmeden önce biraz stres atmam gerekiyordu. *Gergindim*. Ona karşı soğukkanlılığımı korumak istiyorsam önümüzdeki bir saati bir boks çuvalını tekmeleyerek geçirmem gerekecekti.

Leona

Babam olaydan beri benden kaçıyordu. Sabah erkenden eve döndüğünü, sarhoş bir halde duvarlara çarptığını ve kapısını kırdığını duymuştum ve ben işe gittiğimde hala odasında saklanıyordu. Ama Çarşamba günü izin günümüdü ve benden kaçmak onun yapamayacağı bir şeydi. Yatak odasından çıkıp ayaklarını sürüye sürüye

Mutfakta, üzerinde sadece solmuş gri bir boxer ve sarımsı bir eşofman altı varken, beni görünce kapıda dondu kaldı. Belli ki işte olmamı bekliyordu.

"Seni kovdular mı?" diye sordu kararsızca. Yüzünde gördüğümün suçluluk duygusu olup olmadığından emin değildim. Bileğimdeki morluklar çoktan geçmişti ve muhtemelen babamın benden aldığı para da öyle.

Kahvemi yudumlarken başımı salladım. Sabah alışverişe gittiğimde buzdolabında yiyecek olmasına rağmen şu ana kadar neredeyse hiçbir şey yememiştim. "Hayır, bugün izin günüm."

"Büyük bir dövüşün olduğu bir günde mi?" diye sordu. "Falcone kardeşlerden biri bu gece kafeste."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. "Her zaman çalışmam."

Babam karşıma oturdu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve uzun bir duşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Benden para istemesini bekledim. Bunu düşündüğünü biliyordum. Ellerine baktı, sonra iç çekti. "Senin için böyle bir hayatı hiç istemedim. Sen doğduğunda her şeyin değişeceğini düşünmüştüm. Sana iyi bir hayat verebileceğimi düşünmüştüm."

Ona inandım. "Biliyorum," dedim basitçe. Annem ve babamın iyi ebeveynler olmak istediklerini biliyordum. Bir süre için denemişlerdi.

"Bu gece evde misin?" diye sordu. "Benimle kafes dövüşünü izleyebilirsin. Köşedeki barda büyük ekranda gösteriyorlar."

Bir kafes dövüşü daha izleyecek havada değildim ama bir yanımda temkinli olmaktan kendini alamasa da benimle vakit geçirmek istemesi beni etkilemişti. Ve bundan nefret ediyordum, ailem bana ilgi gösterdiğinde temkinli olmayı öğrenmiş olmaktan nefret ediyordum.

"Ben zaten dışarı çıkıyorum," dedim dikkatlice. "Öyle mi?" Gözlerinde merak parladı.

Başımı salladım ve hızla ayağa kalktım. Bardağımı lavaboya koydum, daha sonra babam ensemde solumadığı zaman temizlemeye karar verdim. "Muhtemelen başlamalıyım"

Hazırlan." Fabiano'nun beni almasına daha iki saat vardı ama babamla karşı karşıya gelmekten kaçınmak istiyordum.

Bu beni daha da sinirlendirirdi. Fabiano ile randevum yüzünden zaten gergindim. Gittikçe daha az iyi bir fikir gibi görünüyordu ama şimdi geri adım atamazdım. Belki bu geceden sonra ilgisini kaybederdi. Söyleyecek ilginç bir şeyim yok gibiydi ve kesinlikle annem hakkında konuşmayacaktım. Eğer annemi bilseydi, bana farklı bir gözle bakardı. Hep aynıydı.

Yine koyu yeşil elbisemi giydim. Fabiano'nun bana bir şeyler almasına izin vermemeliydim. Hayatım boyunca istediklerim için çok çalışmak zorunda kalmıştım. Bir kez olsun bana böyle bir şey hediye edilmesi harika hissettirmişti. Şimdi Fabiano'nun niyetini düşünmeden edemiyordum. Hayatta hiçbir şey bedava değildi. Bu erken öğrendiğim bir dersti.

Aynadaki yansımamı kontrol ettim. Dün o şeyi ve dairenin geri kalanını temizledikten sonra nihayet iyi bir görünüm elde etmek mümkün olmuştu. Hiçbir zaman ağır makyaj yapmamıştım ve randevu için bile bunu minimumda tutmaya karar verdim. Büyük bir çaba sarf etmişim gibi görünmek istemiyordum. Biraz fondöten ve biraz allık sürdüm, ardından kirpiklerimi rimelle fırçaladım. Tek rujuma uzandım, saç rengimi ve ten rengimi mükemmel bir şekilde tamamlayan dut tonunda bir rujdu. Neredeyse dudaklarıma değecekken durakladım. Ya Fabiano bu gece beni öpmeye çalışırsa? Ruj araya girmeyecek miydi?

Kızardım. Öpüşme olmayacaktı. Şu anda kimseyi öpmeye niyetim yoktu, en azından Fabiano'yu. Ama vücudumun hain bir kısmı bu fikir karşısında heyecanla karıncalandı. İç çekerek ruju indirdim.

Saat altı olduğunda sinirden neredeyse titriyordum. Babam şans eseri on dakika önce evden çıkmıştı, bu yüzden Fabiano ile onun arasında bir çatışma çıkmasından endişelenmeme gerek yoktu.

Yanaşan bir arabanın sesi pencereden dışarı bakma riskini almamı sağladı. Fabiano çoktan inmişti ve onu görünce içimde bir yumru oluştu. O

harika görünüyordu, benim gibi beyaz bir süprüntü ile çıkacak biri gibi değil. Başka bir şey olduğumu düşünerek kendimi kandırmadım. Bir elbise ve güzel ayakkabılar bunu değiştirmezdi.

Sırt çantamı aldım ve hızla daireden çıktım. İçeriye bir göz atmasını ve ne kadar az şeyimiz olduğunu görmesini istemiyordum. Kapıyı kapattım. Fabiano çoktan merdivenlerin dibinde bekliyordu, yoğun mavi gözleri bedenimi tarıyordu.

Merdivenlerden yavaşça indim, elim bir çapa gibi parmaklıkların üzerindeydi. Kaslı vücudunu saran beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Kolları yine kıvrılmış, bronzlaşmış güçlü kollarını ve Camorra dövmesini ortaya çıkarmıştı. Gömleğinin üstteki iki düğmesini açık bırakmış, mükemmel göğsünün ipuçlarını göstermişti. Her nasılsa gömleğinin altında ne olduğunu, sadece dövüş kıyafetleriyle nasıl görüldüğünü bilmek bunu daha da zorlaştırıyordu. Sondan ikinci basamağa ulaştığımda ve onunla göz hizasına geldiğimde, vücudumdan bir ürperti geçti. Beni yutmak istiyormuş gibi görünüyordu. Söyleyecek sofistike bir şey düşündüm, bana o aç bakışını atmasını engelleyebilecek herhangi bir şey.

Tek söyleyebildiğim "Merhaba," oldu ve bu tek kelime bile kulağa sessiz geliyordu.

Ağzı seğirdi ve elini sırtımın arkasına kaydırды, avuç içi geçen sefer durduğu çıplak tenimin aynı noktasını buldu. Vücudum bir karıncalanmayla canlandı ama belli etmedim. Bu akşamı ve en önemlisi kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Beni arabasına doğru götürdü ve sonra yola çıktık.

Sessizlik içinde yol alırken kıpırdanmamak çok zordu. Her zamanki gibi son derece rahat görünüyordu, uzun parmakları direksiyonun etrafında gevşekçe kıvrılmıştı. Eli her zamankinden daha koyu bir sarı tonundaydı - duştan sonra hâlâ ıslak mıydı? *Oraya gitme, Leona.*

Şehrin ışıkları azaldıkça ve sonunda onları tamamen geride bıraktıkça sinirlerim arttı. "Nereye gidiyoruz?"

Gerginliğimi duymamasını umuyordum. Mafya hakkında okuduğum aptalca hikâyeler davetsizce gelmişti ve neredeyse kendimi çöl kumlarının altına gömülmüş olarak görebiliyordum. Mafyanın benimle ilgilendiğinden değil.

Arabayı dik bir yola soktu, sonra bir yaylada durdurdu. "İşte."

Ön camdan dışarıya bakışını takip ettim ve şaşkın bir nefes alıp daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Bulunduğumuz yerden Las Vegas'a bakıyorduk. İnanılmaz bir manzaraydı. Gece gökyüzüne karşı, yanıp sönen renkli ışıklar daha da parlak görünüyordu, heyecan ve para vaat ediyorlardı. Strip ile aramdaki kilometrelere rağmen, heyecanı ve sonsuz fırsatları neredeyse tadabiliyordum. Bu kadar çok insanın sahip olduğu fırsatların hayatımda bir kez olsun bana da sunulmasını diledim.

İlk buluşma için çok romantik bir yer gibi görünüyordu. Fabiano'nun romantik bir tip olduğunu düşünmemiştim ve belki de değildi. Belki de beni uzak bir yere götürmek istemişti, böylece yalnız kalabilecektik. Bu fikir karşısında kalbim gırtladımda atmaya başladı. Sıcak, misk kokusu arabayı doldurdu ve vücudum buna daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tepki verdi. Ben Las Vegas silüetini izlerken o da dikkatle beni izliyordu. Gerilimi azaltmak için söyleyebileceğim bir şey olmasını diledim ama zihnim bomboştu. Uzandı ve bir parmağını boynumdan aşağıya, omurgam boyunca okşayarak tüylerimi diken diken etti. Bu hissi ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum. Aynı ellerin rakibinin kemiklerini çok az bir çabayla nasıl kırdığını hâlâ hatırlayabiliyorken, dokunuşunun yumuşaklığına hayret ettim. Aynı ellerin vücudumun diğer kısımlarında nasıl hissettireceğini merak ettim. *Kes şunu, Leona.*

Eğer böyle düşünmeye başlarsam, harekete geçmek için sadece küçük bir adım atmış olurum. "Hadi dışarı çıkalım," dedi alçak bir sesle ve ağızım kurudu.

Sinirlerim gerilmişti. Arabadan inip kapıyı kapattığında nefesim kesildi. Onun yakınlığı için kendimi çalmaya çalıştım ama ona tekrar yaklaştığım anda vücudumun çelişkili duygulardan oluşan bir eritme potasına dönüşeceğini biliyordum.

Dokuzuncu Bölüm

FABIANO

SERİN GECE HAVASI CİĞERLERİMİ DOLDURDU. BU ERTELEME İÇİN MUTLUYDUM.

Leona'nın kışkırtıcı kokusu. Onu arabamın kaputunun üzerine eğmek ve kendimi iliklerine kadar içine gömmek istiyordum. Kahretsin, bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Bu lanet çiillerin ve peygamber çiçeği gözlerin beni neden etkilediğinden emin değildim ama etkiliyordu işte. Belki de yüz ifademden bunu anlayabiliyordu. Onu yanımda hiç o arabadaki kadar huzursuz görmemiştim.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, duştan çıktığım için hâlâ nemliydi. Lanet boks torbasını çok uzun süre yumruklamışım ve neredeyse randevuya geç kalıyordum. Son birkaç yıldır çoğunlukla fahişelerle, direk dansçılarıyla ve ara sıra da sosyetik kızlarla uğraşıyordum. Ne istedikleri baştan belliydi: para, uyuşturucu ya da basının ilgisi. Utangaç değillerdi. *Benden bir şey istiyorlardı*, bu yüzden bana neler sunabileceklerini gösterdiler. Onlarla seks yapmak, kendimi tutmadan tatmin edici bir eğlenceydi. Leona farklıydı.

Utangaçlığı beni aynı anda hem sinirlendiriyor hem de büyülüyordu. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir meydan okumaydı ve vücudum onu fethetmeye hevesliydi. Çok lanet

İstekli.

Arabadan indi, neredeyse telaşlı görünüyordu. Arabanın etrafından dolanırken gözlerini altımızdaki manzaraya dikmişti. Elleri eski püskü sırt çantasını tutuyordu.

"O şeye kafayı takmışsın," dedim, ortamı yumuşatmak ve onu rahatlatmak için rahatsız edici bir dürtü hissederek.

Gözleri kırışarak küçük bir kahkaha attı. "Ayakkabılarımla iyi gittiğini düşündüm." Ayağını birkaç santim kaldırdı.

Bakışlarım önce koyu yeşil deri ayakkabılarına, sonra da tanımlayamadığım renkteki sırt çantasına gitti. Belki de uzun zaman önce bej rengindeydi. Kesinlikle benimle buluşmaya elinde lanet bir sırt çantasıyla gelen ilk kadındı. Kıkırdadım. "Hatırlat da bir dahaki sefere alışverişe çıktığımızda sana kızların deli olduğu o süslü çantalardan alayım."

Kaşları havaya kalktı, sonra birbirine yaklaştı. "Benim için bir şeyler almaya devam edemezsin."

Vücudumu döndürdüm, böylece bakışlarımı ona doğrulttuğumda yakın duruyorduk. Geri çekilmedi ama kollarında tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. "Beni kim durduracak?"

Remo, bahis oynamadığım, kumar oynamadığım ya da daha kötüsü görevlerimi ihmal etmediğim sürece paramı kadınlara, arabalara ya da mala mülke harcamamı umursamazdı.

"Yapacak mıyım?" Bu bir ifadeden çok bir soruydu.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Kaşları çatıldı ve içini çekti. "Bu güç oyunlarını oynamakta iyi değilim. *Olmak da istemiyorum.*"

"Bunun bir güç oyunu olduğunu kim söyledi?"

"Her zaman öyle değil midir? Erkekler için her zaman hakimiyet kurmak önemlidir. Ve sen..." Başını iki yana salladı.

"Ya ben?" Ben sordum.

"Yaptığın her şey bir hakimiyet göstergesi. Seni dövüş kafesinde gördüğümde belki de en rahat davrandığın andı. Ama bunun dışında bir avcı gibisin, her zaman statüme meydan okuyabilecek birini arıyorsun."

Gülümsedim. Beni tanıdığını düşünüyor gibiydi. Hayatında çok şey görmüştü. Bunu anlıyordum ama benim büyüdüğüm dünya çok farklı bir köpekbalığı akvaryumuydu. "Bizim dünyamızda ya avcısın ya da av, Leona. Ben ne olduğumu biliyorum. *Sen* nesin?"

Avuçlarımı çıplak omuzlarına bastırdım, sonra aşağı kaydırıp ve tepkisini izledim. Titriyordu. Yine de beni itmedi ama bunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Av," diye isteksizce itiraf etti. "Her zaman öyle olacağım." Önümden Las Vegas'a doğru baktı, kaybolmuş ve teslim olmuş görünüyordu.

Ellerim onun sırtında hareketsiz kaldı. Bu savunmasız itiraf bana garip bir şey yaptı. Cılız bir çocukken kız kardeşlerimi korumaya çalıştığımdan beri bir kadına karşı hissetmediğim korumacı ve vahşi bir yanıma ortaya çıkardı. Şehrin manzarasında kendini kaybederken yumuşak esinti kahverengi buklelerini çekeştiriyordu.

Eğildim ve kulağını öptüm. Titreyen bir nefes verdi. "Belki de bir koruyucuya ihtiyacın vardır, böylece kolay bir av olmaktan kurtulursun."

"Ben kolay bir av mıyım?" diye sordu sessizce.

Cevap verme zahmetine girmedim. İkimiz de nasıl olduğunu biliyorduk. Ve böyle bir şehirde, bizim tarafımızdan yönetilen bir şehirde, onun gibi bir kız kaybolurdu. "Bir koruyucu ister misin?"

Kulağının altındaki deriyi öptüğümde gözlerini kapattı. Bir kez olsun onu okumayı zorlaştırmıştı. "Ve sen benim koruyucum olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Onu her türlü tehdide karşı koruyabilirim. Camorra'ya karşı değil. Kendime karşı da değil. Ama bu düşünmem gereken bir şey değildi. "Beni dövüşürken gördün. Şüpheli mi var?"

Gözlerini açtı ve başını bana doğru eğdi, mavi gözleri yumuşak ve araştıracıydı. "Hayır," dedi. "Ama bence sen ve senin yaşam tarzın

tehditler de var."

İnkar etmedim.

"Neden beni korumak istiyorsun ki?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Belki de Aria bir şekilde bana ulaşmayı başarmıştı ve bunu düşünmek beni çok öfkeliendiriyordu. O lanet bilezik. Onu kabul etmemeliydim.

"Karşılığında sana verebileceğim hiçbir şey yok." Yüz ifadesi daha kararlı bir hal aldı. "Verecek hiç param yok ve senin de isteyeceğini sanmıyorum. Kesinlikle ihtiyacın yok. Ve eğer istediğin başka bir şeyse, ben o tür bir kız değilim."

O tür bir kız değil. Remo'nun annesi hakkındaki sözleri aklımdan geçti. Bu bir rol müydü?

Bunu öğrenmenin kolay bir yolu vardı elbette. Kalçalarını kavradım. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama itiraz etmesine fırsat vermedim.

Onu öptüm ve bir anlık tereddütten sonra o da beni öptü.

Öpüşme konusunda pek tecrübesi olmadığını hemen anladım. Hay sikeyim. Bu bilgi bardağı taşıran son damla oldu. Ona sahip olmalıyım. Her santimini. Her saç teline. Her çilini. Her utangaç gülümsemesi. Kendim için.

Ve onu koyun sandığı tüm kurtlardan korumam gerekiyordu. Parmaklarım buklelerine dolandı, o tatlı ağzına daha iyi erişebilmem için başını yana doğru eğdi.

Ellerimi belinden tekrar çıplak sırtına, sonra daha aşağıya kaydardım. Elleri göğsüme doğru geldi. Beni itmesine izin vermeden önce birkaç saniye daha onun tadına baktım.

Bakışları benimkileri bulduğunda koyu renk kirpikleri dalgalandı. Spotların ışığında yanaklarının beklediğim kadar kızarıp kızarmadığını göremiyordum. Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. Teni utanç ve istekten adeta yanıyordu. Sikim pantolonumun içinde kıpırdandı.

Kendini benden ayırdı, bulunduğumuz tepenin kenarına yürüdü ve parlak şehir ışıklarına doğru baktı.

Yaklaşıp hemen arkasında durmadan önce gözlerimin birkaç dakika silüetini almasına ve kendini toplamasına izin verdim. Omuzlarının hafifçe gerilmesi dışında varlığını kabul etmedi. Tatlı çiçekli parfümü burnuma doldu. İpeksi tenini hissetme ihtiyacıyla parmak uçlarımla omurgasının çizgisini takip ettim.

Leona

Bu dokunuş uzun zamandır bastırdığım arzularımı ateşledi. Fabiano bana her zaman, sanki ondan kurtulmamı istemiyormuş gibi dokunurdu. Üzerimdeki etkisini biliyor muydu?

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

"Çünkü bu manzarayı takdir edeceğini düşündüm. Las Vegas'a gelesi çok uzun zaman olmadı."

"Birine şehri göstermek için Strip daha iyi bir yer olmaz mıydı?"

Fabiano yanıma geldi ve onu tekrar görebildiğim için mutluydum. Arkamda bana bu kadar yakın olması, parmaklarını omurgamda gezdirmesi çok dikkat dağıtıcıydı.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, mavi gözleri altımızdaki şehirde geziniyordu. Ve ilk kez maskesinin arkasına kısa bir bakış attım. Burası sık sık geldiği bir yerdi. Bunu söyleyebilirdim. Bu şehir onun için önemliydi. Burası onun eviydi.

Hiç evim diyebileceğim bir yerim olmamıştı. Bir şeye ya da birine bakıp kendini evinde hissetmek nasıl olurdu?

"Etrafta şehri anlamayan çok fazla insan var. Burada şehir bana ait."

"Yani paylaşmayı sevmiyorsun?" Alaycı bir şekilde söyledim.

Bakışlarını bana çevirdi. "Asla. Benim şehrimde bile."

Titredim. Başımı sallayarak hızla ufuk çizgisine döndüm. "Burada mı doğdun?"

Sezgilerim çok kuvvetli değildi ama konuşmamızın gidişatından hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

"Hayır, kastettiğiniz anlamda değil," dedi sessizce. "Ama ben burada yeniden doğdum."

Yüzüne baktım ama hiçbir şey belli etmiyordu. Yüzünde sert çizgiler vardı. Aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Bunun benim için de yeni bir başlangıç olabileceğini düşündüm," dedim sonunda. "Neden yeni bir başlangıca ihtiyacın olsun ki?"

"Hayatım boyunca annemin hataları yüzünden yargılandım. Artık kendi yaptıklarım için yargılanmak istiyorum."

"Ailenin gölgesinde kalmak kolay değil," dedi bakışlarımla buluşarak. Maskesinde küçük bir çatlak daha oluştu. "Ama kendi yanlışların yüzünden yargılanmak da zor olabilir."

"Çok yanlış şeyler yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Sırıttı. "Burada benimlesin. Yanlış şeylere karşı güçlü bir eğilimin olduğunu söyleyebilirim."

Haklı olmasından korkuyordum. "Çünkü sen mafyadasın."

"Çünkü ben *Camorra'nın* bir parçasıyım." Kelimeyi söylerken 'r'leri yuvarlamasına bayılmıştım. Neredeyse midemin çukurundaki titreşimleri hissedebiliyordum. Ama neden Camorra ile mafya arasında bir fark olduğunda ısrar ettiğini merak ediyordum.

"Çünkü ben onların *İnfazcısıyım*."

"İnfazcı," dedim kararsızca. Bu terimi daha önce hiç duymamıştım. "Yani bir tür mafya polisi gibi onların yasalarını uyguluyorsun."

Kıkırdadı. "Onun gibi bir şey," dedi karanlık bir sesle. Sesindeki karanlık akıntıyla içim daraldı.

Detay vermesini bekledim ama beni cahil bırakmaktan memnun görünüyordu. Bunu daha sonra Cheryl'e sormaya karar verdim. Cep telefonum ya da babamın çalışan bir bilgisayarı olsaydı, terimi Google'da aratırdım ama bu durumda bilgi almak için eski moda kanallara güvenmem gerekiyordu. Fabiano belli ki ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyordu.

"Bu akşamki dövüşü görmeye hevesli olacağını düşündüm. Büyük bir dövüş olduğunu duydum."

Fabiano omuz silktili. "Öyle ama hayatım boyunca binlerce dövüş izledim, yüzlercesiyle dövüştüm. Birini kaçırısam bile umurumda değil." Gözleri üzerime dikildi. "Ve seni kendim için istedim."

Benimle görülmekten utanıyor muydu? Zavallı küçük garson kız ve o, büyük mafya babası.

Kollarımı ovuşturdum, gecenin soğuğu beni yakalamıştı. Fabiano arkamdan yaklaştı ve elbisemin ince kumaşı üzerinden kollarımı okşamaya başladı. Her zaman yakın, her zaman dokunaklı. Baharatlı tıraş losyonu da kolları gibi beni içine çekiyordu. "Benden ne istiyorsun?" Fısıldadım.

"Her şeyi."

Her şeyi.

O gece randevumuzdan sonra uyanık kaldığımda bu kelime hâlâ nefesimi kesiyordu. Uykuya dalmamın imkanı yoktu.

Paylaşmayı sevmiyorum. Her şeyi.

Fabiano'yu merak ediyordum. Ondan etkilenmişim. Ama merak kediye öldürür. Ve Fabiano'ya yakın olmanın, önceden dikkatle hazırladığım tüm planları sona erdirebileceğinden korkuyordum. Onu tekrar görmek istedim. Onu tekrar öpmek istiyordum ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Sadece olmasına izin ver.

Onunla birlikte olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Hayatımda çok

az şey hissettirdi.

Neden kendime bu küçük günahı işlememe izin vermeyeyim? Çünkü o buydu: günah.

Ertesi gün, Cheryl ile sohbet edebilmek için işe erken gitmeye özen gösterdim. Yaşını bilmediğim diğer garson da oradaydı. Adı Mel'di. Cheryl ile yüzleşmeden önce onun soyunma odalarını temizlemeye gitmesini beklemek zorunda kaldım. Düzenli müşterilerimizden birkaçı zaten en sevdikleri masada oturuyordu ama birkaç dakika bekleyebilirlerdi. Resmi olarak bar henüz açılmamıştı bile. Zaten buraya olağanüstü hizmet için gelmiyorlardı.

Mel arka kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda Cheryl'ın ağzından çıkan ilk söz "Akşam izinliydin," oldu. "Büyük bir kavganın olduğu gün."

"Fabiano ile randevum vardı."

Başını salladı, ağzı sıkıştı. "Tanrım, Chick. Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyor musun?"

"İnfazcı nedir?"

İç çekti. Adamların bulunduğu masaya doğru başını salladı. "Şuradaki Eddie'yi görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Senin Fabiano'n yüzünden kolu alçıda. İlk uyarı dedikleri gibi o."

Gözlerim büyüdü. Fabiano insanları dövüyor muydu? "İlk uyarı," dedim dikkatlice söyledi. "İkinci ve üçüncü uyarı nedir?"

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bu ne kadar borcunuz olduğuna ve Falcone ile Fabiano'nun nasıl bir ruh hali içinde olduklarına bağlı. Ezilmiş diz kapağı? Kesik parmak mı? Gün ışığında dayak yemek." Tepkimi ölçmek için durakladı. "Üçüncü uyarı ölümü dilemenize neden olacak." "Peki ya insanlar hâlâ ödemezse?" Bazen insanlar ödeme yapamazdı. Bu olabilir di. Annemin parasız kaldığı zamanların sayısını unutmuştum. Bir dayak bile bunu değiştiremezdi. Ve gelse bile paraya ihtiyacı olsaydı, muhtemelen kristal için kullanırdı.

Cheryl parmağını boğazında gezdirdi.

Bar tezgahını kavrayan ellerime baktım. Fabiano'nun böyle bir şey yapabileceğini hayal edemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Onu dövüşürken görmüştüm, gözlerindeki karanlığı görmüştüm. "Şimdi tereddütlerin var," dedi. "Belki de şansın yaver gider ve yakında sana olan ilgisini kaybeder. Bu adamlar seninle evlenmeyi hiç düşünmezler. bizim gibi biriyle ciddi bir ilişki yaşamak."

Sertleştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlar İtalyan gangsterler. Bizim gibi normal kadınlarla oynamayı severler ama asıl bir terbiye almış İtalyan bakirelerle evlenirler. Bu hep böyle olmuştur. Yeni bir Capo'nun bunu değıştireceğini sanmıyorum."

"Yirmi birinci yüzyıldayız ve İtalya'da değiliz."

"Öyle de olabilir çünkü gelenekleri ve kuralları oradan geliyor."

Her şeyi.

Aptal aklımla bu kelimeyi beden ve zihin anlamına gelecek şekilde yorumlamıştım ama şimdi Fabiano'nun bir sonraki kadına geçmeden önce birkaç gece için gözcülük yapıp yapmadığını merak ediyordum. Tüm bunlar benim için çok fazla yükü. O, bir İnfazcı olmak ve eski moda kurallarıyla mafya. Hayatım her zaman berbattı ve o yangına körükle gitmeden de yeterince berbattı. Vücudum onun dokunuşu için ağrısa ve aptal bir parçam onu, gerçek onu tanımak istese bile ondan uzak durmalıydım. Belki iş bitiriciydim ama bir başkasını düzeltmeyi düşünmeden önce kendi hayatımı düzeltmeliydim.

O akşam işler kesattı. Müşterilerin çoğu bir gece önceki büyük kavgada hatırı sayılır miktarda para kaybetmiş ve bardan uzak durmuştu. Yoğun bir güne aldırmazdım, çünkü bu beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırırdı. Neredeyse bir saattir aynı birayı içen iki yaşlı adamın oturduğu bir masanın yanından geçerken, konuşmalarından dikkatimi çeken bir parçaya kulak misafiri oldum.

"Onu öldürdüm. Aynen böyle. Kafasını çevirdi, boynunu kırdı. Ama yaşlı adam başına gelecekleri biliyordu. Borcunu ödemedi kaçmaya çalışmamalıydı. Falcone bundan hoşlanmaz. Her zaman öderim. Günlerce yiyeceksiz kalmak anlamına gelse bile. Aç olmak ölmekten iyidir."

"Tamamdır," diye homurdandı diğer adam, sonra da öksürük krizine girdi. Birinin boynunu kimin kıldığını bulmak umuduyla yanlarındaki masayı silmekle meşguldüm. Bu fikir bile sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Ne yazık ki adamlar varlığımdan haberdar olmuş gibiydiler ve sohbetlerini yaklaşan dövüşlere çevirdiler. Birini öldüren Fabiano mıydı?

O gece ikiyi çeyrek geçe bardan çıktığımda Fabiano'nun arabası girişin önüne park edilmişti.

Bunun bir tesadüf olduğunu umarak adımlarımın ortasında donup kaldım. Yolcu kapısını iterek açtı. "Bin. Gece vakti tek başına yürümene izin veremem."

Yakışıklı yüzüne baktığımda, aramızdaki ilişkiyi bitirebileceğimden emin değildim. İstedimden de emin değildim. İnsanlar bana verdikleri sözleri nadiren tutarlardı. Hayal kırıklığına uğramayı beklemeyi öğrenmişim ama o burada beni koruma sözünü tutuyordu. Hayatımda ilk kez beni koruyabilecek biri vardı. Annem bunu asla yapamamıştı. Ne kendi ruh hali değişimlerine karşı, ne iğrenç erkek arkadaşlarının dayaklarına karşı, ne de diğer çocukların bana savurduğu hakaretlere karşı.

Fabiano tehlikeliydi. Yakın durulacak biri değildi. Ama hayatımda ilk kez beni güvende tutabilecek biri olduğu fikri çok cazipti.

FABIANO

Beni gördüğünde tereddüt ettiğini fark etmişim. Tuzağın önündeki bir fare gibi, peynirin tadına bakmakla kaçmak arasında kalmıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, kollarını eski sırt çantasına dolamıştı, sanki aramızda başka bir bariyere ihtiyacı varmış gibi.

"Seni koruyacağımı söylemişim ve bunu yapıyorum. Geceleri yalnız dolaşmanı istemiyorum."

Yolcu camından dışarı baktı, yüzünü gölgelerin arasında saklıyordu. Direksiyonu sıkıca kavradım. "Beni her gece eve bırakamazsın. Eminim yapacak *işlerin vardır*."

Dudakları kısıtı ve parmakları sırt çantasına gömüldü. Ne duymuştu ki? Hakkımda hep söylentiler çıkardı. En kötülerini genellikle doğrudu.

"Merak etmeyin. Önemli şeyler için zaman ayırabilirim."

Camorra önemliydi. Remo ve kardeşleri önemliydi. Olmaması gerekiyordu.

Döndü, kaşları çatıldı. "Önemli miyim? Öyle miyim?"

Değildi. O... Benim için ne olduğundan emin değildim. O etrafta yokken onu düşünüp duruyordum. O lanet çilleri ve utangaç gülümsemesini. Nasıl yalnız olduğunu, hala annesiyle yaşarken bile yalnız olduğunu. Başka insanlarla aynı evde yaşarken yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Babamla. İkinci karısı. Hizmetçiler.

Sorusunu duymazdan geldim. "Eğer işten sonra otoparkta olmazsam, ben seni alana kadar barda bekle."

"Anaokulunda değilim. Birinin beni kaldırmasına ihtiyacım yok. Senin bile, Fabiano. Bunu yapman için hiçbir sebep yok. Kendimi koruyabilirim."

Onun sokağında durdum.

Motoru kapattıktan sonra ona döndüm. "Nasıl?"

"Yapabilirim işte," dedi savunmacı bir tavırla.

Sırt çantasına doğru başımı salladım. "İçindekilerle birlikte."

"Nasıl..." Kendini tutmadan önce gözleri bir parça açıldı. "Bu benim sorunum, değil mi?"

"Önceden öyleydi. Artık benim. Birinin sana pis ellerini sürmesi fikri hoşuma gitmiyor."

Başını iki yana salladı. "Birlikte değiliz, değil mi? Bu yüzden bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

Eğildim ama o yolcu kapısına doğru geri çekildi. Demek böyle olacaktı? "Paylaştığımız öpücük, bunun beni ilgilendirdiği anlamına geliyor."

"Bir daha öpüşmeyeceğiz," dedi kesin ve kararlı bir şekilde.

Sırıttım. "Göreceğiz bakalım." Benden etkilendiğini biliyordum. Öpücüğün onu ne kadar güçlü etkilediğini, gözlerinin şehvetle nasıl büyüdüğünü hissetmiştim. Belki de zihni ona uzak durmasını söylüyordu ama bedeni daha da yakınlaşmak istiyordu ve ben de onun bu arzusuna boyun eğmesini sağlayacaktım. Şimdi bile, ona yaklaştığımda, beden dilindeki çatışmayı görebiliyordum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve aynı anda parmakları sırt çantasını kavırıyordu.

"Beni zorlayamazsın," dedi, sonra dudağını ısırarak yeniden düşündü.

"Yapabilirdim," dedim omuz silkerek, sonra koltuğumda geriye yaslanıp ona alan açtım. "Ama yapmayacağım." İstedikimi elde etmek için gücümü ya da kuvvetimi kullanmanın hiçbir eğlencesi yoktu. Leona'ya karşı değil. Onu fethetmek istiyordum. Birçok şey istiyordum.

Kapının kolunu kavradı ama ben bir elimi dizine koydum. Dokunuşumla ürperdi ama geri çekilmedi. Teni sıcak ve yumuşaktı ve elimi eteğinin altından bacaklarının arasına götürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. "Kendini savunmak için neyin var?"

Tereddüt etti.

"İnan bana Leona, bıçak, silah ya da şok tabancası olması fark etmez. Bana karşı hiçbir işe yaramaz."

"Bu bir bıçak. Bir kelebek bıçağı."

Ben şok tabancası derdim. Kadınlar genellikle bunları ya da biber gazını tercih ederdi çünkü birinin etine bıçak saplamaktan daha az kişiseldi. "Hiç kullandınız mı?"

"Birini mi kastediyorsun?"

"Tabii ki. Onunla sandviç yapıp yapamayacağın umurumda değil."

Mavi gözlerinde öfke parlıyordu ve itiraf etmeliydim ki, onunla ilk konuştuğumda bu kadar uysal ve tatlı görünürken, gözlerinde bu tür bir ateş görmek hoşuma gitmişti. Diğer alanlarda daha fazla eğlence vaat ediyordu.

"*Tabii ki hayır.* Senin ve mafya arkadaşlarının aksine, ben insanları öldürmekten hoşlanmıyorum."

Arkadaşlık mı? Mafya dostlukla ilgili değildi. Adanmışlık ve sadakatle ilgiliydi. Onur ve bağlılıkla ilgiliydi. Benim arkadaşım yoktu. Remo ve kardeşleri arkadaşına en yakın olanlardı ama bizi birbirimize bağlayan şey daha güçlüydü. Onlar ailem gibiydi. Benim seçilmiş ailem. Tüm bunları Leona'ya açıklama zahmetine girmedim. O anlayamazdı. Dışarıdan biri için bu dünya anlaşılabilir değildi.

"Bu işte iyi olmak için öldürmekten zevk almak zorunda değilsiniz. Ama birini öldürmeyi düşünme şansını yakalayacağından şüpheliyim. Bence kısa sürede silahsızlandırılırsın ve muhtemelen kendi bıçağının tadına bakarsın. Bir bıçağı nasıl kullanacağını, nasıl tutacağını ve nereye nişan alacağını öğrenmelisin."

"İnkâr etmedin," diye fısıldadı.

"Neyi inkar etmedim?"

"İnsanları öldürdüğünüzü, bundan zevk aldığınızı." Bazı insanların lanet hayatlarına son vermekten büyük keyif aldığını söylemedim. Ve bir gün babamı öldürmenin şimdiye kadar işlediğim tüm cinayetleri gölgede bırakacağını biliyordum. Leona tepkim karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu. Hâlâ Yaratılmış Adam olma kavramını kavrayamamış mıydı?

Cevap vermek yerine ön kolumdaki dövmeyle dokundum.

Elini uzattı, parmak uçları mürekkebin siyah çizgilerinde gezindi. Dokunuşu her zaman çok dikkatliydi. Daha önce hiçbir kadın bana böyle dokunmamıştı. Genelde tırnaklarını sırtımda gezdirir, elleriyle kavrar ve okşarlardı. Bu karşılaşmalarda dikkatli olan hiçbir şey yoktu. Hoşuma gitmişti ama bu... Kahretsin, bu daha çok hoşuma gitmişti.

"Şunu çıkarabilir misin? Olduğun şey olmayı bırakabilir misin?"

Başka bir hayat bilmiyordum. Outfit'in bir parçası olmadığım ve henüz Camorra'nın bir parçası olmadığım birkaç gün, Remo'yu bulmadan önce ya da daha doğrusu o beni bulmadan önce, dalgaların sürüklediği odun gibiydim, akıntıya kapılmışım, yolculuğumun bir hedefi yoktu. Sonsuzluk gibi gelen günler. Akıntıya kapılmışım. "Yapabilirdim. Ama yapmayacağım." Remo elbette işi bırakmama izin vermezdi. Bu, iki hafta önceden haber verebileceğin bir iş değildi. Ömür boyu sürececek bir işti. "Sen söyledin, ben buyum."

Başını salladı. Belki de sonunda kafasına dank etmişti.

"Sana o bıçağı nasıl kullanacağını ve kendini nasıl savunacağını öğreteceğim."

Yorgun görünüyordu. Belki de bu yüzden tartışmak istediği belli olmasına rağmen tartışmaya çalışmadı. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Bana döndü. "İyi uykular, Fabiano. Eğer vicdanın izin verirse." Kapıyı kapattı ve apartmana doğru yöneldi.

Outfit'e katılma sürecim başladığında, başkalarının yaptıklarını gördüğüm için suçluluk hissetmişim. Ve hatta daha sonra, Remo'nun yanında savaşmaya başladığımda, yaptığım bazı şeyler için kötü hissetmişim, ama şimdi? Artık hissetmiyorum. Yıllarca İnfazcı olduktan sonra artık hiçbir şey hissetmiyordum. Ne pişmanlık ne de suçluluk. İnsanlar bize borçlandıklarında neye bulaştıklarını biliyorlardı. Kimse kendi hatası olmadan bu işe girmedi. Ve bu adamların çoğu kumar oynamak, bahis oynamak ya da bir şeyler satın almak için analarını bile satarlardı.

Hiç masum birini öldürmek zorunda kalmamışım. Barlarımızda ve kumarhanelerimizde masum yoktu. Onlar kayıp ruhlardı. Gecelerini kumar oynayarak geçirdikleri için ailelerinin evlerini kaybeden aptallar.

Leona masumdu. Umutsuzluk onu Roger'ın barında çalışmaya itmişti. Umarım çapraz ateşe girmezdi. Ona zarar verme fikri hoşuma gitmiyordu.

Onuncu Bölüm

Leona

GELEN GÜRÜLTÜ YÜZÜNDEN BİRÇOK UYKUSUZ GECE GEÇİRDİK.

Annemin odası. Ya bir tuvaletçiyle birlikte olduğu için ya da uyuşturucunun etkisiyle ağlama krizine girdiği için. Ama şimdi kafamın içindeki gürültü beni uyanık tutuyordu.

Fabiano'nun mavi gözleri iç gözümün önünde parladı. Soğuk ve hesapçı. Dikkatli ve uyanık. Nadiren başka bir şey. Öpüştüğümüz zamanlar hariç. Onlarda daha sıcak bir duygu vardı. Belki sadece arzu ya da şehvet, ama ben başka bir şey de düşünmek istiyordum.

Avuçlarımı yüzüme bastırdım. *Kes şunu.*

Onda bir şeyler görmeyi bırakmam gerekiyordu. Aynı eller başkalarına korkunç şeyler yaparken, hayal bile edemediğim, bilmek bile istemediğim şeyler yaparken onun dokunuşunu istemeyi bırakmalıydım.

İnkâr edemediğim ya da bastıramadığım hastalıklı bir hayranlık vardı. Mafya benim için her zaman filmlerden fırlamış, gizemli bir şey olmuştu. Bunun gerçek hayat olduğunu, sonu iyi biten bir Hollywood filmi olmadığını biliyordum.

Gerçek hayattaki gangsterler yanlış anlaşılmış anti kahramanlar değillerdi. Onlar kötü adamlardı, karşılaşmak istemedikleriniz.

Kötü. Çok zor bir terimdi. Kötü olan neydi?

Bunu yumuşatmaya çalışıyordum. Bu, çok fazla pratik yaptığım bir şeydi. Dönüp durdum, sonunda yatağımın üzerine oturdum ve karanlıkta sırt çantama uzandım.

Elimi içeri soktum ve bıçağı buldum. Çekip çıkardım, sonra bıçağın yumuşak bir klik sesiyle fırlamasını sağlayan düğmeye bastım. Bıçağın çeliği, tozla kaplı pencerelerden içeri süzülen loş ay ışığında parlıyordu. Onu hiç kullanmamıştım, gerçekten. Bir keresinde birine doğrultmuştum. Onu çaldığım adama. Annemin müşterilerinden biriydi. En kötüsünden. Annem gibi kadınları dövmekten ve aşağılamaktan hoşlanan, onlara kendilerini olduğundan daha da boktan hissettirmekten zevk alan türden. İş bittikten sonra fiyat konusunda pazarlık yapmaktan hoşlanan ve genellikle neredeyse hiç ödeme yapmayanlar. Annem çaresiz olmasaydı, muhtemelen onunla bir kereden fazla birlikte olmazdı, iğrenç aletini yalaması ve diğer iğrenç şeyleri yapması için ona zar zor para ödedikten sonra değil.

Tartıştıklarını duyduğumda odamda kilitli kalmıştım ve annemin müşterileri varken odamı her zaman kilitli tutmam konusundaki uyarılarına rağmen kavga beni dışarı çekmişti.

Pantolonunu kanepede bulmuştum. Ve para var mı diye kontrol etmeye karar verdim. Onun yerine bıçağı buldum. O ve annem yatak odasından hışımınla çıktıklarında onu arkama saklamıştım. Annem yarı çıplaktı, o da sadece çorap ve iç çamaşırı giymişti.

"Otuz dolar etmezsin."

"Seni pislik, prezervatifsiz ağzıma boşalmana izin verdim."

"Sanki senin pis ağzının bir değeri varmış gibi."

Beni görünce durdu. Dudaklarında hastalıklı bir sırıtma belirdi. "Onun için otuz dolar veririm."

O zamanlar on beş yaşındaydım.

Bana doğru bir adım atmıştı. Annemin gözleri benden ona kaydı. Bulanık ve odaklanmamışlardı. Kristale ihtiyacı vardı.

Bıçağı ileri doğru salladım ve bıçağı serbest bıraktım. "O küçük pislik bıçağımı çaldı," diye hırladı. "Kımıldama. Yoksa seni bıçaklarım."

İstemiştim ve annem çığlıklar atarak onu yumruklamaya başlamasaydı muhtemelen pişmanlık duymadan yapardım. "Çık dışarı! Çık dışarı, seni hasta herif! Uzak dur bizden!"

Pantolonunu giymeden, küfürler mırıldanarak ve bizi altmış dolar ve bir bıçakla bırakarak gitmişti.

Bıçağı ay ışığında düşünerek bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Gerektiğinde onu kullanabilecek kapasitede olduğumu biliyordum. Fabiano'nun sandığı kadar masum değildim. Dışarıda ölmeyi hak eden insanlar olduğunu biliyordum. Bıçağı tekrar yerine yerleştirdim ve yastığımın altına soktum. Fabiano hoşlanmadığım bir yanıma, fahişe bir anne ve kumar bağımlısı bir babayla büyüdüğüm zorlu yıllarda gelişen bir yanıma çağırıyordu. Belki de Fabiano'nun yakınlığı beni bu yüzden korkutuyordu.

Belki de karanlık yönlerimi ortaya çıkaracağından endişeleniyordum. Ne de olsa ailemin kızıydım ve ikisi de iyi insanlar değildi. Her zaman iyi olmak için iki kat daha fazla çaba gösterdim, insanların en kötü yanlarından şüphelenmedim. Zor olsa bile gülümsemeyi öğrenmiştim.

Fabiano ile aramızdaki ilişkinin nereye varacağından emin değildim. Ancak bununla mücadele etmek çok fazla enerjiye ve kafa boşluğuna mal oluyordu ki yeni bir hayat kurmak istiyorsam her ikisine de ihtiyacım vardı. Çalışmaya ve belki de yeni bir iş bulmaya odaklanmaya devam edersem, birkaç ay içinde Vegas'tan gitmiş olacaktım. Fabiano o zaman geçmişte kalacaktı.

Biri kapıma vurdu. Etrafıma bakındım. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Kapı açıldı ve babam tökezleyerek içeri girdi.

Uykulu bir şekilde doğrudum. "Ne oldu? Saat kaç?"

"Bana biraz para vermen gerekiyor. Bu hafta iş için para almış olman gerektiğini biliyorum."

Para kazanmıştım ama bize yiyecek almanın dışında, sonunda başka bir (daha ucuz) elbise almak için kenara ayırmıştım. Beynimdeki sisten kurtulmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. "Ben de senin çalıştığını sanıyordum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Beni kovdular."

"Ben buraya gelmeden önce mi?"

İç çekti, sonra başını salladı. Demek bana yalan söylemişti. "Leona, o paraya gerçekten ihtiyacım var."

"Kime borçlusun? Camorra'ya mı?" "Fark etmez."

"Öyle. Fabiano ile konuşabilirim-"

"Aptal mısın sen? Sadece seni beceriyor olması, söylediğin her şeyi dinleyeceği anlamına gelmez."

Dudaklarımı kapattım, aniden uyandım. Bunu gerçekten söylemiş miydi? "Bana öyle bakma. İnsanlar konuşuyor. At sürerken görülmüşsün.

onun arabasında. Sana onun fahişesi diyorlar."

Bu hakaret karşısında midem bulandı. Bana bu etiketi yapıştırmamaları için çok mücadele etmişim ama şimdi, annemden uzakta, Las Vegas'ta, insanlar bana gerçekten fahişe diyordu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandım, sinirlenmeye başlamıştım. Bana sürekli yalan söylediği için bunu hak etmiş olsa bile ona saldırmak istemiyordum. "Senin için param yok."

"Burada yaşamana izin verdim ve karşılığında bunu mu alıyorum?"

Sarhoştı. Bu giderek daha da belirginleşiyordu. "Yemeğimizi ben ödüyorum. Daireyi ben temizliyorum ve sen zaten benden para aldın."

Hakaretleriyle beni incitmiş olsa da, onu reddettiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Tek kelime etmeden içeri daldı ve sırt çantamı aldı. Çantamı karıştırdı ama geçen seferden ders almıştım. Bileğimden tutup beni ayağa sürüklediğinde sıçramama neden oldu. "Bana nerede olduğunu söyle."

Nefesinden tekila kokusu geliyordu. Her zaman onun ve annemin favorisi olmuştu.

Tutuşu geçen seferkinden daha da sertti. "Bırak beni" diye haykırıırken gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Canımı yakıyorsun."

"Söyle. Bana. Nerede. Nerede. Nerede." Söylediği her kelimeyle beni sarstı.

Öfke, sıcak ve kör edici, içimi yaktı. "Annem seni bu yüzden terk etti. Çünkü her zaman kendini kaybedip onu dövüyordun. Hiç değişmemişsin. Beni iğrendiriyorsun."

Beni itti, ben de yatağın üzerine düştüm, o da arkasını döndü. Sonra başka bir erkek sesi duydum. Adımlar yaklaştıkça kaskatı kesildim. Hızla ayağa kalktım ve kot pantolonumu külotumun üzerine çektim. Babam içeri girdi ve şöyle dedi: "Bakması güzel. Bir dene bakalım. Bu benim borcumu öder."

Bir nefes çektim. Bağımlılık en nazik insanları bile acımasız suçlulara dönüştürüyordu ve babam o kadar da nazik biri değildi. Yine de bana böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdim. Annemin bedenini satmasının nedeninin o olduğu başından beri şüphelendiğim bir şeydi.

Babam bana doğru işaret etti. Gri çizgileri olan koyu saçlı bir adam içeri girdi. Uzaktan tanıdık geliyordu ve ön koluna bir bakış bana onun Camorra'nın bir parçası olduğunu gösterdi. Göğsüm dehşetle daraldı. Omuzlarımı dikleştirdim, gözlerim onlarla benim aramda yerde duran sırt çantama kaydı. Fabiano'nun burada olmasını diliyordum ve bunu fark etmek de beni çok korkutmuştu.

Adamın karanlık gözleri yüzümü taradı, sonra başını salladı. "Yapamam Greg. O Scuderi'ye ait."

Ne? Ona karşı çıkmamak için kendimi tuttum. Fabiano'nun çocuğu olmak, babamın beni sığır gibi satmasına karşı güvende olduğum anlamına geliyorsa, o zaman

memnuniyetle onun - şimdilik.

Babam sıçradı ve tartışmak için ağzını açtı, ama gangster ona döndü ve yumruğunu babamın yüzüne indirdi. Burnundan kan fışkırdı ve dizlerinin üzerine düştü. "Soto," diye soludu babam. Ama Soto ona tekrar tekrar vurdu. Yatağın üzerinden atladım ve adamın kolunu tutarak onu babamın üzerinden çekmeye çalıştım. Belki babam bunu hak etmişti ama bunu görmeye dayanamıyordum. Arkamda durup ölümüne dövülmesini izleyemezdim.

Soto beni kenara itti, bu yüzden geriye doğru tökezledim ve kırım şiltenin üzerine düştü, ama sonunda babamdan vazgeçti. "İki saat," dedi ona. "Sonra geri geleceğim."

"Hayır bekle," diye seslendim o kapının yarısına geldiğinde. Babam başını dizlerinin arasına almış oturuyordu, burnundan ve dudağından yere kan damlıyordu. Duvara dayalı taşınma kutularının yanına gittim ve yerdekinin arkasına uzanarak tüm paramı çıkardım. İki yüz dolar. Soto'ya uzattım. Tek kelime etmeden parayı saydı. Başını salladı ve ortadan kayboldu.

"Ona ne kadar borcun vardı?" Ben sordum. "150," diye homurdandı babam.

"Ama iki yüz dolar aldı."

"Bu beni ziyaret etme zahmetine girdiği için," dedi babam acı acı. Kendini ayağa kaldırdı, kanlı avuçlarından birini duvara dayadı. "Parayı bana hemen verseydin, bunlar olmazdı. Bu senin hatan."

Odamdan tökezleyerek çıktı, gri duvarda sadece avucunun kanlı izini bıraktı. Bitkin bir halde yatağa uzandım.

FABIANO

Kum torbasını bir kez daha tekmeledim. Gerçekten yakında başka bir dövüş ihtiyacım vardı.

Soto eğitim salonundan bana doğru yürüdü. Yüz ifadesi benim zevkime göre biraz fazla zafer doluydu. Bu aptal için asla iyi bir şey değildi. "Hall borcunu ödemem için bana kızını teklif etti," dedi Soto yanımda dururken.

"Hall?" diye sordum, bu isim bir yerlerde bir şeyler çağrıştırıyordu. Bize büyük para borcu olan biri değildi, yoksa onunla ilgilenmek için gönderilirdim. Önemli değil.

"Leona Hall."

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Onu duvara doğru ittim ve dirseğimi boğazına sapladım. Başı önce kırmızıya, sonra da mora dönüyordu ki ben hafifçe bıraktım. "Eğer onun vücudundaki tek bir kıla bile dokunursan, seni paramparça ederim."

Öksürdü ve bana hançer gibi baktı. "Ne oluyor lan? Ben hiçbir şey yapmadım."

Remo içeri girdi ve hâlâ duvara yaslanmış olan Soto ile benim aramda bir bakış attı. Soto'yu bıraktım ve bir adım geri çekildim. Boğazını ovuşturdu. "Bir dahaki sefere sana o kız hakkında hiçbir şey anlatmayacağım." Elini cebine attı ve bir yığın banknotu yere fırlattı. "İşte. Bana verdiği bu." Remo'ya başıyla selam vererek sendeleyerek uzaklaştı.

Remo boks ringinin kenarına tünemiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, kara gözleri tetikteydi. "Bu da neydi şimdi?"

"Önemli bir şey değil."

Remo başını yana eğip beni inceledi. Bunu yapmasından nefret ederdim. "Bunun *senin kızla bir* ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Ne kadar zamandır konuşmaları dinliyordu? Lanet olsun.

"Ganimetlerimi paylaşmayı sevmem," dedim öfkeyle.

"Kimin var?" Remo dedi ki. "Kanını bu kadar kaynatıyorsa, belki de onu kendine mal etmene izin vermeden önce bir denemeliydim."

Kanım kaynadı ama yatıştırıcı bir maske takmaya devam ettim. Remo beni yemliyordu. O benden asla bir kadın almazdı, ben de ondan almazdım. Bu en büyük ihanet olurdu.

"Muhteşem bir dövüşü kaçırdınız. Savio rakibini mahvetti."

"Onun için iyi. İnsanlar kardeşin olduğu için onu kayırdığını düşünmeyi bırakacak. Kendi başının çaresine bakabileceğini görecekler."

Remo başını salladı. "Onunla çok çalıştın."

Leona'ya konuyu açmadığına sevindim.

Yaklaşan dövüşleri ve Remo'nun yasadışı yarışları genişletme planlarını konuşmaya devam ettik ama aklım sürekli Soto'nun söylediklerine takılıyordu. Leona'nın babasıyla konuşmam gerekiyordu.

Bana kendi piç babamı hatırlattı, eğer bir avantaj elde etmek isteseydi beni de satardı. Ne de olsa kız kardeşlerimi de kocalarına satmıştı. Eski, uzun zamandır gömülü olan öfke yeniden ortaya çıktı. Beni hazırlıksız yakaladı.

Terk edilmiş kumarhaneden ayrıldıktan sonra Leona'nın dairesine gittim ama evde kimse yoktu. Babasıyla hiç muhatap olmamıştım. Birkaç tanıdığımı sorguladıktan sonra, gününü genellikle nerede geçirdiğini, para kaybettiğini ve kendini sersemletecek kadar içtiğini öğrendim.

Sahip olduğumuz daha küçük ve kesinlikle daha salaş kumarhanelerden biriydi. Lacivert halı birçok yerde grimsi bir maviye dönüşmüştü ve sigara yanıkları ile tanımlanamayan lekeler genel görüntüyü daha da kötüleştiriyordu. Bakışlarımın slot makinelerinin yanı sıra Black Jack, Poker ve Rulet makineleriyle dolu uzun, alçak tavanlı odada dolaşmasına izin verdim. Burası gerçek Rulet ya da Poker masalarına yatırım yapacak kadar kârlı değildi. Bu kumarhaneye sık sık gelenlerin zaten yüksek standartları yoktu. Arka tarafta, barın solundaki ekranlarda Savio'nun dövüşü ve son sokak yarışı gösteriliyordu. İtiraf etmeliyim ki Savio çok iyi şekillenmişti. On altı yaşında olmasına rağmen kendisinden çok daha yaşlı ve deneyimli bir rakibi alt etmişti. Ne kadar kibirli olursa olsun, sıkı çalışmaktan çekinmiyordu.

Kumarhane müdürü Dick beni fark ettiği anda bana doğru koştu. Daha önce buraya gelmemiştim. Burası genellikle bir sorun olduğunda düşük rütbeli askerlerden birinin ilgilendiği bir kumarhaneydi.

"Bay Scuderi," dedi ölüsünü hafifçe eğerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bu isim bana hep babamı hatırlatırdı ve onunla kıyaslanmak isteyeceğim son şeydi. Ruh halim daha da düştü ama öfkemi kontrol altında tuttum. Öfkemi yönelteceğim kişi Dick değildi.

"Greg Hall'un nerede olduğunu bana söyleyebilirsin," dedim. Nedenini sormadı.

En sağ tarafı işaret etti.

Leona'nın babası bir black jack makinesinin başında oturuyordu. Daha yeni kızını borçlarını ödemeye zorlamıştı ve muhtemelen bizim tefecilerden birinden borç aldığı parayla kumar oynamaya başlamıştı. Eğer onu şimdi ldrrsem, Leona'ya bir iyilik yapmış olurum. Muhtemelen o öyle düşünmeyecektir.

Başımı onaylarcasına eğdim, sonra onu orada bıraktım ve aşağılık korkağa doğru ilerledim.

Leona'nın babası beni fark ettiğinde hâlâ birkaç adım uzaktaydım. Elindeki cips dolu plastik bardağı bırakıp tabureden sıçradı ve çıkışa doğru yöneldi. Kapıdaki güvenlik görevlisine bir işaret verdim, o da Hall'u kontrol etti. O herifin peşinden koşmayacaktım. O kadar çabaya bile değmezdi. Hall ayağa kalkmaya çalıştı ama güvenlik görevlisi onu tekrar yere itti ve ben yanlarına gelene kadar yerinde tuttu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedikten sonra Hall'u gömleğinin yakasından tutup dışarı, otoparka, oradan da köşedeki çöp bidonlarına doğru sürükledim. Boğuk sesler çıkarıyordu, ki bu çok hoşuma gidiyordu.

Onu bıraktım ve geri çekildi. "Ben dedim!"

"Birkaç yüz dolar için bu kokuşmuş deliğe geldiğimi mi sanıyorsun?"

Bu onu susturdu. Donuk mavi gözleri Leona'nınkilere hiç benzemiyordu. Onun gibi birinin, onun gibi birinin babası olması mümkün görünmüyordu.

"Ve borcunuz ödenmedi. Soto kızınızın parasını kabul etmiş olabilir ama ben etmeyeceğim. O parayı şimdi bana borçlusun ve sana karşı pek sabırlı olmayacağım."

"Ama," diye mırıldandı.

"Ama?" Hırladım ve karnına sert bir yumruk attım. "Benim olan bir şeyi satmaya nasıl cüret edersin?"

Hall'un gözleri fincan tabağı gibiydi.

"Kızın. O bana ait. Yani onu başka erkeklere sunabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Senin olduğunu bilmiyordum."

Korkaklığı karşısında dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Onu yakaladım ve yüzüstü yatacak şekilde yuvarladım. Sonra terli gömleğini kaldırdım ve bıçağımı bacağımdaki tutucudan çıkardım. Tutuşuma karşı koymaya başladı ama ben gevşemedim. Bıçağın ucunu derisine sapladım. Kan fişkırdı. Muhteşem bir manzaraydı. Derisine bir 'C' harfi çizdiğimde küçük bir kız gibi çılgılık attı. "C" korkak anlamına geliyor. Bir dahaki sefere kelimeyi bitireceğim. Anladın mı?"

Asfalta karşı zayıfça başını salladı, nefes nefese kalmıştı.

Ayağa kalktım. Altına işemişti. Lanet olası hava ve yer israfı. Yerdeki iğrenç adama son bir kez bakıp arabama bindim. Leona'yı görmem gerekiyordu.

On Birinci Bölüm

Leona

BABAMIN HOYRATÇA UYANDIRMASI NEDENİYLE UYKUSUZ KALMAMA RAĞMEN bütün gün enerji harcadım. Nabzım hâlâ olanlardan dolayı öfke ve hayal kırıklığıyla atıyordu. Ailemden birinin işleri berbat etmesinin neden hâlâ dengemi bozduğundan emin değildim. Böyle bir alışkanlıkları vardı ama beni bir fahişe gibi borçlusuna sunmak? Bu babam için bile alçakçaydı. Umutsuzluk her şeyin açıklaması değildi.

"On beş dakikadır aynı bardağı temizliyorsun. Bence olabildiğince temiz," dedi Fabiano.

Yerimden sıçradım, gözlerim onu yakınlaştırdı. Bara yaslanmıştı, dirseklerini pürüzsüz tahtaya dayamıştı ve yüzünde delici bir ifade vardı. Saat daha sekizdi. Önümde neredeyse altı saatlik bir iş vardı, peki onun burada ne işi vardı?

Bardağı bir kenara bıraktım ve Fabiano beni yaklaştırmak için ön kolumu tuttu. Bileğimdeki parmak izi şeklindeki yeni izleri taradı. Onları unutmuştum.

Gözleri kısıldı, ağzı sert bir çizgiye oturdu. Bırakmadan önce başparmağını hafifçe çürüğün üzerinde gezdirdi. "Yarın seni saat on gibi evden alacağım. Sana kendini nasıl savunacağını öğreteceğim."

Bana kimin zarar verdiğini sormaması beni şaşırttı. Tabii ne olduğunu bir şekilde öğrenmediyse. Bana iki yüz dolar uzattığında şüphelerimi doğruladı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için hızla etrafıma bakındım. Para alışverişinin nedeni hakkında spekülasyonlara ihtiyacım yoktu. "İşte parayı geri al."

"Babam-" Yutkundum. "O iyi mi?" Sormak zorunda kaldığıma bile inanamıyordum.

"O iyi."

Başımı salladım ve paraya baktım. "Ama ben onun borcunu ödedim. Eğer parayı bana geri verirsen, başı belaya girer."

"Bu senin kavgan değil Leona," diye mırıldandı Fabiano. "Baban para kaybetmeye devam edecek ve sonunda bu yüzden ölecek. Seni de kendisiyle birlikte dibe çekmesine izin verme. Buna izin vermeyeceğim."

Haklı olduğunu biliyordum. Biz konuşurken babam muhtemelen sahip olmadığı parayı kaybediyordu. Başka türlü davranamazdı. Bağımlılığının hayatını yönetmesine izin veriyordu. Hâlâ rehabilitasyona gitmeyi düşündüğünden bile şüpheliydim. Annemle birlikte, eğer bunu yapacak iradeye sahip değilseniz, rehabilitasyonun sizi kurtarmayacağını görmüştüm.

"Al parayı," dedi Fabiano notları bana doğru iterek. "Ve kendin için kullan, Tanrı aşkına."

Parayı aldım ve sırt çantama yerleştirdim. "Buradayken içecek bir şey ister misin?" Raftan Johnie Walker Blue Label'ı aldım.

"Hatırlıyorsun," dedi sırtarak.

"Elbette," dedim basitçe. Karşılaşmalarımızın her anını hatırlıyordum. Las Vegas'ta geçirdiğim zamanın en parlak ışığıydılar.

Kulağa ne kadar saçma gelse de. Ona cömert bir miktar döktüm. Roger'ın umurunda olacak gibi değildi. Camorra zaten her şeyin sahibiydi.

Fabiano büyük bir yudum aldı, sonra bardağı bana doğru tuttu. "Tadına bakmak ister misin?"

Söyleyiş şekli kulağa ayıp geliyordu. "Hayır. Ben içmem. Asla."

Anlamış gibi başını salladı, sonra viskisinin geri kalanını içti ve bardan uzaklaştı. "Hâlâ biraz iş yapmam gerekiyor. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Yani gerçekten de beni her gece eve bırakmaya niyetliydi. Koridorda ilerlerken geniş sırtını izledim, yürüyüşü bir yırtıcınıninki gibi zarif ve kıvraktı.

Bazen onun avı olup olmadığını, bunun onun için eğlenceli bir kovalamaca olup olmadığını, yakında sıkılıp sıkılmayacağını merak ediyordum. Bunun umut etmem gereken bir şey olup olmadığından emin değildim.

O gece beni eve bırakırken bir daha öpmeye çalışmadı, ilk öpüşmemizden beri öpmemişti. Belki de onu iteceğimi hissetmişti.

"Yarın sabah seni alırım. Egzersiz yapabileceğin bir şeyler giy."

Dışarı çıktım. Fabiano arabayı sürmeden önce ben dairemize girene kadar bekledi.

İçeri girdiğimde dairenin ışığı sönüktü. Işığı açtım ve odama doğru ilerliyordum ki oturma odasındaki kanepede bir hareket fark ettim. Babam başını eğmiş, inleyerek oturuyordu. Yavaşça ona yaklaştım.

Önce masanın üzerindeki boş bira şişelerini fark ettim. Alkol için para harcamayı bırakırsa daha iyi durumda olacaktı. Sonra gözlerim çıplak sırtına ve parlayan kırmızı bir ize takıldı.

Oturma odasının ışıklarını açtım. Birisi sırtına bir 'C' kesmişti. Yaranın etrafında kan kurumuştı. Görünüşe göre babam

Acıyı alkolle uyuşturmak dışında hiçbir şekilde tedavi etmedim.

Babam varlığını kabul etmedi. Yüzünü avuçlarının arasına gömdü ve kısık bir inilti çıkardı.

"Baba?"

Homurdandı.

"Bunu kim yaptı?" Elbette cevabı biliyordum.

Babam cevap vermedi. Yerdeki boş şişelerin sayısına bakılırsa muhtemelen çok sarhoştı. Döndüm ve bir bez almak için banyoya yöneldim. Soğuk suyla ıslattıktan sonra dolaplarda yaranın üzerine koyacak bir şeyler aradım. Son kullanma tarihi geçmiş Tylenol ve birkaç kirli yara bandı dışında hepsi boştu.

Oturma odasına döndüm ve varlığını haber vermek için babamın omzuna dokundum. "Yaranı temizleyeceğim," diye onu uyardım. Tepki vermeyince soğuk bezi nazıkçe kesiğin üzerine bastırdım.

Bir tıslama sesi çıkardı ve bana saldırdı. Dirseğinin bana çarpmasını birkaç santimle önledim. "Sus. Sana yardım etmeye çalışıyorum baba."

"Yeterince şey yaptın. Beni rahat bırak!"

Bana baktığında kan çanağına dönmüş gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bir doktora gitmelisin," dedim sessizce, sonra da yarasını temizlemeye karar verirse diye ıslak bezi önündeki masaya koydum.

Eğilmiş pozisyonuna geri döndü ve beni görmezden geldi.

Yatak odama gidip kapıyı kapattım, uzun bir iş gününün ve gördüklerimin yorgunluğu vardı üzerimde. Fabiano yaptıklarının cezası olarak babamı kesmişti. Bu küçük yaranın, Fabiano'nun bir daha hata yaparsa babama yapacaklarının tamamı olduğunu düşünerek kendimi kandırmadım.

Fabiano'yu durdurabileceğimden emin değildim. Deneyecek enerjim olup olmadığından da emin değildim. Kendi sorunlarım varken başkalarının sorunlarını çözmekten bıkmıştım.

Fabiano beni saat onda aldığında kot şortumu ve bol bir tişörtümü giymiştim.

Kıyafetlerimi görünce kaşları alnına tırmandı. "Sana rahat kıyafetler giymeni söylediğimde kastettiğim bu değildi."

"Benim hiç egzersiz kıyafetim yok. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bana aldığın elbise de dahil olmak üzere toplamda sahip olduğum üç kıyafetten biri" dedim.

Fabiano uzun süre bana baktı, sonra arabayı harekete geçirdi.

"Babama ne yaptığını gördüm," dedim ona.

Yüzünde hiçbir suçluluk belirtisi yoktu. "Hak ettiğini buldu. Eğer senin baban olmasaydı, daha da kötüleşebilirdi."

"Bu mu hoşgörölü olman?" İnanamayarak sordum. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Babamın başı ilk kez böyle belaya girmiyordu. Ben on yaşlarındayken ve ailemle Dallas'ta yaşarken, bir motorcu grubuna borcu vardı. Adamlar bu yüzden onu ve annemi neredeyse öldüresiye dövüyorlardı. Bu babamı tekrar borç almaktan alıkoymadı.

Koltuğa yaslandım, başımı Fabiano'ya doğru eğdim. Bir eliyle arabayı yönlendiriyor, diğer elini rahat bir şekilde orta konsola koyuyordu. Dışarıdan görünen soğukkanlılığının iç yüzünü yansıtıp yansıtmadığını merak ettim. Hayatıyla gerçekten bu kadar barışık olabilir miydi?

Gözlerim koyu sarı, saat beş yönündeki gölgesine takıldı. Onu ilk kez mükemmel tıraşlı bir yüz dışında bir yüzle görüyordum ve bu bende parmaklarımı kısa kirli sakalının üzerinde gezdirme isteği uyandırıyor.

Günah. O buydu.

Bana baktı, dudakları kıvrıldı ve bakışlarımı kaçırdım. Ateşle oynamak hiçbir zaman hayat planımın bir parçası olmamıştı. O zaman neden yanımdaki adamı düşünmeden edemiyordum?

Arabayı en az on katlı, kavisli bir araba yoluna sahip, çoğu kırık, farklı renklerde binlerce ampulün bulunduğu uzun bir çatıyla korunan, gösterişli beyaz beton bir binanın önüne çekti. Terk edilmiş bir

Kumarhane binasının döner cam kapısından geçip oyun salonuna girdiğimizde fark ettim. Rulet çarklarının ve slot makinelerinin sesinin yerini sessizlik almıştı. Kırmızı ve altın rengi avize tozla kaplıydı ve boş poker masaları ile şampanya barının üzerinde kasvetli bir hava vardı. Kırık şampanya flütleri siyah bar tezgâhını kirletiyordu. Burası antrenman yapacağımız yer miydi? "Hadi," dedi Fabiano ve terk edilmiş kasiyer kabinini geçerek devam etti. Kırmızı ve mavi halı binlerce ayak yüzünden yıpranmıştı. Onu takip ettim, eski kokuyu içime çektim. Fabiano çevremizden etkilenmemişti. O kendi alanındaydı. Tavrındaki değişikliği şimdiden görebiliyordum, sanki dövüş için sabırsızlanıyor gibiydi. Belki de bu heyecan onun bağımlılığıydı. Belki de herkesin bir bağımlılığı vardı.

İlk oyun odasından çıktık ve bir sonrakine adım attık; bu ilkinden daha da görkemliydi. Başımızın üzerindeki yüksek kemerli tavanlardan kristal avizeler sarkıyordu ve gözlerim siyah mermer sütunları ve altın süslemeli duvar kâğıtlarını incelerken kabarık halı adımlarımızı yumuşatıyordu. Rulet masalarının çoğu kaldırılmıştı ama birkaç tanesi kalmıştı. Artık ana cazibe merkezi onlar değildi.

Odanın ortasında bir dövüş kafesi ve bir boks ringi bulunuyordu. Vahşilikleri, geçmişten gelen lüksle şok edici bir tezat oluşturunuyordu. Kalan rulet masalarının arasına rastgele yerleştirilmiş bench pressler, kum torbaları ve diğer ağırlık kaldırma ekipmanları vardı. Kabuk şeklindeki pencereleri ağır bordo perdeler örtüyordu. Aralarındaki boşluktan güneş pırıl pırıl parlıyordu. Fabiano bir düğmeyi çevirdi ve avizeler bizi altın rengi, parçalanmış ışıltılarına boğdu. Beklediğim bu değildi.

"Yani buraya dövüşmeye mi geldiniz?"

Fabiano sırttı. "Burası antrenman yapmaya ve ara sıra da dövüşmeye geldiğim yer, evet."

"Her zaman bu kadar boş mudur?"

"Duruma göre değişir. Genelde patronum, kardeşleri ve benim için. Buraya çok az insan gelir."

"Ve benim iznim var mı?" Ben sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni koyu maun bir kapıya götürdü, sonra kıvrık boyalı ve yırtık halılı bir koridor boyunca, bir köşeyi döndük ve başka bir kapıdan geçtik ve aniden bir havuz alanındaydık. Bu oda yakın zamanda yenilenmişti. Paslanmaz çelikten yapılmış büyük yüzme havuzu ve sağ tarafta yükseltilmiş bir platform üzerindeki jakuziden başka bir şey görme şansım olmadı. Fabiano beni bitişikteki soyunma odasına çekerken, "Sana düzgün bir antrenman şortu bulmamız gerekiyor," dedi.

Havuz alanı gibi işlevseldi, süslü ya da görkemli değildi.

"Neden burası?"

Fabiano giysilerle dolu bir sepeti karıştırırken omuz silkti. "Remo istedi, o da aldı."

"Ama burayı yıılmaktan korumak pahalı değil mi? Çok büyük bir bina."

"Bazı bölümleri dökülüyor. Ama bize standart bir spor salonundan daha pahalıya mal oluyor. Yine de ara sıra mantıksız kararlar vermeden hayat nasıl olur ki?"

Mavi gözleri gözlerimi tuttu ve bina hakkındaki merakımla yatıştırmayı başardığım sinirlerim tüm gücüyle geri döndü. Fabiano sepetten kırmızı bir şort çıkardı. "Kaptanımın en küçük kardeşi bunları kullanıyor. Belki sana uyar."

Ondan aldım. "Capo?" Merakla sordum. Bu terimi duymuştum elbette ama Fabiano o kadar saygılı bir şekilde söylemişti ki şaşırmıştım.

"Remo Falcone, o benim Capo'm. İsterseniz patronum da diyebilirsiniz." "Onun hakkında çok şey düşünüyorsun."

Bir kez başını salladı. "Tabii ki."

Bunu sadece zorunda olduğu için söylemediğini hissediyordum. Cheryl Falcone'nin adını söylediğinde sesi korkmuş gibi çıkmıştı ama Fabiano'nun sesinde hiç korku yoktu.

"Buraya çene çalmaya gelmedik, unuttun mu?" dedi sırtarak. "Şimdi üstümüzü değiştirelim."

Bir uyarıda bulunmadan kemerini çözdü.

Şaşkın bir nefesle arkamı döndüm. "Beni uyarabilirdin."

"Yapabilirdim ama yapmak istemedim. Beni daha çok görmeni istiyorum."

Biraz mahremiyet sağlamak için etrafa bakındım ama odada mahremiyet yoktu. Hiç kabin yoktu, sadece dolaplar ve açık bir duş alanı vardı. Oh, lanet olsun. Kot şortumu indirdim ve hızlıca boks şortumu giydim, sonra arkamı döndüm. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş duvara yaslanan Fabiano'nun tüm dikkati benim üzerimdeydi. Onunla dövüşürken bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. Kafesteyken tişört giymezdi. Gözlerim, dar kalçalarını saran ve bel bandında nefis V harfi kaybolan lacivert boxer'ına kaydı.

"Ve?" diye sordu.

Gözlerimi göğsünden ayırarak ona göz kırptım. "Ve?" Tekrarladım.

"Uyuyor mu?"

O vücuda uymayan bir şey nasıl olabilir?

Beni kastettiğini anladım. "Şortu mu kastediyorsun? Biraz bollar ama sorun olmaz."

"Bunların içinde çok seksi görünüyorsun," dedi

kısıp bir sesle. Yüzüm ateşle parladı.

"Bıçağını unutma. Onu kullandığını görmek istiyorum."

Sırt çantamın üzerine eğildim, saçlarımın kızarmamı gizlemesine sevindim ama muhtemelen çoktan görmüştü. Bıçağı aldım ve doğruldum. Kapıyı açtı ve geçmemi bekledi. Yanından geçerken sıcak kokusu burnuma doldu. Kendime hakim olmalıydım. Güzel oyun odasına geri döndük ve ben arkamdaki tehlikeli, kaslı adamdan başka bir şeye odaklandığım için mutlu bir şekilde boks ringine doğru devam ettim.

"O taraftan değil," dedi Fabiano, sesinde bir sırıtış vardı. Döndüm ve sağ taraftaki dövüş kafesini işaret etti.

"Kafeste mi?" Dehşete kapılarak sordum.

Bir köpekbalığı gibi sırtarak kafesin yükseltilmiş platformuna atladı.
"Tabii ki. Stresle nasıl başa çıktığını görmek istiyorum."

"Harika," diye mırıldandım. "Sanki seninle kavga etmek yeterince stresli değilmiş gibi."

Bana bir el uzattı. Elimi onunkinin içine soktum ve parmakları sıcak ve güçlü bir şekilde etrafımı sardı ve beni yukarı çekti. Göğsüne çarptım ve beni bir süre orada tuttu. Yüzüne baktım. Başımızın üzerindeki avizenin ışıltısı saçlarının altın sarısı görünmesine neden oluyordu.

Ama altın çocuk? Hayır, o öyle biri değildi.

"Kavga edeceğimizi sanıyordum," diye fısıldadım.

Dudağı kıvrıldı. "Sadece seni daha ne kadar rahatsız edebileceğimi görmeye çalışıyorum," dedi.

Ters ters baktım. "Bunun beni rahatsız ettiğini sana düşündüren nedir?" Gülümsemesi genişledi. "Yani rahatsız etmiyor mu?"

Kendimi onun elinden kurtardım ve kafesin kapısını işaret ettim. "Bu şey nasıl açılıyor?"

Kolu bastırdı, kendini fazlasıyla beğenmiş görünüyordu.

İçeri adımımı attım ve tüylerim diken diken oldu. Belirgin dezenfektan ve çelik kokusunun altında eski kan kokusunu alabildiğimi düşündüm. Fabiano kafesi sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

Kafesin etrafına bakarken "Bunun cazibesini anlamıyorum," dedim.
"İnsanlar neden hayvanlar gibi bir kafese kapatılmaktan hoşlanır?"

"Kaçacak bir yer olmaması da ayrı bir heyecan. Kafes acımasız."

Elimdeki bıçağı karıştırarak başımı salladım. Başımın hemen üzerindeki tavandan sarkan büyük avize dekoratif olmaktan çok ürkütücü görünüyordu.

"Bunu hallettiğini görmek istiyorum."

Bıçağı serbest bırakan düğmeye bastım. Altın ışıktaki parlıyordu.

Bıçağı uzattım.

Fabiano parmaklarını davetkâr bir şekilde bûktü. "Bir saldırgana ne yapacaksan onu yap."

Bıçağı biraz daha yukarı kaldırdım, avucum sapın etrafında sıkıca kapandı.

Fabiano'nun gülümsemesini bastırdığı belliydi. Onun için bu muhtemelen biraz eğlenceliden de öte bir şeydi.

"Saldırın."

Bir adım öne çıktım ama aramızda kalan mesafeyi kapattı ve saldırıyormuş gibi yaptı. "Bıçağını kaybetmemeye çalış."

Pek mümkün görünmese de elimi daha da sıktım. Ama ne olduğunu anlayamadan Fabiano karşımdaydı, uzun boylu, heybetli, kaslı ve yaptığı işin rahatlığı içindeydi. Bileğime acı veren kısa bir baskı oldu ve bıçak yere düştü. Ona uzandım ama Fabiano daha hızlıydı. Bıçağı elinde evirip çevirdi, bıçağa hayranlıkla baktı.

Ters ters baktım. "Bu adil değil. Sen çok daha güçlü ve deneyimlisin." Bileğimi ovuşturdum. Fabiano'nun ne yaptığını görmemiştim bile.

Fabiano başını salladı. "Hayat adil değil, Leona. Bilmen gerekir. Saldırganın hassas duyguları olan yüz kiloluk bir kadın olmayacak. Hassas duyguları olan kadınları incitmekten hoşlanan iki yüz kiloluk bir piç olacak." Ve sonra tekrar üzerimde yükseldi, tüm kasları, gücü ve kuvveti ile ve ben onunla dövüşmek değil, onu öpmek istedim.

"O bıçak," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle, bıçağı aramızda tutarken. "Bu senin kurtuluşun ya da çöküşün olabilir." Kolumu kavradı ve beni etrafında döndürdü. Beni kendisine doğru bastırırken sırtım göğsüne çarptı. Şoktan donup kalmıştım. Bıçağın ucunu göğüslerimin arasındaki deriye dokundurdu, sonra yavaşça karnıma doğru indirdi. Baskı iz bırakacak kadar değildi ama iz kalsaydı nasıl hissedeceğimi düşününce midem bulandı. "Bu bıçak rakibine sana karşı bir avantaj daha sağlayabilir. Eğer bıçakla başa çıkamıyorsan, onu kullanmamalısın." Beni bıraktı ve ben de sendeleyerek onun kucağından kaçtım. Kalbim

Kendime bakarken göğsümde bir çarpıntı hissettim. Bıçağın tenime dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım, yükselen paniğimi ve daha da kötüsü uyarılmışlığımı durdurmaya çalıştım.

Fabiano haklıydı. Saldırgan bıçağımı ele geçirirse bana karşı kullanacaktı. Bıçak bana bir güvenlik hissi vermişti ama şimdi o bile yok olmuştu. Beni dikkatle izleyen Fabiano'ya döndüm. Bıçağı bana doğru uzattı. Yavaşça ona yaklaştım ve bıçağı aldım.

"Kes beni," dedi.

"Affedersiniz?" Ben sordum.

"Kes beni. Birini incitmek için gerekenlere sahip olup olmadığını görmek istiyorum. Kes beni."

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "Yapmayacağım. Bu çok aptalca."

Fabiano bariz bir kızgınlıkla başını salladı, sonra bıçağı elimden kaptı. Bıçağı avucuna bastırıp keserken gözleri benimkileri tuttu. Geriye sendeledim, akan kan yüzünden değil, onun hareketleri yüzünden. Bıçağı yere düşürdü. Kan gri zemine damladı. Kanayan elini yumruk yaptı ve parmak eklemlerini daha fazla kan kapladı.

"Korktuğunu görebiliyorum. Korku bir dövüşte asla iyi bir arkadaş değildir," dedi Fabiano, dövüş kafesinde tamamen rahat görünüyordu. Acı belirtisi de yoktu.

Onun için burası tanıdık bir yerdi, kendini evinde hissettiği bir yerdi. Benim içinse yüksek kafes tehditkâr bir şekilde üzerimde yükseliyor gibiydi. Lüks çevresi bile bunu değiştiremezdi. Fabiano'yla dövüşecek olmam da pek yardımcı olmuyordu. Kaya gibi sert karnı, kaslı kolları ve keskin gözleriyle zaten bir dövüşçü gibi görünüyordu. Ve onu dövüşürken görmüştüm. Karşılaştıracak bir şey yoktu. Hızı. Gücü. Kararlılığı.

Ancak ben kendimi yabancı hissettim.

Fabiano kollarını açtı, avuç içleri dışa dönüktü. Gözlerim avucundaki yaraya takıldı, o ise bundan habersiz görünüyordu. "Vur bana. Bu senin yapabileceğin bir şey,

değil mi?"

Ona doğru bir adım attım.

"Ellerini yumruk yap. Açık avuçlarınla bana vurmayı aklından bile geçirme. Bir sineğe vurmuyorsun."

Benimle dalga geçiyordu. Emrettiği gibi yumruklarımı sıktım ve ona doğru bir adım daha attım. Neresine vuracağımdan bile emin değildim. Bana doğru ani bir adım atarak beni ürküttü ve geri çekildim.

"Vur bana," diye tekrar emretti.

Yumruğumu ileri doğru ittim ve karnına indirdim. Çarpmadan bir saniye önce kaslarını sıkarken altılı paketinin sekizli pakete dönüştüğünü görebiliyordum.

Parmak eklemlerim sert karnına çarptı ve irkildim. Hemen geri çektim.

"En sert vuruşunuz bu muydu?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden? O kadar kötü müydü?"

Yüz ifadesi bana kesin bir cevap verdi. "Şimdi beni olabildiğince sert tekmele ve olabildiğince yükseğe nişan al."

Vurmak zaten garip hissettiriyordu ama birine tekme atmak konfor alanımın tamamen dışındaydı.

Bacağımı savurdum ve kaburgalarına bir tekme indirdim. Başını salladı. Ona tüylü bir boa ile de vurabilirdim. "Bu hiç iyi değil. Hareket bile etmiyorum ve senin nişancılığın ve kuvvetin zaten kötü."

Söyleyecek güzel bir şeyi var mıydı? Sinirlenmeye başlamıştım.

Dövüş pozisyonu aldı ve benden uzaklaştı. Sonra kafese doğru yüksek bir tekme attı. Çarpmanın etkisiyle sıçradım ve Fabiano'nun tekmesinin şiddetiyle çıplak ayaklarımın altındaki zemin titredi. Bacağımı ne kadar yükseğe kaldırılabildiğine ve onunla ne kadar sert tekme atabildiğine inanmak hâlâ zordu. Bacağımı o kadar yükseğe kaldırmaya çalışsaydım düşerdi.

"Belki de doğru teşvike sahip değilsiniz. Çoğu kadın ancak köşeye sıkıştığında sert vurmaya cesaret edebilir. Sana saldırıyormuşum gibi davranalım."

Bu düşünce beni aynı anda hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü. Buna hazırmışım gibi görünmeye çalışarak başımı salladım.

Mavi gözleri utanmadan vücudumda gezindi. "Elimden kurtulmak için ne gerekiyorsa yap. Canımı yak."

Sanki yapabilmem için en ufak bir şans varmış gibi. Ve hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı, omuzlarımdan tuttu ve beni kafese doğru bastırdı. Soğuk metal ve onun sıcak kaslı göğsü arasında sıkışmıştım, ona vurabilmemin hiçbir yolu yoktu. Kıvrıldım ama beni tutuşu hiç sarsılmadı. "Dövüş, Leona. Sana zarar vermeye, tecavüz etmeye, seni öldürmeye çalıştığımı düşün," dedi karanlık bir fısıltıyla ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Tekrar kafesten uzaklaşmaya çalıştım ama Fabiano'nun kımıldamasına imkân yoktu. Kafes kadar hareketsizdi.

"Bundan daha iyisini yapmalısın," diye mırıldandı kulağıma, sonra boğazımdaki bir damla teri yaladı. Omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni bıraktı ve bu hareketin vücuduma ne yaptığını görmemesini umarak hızla ona döndüm.

Saçlarını geriye itti, yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı. "Kendini hazırla. Bu sefer daha iyisini yapmanı bekliyorum."

Öne atladığında itiraz etmenin eşigindeydim. Ne olduğunu anlayamadan bacaklarımı tekmeleyerek altımdan çekti. Geriye doğru düşerken nefesim kesildi ve kendimi çarpmaya hazırladım. Ama o darbe hiç gelmedi. Onun yerine Fabiano'nun kolu belime dolandı ve beni yere indirdi. Tabii ki bu son değildi. Üzerime diz çöktü ve bileklerimi başımın üzerinden yere bastırdı. Avuçları tenimde kaygandı - kan. Dizlerinden biri bacaklarımın arasına girdi ve onları ayırmaya zorladı.

Yüzüne bakarken kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Bu hâlâ bir oyun muydu? Çok odaklanmış ve... istekli görünüyordu. Ama sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve nefes almam kolaylaştı. "Umarım bunu gerçekten denemiyorsundur," dedi. "Bir saldırgan şu anda sana istediğini yapabilir. Kıyafetlerini yırtıp sana zorla sahip olmak çok zor olmazdı."

"Bunu yapan herkesi öldürürsün," dedim. Söylemesi korkunç bir şeydi. Ve bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Fabiano'nun o kadar ileri gidip gitmeyeceğini bilmiyordum.

Kendini tamamen üstüme bıraktı ve bir şekilde sıcak ağırlığı mükemmel hissettirdi. "Sence?" diye mırıldandı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Gözleri beni hareketsiz bıraktı. Bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Birden kendimi aptalca cesur hissettim. "Çünkü beni paylaşmayı sevmiyorsun."

Sahiplenme duygusu yüzünü kaplamıştı. Kalçalarını kasıklarına bastırdı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sertleşmişti. İçimi bir sıcaklık kapladı. Onu itmem gerekirdi ama çok şaşırmış ve büyülenmişim.

Eğildi ve köprücük kemiğimi yaladı. "Seni burada, bu kafesin ortasında becermekten başka bir şey istemiyorum."

Kaslarım gerildi. Bu çok hızlıydı. Fabiano'yla bu işi sürdürüp sürdürmemem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Ve vücudumun küçük bir kısmı aynı fikirde olmasa bile, kesinlikle bir hayvan gibi bir kafeste becerilmek istemiyordum.

Yine de onu itme şansım olmadı çünkü kendini yerden itti ve zarif bir hareketle ayaklarının üzerine indi.

FABIANO

Önünde çömeldim, şoktan açılmış gözlerini ve darmadağın saçlarını seyrettim. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Gözleri boxerıma kaydı, sonra hızla başka tarafa baktı. Yüzü zaten efordan kızarmamış olsaydı kızaracağını biliyordum. Onun masumiyeti parladığında her zaman olduğu gibi içimden bir heyecan geçti. Ben doğruldum ve o da yavaşça ayağa kalktı.

Korkunç bir dvşyd. İnsanlara zarar vermek onun doğasında yoktu. Belki canını yaksaydım onu daha sert vurmaya itebilirdim. Acı güçlü bir katalizrd ama onu incitmek aklımda olan bir Şey değildi. Ona ığlık attırmak istiyordum ama acıdan değil.

Ellerini yumruk yaptı. Bilekleri kanlı parmak izleriyle kaplıydı ama avucumdaki yara sadece hafif bir zonklama halindeydi.

"Tekrar deneyecek miyiz?"

Sırıttım. Durumdan kaçmaya çalışıyordu. Başıımı eğdim, sonra da saldırıyormuş gibi yaptım. Kollarını koruyucu bir Şekilde kaldırdı ve gözlerini kapattı. "Bir düşmanın önünde asla gözlerini kapatma."

Bana ters ters baktı ve karnıma bir darbe indirmeye çalıştı. Nafile girişimini savuşturdum ve onu arkadan yakaladım. Kollarını altımda kilitledim ve kalçalarımı poposuna bastırdım. Kafese doğru bastırılana ve ereksiyonum sert poposuna bastırılana kadar onu ileri doğru hareket ettirdim. Bir protesto sesi çıkardı. "Fabiano," diye hırıldadı, içinden öfke sızıyordu. "Kes Şunu."

"Yap beni," diye meydan okudum, sonra boynunun kıvrımını hafifçe ısırdım ve derisini ağzıma aldım. Bir inilti çıkardı, durdu ve ciddi bir Şekilde kıvranmaya başladı. Yumuşak tenini bıraktığımda izimi bırakmıştım. Geriye doğru bir tekme atmaya çalıştı ama sadece kaval kemiğimi hafifçe sıyırdı. "Daha iyisini yapabilirsin," dedim.

Geri itmeye çalıştı ama yine bana karşı hiç şansı yoktu. Belki de bu haksızlıktı. En iyi dövüşçüler bile bana karşı uzun süre dayanamazdı. Ama Leona'yla yaptığım Şey dvşmenin yakınından bile geçmiyordu. Daha çok oynamak gibiydi.

Birdenbire dokunuşumla gevşedi ve poposunu ereksiyonuma bastırdı. Bunun beni şaşırtacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. Onun aksine benim yeterince deneyimim vardı ve poposunun sikime değmesi beni rahatsız etmiyordu. Rahatsız edici olan tek Şey poposunu sikimden ayıran kıyafetlerdi.

"Ateşle oynamak mı?" Sessizce sordum.

"Bunu sen başlattın," diye mırıldandı, gözlerinde öfke parlıyordu. Sonunda içlerinde biraz mücadele vardı.

"Ve sonuna kadar oynamaya hazırım," dedim imalı bir şekilde. "Öyle mi?" Ereksiyonumu bir kez daha poposuna dayadım.

Kıpırdamadan durdu. "Hayır, değilim." Sesi artık şakacı ya da öfkeli değildi. Burnundaki ve yanağındaki yumuşak çillere baktım. Gözleri benimkilerle buluştu. Tedirgin ve gergindi ama korkmamıştı. Sınırlarına saygı duymam konusunda bana güveniyordu. Leona benim felaketim olabilirdi. Kollarındaki tutuşumu gevşeterek arkasını dönmesine izin verdim. Başını yukarı kaldırıp yüzüme baktı. Orada olmayan bir şeyi aramayı ne zaman bırakacağını merak ediyordum. Avuç içlerimi başının yanındaki kafese bastırdım ve dudaklarımız bir santimden daha az aralıklı olana kadar başımın öne düşmesine izin verdim. Gözleri aşağıya kaydı ve parmak uçlarında yükselip aradaki mesafeyi kapatarak beni şaşırttı. Öpücüğü yumuşak ve ölçülüydü. Bedenim başka bir şey için çılgık atıyordu. Öpücüğü derinleştirdim, sonra poposunu kavradım ve bacakları belime dolanana kadar onu kaldırdım. Sırtını kafese dayamıştı, ağzının ırzına geçtim. Omuzlarıma yapıştı, tırnakları tenime ve topukları popoma batıyordu. Geri çekildiğinde nefessiz ve sersemlemişti.

"Sınır koyma konusunda iyi değilsin," dedim ona.

Başını kafese yasladı. "Biliyorum," dedi suçlulukla. "Demek dövüşmek diye buna diyorsun?" Nino içeri girdiğinde bir Spor çantasını omzunun üzerinden salladı. Dikkatli bakışları Leona'nın üzerinde durdu. İçimdeki her kas gerildi.

Leona'yı indirdim, sonra elimi sırtına koydum.

Nino el hareketini takip etti. Yüz ifadesi değişmedi. Remo'nun aksine, duygusal patlamalara yatkın değildi. Bu onu okumayı zorlaştırıyordu ama kesinlikle daha az tehlikeli yapmıyordu. Uzun boylu, zayıf, tertemiz sakalı ve kısa at kuyruğu yapılmış siyah saçlarıyla Nino bir podyum mankenine benziyordu. Kadınlar

duygusuz ifadesinin bir maske olmadığını fark edene kadar onun için çok zordu. Nino'nun duygularını saklamasına gerek yoktu. Duyguları yoktu.

"Burada işimiz bitti," dedim. Leona'yı kafesin kapısına doğru ittim, kapıyı açtım ve Leona'yı aşağı indirmeden önce dışarı çıktım. Yanımda yakın duruyordu. Olması gerektiği gibi Nino'ya karşı temkinliydi. Onu bir tehlike olarak gördüğüne göre içgüdüleri tamamen yanlış olamazdı.

Onu kısa bir kucaklaşma ve omzuna vurduğum bir alkışla selamladım. "Kiminle antrenman yapıyorsun?"

"Adamo, eğer ortaya çıkmaya karar verirse."

Gözlerimi devirdim. "İyi şanslar." Gözleri arkamdan tekrar Leona'ya kaydı. Göğsümde koruyucu ve şiddetli bir şey kabardı. Başka bir şey söylemedi. Onunla gerçekten ilgilendiğinden şüpheliydim. Ona ilgi gösterdiğim için merak ediyordu.

Leona'yı soyunma odasına doğru yönlendirdim ama sadece çantalarımızı aldım. "Üstümüzü değiştirmeyecek miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. Onu Nino'dan uzaklaştırmak istiyordum. Remo ve kardeşlerinin Leona'yı çok sık görmemeleri daha güvenliydi. Onu dışarı çıkarıp arabama doğru götürdüm. Nino'yla aramıza biraz mesafe koyduğumuzda gerginliğimin bir kısmı üzerimden düştü. Remo ve kardeşleri benim için ailem gibiydiler ama Leona konusunda onlara güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Leona bana yan gözle baktı. "Kimdi o?" "Nino.

Remo'nun kardeşlerinden biri."

"Onun etrafında olmaktan hoşlanmıyordun," dedi.

Eğer o fark etseydi, Nino da fark ederdi. Bu iyi bir şey değildi. "Neredeyse onunla birlikte büyüdüm. O benim kardeşim gibi, ama onun yanında olmandan hoşlanmıyorum. Hayatımın o kısmına karışmasan daha iyi olur."

"Tamam," dedi basitçe.

Evinin önüne geldiğimizde ona doğru döndüm ve onu tekrar öpmek istedim. İlk öpüşmemizden beri soğukkanlı davranmıştım ama kendimi tutmaktan yorulmuştum, özellikle de kafeste olanlardan sonra.

"Noel'i Remo ve kardeşleriyle birlikte mi kutluyorsunuz?" diye sordu.

Sertleştım. Bu soruyu beklemiyordum. "Noel'i gerçekten kutlamıyorum." Birkaç yıldır kutlamıyordum. Kız kardeşlerim New York'a gittiğinden beri. Tatilleri pek önemsemezdim ama şimdi o bundan bahsedince Noel'e sadece bir hafta kaldığını fark ettim.

"Ben de öyle. Muhtemelen çalışacağım," dedi küçük bir omuz silkmeye. "Babanla ya da annenle kutlamayacak mısınız?"

Ön camdan dışarı baktı, şortuyla oynuyordu. "Eskiden yapardım. Uzun zaman önce. Ben küçükken iki ya da üç güzel Noel akşamı geçirebilmiştik. Gerisi berbattı." İç çekti. "Babam bizi terk ettikten sonra annem Kristal'e para bulmak için sürekli çalışmakla meşguldü. Noel ya da doğum günüm gibi şeyleri unuttu. Bunlar onun için önemli değildi. Ve babam..." Omuz silkti. "Sanırım bizden ve sorumluluktan uzaklaştığı için mutluydu."

Hâlâ annesinin bir fahişe olduğundan bahsetmemiştı ama bu küçük ertelemeye izin verdim. "İşte bu yüzden baban için kendini sorumlu hissetmemelisin. O onurlu bir adam değil. Kendi etini ve kanını korumalı ve bunu bir borç karşılığında birine sunmamalı."

Kızardı. "Bunu biliyor muydun?"

"Soto söyledi."

"Onu terk etmek kolay değil. Kusurlarına rağmen onu hala seviyorum, elimde değil."

Yüzümü buruşturdum. "Aşk bir zayıflık, bir hastalıktır. Seni nereye götüreceğini göreceksin."

Mavi gözleri benimkileri aradı, hâlâ bakıyor, hâlâ umut ediyordu. "Bunu kastetmiş olamazsın. Sevgi bizi insan yapan, hayatı yaşamaya değer kılan şeydir. Sevgi koşulsuzdur."

Bunu o kadar hararetle söyledi ki, benim kadar kendini de ikna etmeye çalıştığını anladım. "Buna gerçekten inanıyor musun? Sence bu

Bugün olduğun kişi haline geldin mi? Çünkü beni ben yapan kesinlikle aşk değildi. Kan, nefret ve intikam arzusu beni ayakta tuttu. Hâlâ da öyle; onur, gurur ve sadakat de öyle. Peki söyle bana Leona, seni aşk mı şekillendirdi?"

Leona sırt çantasını göğsüne bastırdı. "Ben sevmedim. Ama kimse beni böyle sevmedi," dedi sessizce. "Annem ve babam bağımlılıklarını her zaman benden daha çok sevdiler ve başka hiç kimse olmadı. Bu yüzden sanırım sevgi beni şekillendirmedi." Meydan okurcasına gözlerinin içine baktı. Acıma mı bekliyordu? Endişelenmesine gerek yoktu. Acımak uzun zaman önce vazgeçtiğim bir duyguydu. Öfkeliydim. Onun adına öfkeliydim.

"O zaman ne oldu?" Ben sordum.

On İkinci Bölüm

Leona

"O ZAMAN NE OLDU?"

Bu soru beni çözülmekle tehdit etti. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Fabiano'nun göğsündeki yara izlerine, bileğindeki dövmeyle baktım, kendinden emin duruşunu değerlendirdim. Gurur ve onur. Ondan sızıyordu. Vücudu inançlarının, ne kadar ilerlediğinin bir kanıtıydı. Peki ya ben?

Küçük, boş bir kahkaha attım. "Gelecek umudu beni ayakta tuttu. İyi bir öğrenciydim ve çok çalışıyordum. Liseden sonra parlak bir geleceğim olacağını düşündüm. Üniversiteye gideceğimi, hukuk diploması alacağımı ve bir avukatın kızımdan daha fazlası olacağımı düşündüm..." Fabiano'ya gerçeği itiraf edemediğim için 'fahişe' kelimesini yuttum. "...uyuşturucu bağımlısıyım. Ama başarısız oluyorum."

Fabiano'nun yüzünde hâlâ acıma ifadesi yoktu ve ben buna sevinmişim. Gözlerinde karanlık ve vahşi bir şey vardı. "Eğer istediğin şey için savaşılmazsan, onu elde edemezsin. Bizim gibi insanların istekleri onlara tepside sunulmaz."

Bizi nasıl kıyaslayabilir ki? Güçlü ve başarılıydı, kuşkusuz geleneksel anlamda değil. Ama özlemini çektiği şeye sahipti. Camorra

onun tutkusuydu. "Sen doğuŖtan savaŖçısın. Ben değilim."

"Ben bir savaŖçı olarak doğmadım. Yıllar boyunca başıma gelenler beni bir dövüŖçü haline getirdi, Leona."

Ona geęmiŖini sormak istiyordum ama geęmiŖiyle ilgili herhangi bir Ŗeyden bahsederken hep çok temkinli davranıyordu. Bir nefes verdim. Eğildi, başımın arkasını kavradı ve beni öptü. Öpücüğün içine gömüldüm. Ŗimdi buna ihtiyacım vardı, çaresizlikten başka bir Ŗey hissetmeye ihtiyacım vardı. Dili benimkiyle dans etti ve kokusu beni içine çekti. Gözlerimi kapattım ve bedenimin rahatlamasına izin verdim. Geri çekildi. "Artık senin için savaŖacaęım, Leona. Seni koruyacağımı söylemiŖtim."

Sanki onayım bir Ŗey ifade ediyormuŖ gibi başımı salladım. Fabiano'nun ezici varlığı, amansız sahipleniciliği, daha önce hiç karŖılaŖmadıęım Ŗeylerdi. Ailem bana karŖı hiçbir zaman aşırı duygular beslememiŖti. Ben onlar için sonradan düşünölmüŖ bir Ŗeydim. Bazen yararlı, bazen can sıkıcı, ama asla üzerinde çok fazla enerji harcanacak bir Ŗey değildim.

İçten içe Fabiano'nun ilgisinin bir bedeli olacağını biliyordum. Ona teslim olmanın bedelini öyle ya da böyle ödeyecektim. Ama Ŗu anda daha az umursayamazdım.

Arabadan indim, bacaklarım titriyordu. Apartmanda gözden kaybolana kadar Fabiano'nun bakıŖlarını üzerimde hissettim. Kapıya yaslandım ve nefesimi bıraktım. Sanki bana dokunmadan beni çıplak bırakmıŖtı, sanki en derin arzularımı, en karanlık korkularımı biliyordu.

O gün otomatik modda çalıştım. Cheryl bir Ŗey söylemedi ama söylemek istediği belliydi.

Saat iki buçukta indiğimde Fabiano beni bekliyordu. Her zamanki gibi arabayı hemen çalıştırmadı. Gözleri önce giydiğim mütevazı siyah topuklu ayakkabılara, sonra da mavi elbiseme kaydı. İkisi de özel bir Ŗey değildi ve

indirimdeydi ama yeniydiler. Onları bu öğleden sonra işten önce kendimi neşelendirmek için almıştım.

"Sana yaşadığım yeri göstermek istiyorum," dedi

Fabiano basitçe. Üzerimden yorgunluk kalktı.

"Tamam."

Başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu çok kişisel bir şey gibi görünüyordu, aramızdaki başka bir seviye gibi... ne? İlişkimizde mi? Buna bir etiket koymak zordu. Ama Fabiano'nun dairesine pek fazla insan almadığını hissediyordum. Özel alanını iyi koruyan birine benziyordu. Söylediği gibi, paylaşmayı sevmiyordu ve birkaç saatliğine de olsa dairesini benimle paylaşmak istemesi beni mutlu etti. Ancak aynı zamanda, onun dairesinde yalnız olmanın, elimizin altında bir yatak odasıyla, fiziksel ilişkimizde zihinsel olarak hazır olduğumdan emin olmadığım yeni olasılıklara yol açtığını da biliyordum. Bedenim ise bambaşka bir konuydu.

Mavi gözleri birkaç kalp atışı boyunca bana baktı, belki de kararını yeniden gözden geçiriyordu.

Arabayla giderken Venitian ve Bellagio gibi tanıdık yerlerin önünden geçtik ve acaba yarısı kadar bile iyi olan bir yerde iş bulabilecek miyim diye düşündüm. Belki Fabiano bana yardım edebilirdi. Las Vegas'ta gereğinden fazla insan tanıyordu ve kaç tane iyi otel ve restoranın Camorra'ya ait olduğunu ya da Camorra tarafından kontrol edildiğini bilmek bile istemiyordum. Ama ondan böyle bir iyilik istemek istemedim. Kaç kişinin onu tanıyarak bir şeyler elde etmeye çalıştığını tahmin edebiliyordum. Ben de öyle olmak istemedim.

Sessizlik aramızdaki boşluğu doldurdu. Motorun yumuşak uğultusu beni uykuya çağırıyordu ve gecenin o saatinde onun dairesine gitmeyi kabul etmenin bir hata olup olmayacağını merak ettim. Belki de Fabiano geceyi onunla geçirmemi bekliyordu.

Şık bir gökdelenin önünde durup yeraltı otoparkına indiğimizde düşüncelerim kısa kesildi.

"Banliyöde park gibi bahçesi olan bir villa yok mu sana?" Sesimin sinirlerimi ele vermemesini umarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Hayatın merkezinde yaşamayı tercih ederim. Banliyöler aileler içindir."

Arabasından indik. Düzinelerce lüks arabanın bulunduğu otoparkın temiz ve yeni kokusu beni şimdiden yersiz hissettiriyordu. Yeni kıyafetler bile bunu değiştiremezdi. Asansöre bindiğimizde topuklarım asansörün beyaz mermerinde tıkırdadı. Fabiano'nun belimdeki eli tuhaf bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı. En üst katın düğmesine bastı ve asansör sessiz yükselişine başladı. Fabiano hiçbir şey söylemedi. Belki de beni evine getirme konusunda tereddütleri vardı.

Asansör durdu ve kapılar sessizce açıldı. Önümüzde pelüş bej bir halı ve altın süslemeli krem rengi duvarları olan uzun bir koridor uzanıyordu. Fabiano beni koridorun sonundaki koyu renkli ahşap kapıya doğru götürdü; acil çıkış kapısı dışında bu kattaki tek kapı buymuş gibi görünüyordu.

Kapıyı benim için ardına kadar açtığı anda karnım sinirden zangır zangır titriyordu. Onu geçip dairesine girdim ve ışık yandığı anda donup kaldım.

Daha önce hiç böyle bir lüks görmemiştim. Yaşam alanından daha yüksek bir seviyede olan giriş alanında durduk, yüksek tavanlar mermer sütunlarla destekleniyordu. Üç basamağı indim, topuklarım pürüzsüz mermer üzerinde gürültüyle ilerliyordu. Keşke bugün Target'tan yarı fiyatına aldığım ayakkabıları değil de Fabiano'nun benim için aldığı ayakkabıları giyseydim diye düşündüm.

Mermer zemin siyah ve beyaz renklerle kaplanmış ve geometrik bir tasarımla döşenmişti. Dört beyaz kanepede devasa, alçak, siyah mermer bir masayı çevreliyordu. Oturma alanının üzerinde, iki kat yüksekliğindeki tavandan aşağıya doğru devasa gümüş bir yün yumağına benzeyen kocaman bir lamba sarkıyordu. Sol tarafta en az on altı kişinin oturabileceği bir yemek masası vardı. Zemin gibi o da siyah mermerden yapılmıştı. Daha solda ise

beyaz cepheli açık mutfak. Ama gözlerim tekrar yaşam alanına ve yerden tavana kadar uzanan pencerelere takıldı. Dışarıda beyaz sütunlu büyük bir teras vardı ve ışıklandırılmış gökdelenleri ve yanıp sönen ışıklarıyla Strip'e bakıyordu.

Tereddüt ettim, etrafta dolaşmaya iznim olup olmadığından emin değildim.

Fabiano davetkâr bir hareket yaptı ve ben de pencerelere doğru yürüyüp dışarı baktım. Artık beyaz sütunların, karanlıkta turkuaz ışığıyla parlayan uzun kare bir havuzu çevrelediğini görebiliyordum.

Fabiano benim için teras kapısını açtı ve ben de dışarı çıktım. Havuzun yanından geçerken korkulukta durdum. Aşağıda, Eyfel Kulesi'nin bulunduğu şeridi görebiliyordum. Derin bir nefes aldım, manzara ve daire karşısında sersemlemiştim. Ne kadara mal olduğunu sormaya cesaret edemedim. Doğru yapılırsa suçun bedeli ödenirdi. Gerçi ailem bunu yapmanın doğru yolunu asla bulamamıştı.

Fabiano arkamdan geldi, kollarını belime doladı. Omzumu öptü, sonra kulağıma doğru ilerledi. Ona doğru eğildiğimde o tanıdık karıncalanma bedenimi doldurdu. Onu geri itmek istemiyordum, geceleri onunla bir apartman dairesinde yalnız olmanın beni nasıl göstereceğini düşünmek istemiyordum. Sadece olmak istiyordum, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaranın tadını çıkarmak istiyordum.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım. Burada yaşamayı hayal edebiliyordum, buranın tadını çıkarmayı kolayca hayal edebiliyordum. Kendimi hiçbir zaman bu tür şeylerin özlemini çeken bir kız olarak görmemiştim, ama daha önce hiç bu tür şeylerle çevrili olmamıştım.

Onaylar gibi mırıldandı, sonra saçlarımı boğazımdan uzaklaştırdı. Nabız noktamın üzerindeki deriyi öptü, sonra yavaşça ısırıldı. Bu sahiplenici hareket karşısında ürperdim. Ağzı aşağı indi ve köprücük kemiğimi yaladı. Elleri belimden göğüs kafesime doğru hareket etti, baskı hafif ama neredeyse ezici. Onun varlığı, çevremiz, bundan sonra olabileceklerin olasılıkları bir gelgit dalgası gibi beni oynatıyordu. "Fabiano," dedim kararsızca ama elleri elbisemin kumaşından göğüslerimi kavradığında sesim kesildi. Sadece bir kez

Adam göğsümü ellemişti, acı verici ve iğrençti, ben de onu itmiş ve ardından kusmuştum.

Fabiano'nun dokunuşu yumuşaktı ama yine de vücudumun geri kalanına ani hisler gönderdi. Meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyordum ve onun da bunu avuçlarında hissedeceğini biliyordum. Utanç, bedenimdeki ihtiyaçla savaştı. Daha önce hiç kimseyle yakınlaşmak istememiştim. Fiziksel yakınlık benim için her zaman kötü şeylerle ilişkilendirilmişti. Annemin vücudunu satmasını izlemek beni bir erkeğin yakınlaşmasına izin verme konusunda temkinli yapmıştı. Aşık olmayı ve sonunda sevişmeyi hayal etmiştim. Ama Fabiano aşka inanmıyordu ve ben de artık inandığımdan emin değildim. Belki de daha azıyla yetinmek zorunda kalacaktım. Bu hayatımda ilk kez başıma gelmiyordu. Fabiano'yla birlikte olmak bana görüldüğümü ve korunduğumu hissettirdi. Bu uzun zamandır sahip olduğumdan daha fazlasıydı. Tanrım ve bu beni korkutuyordu çünkü bunun benden ne kadar kolay alınabileceğini biliyordum.

Avuç içleri omuzlarıma doğru kaydı ve elbisemi aşağı doğru itmeye başladı. Kumaş pes edip belimin etrafında toplandığında karnım beklenti ve korkuyla gerildi. Serin esinti tenime dokundu ve ince sütyenim beni ne gecenin soğğundan ne de Fabiano'nun aç bakışlarından koruyabilirdi. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Gözlerimi kapattım.

FABIANO

Leona'nın pürüzsüz teninde tüyler diken diken oldu ve dikleşmiş meme uçlarının hatları sütyeninin ince kumaşını zorladı. Bu kışkırtıcı manzara karşısında sikim sertleşti. Hay sikeyim. Onu istiyordum, ona sahip olmak istiyordum. Parmaklarımı göğüs kafesinin üzerinde gezdirdim, sonra sütyeninin kenarına kadar. Göz alıcı değildi, dantel ya da ipekten yapılmış pahalı bir şey değildi ama yine de dünyanın en seksi giysisi gibi görünmesini sağlıyordu. Vücudu dokunuşumla gerildi ama istekle değil. Yüzüne baktım, kapalı gözlerine, ısırma şekline

Alt dudağını aşağı doğru indirdi ve kirpikleri dalgalandı. Gergin ve korkmuştu. Neden böyle hissettiğini merak ettim. Benden korkması için ona kesinlikle bir sebep vermemiştim, ki bu da başlı başına şaşırtıcıydı. Kulağına doğru eğildim. "Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?"

Cevabı biliyordum. Vücut dilini ve genel olarak insanları okumakta bilmeyecek kadar iyiydim ama duymak istiyordum. Bunu itiraf etmesini çok istiyordum.

Ürperdi ve başını hafifçe salladı. "Söyle," diye emrettim.

Kirpikleri kırpışarak açıldı. "Hayır. Bir erkekle birlikte olmadım."

Boğazını öptüm. "Öyleyse ben senin ilkin olacağım." Sikim hevesle seğirdi.

"Bu gece seninle yatmayacağım Fabiano," diye fısıldadı.

Söyledikleri karşısında afallamış bir halde doğruldum. İfadesi büyük ölçüde kararlılık gösteriyordu ama bir parça belirsizlik de vardı. "Beklemeye alışık değilim. Hiçbir şey için."

Benden uzaklaşmadı, sırtı hâlâ göğsüme yaslıydı, parmaklarım hâlâ göğüs kafesinin üzerindeydi. Dokunuşumla kabardı. Derin bir nefes aldı ve omurgası dikleşti. "Bazı şeyler beklemeye değer."

"Ve sen de onlardan biri misin?" Ben sordum.

Uzaklara, şehrin ışıklarına doğru baktı. Kirpikleri tekrar dalgalandı ama bu sefer gözyaşlarını gözlerinde tutmak için. "Bilmiyorum."

Kelimeler o kadar sessizdi ki, rüzgâr neredeyse kulaklarıma ulaşmadan onları alıp götürecekti.

Bir an için dünyayı parçalamak, her şeyi yakıp yıkmak istedim. Babasının peşinden gitmek ve damarlarındaki hayatın yavaş yavaş çekildiğini görmek istedim. Annesini bulup boğazını kesmek ve kendi kanıyla boğulduğunu görmek istedim. Bu duygular yabancıydı, vahşiliklerinden ya da sertliklerinden dolayı değil, bir kadın adına oldukları için. Daha önce

Daha gençken, kız kardeşlerime karşı korumacılık nöbetlerim vardı; onlar beni terk etmeden ve ben bugün olduğum adam olmadan önce.

Parmaklarımı kaburgalarında gezdirdim, sonra kollarımı karnına doladım. Titredi. "Hadi içeri girelim, üşümüştün."

Gözleri merakla ve umutla benimkileri aradı. Aradığını bulamayınca yavaşça başını salladı ve onu içeri götürmeme izin verdi. Yaşam alanını incelerken yüzündeki merak ifadesi geri geldi. Hayatımın çoğunu lüks içinde geçirmiştım, çoğu zaman bunu kanıksamıştım, ta ki benden koparılan kadar. Ama o buna yakın bir şeye hiç sahip olmamıştı. Onu kendime doğru çektim, meme uçları kaburgalarımın baskı yapıyordu. "Bu gece benimle kal."

Gözleri büyüdü, sonra başını çılgınca salladı. "Sana söyledim, seninle yatmayacağım."

Bu gece değil, ama yakında. Leona hâlâ benden kaçabileceğine inanıyor olabilir ama o benimdi. "Biliyorum," dedim kısık bir sesle, sonra ellerimi sırtında gezdirdim.

Rahatladı, sonra kendini hatırlamış gibi gerildi. "O zaman neden? Madem senin için bir şey yok, neden geceyi benimle geçiriyorsun?"

Kahretsin, bilseydim.

"Kal," dedim tekrar, bu sefer bir emirdi. Bana baktı, tüm yanlış nedenlerden dolayı korkmuştu.

"Tamam," diye nefes aldı, boyun eğmiş ve yorgundu. Uzun bir gün geçirmişti. Roger's Arena'da çalışmak kolay olamazdı. Onu kollarıma aldım. Sanki kaybedeceği bir savaş olduğunu anlamış gibi itiraz etmedi. Onu merdivenlere doğru taşıdım. Yanağını göğsüme yaslayıp fısıldadı. "Lütfen bana zarar verme. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Ayağımı ilk basamağa koyarak durakladım ve kehribar rengi buklelerden oluşan tacına baktım. İnsanların genellikle onlara zarar vermemem için yalvarma şeklinin bu olmadığını söyleyebilirim. Öyle olsaydı daha kolay olurdu. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

ona zarar vermiyordum. Onu, özlemini çektiği şeylerin, alışkın olduğu umutsuz hayattan bile daha az ulaşılabilir olduğu bir dünyaya sürüklüyordum.

Nefes alış veriş i düzleşmişti. Uykuya mı dalmıştı?

Benim gibi bir adamın kollarında olmamalıydı. Güveni aptalcaydı ve tamamen temelsizdi. Merdivenleri çıktım ve yatak odama girdim. Buraya hiç kimseyi getirmedim. Leona'yı yatağıma yatırdım ama uyanmadı. Kendimi ona bakmaya bıraktım. Dar kalçaları, sütyeninin şeffaf kumaşı tarafından zar zor gizlenen yuvarlak göğüsleri, külotunun altındaki amının dış hatları. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kadınların eğlence ve hoş bir dikkat dağıtıcı olması gerekirdi. Şimdiye kadar Leona bunların hiçbir i değildi ama başka bir şey olmasına da izin veremezdim. Hayatım Camorra'ya adanmıştı, sadakatim sadece onlara aitti. Başka türlü olamazdı. Kıyafetlerimi çıkardım ve külotumla Leona'nın yanına uzandım. Yanımda huzur içinde uyurken onu izledim. Daha önce hiçbir kadın benim yatağımda uyumamıştı. Bunun çekiciliğini hiç görmemiştim. Hâlâ Leona'yla uyumaktan çok daha eğlenceli şeyler düşünebiliyordum ama onun huzurlu ifadesini izlemek bana uzun zamandır, belki de hiç hissetmediğim bir sakinlik hissi verdi.

Kolumu koruyucu bir şekilde kalçasına doladım ve gözlerimi kapatmaya izin verdim. Onun ritmik nefes alıp verişini dinlerken, kendimden geçmeye başladım.

Leona'nın vücudu bana doğru kıvrılmış, bacaklarından biri benimkiyle iç içe geçmiş, nefesi çıplak göğsümde çırpınırken uyandım. Daha önce hiç bir kadının yanında uyanmamıştım, bu tür bir fiziksel yakınlığı hiç umursamamıştım. Yakınlık seks için ayrılmıştı ve o zaman çok farklı bir yakınlıktı.

Kendimi dikkatlice ondan ayırdım ve sırt üstü döndü, battaniyeler kalçalarında toplanmıştı. Yüzü gevşemişti, uyanacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Eğlenceli olması gerekiyordu.

Remo'nun izin vereceği tek şey buydu.

Eğlenceli.

Başparmağımı sütyenine yaslanan küçük yumrunun üzerinde gezdirdim. Dokunuşumun altında büyüdü. Leona'nın dudakları aralandı ama uyanmadı. İyi bir adam değildim, buna hiç yakın değildim ve öyleymişim, olabilirmişim gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Aria'nın bana verdiği bilezik çorap çekmecemin içindeydi ve orada kalacaktı.

Meme ucunu başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdım ve yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladım, daha da sertleştiğini hissettim. Leona bacaklarını oynattı. Mükemmel kalçalarının arasında mı hissediyordu? Çekiştirdim ve kısık bir inilti çıkardı. Göz kapakları dalgalandı, sonra uykulu bir şekilde açıldı ve beni gördü. Yüzünde şaşkınlık ve şok ifadeleri belirdi. Meme ucunu bir kez daha çekiştirdim ve dudakları bir nefesle aralandı. Gözlerim yüzünde, beni durdurması için ona meydan okuyarak, ağzımı göğsüne indirdim ve dudaklarımla meme ucunu kavradım ve kumaşın arasından hafifçe emdim. Bu, aklımdan geçirebileceği her türlü protestoyu durdurdu. Daha sert emerken kapüşonlu gözlerini izledim.

Bir parmağımı sütyeninin kenarından geçirdim ve aşağı doğru çekerek pembe çıkıntıyı ortaya çıkardım. "Fabiano," dedi tereddütle ama başka bir şey söylemesi için ona zaman tanımadım. Dilimi meme ucunun etrafında döndürdüm, sonra Leona'nın bacaklarını birbirine bastırmasını izlemek için geri çektim. Tadı harikaydı, temiz ter ve daha tatlı bir şey gibi. Ağzımı tekrar indirdim, dilimin ucunu meme ucunun kenarında gezdirdim, sonra ortasına kaydardım ve dürttüm, sonra dilimin durgun vuruşlarıyla memesini yaladım. Küçük pembe meme ucunu ağzımın içine aldım, tadından ve Leona'nın ürpermesinden zevk aldım. Tekrar inledi.

Eğer memeleriyle oynamak onu çözdüyse, dilimi ipeksi kıvrımlarının arasına daldırmak için sabırsızlanıyordum.

Meme ucuyla zaman geçirdim, serbest bırakılmam için bana yalvarmasını istiyordum. Kalçalarını bariz bir ihtiyaçla şilteye gömdü ama benim söylediğim kelimeleri söylemedi.

duymak istiyordum. Ereksiyonum acı verici bir şekilde külotumun kumaşına sürtünüyor, beni neredeyse çıldırtıyordu.

Sabırlı olmaktan bıkmış bir şekilde, avucumu uyluğunun iç kısmına doğru ittim. Dokunuşumla kasları gerildi ama beni durdurmadı. Parmaklarım kalçasıyla amı arasındaki kıvrımı okşarken bakışlarını tuttum. Hâlâ bir itiraz belirtisi yoktu. Bunun yerine bacaklarını biraz daha açtı, gözlerinde güven vardı.

Kahretsin, Leona.

Ağzına sert bir öpücük kondurdum ve parmaklarımı külotunun altından geçirip yumuşak kıvrımlarının üzerinden geçirdim. O kadar tahrik olmuştu ki, onu almam için o kadar hazırды ki. Vücudu bunun için adeta yalvarıyordu ama gözlerindeki o güven dolu bakış her şeyi mahvetmişti. Başparmağımı klitorisine değene kadar yavaşça yukarı kaldırdım. Dudağını ısırdı, kalçaları yataktan yukarı kalktı. Gözlerimi yüzünden ayırmadım, zevk seğirmelerinden, başparmağımın basit bir dokunuşuyla ona nasıl hissettirebileceğimin şaşkınlığından zevk aldım. Gözlerindeki güven beni sabitliyordu ve buna ihtiyacım vardı çünkü bedenim onun vermek istediğinden daha fazlasını istiyordu ve içindeki en karanlık parçalar hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyordu. Ve bu parçalar neredeyse benden geriye kalan tek şeydi. O parçam gösteriyi yönetmeyeli yıllar olmuştu. Başparmağım ıslak etinin üzerinde yavaş daireler çizerken, nefes alışları ve inlemeleri daha az kontrollü hale geldi. Kolumu kavradı ve onu sertçe öptüm, uçurumun kenarından yuvarlanırken attığı çığlığı yuttum. Titrerken gözleri kapandı ve kısa bir an için sözümü bozmayı ve aramızda oluşmakta olan tehlikeli bağı koparmayı düşündüm. Sonra bana baktı, utangaç, mahcup ve suçluydu ve bunun için çok geç olduğunu biliyordum.

On Üçüncü Bölüm

Leona

ZEVKİN SON DİLLERİ DE ÇEKİLİRKEN KALP ATIŞLARIM GÖĞSÜMDE HIZLANDI.

uzaklaştı. Utanç yavaş yavaş heyecan verici coşkuyu bastırdı. Fabiano hiçbir şey söylemedi ve ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesini istememiştim. Fabiano'nun yatağında uyumak, onun bana dokunması. Duygular harikaydı, kendi parmaklarımla ortaya çıkarabildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bana baktı, yüzünde karanlık bir ifade vardı, sanki az önce olanlar bir hataymış gibi. Onun bakışları altında kendimi mahcup hissettim. Bu konuda mutsuz hissetmesi mantıklı değildi. Kendi inançlarına karşı gelmemişti. Ama belki de benim onun ilgisine değmediğimi fark etmişti. Belki de yanlış bir şey yapmıştım ama bana dokunmasına izin vermekten başka bir şey yapmadığım için bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordum.

İçimi endişe kapladı. Belki de sorun buydu.

Doğrudum. Güneş ışığı beyaz perdelerdeki aralıktan süzülüyordu ve onun arkasından Şerit'e bir göz atabiliyordum. Ben buraya ait değildim. Asil bir terbiyeden gelen İtalyan bir kız değildim.

"Gitmeliyim," dedim hafifçe.

Fabiano bir şey söylemedi ama mavi gözlerinin ardında benim bilmediğim bir tür iç çatışma yaşanıyordu.

Tam yataktan çıkmak üzereydim ki omzuma dokunan eli beni durdurdu. Beni nefessiz bırakan nazik bir öpücük için bana doğru eğildi, sonra geri çekildi. "Bu sadece başlangıç."

Bu sadece başlangıç. Bunun bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğuna karar veremedim.

Babamın dairesine girdim, onu uyandırmak istemediğim için kapıyı yumuşak bir sesle kapattım. Ancak Fabiano'nun motorunun gürültüsü azaldıktan birkaç saniye sonra babam mutfaktan dışarı süzüldü. Onu son gördüğümünden daha kötü görünüyordu, uzun bir duşa ve birkaç gün uykuya ihtiyacı var gibiydi.

Kan çanağına dönmüş gözleri sessiz bir yargıyla bana bakıyordu. Nabız noktamın üzerindeki bir noktada oyalandılar ve Fabiano'nun orada bıraktığı izi hatırladım. Avucumu hassas noktanın üzerine koydum.

Babam başını salladı. "Annenle kalmalıydın." İtiraz etmedim. Bir yanım onun haklı olduğunu biliyordu. Onun yanından geçip yatak odama doğru yürüdüm. Fabiano'nun dairesinde geçirdiğim geceden sonra bu kapalı alan bana evim gibi gelmiyordu. Elinin altındaki lükse alışmama izin veremeyeceğimi biliyordum. Bu benim asla sahip olmayı umut edebileceğim bir şey değildi. Şimdiye kadar da hiç olmamıştı ama bu kadar güzel bir şeyi ilk elden deneyimledikten sonra istememek zordu. Ve onun hassasiyeti, yakınlığı - bu hepsinden daha güzel bir şeydi. İhtiyacım olan, kaybetmekten korktuğum bir şeydi.

Fabiano'nun ağzının ve ellerimin üzerimdeki anısı vücudumda hoş bir ürperti yarattı. Bu da isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir deneyimdi ve şimdi bunu istemeyi bırakamayacağımdan endişeleniyordum.

Dünkü kıyafetlerimi çıkarıp şort ve gömlek giydim, sonra sırt çantamı omzuma attım ve çıktım. İşe başlayana kadar

başka bir yerde kalmak. Ve benim zaten nerede kalacağıma dair bir fikrim vardı. Fabiano ile işler ciddileşmeye başladığına göre, geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Bilgisayarlardan birine oturduğumda kütüphane sessizdi. Arama motoruna Fabiano Scuderi yazdım ve enter tuşuna bastım. Remo Falcone hakkında son yıllara ait birkaç yazı vardı, özellikle de Fabiano'nun ara sıra güzel sosyete kızlarıyla çekilmiş ve midemi bulandıran fotoğraflarını içeren dövüşleriyle ilgili, ama genel olarak halkın gözünden uzak durmuş gibi görünüyordu. Ancak daha sonra daha eski makaleler buldum

Sekiz yıl önce, bu beni şaşırttı.

Makaleler Las Vegas'tan değildi. Chicago'dan geliyordu. Bazıları Rocco Scuderi adında bir adamdan bahsediyordu, Fabiano'nun babasıydı ve sözde Chicago Outfit'in Consigliere'siydi. Hala mafya ve şartları hakkında çok bilgili değildim ama Fabiano'nun babasının Chicago mafya ailesinde önemli bir kişi olduğunu ben bile biliyordum. Anladığım kadarıyla Las Vegas Camorra'sı ülkedeki diğer mafya aileleriyle iyi geçinmiyordu, o halde Fabiano neden Chicago'da değil de buradaydı? Onun ve ailesinin bir fotoğrafı gözüme çarptı. Fabiano'yu anne babası ve üç ablasıyla birlikte gösteriyordu - üçü de o kadar güzel ve zarifti ki, onlara bakmak insanın içini acıtıyordu. Cheryl'in asil bir terbiyeden gelen İtalyan bakireler derken kastettiği buydu.

Onlara hiç benzemiyordum.

İçlerinden sadece biri, en küçükleri koyu sarı saçlarını paylaşırken, en büyükleri neredeyse altın sarısı, ortadaki ise kızıl saçlıydı. Çarpıcı bir aileydiler. Daha fazla sonuç için sayfayı kaydırmaya devam ettim ve kısa süre sonra kız kardeşleri hakkında da makaleler buldum, özellikle en büyük kız kardeş Aria ve New York Mafyası'nın başı olan kocası birkaç sayfayı dolduruyordu.

Neden onlar hakkında hiç konuşmadığını merak ediyordum. Elbette ben de annem hakkında konuşmuyordum ama o bir kristal meth bağımlısı ve fahişeydi. Ailesi hakkında uzaktan utanç verici olan tek şey gangster olmalarıydı ve Fabiano'nun ailesiyle ilgili konuşmasının nedeni kesinlikle bu değildi.

Şimdiye kadar onları sır olarak sakladım. Eğer kardeşlerim olsaydı, onlarla iletişimde kalmak isterdim. Annem dışarıda müşteri ararken ya da para kazanmanın başka yollarını ararken evde yalnız kaldığım birçok gece boyunca yanımda bana destek olacak bir erkek ya da kız kardeş istemişimdir hep.

Sonunda küçük bir Las Vegas gazetesinde Fabiano hakkında 'dönek oğul' başlıklı bir makale çıktı ve onun Las Vegas Camorra'sına katılarak Capo olacağı spekülasyonları yapıldı. Görünüşe göre babasıyla yaşadığı bir anlaşmazlık yüzünden Chicago'dan ayrılmış ve Remo Falcone'ye yardım etmişti. Ama genel bilgi çok azdı. Bana asıl istediğim şeyi vermedi, Fabiano'nun halka gösterdiği maskenin arkasına bir bakış.

Ertesi gün 24 Aralık'tıth ve ben herhangi bir günmüş gibi işe gittim. Rehabilitasyon merkezini aramaya çalışmışım ama kimseye ulaşamamışım. Ve ben bardan ayrılmadan önce babam odasından çıkmamıştı. Bana mutlu Noeller. Kutlamak gibi bir niyetim yoktu. Bar terk edilmişti, sadece birkaç yalnız ruh içkilerinin başına çömelmişti. "Neden erken gitmiyorsun?" Cheryl sekiz civarında sordu. "İki müşterimizi ben idare edebilirim."

Başımı salladım. "Kutlama yapacak bir ailen yok mu?"

Dudakları gerildi. "Hayır. Roger beni gece yarısı Noel seksi için alacak."

Acıma duygumu saklamaya çalıştım. İnsanların bana acıyan bakışlar atmasının beni nasıl çileden çıkardığını biliyordum. Üstelik benim Noel'im de pek iyi geçmiyordu. "Nerede o? İlk defa barda değil."

"Evde, kızıyla birlikte Noel'i kutluyor." "Kızı mı?"

İnanamayarak yankıladım.

Cheryl başıyla onayladı. "Karısı birkaç yıl önce öldü ve onu tek başına büyütüyor."

"Oh." Nedense Roger'ın bar dışında bir hayatı olmadığını düşünmüştüm.

"Sadece git, Chick."

İç çektim. Babam muhtemelen evde değildi. İzlemesi gereken önemli bir yarıştan bahsetmişti. Sırt çantamı aldım, sonra Fabiano'nun dün bana verdiği cep telefonunu çıkardım, böylece onunla iletişime geçebilecektim. Aramayı düşünebildiğim tek kişi Fabiano'ydu ama o Noel arifesini benimle geçirmek ister miydi ki? Dün çok meşguldü ve işten sonra beni eve bırakırken Noel'den hiç bahsetmemişti. Adına tıkladım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Erken çıktım. Meşgulsen beni almak zorunda değilsin. Eve yürümek için çok geç değil.

Fabiano cevap verdiğinde bardan çıkmamıştım bile.

Beni bekle.

Gülümsememe engel olamadım.

Cheryl başını sallayarak odanın diğer ucundan beni izledi ve ben de hızla otoparka doğru yürüdüm. Fabiano ile ne kadar çok vakit geçirdiğimi bilse mutlu olmayacağını biliyordum. Ama ben her şeye rağmen mutluydum.

On dakika sonra Mercedes'i yanımda durdu.

Bindim ve sanki hep böyleymiş gibi yanına oturdum. Beni öpmek için hareket etmedi, bizi izleyebilecekken hiç etmedi ama bir elini dizime koydu.

"Beni her gece eve bırakacağını gerçekten düşünmemiştim," dedim, vücudumun onun dokunuşuyla ısınmasını görmezden gelmeye çalışarak.

Fabiano arabayı tek eliyle yönlendirdi. "Ben onurlu bir adamım. Sözlerimi tutarım."

Onur. Şimdiye kadar hayatımda neredeyse hiç rol oynamamış bir kelimeydi. Ailem bu kavrama aşına değildi. Onur onların bağımlılığına engel olurdu.

Gözlerim yine Camorra'nın dövmesine gitti. İnsanları korkutuyordu. Fabiano insanları korkutuyordu. Başta fark etmemiştim ama şimdi

E t r a f ı n d a k i insanların tavırlarındaki küçük ayrıntıları aradı, bunu fark etmemek imkansızdı.

Belki de Camorra ve Fabiano hakkında korkacak kadar bilgi sahibi değildim, belki de korkmayacak kadar aptaldım.

"Belki bu gece Noel arifesini Falcon'larla kutlamak istersin diye düşündüm." Ne de olsa onun ailesi gibiydiler.

Dizimdeki parmakları sıkılaştı. "Remo ve kardeşleri Noel arifesini kutlamazlar."

"Peki ya gerçek ailen? Onlardan hiç bahsetmiyorsun."

Fabiano'nun dudakları kısa bir an için inceldi, sonra yüz ifadesini her zamanki sakinliğine kavuşturdu. "Camorra benim ailem. Remo benim kardeşim gibidir. Bundan başka bir aileye ihtiyacım yok."

Bana gerçek ailesi hakkında daha fazla şey anlatmasını umuyordum. Tereddüt ettim, onlar hakkında makaleler bulduğumu söylemeli miydim emin değildim. Durum böyle olsa bile onu takip ediyormuşum gibi görünmek istemedim.

"Sor," dedi Fabiano omuz silkerek, her zamanki gibi yüzümü ve oradaki soruları okuyabiliyordu.

"İnternette aileniz hakkında bir şeyler buldum. Onlarla birlikte çekilmiş bir fotoğrafın ve kız kardeşlerin hakkında birkaç makale vardı. Bir tanesi senin için dönek oğul diyordu."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "O makalede yorumladıkları olaylara ilginç bir yorum getirmişler," dedi.

"Yani Las Vegas'a burada Capo olmak istediğin için gitmedin?"

"Dante Cavallaro ve Outfit için Consigliere olmak beni mutlu ederdi. Hiçbir şey bilmediğim zamanlarda, babamın izinden gitmenin en büyük onur olacağını düşünürdüm. Şimdi biliyorum ki, pozisyonunu miras olarak almak onurlu bir şey değil. Bir güç pozisyonunu hak etmenin tek yolu, onun için savaşmış, onun için kan dökmüş ve acı çekmiş olmanızdır."

"Ve sen yaptın," dedim. Yara izlerini görmüştüm. Ve onlar olmadan bile. Hayat seni şekillendirmeseydi Fabiano gibi olamazdın.

"Ben yaptım, Remo da yaptı. Kaptanlık pozisyonunu, kendisini bu işe layık gören adamın kanayan ellerinden söküp aldı."

"Ya kardeşleri? Onlar ne olacak? Bu yüzden mi hepsi savaşmak zorunda?"

Değerlerini kanıtlamak için."

"Bu da bir neden, evet."

Bizler de hâlâ temel içgüdülerimizin peşinden giderken, insanlığın bu kadar ilerlediğini düşünmesi, insanların kendilerini hayvanlardan üstün görmesi tuhaftı. Güçlü olana baktık, gerçek bir lider, yolumuza rehberlik edecek, zor kararları ortadan kaldıracak bir alfa aradık. Güç mücadelelerinin heyecanı bizi hala büyülüyordu - yoksa kafes dövüşü veya boks gibi sporlar neden bu kadar popülerdi?

Babamın dairesine ya da Fabiano'nun evine gitmediğimizi fark ettim.

"Aç mısın?" diye sordu, KFC'nin arabaya servis bölümüne doğru başını salladı, ağzının kenarı seğiriyordu.

Neyin peşinde olduğunu merak ederek başımı salladım.

"Akşam yemeğinde tavuk yemeye ve Las Vegas'ta baş başa kalmaya ne dersin?" diye sordu. Gülümsedim. "Kulağa mükemmel geliyor."

Fabiano bizi ilk buluşmamızda beni götürdüğü tepeye çıkarırken araba kızarmış tavuk ve patates kızartması kokuyordu. Muhtemelen Noel arifesini KFC'de yemek yiyerek kutlayan tek insanlar bizdik ama umurumda değildi. Önceki yıllarda çok daha iyi Noel yemekleri yememiştim. Fabiano'nun geleneksel bir kutlamayı taklit etmeye çalışmamasına sevinmiştim. Tepenin en uç noktasına park ettik ve yemeğimizi yerken parlak şehir ışıklarına doğru baktık. Tavuk ısırıkları arasında "Sanırım bu hayatımın en güzel Noel'i," dedim.

"Keşke olmasaydı," diye mırıldandı Fabiano.

Omuz silktim. "Yani ailenizle iyi Noeller geçirdiniz?"

Duvarlar yükseldi ama bana bir cevap verdi. "Küçükken, beş ya da altı yaşındayken, en büyük kız kardeşim ayrılmadan önce. Ondan sonra her şey hızla yokuş aşağı gitti."

Sustu ve yarısı yenmiş davulunu yere bıraktı.

Parmaklarımdaki sosu yaladım, sonra Fabiano'nun beni izlediğini fark edince bilinçsizce parmaklarımı bıraktım. Boğazıma uzandı ve iki gün önce iz bıraktığı nabız noktamın üzerinden geçti, mavi gözleri sahiplenici ve... daha nazik bir şeydi.

"Hadi biraz dışarı çıkalım. Bagajda bir battaniye var."

Fabiano arabadan indi ve battaniyeyi aldı. Arabanın kaputuna doğru yürüdüm ve gözlerimin ufuk çizgisini almasına izin verdim. Las Vegas her zamanki gibi görünüyordu. Gösterişli, renkli ve parlaktı. Noel'den başka bir akşam da olabilirdi ve ben bundan memnundum. Fabiano yanıma geldi ve soğuğa karşı yün battaniyeyi bana uzattı. Battaniyeyi kendi etrafıma sardım. Yumuşaktı ve lavanta kokuyordu. Fabiano'nun vücudu gerginlikten gerilmişti ve elindeki küçük pakete bakıyordu - hayır, *gözlerini* dikmiş bakıyordu.

Gümüş kurdeleli koyu mavi bir paket. Oh, hayır. Bu benim için miydi? Midem bulandı. Onun için hiçbir şeyim yoktu. Bunu düşünmemiştim bile. Noel'i herhangi bir şekilde kutlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ona bir hediye almayı düşünmemiştim bile. Zaten ona ne alabilirdim ki? Mümkün olan her türlü lükse sahipti.

Başımı paketten kaldırdığımda Fabiano'nun sanki karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktığını gördüm. Sonunda hediyeyle birlikte elini uzattı.

Ben almadım. "Bana bir şey vermek zorunda değilsin."

Paketi sıkıca kavradı. "Gitmesini istiyorum."

Tamam. Göz kırptım.

Paketi tereddütle aldım. "Sizin için bir şeyim yok."

Şaşırmış görünmüyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu, Leona. Önemli bir şey değil."

"Hayır, öyle değil. Yıllardır kimse bana Noel hediyesi vermedi," diye itiraf ettim ve bu yüzden kendimi çiğ hissettim.

Fabiano'nun ifadesi kısa bir an için yumuşadı. Titreyen parmaklarımla paketi açtım. İçinde şüpheli bir şekilde altına benzeyen bir bilezik vardı. Küçük mavi taşlar onu süslüyordu. "Çok güzelmiş."

"Tak şunu," dedi arabasının kaputunun üzerine çökerken. Bileziğe sanki ona musallat olmuş gibi bakarken gözlerinde çok tuhaf bir ifade vardı.

Kolumu ona uzattım ve o da bileziği bileğime taktı. Taşlar arabanın ışığında parlıyordu. Bunu babamdan ve barda da saklamam gerekecekti. Onu açıkça takmak için nadiren fırsatım olacağını düşünmek acınası bir durumdu.

Fabiano'nun gözlerini aradım. Hiçbir şey ele vermiyorlardı. Bir yanım ne istediğimden korkuyordu. Bir yanım da ona *istediğini* verdiğim anda benden bıkaçağından korkuyordu. İşlerin nasıl sonuçlanabileceğini biliyordum.

Eli benimkini buldu, parmaklarımızı birleştirdi ve ben ellerimize baktım, sonra yavaşça geri kaldırdım çünkü bunu beni nasıl etkilediğini bildiği için mi yoksa gerçek olduğu için mi yaptığından emin değildim. Eğer bu -her neyse- gerçek olsaydı.

Yüzümü kavradı ve beni kendine doğru çekti. Vücutlarımız birbirine yapışırken dizlerim bacaklarının arasındaki tampona çarptı. Beni yavaş ve durgun bir şekilde öptü. Avuçlarımı onun sert göğsüne bastırdım ve sakın kalp atışlarını hissettim. Dudakları yanağımda gezindi, sonra kulağıma dokundu. "Bana hediye olarak verebileceğin bir şey düşünebilirim."

Ona karşı hareketsiz kaldım, bakışlarım onu arıyordu. Yakın karanlıkta onu okumak zordu. Bazen bunu bilerek yapıyormuş, anı bozmak için bir şeyler söylüyormuş, güzel olabilecek bir şeyi yok ediyormuş gibi geliyordu.

Neden? Boğazımı temizledim. "Sana söyledim-" "Benimle yatmayacaksın, biliyorum."

Bileziğin olduğu bileğimi kaldırdım. "Bunu bu yüzden mi aldın?"

Gözleri kısıldı. "Yani benimle yatacak mısın?" Kara bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu süslü mücevherlerin yardımını olmadan yapmak isteyeceğini umuyordum."

Kızardım. "İstiyorum."

Gözleri istekli, vücudu tetikteydi. "Öyle mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Ama bugün değil, yarın da değil. Seni daha iyi tanımam gerek."

Yüzü çok yakındı ve başını salladı. "Bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Ve henüz bilmediğin her şey senin iyiliğin için."

"Her şeyi bilmek istiyorum, sadece iyi şeyleri değil."

"İyi şeyler yoktur, Leona. Kötü şeyleri biliyorsun ve onların arkasında sadece daha kötü şeyler gizleniyor."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadım, yaklaştım ve onu hafifçe öptüm.

"İnanmalısın. Ben insanların seni uyardığı her şeyim. Ben her Size söyledikleri aşağılık şeyler ve daha da kötüsü."

"O zaman neden seninleyken kendimi güvende hissediyorum?"

Başını salladı, yüzü neredeyse kızgındı. "Çünkü senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun ve çünkü sadece görmek istediğin şeyi görüyorsun."

"Bana karşı nazıksın."

Bu bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu. Ayağa kalktı, elleriyle kollarımın üst kısmını kavradı. "Ben nazik değilim, Leona. Hiç olmadım. Kimseye karşı."

"Bana göre öylesin," dedim inatla. Neden bunu göremiyordu?

Bana ters ters baktı, sonra gözlerini arkamdaki şehre dikti.

Kollarımdaki tutuşu gevşedi. Ne düşünüyordu ki?

Beni çevirip kendine doğru çekmeden önce tekrar kaputun üzerine çöktü, böylece sırtım göğsüne doğru bastırılmış oldu. "Bana ailen hakkında bir şeyler anlat," diye fısıldadım. "Herhangi bir şey."

Uzun bir süre tepki vermedi. "Kız kardeşlerim beni annem ya da babamdan daha çok büyüttü."

Daha fazlasını söyleyeceğini umarak nefesimi tuttum. Sonunda başka bir soru sorma riskini göze aldım. "Nasıllardı?"

Fabiano başını hafifçe başımın üstüne yasladı. "Aria koruyucu ve şefkatliydi. Gianna sadık ve sertti. Lily umutlu ve neşeliydi." Onları birlikte hayal etmeye çalıştım, Fabiano'nun tarifiyle bulduğum basın fotoğrafını ve fotoğraftaki sahte gülümsemelerini bir araya getirmeye çalıştım.

"Peki ya sen? Çocukken nasıldın?"

Kalçalarımı tutuşu acı verici bir hal aldı ve elimden kayıp gittiğini anladım. "Zayıftım."

"Sen bir çocuktun." Başını salladığını hissettim, sonra geri çekildi. Bunu yapmasını istemedim ve ellerimi onunkilerin üzerine koyarak onları yerinde tuttum. "Ne oldu?"

"Gittiler. Gittikleri için babam ölmemi istedi. Ve ölmesini istediği çocuk da *öldü*."

Ne? Babası onun ölmesini mi istemişti?

Mırıldandığında nefesi boğazımda sıcaktı. "Seni çıplak görmek istiyorum."

Gerildim, sonra ona bakmak için arkamı dönmeye çalıştım ama yüzünü görmeme izin vermedi. Belimdeki elleri beni yerimde tuttu. Konuyu *ve ruh halini* aniden değiştirmesi beni rahatsız etti. "Benim yanımda kendini güvende hissettiğini söylemiştin. O zaman bunu kanıtla. Her santimini görmek istiyorum."

"Bunu bana karşı kullanman hiç adil değil," dedim sessizce. Bana söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

"Kendini güvende hissediyorsan, bana güveniyorsun demektir."

Ona güveniyor muydum? Emin değildim. Çok uzun zamandır kimseye güvenmemiştim, eğer hiç güvenmediysem. Çoğu zaman kendime bile güvenmiyordum.

"Belki de derinlerde bir yerde benim gibi bir adama güvenemeyeceğinizi biliyorsunuzdur.

Belki de derinlerde bir yerde güvende olmadığımı biliyordur." Sesi zafer kazanmış gibiydi.

Elbisemin yan tarafındaki fermuara uzandım ve yavaşça aşağı indirmeye başladım. Fabiano beni serbest bıraktı, böylece ayağa kalkıp fermuarı tamamen indirebildim. Elbisenin eteklerine uzandım ama Fabiano'nun elleri oradaydı ve beni durdurdu. "Bırak beni."

Sinirlerime rağmen kollarımı kaldırdım ve o da giysiyi başımın üzerine çekti. Soğuğa karşı titredim. Beni daha önce de iç çamaşırlarımla görmüştü ama yine de bu farklı, daha teşhir edici hissettirdi. Bakışlarına karşılık verdim. Başlığın kenarına oturdu, vücudu atlamak üzere olan bir jaguar gibi beklentiyle gerilmişti. "Gel," dedi sessizce ve bacaklarının arasına girdim. Sütyenimin kancasını çözdü ve aramızda yere bıraktı. Sonra parmakları külotumun eteklerine takıldı. Ayaklarıma düşene kadar yavaşça kalçalarımın aşağı indirdi. Gözleri utanmadan vücudumu inceledi. Bakışları en mahrem yerimde oyalandı ve kendimi örtme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Bana özel biriymişim gibi bakması nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. "Gördün mü?" dedim sonunda. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Göğüs uçları gömleğine sürtündü ve karnımda tatlı bir karıncalanma oluştu. "Yapmamalısın." Sesi sert ve derindi. Elleri kalçalarıma indi, sonra bir tanesi göğsümü kavrayana kadar yavaşça yükselmeye başladı. Meme ucumu çekiştirip başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlarken etrafımın soğuğu uzak bir anıya dönüştü. Saniyeler içinde onun dokunuşuyla ıslandığımı hissedebiliyordum. Diğer eli yavaşça belimden popoma doğru kaydı. Yanağımı kavradı ve sıktı, sonra parmaklarını bacaklarımla arasına kaydırmadan önce daha aşağıya, üst uyluğumun arkasına doğru hareket etti. Parmak uçları üzerimde gezindi ve ben titreyerek uzun bir nefes aldım. Loş ışıkta ereksiyonunun pantolonunu zorladığını gördüm.

Ne yapıyordum ben?

Ne zaman geceleri uyanık yatıp annemi müşterileriyle dinlesem, geleceğimi düz bir kocayla hayal ederdim. Dokuzdan beşe çalışan bir adam, güvenli ve sıkıcı bir adam... Ama işte Fabiano'yla birlikteydim, hiç de öyle olmayan bir adam. Hayal ettiğim geleceğe uymuyordu, kendim için çok dikkatli bir şekilde planladığım hayata uymuyordu.

Ama onun geleceğimin bir parçası olacağını kim söyledi ki? Sonsuza kadar birlikte olmak istediğine, hatta bir ilişki istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Peki benim istediğim neydi? Artık emin değildim. Parmakları sıcak tenimde gezinirken ve ben ona sarılırken, şimdilik endişelerimi bir kenara bırakmaya karar verdim. Bedenim midemin çukurunda kıvrılan duygulara teslim oldu ve parmakları beni okşarken nefesim kesildi. Heyecan vericiydi. Canlıydı. Yaşadığımı hissediyordum. Daha hızlı hareket etti ve ben haykırdım, zevk akımları içimden geçerken başım geriye düştü.

Üzerimizdeki gökyüzü sonsuzdu, olasılıklarla ve umutla doluydu. Aptalca bir umut.

Aman Tanrım. Ona aşık oluyordum.

Alnımı Fabiano'nun omzuna dayadım, nefes almaya çalışıyordum. Elimi tuttu ve pantolonundaki şişkinliğe yasladı. "İşte bana yaptığın bu, Leona," diye homurdandı.

Ona tüm yaptığım bu muydu?

Zafer ve ihtiyaç karışımı bir duygu içimi doldurdu. Vücudunun verebileceğinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum ama fermuarına uzandım ve aşağı çektim. *Elde edebileceğinle yetin, Leona.*

Parmaklarım bir sonraki hamlelerinden önce durdu. Gözlerimi onunkilere kaldırdım ve aynı ihtiyacın titreşimi vardı. O da hissediyor muydu? Fabiano kapüşondan kalkarak anı bozdu ve ereksiyonunu pantolonundan kurtardı. Gözleri beni ürpertti, soğuk ve aç. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum Leona. Sikimi ağzında istiyorum."

Dondum kaldım, savunmam yükseldi. Bir an daha mahvolmuştu. Bu işte çok iyiydi.

Dizlerimin üstünde mi? Bu asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeydi. Kimseyle yapmam. Annemin müşterileri her zaman onun ağzının üzerlerinde olmasını istemiş, önlerinde diz çöktüğünde kendini güçlü hissetmiş, onu bu şekilde aşağılamaktan zevk almışlardı. Bazen kafası iyiiken bana bundan, tiksintisinden, iğrenç tadından, ağzını acımadan siktikleri için boğulmaktan bahsederdi. Bunun bana olmasına asla izin vermezdim. Hele bu şekilde. Fabiano'nun bende ne gördüğünden, beni umursayıp umursamadığından ya da ağzıma girmek istemesinin beni biraz daha ele geçirme yolu olup olmadığından emin değildim.

Başımı sallayarak bir adım geri attım. "Hayır," dedim. Fabiano'nun gözleri parladı ama duygularını okuma şansım yoktu.

"Ben senin fahişen değilim, Fabiano. Bana emir vermenden hoşlanmıyorum."

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bu bir emir değildi, Leona. İnan bana, ben emir verdiğimde kulağa çok farklı geliyor."

Tehlikeliydi. O böyleydi. Bazen maskesinin altından ona dair bir şeyler görürdüm ve her zaman unutmaya çalışırdım.

"Ve benimle alay etmenden hoşlanmıyorum. Benimle flört edip duruyorsun, sana dokunmama izin veriyorsun ve daha fazlasını istemeyeceğimi mi sanıyorsun? Normal bir erkek bile pantolonunun içine girmek isterdi ama ben lanet bir *katilim*. Ve sen benden arkama yaslanıp sabırla kafanı kaldırmanı beklememi bekliyorsun."

Bir katil. Bunu hiç itiraf etmemişti. Ona hiç sormamıştım, çünkü içten içe bilmemeyi tercih ediyordum ve yine de birinin hayatına son vermesi kavramı kavrayamayacağım kadar soyuttu. Uzak, bu dünyadan olmayan bir şey gibi görünüyordu.

Fabiano'nun gözlerindeki temkinli ifadeyi fark ettiğimde dudaklarımdan keskin bir yorum döküldü. Bana karşı temkinliydi, onunla oynadığımı, belki de her zaman sadece onun gücünü ve bunun kendileri için ifade ettiği olasılıkları gören diğer kadınlar gibi onu kullandığımı düşünüyordu. Fabiano ve ben başkalarına güvenmekte zorlanırdık.

"Seninle dalga geçmiyorum," dedim sessizce. Göğsüne dokundum, tişörtün içinden bile sıcaklığını hissettim. Dokunuşumla kasları esnedi ama

bana bakmadı.

Yumuşaktı, bedeni ya da ifadesi değil. Bana bir yılanın fareye baktığı gibi baktı. İçimi çektim, ona tepkimi açıklamak istemiyordum çünkü bana farklı bir gözle bakmadan ona annemden bahsedemezdim. "Sana dokunmak istiyorum," dedim ve bu doğrudu. "Ama ağzımı sana sürmeyeceğim. Bunun aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum. Annemin erkekler konusunda hep kötü bir zevki vardı ve hepsi de onu bu şekilde aşağılamayı severdi."

Gözleri çok iddialıydı, sanki paylaşmak istediğimden daha fazlasını biliyormuş gibiydi. Sadece annem hakkında değil, ne sakladığımı da tam olarak bildiğinden endişelenerek gözlerimi kaçırdım.

"Seni aşağılamak gibi bir niyetim yok," dedi. Çekinerek ona uzandım, parmaklarım ipeksiliğinin üzerinde gezindi. Hemen sertleşti ama beni izlerken dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. İlk defa kafasından neler geçtiğini bilmek istemiyordum, bunun bana ondan çok kendim hakkında bilgi vermesinden korkuyordum. Eli parmaklarımın etrafına dolandı ve bana tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını gösterdi.

Onu daha sert ve daha hızlı okşarken kendi nefes alışverişim hızlandı. Gözlerini benden hiç ayırmadı ve işte yine o duygu titreşimi vardı. Kavrayışımı daha da sıkılaştırdım, boğazında alçak sesle hırıldamasını sağladım ve gözlerindeki hassas duyguyu şehvetle değiştirdim. Daha iyiydi. Daha *güvenli*. O anı da bozabilirdim. Eğer bundan zarar görmeden çıkmak istiyorsam, bozmak zorundaydım.

Fabiano gerildi, sonunda kontrolünü kaybetti ve bir titremeye boşaldı. Beklediğim tiksinti hiç gelmedi. Ona dokunmak istemiştin ve onu böyle izlemek harika hissettirmişti. Daha fazlasını istiyordum, hatta bundan daha fazlasını.

Nefes alış verişimiz nihayet sakinleştiğinde Fabiano yerden yün battaniyeyi alıp üzerimize sardı, vücudu benimkine karşı sıcacıktı. Gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Aşağıdaki şehrin güzelliğine rağmen, hiçbir şey birbirimize bastırılmış bedenlerimizin hissiyle kıyaslanamazdı. Çok uzun zamandır yalnızdım. Belki de tüm hayatım boyunca. Ve şimdi, yakınlığı bana mümkün olduğunu düşünmediğim bir aidiyet hissi veren biri vardı. Fabiano

etrafındaki herkes için tehlikeliydi, ama benim kalbim için en büyük tehlikeyi oluşturuyordu.

Bölüm On Dört

Leona

NOEL SABAHİ. BABAM BENİM YAPTIĞIM YUMURTALI EKMEĞİ AFIYETLE YEDİ. hazırlandı, sonra ayağa kalktı. "Noel'de yılın en büyük yarışlarından biri yapılacak. Bahsimi yatırmam gerekiyor."

Tabii ki yapmak zorundaydı. Her zaman bahis ve kumarla ilgiliydi. Yarışlar ve kavgalar hakkında. Babamın Noel'i benimle geçirmek istemesini nasıl bekleyebilirdim ki? Başımı salladım, yükselmek isteyen acı sözleri yuttum. Mutfaktan çıktı ve beni kirli bulaşıklarla baş başa bıraktı. Sırt çantamdan rehabilitasyon merkezinin numarasının yazılı olduğu katlanmış kâğıdı çıkarıp yeni telefonumla aramadan önce onun evden çıkmasını bekledim. İki kez çaldıktan sonra, kısık bir kadın sesi cevap verdi. "Melissa Hall için arıyorum, ben onun kızıyım." İçimi suçluluk duygusu kapladı. Las Vegas'a geldiğimden beri ikinci kez aramaya çalışıyordum ama doktorlar bana annemin dışarıdan gelen etkilerle tekrar karşılaşmadan önce yerleşmesi için zaman tanımanın daha iyi olacağını söylemişlerdi. Ve içten içe onun sorunlarından bir süreliğine uzak kalacağım için rahatlamıştım.

Diğer uğta, birinin klavyeye bir şeyler yerleştirirken ęıkardığı tıkırtı dışında bir sessizlik vardı. "İki gün önce ayrıldı."

"Sol mu?" Tekrarladım, midem sıkıca kenetlenmişti.

"Nüks." Kadın diğer uğta sessizdi, bir şey söylememi bekliyordu. Ben bir şey söylemeyince, "Ayrıntıları size açıklaması için uzman doktorlarından birini ęaęırmamı ister misiniz?" diye ekledi.

"Hayır," dedim öfkeyle, sonra telefonu kapattım. Her şeyi biliyordum. Annemin hastalığı tekrar nüksetmişti. Ondan neden başka bir şey beklediğimden emin değildim. Ve şimdi dışarıda tek başınaydı, bensiz. Korku içimi kemiriyordu. Bu onun son şansıydı. Geçmişte iki kez aşırı doz almıştı ve onu kurtaran ben olmuştum ama şimdi ęok uzaklardaydım. Kendi başına kalamazdı. Yemek yemeyi unutuyordu ve üzülyordu, ęok üzülyordu, özellikle de bir müşterinin ona bok gibi davranmasından sonra. Bana ihtiyacı vardı.

Önümdeki tabaklara kasvetli bir şekilde baktım, dairenin sağır edici sessizliğini dinledim. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. ęok geç olmadan onu bulmalıydım. İlişkimizde bakıcı hep ben olmuştum. Annem pek ęok açıdan bir ęocuk gibiydi. Doktorları asla dinlememeliydim. Annemin ümitsiz vaka olduğunu en başından beri biliyordum. Başvurabileceğim tek bir kişi vardı.

'Yardıma ihtiyacım var, Fabiano. Lütfen' yazdım ve 'gönder' tuşuna bastım.

FABIANO

Nino, "Bugün bize milyonlar kazandıracak," dedi.

Bakışlarımı ısınma yarışını gösteren televizyon ekranından ayırdım. Nino kucağındaki iPad'e bakıyordu.

Remo sinirli bir şekilde başını kardeşine salladı. "Tanrı aşkına yarışını izle. Rakamlar için bir bahisçimiz var. Bir kez olsun keyfine bak. Dur

matematik ineği gibi davranıyorsun."

Nino omuz silkti. "Bahisçilerimizin benden daha iyi iş çıkaracağına güvenmiyorum. Neden daha düşük bir seçeneğe razı olalım ki?"

Savio homurdandı. "Kendini çok beğenmişsin."

Eğer Nino Remo'nun kardeşi olmasaydı, matematik ya da onun gibi bir şey okurdu. O bir dahiydi, bu da onu iki kat daha ölümcül yapıyordu.

Remo bıçağını göğsündeki kılıfından çıkardı, sonra bileğinin bir hareketiyle fırlattı. Keskin bıçak Nino'nun sol uyluğunun yanındaki yumuşak kahverengi deriyi deldi. Nino önce iPad'den başını kaldırdı, sonra da kanepeden sarkan bıçağa baktı. "Mobilyalarımızı mahvetmeye devam edersen iyi ki yarışlar bize bu kadar çok para getiriyor," diye söylendi.

Remo ona el salladı.

Nino iPad'i yanındaki masaya bıraktı, sonra bıçağı çıkardı. Parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

"Garson kızla işler nasıl gidiyor?" Remo sordu. "Henüz ondan sıkılmadın mı?"

Omuz silktim. "Yeterince eğlenceli biri."

Nino'nun iddialı gözleri bıçakla oynamasının üzerinde bana bakıyordu. Onun çarpık beyninin beni Leona'yla gördüğü o tek seferden tam olarak ne çıkardığından emin değildim. Duygulardan anlamıyordu. Bu benim kurtuluşumdu.

"İyi sikiş mi?" Savio sırtarak sordu.

Konuşmamızın geldiği noktadan memnun değildim.

Savio televizyonu göstererek, "Bu ne lan?" diye bağırdı. "Adamo yarış arabalarından birini kullanıyor."

Hepimiz ekrana döndük. Adamo aynı anda iki arabayı solluyordu; sürücüleri onun arkalarından geldiğini görmemişti. "On üç yaşında bir çocuk için iyi sürüş becerileri," dedim.

Remo kaşlarını çattı. "Kardeşim olsun olmasın, günün birinde onu öldüreceğim."

Cep telefonum kot pantolonumun cebinde titreşti. Çıkardım ve ekrana baktım. Leona.

Yardıma ihtiyacım var, Fabiano. Lütfen.

Remo'nun gözlerini üzerimde hissederek telefonu cebime geri koydum. "Garson kızınız," dedi.

Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. "O bekleyebilir."

"Güzel bir sikiş yapmak varken neden gününü bizimle harcıyorsun?" Savio sordu, sonra ayağa kalktı. "Aslında, neden bir tür eğlence organize etmedin Remo?"

Remo cep telefonuna uzandı. "Belli ki aile zamanı sona erdi." Sonra gözleri bana kaymadan önce kendi şakasına güldü. "Ona git. O zaman kızları seninle paylaşmak zorunda kalmayız."

Sanki gitmem ya da kalmam umurunda değilmiş gibi omuz silkerek ayağa kalktım ama aklım başımdan gitmişti. Neler oluyordu? Leona'nın sesi çaresiz geliyordu.

Remo köpekbalığı gülümsemesiyle, "O kızla kendini fazla yorma," dedi. "İnfazcımın bir dövüşü kaybetmesi hiç iyi olmaz."

Gözlerimi devirmiştım. Bir sonraki dövüşüm altı gün sonra, yılbaşı arifesindeydi. "Merak etme."

Leona'ya giderken sokaklar ıssızdı. İnsanlar aileleriyle birlikte Noel'i kutluyordu. Ara sıra pencerelerden insanların hediyeleştiği ya da aile yemeklerini paylaştığı anları yakalıyordum. Bunların çoğunun göstermelik olduğunu biliyordum. Benim ailem de Noel'i birlikte kutlamak için her zaman büyük bir gösteri yapmıştı, ancak kapalı kapılar ardında mutlu bir aileden olabildiğince uzaktık. Babamız her zaman mutsuz olmamızı sağlamıştı.

Dün gece uzun zamandır keyif aldığım ilk Noel arifesiydi. Leona yüzünden. Ellerim kenetlendi. Ona bileziği vermemeliydim. İçime ne girdiğinden emin değildim.

Hiçbir şey. O lanet şeyden kurtulmak istedim. Hepsi bu. Ve neden Leona'ya vermiyorsun?

Leona'nın sokağına park ettim ve arabadan indim. Ona mesaj atma zahmetine girmemiştim.

Zili aldım ve birkaç dakika sonra Leona kapıyı açtı, şaşkın ve rahatlamış görünüyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Yorum yapmamayı tercih ettim. Başkalarını teselli etmek benim uzmanlık alanım değildi ve onun duygusallığını görmezden gelmemi tercih ettiğine dair bir his vardı içimde.

Arkasında babasıyla paylaştığı, yıpranmış halısı ve duman sarısı duvar kâğıtlarıyla küçük daireyi gördüm. Bakışlarımı takip etti ve kızardı. "Geleceğini düşünmemiştim," dedi sessizce.

"Ben buradayım."

Yavaşça başını salladı, sonra kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gelmek ister misin?"

Daire davetkâr olmaktan çok uzaktı ama içeri adım attım. Leona kapıyı kapattı ve sonra kollarını belime dolayarak sıkıca kavradı ve ürperdi. Tereddüt ettim, sonra elimi başına götürdüm ve hafifçe dokundum. "Leona, neler oluyor?" Biri ona zarar mı vermişti? Bu ne zaman olmuş olabilirdi? Onu eve sabah dört gibi getirmiştim. Saat daha on ikiydi.

Başını kaldırdı. "Lütfen annemi bulmama yardım edin." "Anneni mi?"

"Rehabilitasyondan ayrıldı. Bensiz kendine bakamaz. Yemek yediğinden ve aşırı doz almadığından emin olan hep ben oldum. Onu asla bırakmamalıydım ama rehabilitasyonda güvende olduğunu düşündüm."

"Şşşt," dedim yanağına dokunarak. Titriyordu. "Annenin iyi olduğuna eminim."

"Hayır, değil. Hayatla başa çıkamıyor." Gözlerini kapattı ve ne olacağını biliyordum. "Kristal için vücudunu satıyor. Ve bazen bu ona kendini o kadar kirli ve korkunç hissettiriyor ki vazgeçmek istiyor. Bir dahaki sefere bu olduğunda onu durdurmak için orada değilim."

Leona'nın yaşadığı onca ihmalden sonra annesi için bu kadar endişelenmemesi gerekirdi. Bunu yapması, öldüğünü sandığım bir parçamı harekete geçirdi. "Onu senin için bulacağım," dedim ona. "En son nerede görülmüş?"

"Austin."

Bu biraz sorun oldu. Teksas'ın kontrolü Meksikalı karteller ve yerel MC'lerin elindeydi. Remo eninde sonunda bunu değiştirmek istiyordu ama şu anda Camorra'nın orada çok az gücü vardı. Remo'nun bağlantıları vardı elbette. Meksikalılardan ziyade bizi iktidarda görmek isteyen insanlar. Belki onlardan biri yardım edebilir. Ama bunun için Remo'dan yardım istemem gerekirdi.

"Annenin gelip seni bulmayacağından emin misin?"

Leona sefil bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmiyorum. Belki hatırlar. Eğer nereye gittiğimi hatırlarsa. Her zaman doğru düzgün hatırlayamıyor. İlaçlar yüzünden beyni darmadağın." Gözlerini kapattı. "Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedim kararlılıkla. Yanağını okşadım ve o da bana ağlamaklı bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Fabiano." Başımı eğdim ve dudaklarını öptüm. Öpücük çok tatlıydı. Hayatımda hiç bu kadar tatlı bir öpücük almamıştım.

Falcone malikânesine döndüğümde iniltileri duydum. Bilardo masaları, kanepeler, televizyonlar ve boks ringinin bulunduğu eğlence odasına doğru ilerledim. Savio bilardo masasının üzerine yayılmış çıplak bir kadının üzerine eğilmiş, ona sokuluyordu. Başka bir kadın da aynı masada kendini parmaklıyordu.

Beni görünce doğruldu, sonra da atladı. Onu daha önce sikmişim ama adını hatırlamıyordum. Bana doğru yürüdü, ama başımı salladım ve gözlerimi ona diktim. Dondu kaldı, gözleri tedirginlikle titriyordu.

"Nerede o?" Ben sordum.

Remo bu kadınları asla yatak odasına almazdı.

"Dışarıda," diye mırıldandı Savio, sonra fahişeyi becermeye devam etti.

Dışarı çıktım, oturma alanına ve oradan da havuz manzaralı terasa doğru yürüdüm. Remo oradaydı, çırılçıplaktı, eli bir kadının saçlarına dolanmış ve ağzını sertçe sikiyordu. Sanki döllerini kadının boğazına boşaltmaktansa onu kesip açmayı tercih ediyormuş gibi kadına dik dik bakıyordu.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve itmeyi bıraktı ama yumruğuyla kadını yerinde tuttu, siki ağzının derinliklerindeydi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. Leona'nın annesi hakkında zaten bilgi toplamıştı, bu yüzden onu bulacağını biliyordum.

Remo'nun kara kaşları birbirine çatıldı. Kadını itti ve kadın kış üstü yere düştü, sonra da hızla kaçtı. Üstünü örtme zahmetine girmedi.

"Birini bulmam gerek. Leona'nın annesi."

"Öyle mi?" dedi sessizce, kuşku gözlerini sıkıyordu. "Neden bulmaya ihtiyacın var mı?"

Leona'nın benim için çok önemli olmaya başladığını düşünürse, ki öyle değildi, harekete geçip ondan kurtulabilirdi. "Çünkü Leona kafasına koymuş, o keşin onun yardımı olmadan öleceğini."

Remo yaklaştı. Ruh halini anlayamadım. Gergindi. "Ve sen ona yardım ediyorsun, çünkü?"

Lanet olası soru buydu, değil mi?

"Çünkü istiyorum." Bu tehlikeli bir itiraftı. Kardeş gibi geçirdiğimiz yılların beni koruduğunu ummak zorundaydım.

"Bunun kız kardeşlerinle ve nasıl terk edildiğinle falan bir ilgisi var mı?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda beni kurtardın."

"Kahramanca davranmıyordum, Fabiano. Bunu yaptım çünkü senin bugün olduğun kişi olmaya layık olduğunu biliyordum."

"Ben de kahramanlık yapmıyorum. Bana yardım edecek misin?"

Remo başını salladı. "Bana karşı yumuşamaya başlama, Fabiano." Sesi kızgın ya da tehditkâr değildi.

Duruşumu gevşettim. "Değilim, güven bana."

Remo bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sen bir pisliksin, seni pislik." "Muhtemelen onu vuramadan öldürmüş olacaktın. boğazına boşal."

Remo çarpık bir sırıtışla, "Boğazına boşalırken onu öldürebilirdim," dedi. Pantolonunu kaptı ve üzerine çekti. "Sanırım fahişe Teksas'ta bir yerlerde, yıpranmış amını birkaç doları olan herhangi bir pisliğe satıyordur?"

"Muhtemelen."

"Meksikalıları kızdırmak için iyi bir fırsat sanırım. Belki Tartarus MC'den bir iyilik koparabilirim."

Ona teşekkür etmedim. Bunu takdir etmezdi.

On Beşinci Bölüm

FABIANO

REMO'YU HEYECANLANDIRAN BİR ŞEY VARDI. ARA SIRA YÜZÜNÜ KONTROL ETTİM, BİLİYORDUM KI

Remo'yu heyecanlandıran şeyler genellikle kan ve yıkım içeriyordu.

Soto içeri girdi, bir kadını kolundan tutup sürüklüyordu.

İçimi çektim. Kadınlar benim çalışma alanım değildi. Remo erkeklerle uğraşmayı tercih ettiğimi biliyordu ve son birkaç yıldır bana bu hoşgörüyü gösteriyordu. Kadınlarla uğraşma konusundaki isteksizliğimi anladığından ya da onayladığından şüpheliydim ama onları incitmek bana hiçbir zaman erkekleri cezalandırmak kadar heyecan vermemişti. Diğer taraftan Soto, zayıf cinsi aşağılamaktan sadece gerçek anlamda değil, daha fazla zevk alıyordu.

Aşağılayıcı. Bana oral seks yapmasını istediğimde Leona'nın yüz ifadesi gözümün önüne geldi ama onu aklımdan kovdum.

Remo'ya sorgulayıcı bir bakış fırlattım. Neden köhne bir fahişeye ceza vermesini izlemem gerekiyordu?

Soto kadını bize doğru itti. Kadın çok yüksek kırmızı rugan ayakkabılarının üzerinde sallanmaya başladı ve sonunda dizlerinin üzerine çöktü. Tekrar ayağa kalktı, yırtık file çorapları ve dar kırmızı rugan elbisesi ortaya çıktı.

Bir deri bir kemik kalmış bedeninden sarkan. Korkuyla bize bakmak için yüzünü kaldırdığında, içimden bir tanıma sarsıntısı geçti. Remo bunu anlamadan önce şokumu maskeledim. Son birkaç gündür ondan yardım istediğimden beri beni yakından izliyordu.

Şaşkın gözler, Leona'nınki gibi peygamber çiçeği mavisi, benden Remo'ya ve Soto'ya baktı. Uzaktan bir benzerlik vardı. Belki de gençlik yıllarında Leona'nın annesi kızına daha çok benziyordu. Uyuşturucudan, alkolden ve müşterilerden sürekli dayak yemeden önce.

Yüksek topuklarının üzerinde sallanıyordu. Parmakları titriyordu ve yıpranmış teninde ince bir ter tabakası vardı. Bir sonraki atışına ihtiyacı vardı.

"Onu buldum," dedi Remo, gözlerinde bunun bana yardım etmekten daha fazlası olduğunu söyleyen heyecanlı bir parıltı vardı. Ona yaklaşma kararımın birden fazla kez pişmanlık duymuştum. Leona onun için artık birçok kişiden biri değildi. Adı ve yüzü olan, dikkat edilmesi gereken biriydi.

"O değersiz fahişe için lanet olası MC'nin başkanına birkaç bin dolar nakit vermek zorunda kaldım çünkü onun sokaklarında çalışıyordu. Hangi parçasının beş bin dolar edeceğini merak ediyorum. Şuna bir baksana."

Yapmak zorunda değildim. O kadar paraya değmezdi.

Beş bin dolar.

Sikeyim.

MC Tartarus bizi kazıklamıştı. Remo da onlara izin vermişti. Hiç iyi değil. "Ne diyorsun fahişe? O kadar paraya değer misin?" Onun sesi tehlikeli derecede hoştu. Onu tanımayan insanlar bunu iyiye işaret sanabilirdi.

Hızla başını salladı. Tehlikeli adamlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Kendisi gibi bir geçmişi olan biri için bu sürpriz olmamalıydı. "Neredeyim ben?"

"Las Vegas, *benim mülküm* ve şimdi sen de öylesin."

Yavaşça, şaşkınca başını salladı, sonra ifadesi değişti. "Kızım Leona burada."

Kapa şu lanet çeneni. Leona'nın adını bu odada duymak istemiyordum. Onu Remo'nun aklından çıkarmanın bir yolunu bulm a l ı y d ı m .

"Öyle," dedi Remo, gözleri bana kayarak, dudakları gerilerek. "Şimdi bana borçlu olduğun beş bin dolara dönelim."

Lanet olsun. Parayı ödemek benim için kolay olurdu ama aklımı kaçırmamıştım.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "İyi para kazanıyorum. Erkeklerin ne istediğini biliyorum."

Remo'nun kara gözleri kızın vücudunda gezindi. "Herhangi bir erkeğin sikini bu şekilde kirletmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Onun sözleri karşısında irkilmedi bile. Daha kötülerini de duymuştu. Bir zamanlar sahip olduğu gurur artık yoktu. Onuru yoktu, hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden Leona bekaretine tek kurtuluşuymuş gibi sarılmıştı. Ve bunu bildiğim halde, yine de onu ondan almak istedim.

Remo cebinden içinde iki metamfetamin küpü olan küçük, şeffaf bir torba çıkardı ve parmak uçlarından sarkıttı. Leona'nın annesi keskin, hırıltılı bir sesle nefesini içine çekti. Vücudu gerginleşti, gözleri keskin ve istekliydi. Onun için hiçbir şeydi. Depomuz meth, eroin ve ecstasy ile doluydu, parayla da doluydu.

Ona doğru bir adım attı, çatlamış dudaklarını yaladı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu alçak bir sesle. Kadın sarsakça başını salladı. "Bunu elde etmek için ne yapardın?"

"Ne istersen," dedi hemen. "Ben senin sikini emerim, sen de benim kıcıımı. Prezervatif yok."

Sanki Remo onun gibi biriyle yetinmek zorundaydı. O Las Vegas'tı. Herkese sahip olabilirdi. Remo'nun ağzı tiksintiyle gerildi. "Dünyada seni temizlemeye yetecek kadar deterjan yok."

"O zaman belki de o?" diye bana doğru başını salladı.

Remo'nun gözleri bana döndü. "Sanırım senin daha genç bir versiyonunu tercih ediyor.

Daha az kullanılmış."

Leona hiçbir şekilde kullanılmamıştı. Saf ve masumdu. O

Benim.

Leona'nın annesi sonunda Soto'ya baktı. Soto bile onu becerme ihtimalinden heyecan duymaya yakın görünmüyordu. Genelde çirkin aletini koyacağı yeri seçmezdi ama bu kadın onun için bile fazla ziyan olmuştu.

"Ben iyiyim patron," dedi ve onu rahatsız edici bir sinek gibi başından savdı.

Remo parmaklarını çantanın etrafına kapattı. "Belki bize önerebileceğin başka bir şey vardır. Ya da belki başka biri?" Tehlikeli bir gülümsemeyle başını eğdi. "Belki de kızınız sizin yerinize bu parayı kışına takar. Beş bin dolar bile edebilir."

Parmaklarım silahıma doğru seğirdi ama kıpırdamadım. Bu çılgınlıktı. Remo'ya ve Camorra'ya sadakat yemini etmiştim. Bu önümüzde duran kadınla ilgili değildi. Remo beni test ediyordu ve bunu yapma ihtiyacı hissetmesi beni tedirgin ediyordu. Leona dikkat dağıtıcıydı. Camorra için hiçbir şekilde tehdit oluşturmuyordu.

"O öyle biri değil. Ona dokunma," dedi Leona'nın annesi hiddetle. Ona yeniden baktım. Ondan geriye çok az şey kalmıştı. Gururu, onuru, hiçbir şeyi yoktu ama Remo'nun ellerindeki çatlağa olan ihtiyacına rağmen, ne kadar az kalmış olursa olsun kızını önemseyen yanı galip gelmişti. Bu, Leona'nın babası için söylenebileceklerden çok daha fazlasıydı.

Remo çantayı yere attı. "Zamanımı harcamaya değmezsin."

Öne doğru atıldı ve çantayı bir çocuk gibi kucaklayarak aldı. "Bana borçlu olduğun sürece benim malımsın. Sokaklara düş. Genelevlerimiz için fazla pejmürdesin." Dinlemiyordu. Çantasını karıştırıyordu. Sonunda elinde eski kanla kabuk bağlamış bir şırınga çıktı.

Remo'nun yüzü öfkeyle buruştu. "Burada olmaz!"

Geri çekildi. Ona doğru ilerledim, üst kolunu kavradım ve ayağa kaldırdım. Onu dışarı sürükledim, bunu yaparken Remo'nun gözleri sırtımı yakıyordu. "Beş bin artı faiz, Fabiano. Leona'ya da söyle."

Leona'nın annesini Mercedes'imın arka koltuğuna ittim, sonra direksiyona geçtim. "Arabamda ateş etmeyi aklından bile geçirme," diye hırladım. Ona, Leona'ya ve en çok da kendime kızgındım.

Leona'nın annesi koltuğa sinmişti. Yolculuk boyunca hiç kıpırdamadı, sadece gözleri sanki ona saldırıyormuş gibi beni izliyordu. Çoktan kırılmıştı.

İçimi çektim ve Roger's Arena'ya doğru yola çıkarken onu arabada bıraktım.

Leona beni görür görmez her şeyi bırakıp bana doğru koştu.

Be

n. "Onu buldum. Arabamda."

Leona'nın gözleri büyüdü ve bana sarıldı. Kahrolası bana sarıldı Roger's Arena'nın ortasında, onlarca müşterinin gözü önünde. Kollarını kavradım ve onu ittim.

Leona

Ne yaptığımın farkına vararak kollarımı indirdim. Fabiano kızgın görünüyordu. Ve anladım. Sadece görünüşünü korumak zorunda değildi, aynı zamanda insanların bizi bilmemesi gerekiyordu.

"O nasıl?" Onu dışarıda takip ederken sordum. Hızına zar zor yetişebiliyordum. Kaçmak için çaresiz görünüyordu.

Kapıyı çekip açtı ve annem sendeleyerek dışarı çıktı. Darmadağınık görünüyordu, sanki bir tuvaletle bulunmuş ve kendini düzgünce temizleyecek zamanı olmamış gibiydi. Onu daha kötü bir durumda görmüştüm, bu yüzden öne doğru ilerledim ve kollarımı ona doladım. O da bana kısa bir süre sarıldı, sonra kollarını indirdi,

Titriyordu. Sol elindeki şırıngayı ve plastik torbayı gördüğümde nedenini anladım. "İhtiyacım var..." diye fısıldadı.

Başımı salladım. Bir iğneye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Geri çekildim ve o da dizlerinin üzerine çöktü, gergin bir şekilde plastik torbayı karıştırmaya başladı.

Fabiano arkamda duruyordu. Onun varlığını onaylamayan bir gölge gibi hissedebiliyordum. Annem kaşığı çakmağının üzerinde tutarken eriyen kristalin kokusu burnuma doldu. Sonunda iğne morarmış derisini deldiğinde küçük bir inilti çıkardı.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Fabiano'nun ifadesi taş gibiydi. Sert, acımasız, soğuk. "Teşekkür ederim."

Mavi gözleri bir parça kısıldı. "Beş bin, Remo'nun onun için ödemek zorunda kaldığı para. Borcunu ödeyene kadar Camorra'ya ait olacak."

"Bu çok fazla para. Asla ödeyemeyecek. Daha önce meth ve yemek parasını bile zar zor ödeyebiliyordu."

Gözlerini kaçırdı ve sürücü tarafına yöneldi. "Yıllardır bedenini satıyor, satmaya da devam edecek. Genelevler için parası olmayan müşterileri ona göndereceğiz ve o da onlara istediklerini verecek."

Bana yüzünü göstermediği için sırtına baktım. "Ama bu adamlar her zaman en kötüsüdür. Dövmeyi ve aşağılamayı severler."

Elini arabanın kapısına koyarak durdu. Omuzları çöktü. Başını çevirdiğinde gözleri bir buzul gölü kadar soğuktu. "Hiçbir şey yapamam. Zaten çok şey yaptım. Senin için ne kadar riske girdiğimi bilmiyorsun. Annen kayıp Leona. Uzun zamandır öyle. Kendini kurtar ve bırak o kendi başının çaresine baksın."

"Yapamam," dedim ona. Arabaya bindi ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Senin için ne kadar riske girdiğimi bilmiyorsun.

Neden? Neden bu kadar riske giriyorsun, diye sormak istedim ama gitmişti ve zaten cevap vermeyecekti.

Annem kendi içine kıvrılmıştı, yüzünde mutlu bir ifade vardı.

"Kim o?" Cheryl'in sesi beni sıçrattı. Yanımda belirdi. "Annem," diye itiraf ettim.

İkimiz de annemin uyuşturucu sersemliği içinde kayboluşunu izlerken Cheryl hiçbir şey söylemedi. "Burada kalamaz. Roger otoparkında bir keş görürse çılgına döner."

"Biliyorum," dedim. "Ama arabam yok ve bir taksinin bizi bu şekilde götürmesine imkân yok."

Cheryl iç çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Chick ama görüldüğünden daha belalısın." Arka cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve eski, paslı bir Toyota'yı işaret etti. "Atla. Seni hızlıca götüreceğim. Mel barı halledebilir."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana el salladı, sonra annemi arabasına taşımama ve arka koltuğa yerleştirmeme yardım etti. Babam etrafımızda öfkeyle dolaşırken bile annemi eve sokmama yardım etti. Yemek parasını ben ödemiştim ve son birkaç haftadır ona gereğinden fazla para vermiştim. Şimdilik annemin kanepede uyumasıyla idare etmek zorundaydı.

"Senin de sonun onunki gibi olacak!" diye bağırdı hışımınla dışarı çıkarken. Cheryl çoktan gitmişti.

Kanepenin kenarına tüneyerek, mırıldanan annemin yanına oturdum. Annemin Vegas'ta olması benim için daha fazla sorun demekti. Tekrar sokaklarda çalışmasını istemiyordum ama Camorra'ya olan borcunu ödeyecek kadar param da yoktu.

Cep telefonum öttü. Sırt çantamdan çıkardım.

Fabiano'dan bir mesajdı.

Bu gece seni işten almamı ister misin?

Durumdan dolayı kızgın olsa da beni koruma sözünü yerine getirdi.

Telefonuma bakıp gülümsedim.

Hayır. Evde annemle birlikteyim. Teşekkür ederim.

"O bakış," diye mırıldandı annem, beni irkiltti. "Kim o?" "Hiç kimse. Kimse yok anne. Uyu."

Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, uyuşturucu sisi onu çağırıyordu.
"Umarım sana iyi davranıyordur."

"Bana karşı çok iyi," dedim. Benim *için* iyi, bu farklı bir konuydu. "O da seni senin gibi seviyor mu?"

Boğazım kapandı. "Uyu anne." Ve sonunda gözleri kapandı.

Aşk insanları kırar. Uyuşturucular geri kalanını yapmadan önce annemi kırmıştı.

Fabiano'yu sevmiyordum. Ben... Ben ona aşık oluyordum. Her gün daha da **d e r i n e** düşüyordum. Karanlığına ve onun altında yatanlara.

Fabiano aşkı istemiyordu. Buna inanmıyordu.

Onu sevemezdin.

On Altıncı Bölüm

Leona

KARNIM SINIRDEN ZANGIR ZANGIR TITRIYORDU. SANKI SAVAŞMAK ZORUNDA OLAN BENDİM.

bir kafeste. Soyunma odasının kapısına baktım, Fabiano'nun çıkmasını bekliyordum. Bu izleyebildiğim ikinci dövüşüydü ama bu sefer endişeliydim. Fabiano için endişeliydim, yaralanmasından ya da daha kötüye gitmesinden korkuyordum. Roger's Arena'da çalıştığım son birkaç hafta içinde kafes dövüşlerinin ne kadar acımasız olabileceğini görmüştüm. Birkaç adam dövüşten sonra hastanede ölmüştü. Ya Fabiano'ya bir şey olursa?

Dün annemi otoparka bıraktığından beri onu görmemiştim. Geldiğinde depodaydım ve yardımına ne kadar minnettar olduğumu ona bir kez daha söyleyememek beni neredeyse çıldırtıyordu. Annem günün büyük bir bölümünde uyuyordu ve ondan evden yalnız çıkmayacağına dair söz almıştım. Borcu olan parayı daha sonra almanın bir yolunu bulacaktık, o zamana kadar birikimlerim işimi görecekti. Babam yardım etmeyecekti, bu çok açıktı.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Fabiano dışarı çıktı, uzun boylu ve kaslıydı. Gülümsedim. Yenilmez görünüyordu. Fabiano zarafetliydi ve

Kalabalığın tezahüratları altında odanın ortasına doğru ilerlerken şiddet ve güçle doluydu. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeydi. Öfkeliydi. Bu benim yüzümdendi, annem yüzünden. Belki de onu bekleyen rakibi de bunu görmüştü, çünkü bir an için dövüşü iptal etmek ister gibi göründü.

Fabiano kafesin içine sıçradı, kedi gibi ve nefes kesici. Gözleri benimkileri aradı ve bir anlığına huzura baktı.

Bardakları yıkamayı, müşterileri dinlemeyi bırakmıştım. Sadece o vardı. Kalabalık yeni bir tezahürat dalgasıyla patladı. O *adam*. O benim adamımdı.

Hiçbir zaman bir değerim olmamıştı ama onun bir bakışı beni dünyanın merkezi gibi hissettirdi.

Rakibi bir ayağından diğerine zıplıyor, yumruklarını havaya kaldırmış, Fabiano'yu harekete geçirmeye çalışıyordu. Fabiano bana son bir kez bakarak rakibine doğru sıçradı.

Yumrukları sertti. Vuruşlarında ve tekmelerinde hiç tereddüt yoktu. Gözleri keskin ve dikkatliydi, rakibini okuyor ve zayıflıklarını kullanıyordu. Bu sporla ilgili her şey acımasız ve sertti. Acımasızdı. Ancak Fabiano'nun hareketleri zarafet ve kontrolden bahsediyordu. Her vuruşunda kalabalık çılgılık atıyor ve alkışlıyordu. Kısa sürede Fabiano'nun ellerini ve kollarını kan kapladı. Rakibine karşı geçen seferkinden daha sert ve acımasızdı.

Cheryl kirli bardakları yıkama suyuna koyarken ona doğru eğildi.

"Umarım bu sana biraz akıl verir. Eğer bu seni korkutmazsa, hiçbir şey korkutamaz." Fabiano'yu izlerken aklımdaki son şey korkuydu. Cheryl bana

baktı, sonra başını salladı. "Oh Chick, ben de Stefano'nun Camorra'nın romantiği olduğunu sanıyordum. Kim derdi ki onların canavarı kalbini mi kırayım?"

"O bir canavar değil. Ve hiçbir şeyi kırmıyor," diye mırıldandım.

Tepsisine yan masa için bira şişeleri doldurdu. "Kıracak *Bir şey*. Eğer sadece kalbinizse, şanslısınız. Ve eğer onu görmediysen

Şimdiye kadar canavar, düşündüğümde daha fazla belada olabilirsiniz. Onunla karşılaştığınızda bana doğru koşmayın."

Hiçbir şey bilmiyordu. "Merak etmeyin."

Kısa süre sonra adam yerde yatıyordu, Fabiano üzerine çömelmiş, onu defalarca yumrukluyordu.

Titredim ve adam sonunda teslim olarak yere vurduğunda rahatladığımı hissettim. Hakem kafese girdi ve Fabiano'nun kolunu havaya kaldırdı. Fabiano bana doğru baktı, vücudu kan içindeydi.

Muhteşem görünüyordu. İlk karşılaşmamızda alfa erkekleri ve onların çekiciliği hakkında söyledikleri aklıma geldi ve benim açımdan haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Daha önce dövüşürken hiç büyülenmemiştim ama Fabiano'yu izlemek bambaşka bir şeydi.

Kafesten çıktı ve birkaç müşterinin tebrik eden ellerini kabul etti ama gözleri sürekli bana dönüyordu. Havluyu yere bıraktım, sonra bir şişe su aldım.

"Nereye gidiyorsun Chick? Aslanın inine mi?"

Cheryl başını salladı ve barın arkasındaki yerimi aldım. "Devam et. Sanırım herkes kendi mezarını kazmak zorunda."

Sinir bozucu sözlerine rağmen ona minnettar bir gülümseme gönderdim ve soyunma odasına doğru süzıldüm. İnsanlar hâlâ Camorra'nın bahisçisinin ortaya çıktığı dövüş kafesine odaklanmıştı.

Soyunma odasına girmeden önce kapıyı çalma zahmetine girmedim. Onu takip ettiğimi görmüştü. Birinin ona gizlice yaklaşmayı başarabildiğinden şüpheliydim. Bütün gün çalışmaktan giysilerim tenime yapışmıştı ve bu beni utandırmalıydı. Bir duşa ihtiyacım vardı ama başka bir şeye olan ihtiyacım daha da güçlüydü. Fabiano kalan kan izlerini sildi. Şimdi göğsü sadece terle parlıyordu, parlaklık mükemmel vücudunun her sert çıkıntısını vurguluyordu. Dilimi göğüs kaslarının arasındaki çukur boyunca, boxer'ının eteklerinde kaybolan ince tüylere kadar takip etmek istedim. Daha önce hiç hissetmemiştim

Böyle akut bir istek. Benim için konumunu riske atıyordu ve ben de bir şeyleri riske atmak istiyordum.

Bakışlarımı Fabiano'dan hızla ayırıp soyunma odasına girdim ve biri beni görmeden kapıyı kapattım. Fabiano hakkında böyle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Ona dokunmak ve onun bana dokunması sorun değildi ama daha fazlasına izin verirsem bana saygı duymayı bırakacaktı. İlgisini kaybedecekti. Bunu *biliyordum*. Özellikle de annemin ne olduğunu öğrendikten sonra. Avuçlarımın altındaki serin kapı beni yere indirdi. Yaklaştığını duymadım ama arkamdan yaklaştığını, sıcaklığını sırtıma bastırdığını hissettim. "Bugün sürekli dikkatimi dağıttın," diye mırıldandı kulağıma yakın. Onun yakınlığından ürperdim. Bugün onu dövüşürken görmek beni tahrik etmişti. Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Bu spor acımasız ve sertti ve Fabiano rakiplerini döverken merhamet nedir bilmezdi ama vücudum onu gördüğümde tepki verdi. Yenilmez görünüyordu. Güçlüydü.

Kazandıktan sonraki aç bakışlarının görüntüsü bacaklarımın arasındaki noktaya tatlı bir karıncalanma gönderdi. "Sonsuza kadar burada kalamam. İnsanlar ne yaptığımızı merak etmeye başlayacaklar." Birkaç kişinin Fabiano ile soyunma odasına girdiğimi fark ettiğinden şüphem yoktu. Şimdi benim hakkımda ne düşünebileceklerini düşündükçe ürperiyordum.

"Bırak merak etsinler," diye homurdandı Fabiano, sonra kürek kemiğimi yaladı. "Tadın mükemmel."

Titredim. "Terliyim."

Kalçalarımı kavradı ve beni etrafında döndürdü, başı aşağı indi ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Açıldım, dilim onunla buluşmak için dışarı fırladı. Elimi kaygan göğsünde gezdirdim, parmaklarım çıkıntıların üzerinde dolaştı. Mükemmeldi. Bir kesiğin üzerinden geçtiğimde tısladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ama beni diliyle susturdu.

Bacaklarım sert bir şeye çarpana kadar beni geri çekti. Kolunu belime doladı ve beni dar ahşap bankın üzerine yatırana kadar indirdi. Bir dizi bacaklarımın arasındaydı, üzerime eğilmişti, ağzı

Benimkini fethediyor, nefesimi kesiyor, duygularım ve ihtiyaçlarımla başımı döndürüyordu. Hiç durmadı ve her saniye daha da tahrik olduğumu hissedebiliyordum. Dili benimkini okşarken harika bir ustalık sergiliyordu. Taze ter kokusu ve Fabiano'nun kendi misk kokusu beni sardı.

Dizini kasıklarıma bastırana kadar yukarı kaldırdı ve ben de bu hissin etkisiyle ağzına doğru inledim. Biraz rahatlamak için kendimi utanmadan dizine sürtmekten alıkoymak zorunda kaldım. "Böyle kal," diye emretti, sonra geri çekildi ve ancak bacaklarımla arasında yere diz çöktüğünde aklımdan ne geçtiğini anladım.

Gözlerim kapıya kayd. "Fabiano, lütfen. Ya biri gelirse?"

"Yapmayacaklar."

"Terliyim. *Yapamazsın.*" Başını ittim ama yaptığı şeyden caymasına izin vermedi. Eteğimi yukarı kayd. sonra bir parmağını külotumun altına soktu ve yana kayd. Serin hava ıslak bedenime çarptı ve kaslarım ihtiyaçla gerildi. "Ah Leona," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Beni dövüşürken görmekten hoşlanmadığını sanıyordum." Başını iç uyluğuma yasladı, gözleri ıslak ve onun için zonklayan en özel bölgeden yüzüme kayd. Utançtan kızardım ama bir şey söylemedim.

"Ama amın bundan çok hoşlanıyor gibi
görünüyor." Neden bu kelimeyi
kullanmak zorundaydı ki?

Bana doğru üfledi ve ben titredim. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Aç bakışlarını tekrar bacaklarımla arasına indirmesini izlerken onu itmek zihnimde arka planda kalıyordu.

Sonra öne doğru eğildi ve ben nefesimi tuttum, vücudumdaki her kas gerginlikle gerildi. Dili dışarı fırladı, ısınmış etimi yaladı ve vücudumun alt kısmına doğru bir his seli gönderdi. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım. Dışarıda

Müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu ama hiçbir şeyi riske atmak istemedim. Acele etmedi, diliyle keşfediyordu. Aman Tanrım.

Ağzı ve dili her seğirmeden ve dönüşten emin olarak, beni hiç hayal etmediğim bir noktaya doğru sürüklerken, nefessiz kaldım ve bankın üzerinde yükseldim.

"Mükemmelsin," diye gürledi bana karşı ve sesinin tınısı soğukta geçen saatlerin ardından gelen sıcak bir duş gibiydi.

Parmaklarımı bankın kenarına doladım, bacaklarım titremeye başladığında umutsuzca ona tutundum. Nefesim kısa aralıklarla geliyordu.

Fabiano ağzını üzerime kapattı ve emmeye başladı. İnledim ama o devam etti, diliyle daireler çizdi ve fiskeler vurdu. Düşüyordum. Öncekinden farklı bir düşüş. Küçük bir çığlık attım, bir elim sarı saçlarını tutmak için dışarı fırladı. Ben onu yerinde tutarken onaylar gibi mırıldandı. Buna ihtiyacım vardı. Birkaç santim geri çekildi ve ben de itiraz ederek ofladım. Çok yaklaştım. "Durma," diye yalvardım, sesimin ne kadar çaresiz çıktığını umursamadan. Sınıra çok yaklaştım. Ham ihtiyaç.

Acıtacak kadar güçlü bir ihtiyaç. Bu uçurumdan yuvarlanmak, düşmek ve düşmek istiyordum. O düşüşe ihtiyacım vardı.

"Ama ya içeri biri girerse?" diye sordu alçak sesle, dili iç uyluğumda geziniyordu. Şimdi benimle alay ediyordu.

"Fabiano, lütfen. Umurumda değil!"

Kıkırdadı. Başını çok yavaşça indirirken bakışlarımı tuttu ve dudakları etime değdiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi, gözleri beni ele geçirdi, her santimime *sahip oldu* ve vücudum sıcaklıkla patlarken nefesim kesildi. Bankın üzerinde sarsıldım ve Fabiano'nun kalçalarındaki elleri beni yerimde tutmasaydı bir yığın halinde yere yuvarlanabilirdim. Zevk dalgaları içimde hızla ilerlerken görüşüme siyah sızdı.

Uzuvlarım ağır ve halsiz hissediyordu. Bacaklarımın arasındaki zonklama yavaş yavaş azalmaya başladı. Fabiano üzerime çömeldi, gözleri sahiplenmeyle doluydu.

Derin bir nefes aldım.

"Bu mükemmeldi," diye çıktım.

Başını iki yana salladı. "Bu sadece başlangıç."

İşte yine oldu. O söz tehdit gibi geliyordu. Beni nereye götürüyordu? Kendim için asla seçmediğim bir yola, kendim için hayal ettiğim sıradan, burjuva hayatından daha uzak bir yola. Boğazımı öptü. "Ve mutlu yıllar."

Yeni yıl, neredeyse unutuyordum. Bu nihayet iyi bir yıl olacak mıydı?

Fabiano doğruldu, tüm kasları esnemiş ve karanlık bir açlıkla üzerimde yükseliyordu. Bol dövüş boksörleri bile onun uyarılmışlığını gizleyemiyordu. Kendimi oturur pozisyona ittim, ne istediğini biliyordum ve ben de istiyordum ama bunun akıllıca olup olmadığından emin değildim. Zaten soyunma odasında çok uzun süre kalmıştık. Ama akıllıca davranmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Ona baktım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Uzandım ve avucumu pantolonundaki şişkinliğe bastırdım. Karın kasları esnedi ama ses çıkarmadı. Hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. Vazgeçtiğini görmek istiyordum, benim gibi düşmesini istiyordum. Hem bedeni hem de kalbi.

Onu ince kumaşın üzerinden okşadım ve daha da büyüdüğünü hissettim. Onu tüm çıplaklığıyla görmek için kemerini çekiştirdim.

Ve ilk kez bir erkeği arzuladığımın, şehvet duyduğumun ve buna göre hareket ettiğimin beni nasıl göstereceğini umursamadım. Parmaklarımı shaftının etrafında kıvırdım, zonkladığını hissettim. Sert ve sıcaktı ama yine de pürüzsüzdü. Muhteşemdi. Her santimi.

Parmaklarımı yavaşça aşağı yukarı gezdirdim ama Fabiano kalçalarını bir hamlede savurdu. Yukarı baktım.

"Leona, yumuşak bir yaklaşım sergileyecek durumda değilim."

Tutuşumu sıkılaştırdım ve daha hızlı hareket ettim, ama sonunda elini benimkinin üzerine kapatıp kalçalarını ritmik hareketlerle iterken kontrolü ona bıraktım. Kaburgalarının üzerindeki yaradan yeni kan damlıyordu ama aldırıyor gibiydi. Bakışlarımı birlikte hareket eden ellerimizden yüzüne doğru kaldırdım.

Açlık ve ihtiyaç. Ve beni çok korkutan ama onu daha da çok korkutan o daha nazik duygu. Bunu artık biliyordum.

Gerginleşip kendini bıraktığında, bir ifşaat umuduyla şaşkınlıkla yüzünü izledim; muhteşem görünüyordu ama aklını kaçırmış değildi. Hâlâ kontrolü elinde tutuyordu, şimdi bile.

Sanırım seni seviyorum.

Gözleri açıldı ve biz birbirimize bakarken duygusuz maskesi yüz hatlarının üzerinden kaydı. Elimi tuttu ve beni duşa doğru götürdü.

"Fabiano, yapamayız" derken bile takip ettim.

İtirazımı görmezden geldi ve elbisemi başımın üzerine çekti, ardından iç çamaşırımı çıkardı. "Duşa ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

İtiraz etmekten vazgeçtim ve onunla birlikte sıcak akıntının altına kaydım. Elleri kaygan tenimde gezindi ve dudakları dudaklarımı buldu. Kan, toprağı pembeye boyamıştı. Su saçlarını başına yapıştırırken bana baktı. "Hâlâ seni aşağılamak istediğimi mi düşünüyorsun?"

O geceki sözlerimi unutmak isteyerek kızardım. Bana ağzıyla zevk vermişti ama bu farklıydı. "Hayır," dedim sessizce.

"Güzel." Sonra dudakları tekrar dudaklarımdaydı ve sıcaklığı beni sararken beni gerçeklikten çekip çıkarmasına izin verdim. Avucumu kalbinin üzerine koydum ve atışını hissettim. Sadece benim için atmasını istiyordum. Parmakları elimin etrafında kıvrıldı ve elimi çekti. Kalbinden uzaklaştırdı ve öpmek için dudaklarına götürdü. Alnımı omzuna yasladım.

Bu kadarı yeterliydi.

On Yedinci Bölüm

Leona

KAPIM ÇALINDIĞINDA İÇİMİ ÇEKTİM. İŞE GITMEK İÇİN ÇIKMAM GEREKIYORDU. ve babamla konuşacak zamanım yoktu. Annem iki gün önce yanımıza taşındığından beri zaten gergin olan ilişkimiz daha da kötüye gitmişti. Zaten benden sadece para istiyordu. Annemle onunla kalmama izin vermesinin tek nedeni buydu. Ama fazla param yoktu. Camorra'ya olan borcunun bir kısmını ödeyebilmesi için birikimlerimin neredeyse tamamını anneme vermiştim. Ve hala yeterli değildi, bu yüzden yine sokaklarda bedenini satıyordu.

Kapıyı açtım.

Babamın beti benzi atmış, alnını ter kaplamıştı.

"Sorun nedir?" İçimde bildiğime dair bir his olmasına rağmen sordum. Hep aynı sorun vardı.

"Başım belada, Leona."

"Her zaman öylesin," dedim ve dışarı çıkmak için sırt çantama uzandım ama babam kolumu kavradı. "Leona, lütfen. Beni öldürecekler. Öldürecekler."

Donup kaldım. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çok fazla borcum var. Onlara ödeme yapamam. Eğer bana yardım etmezsen ben ölü bir adamım Leo, lütfen."

Leo. Bu, ben küçük bir kızken, ara sıra iyi bir baba olduğu zamanlarda bana taktığı isimdi.

O seni ilgilendirmez. Fabiano bana böyle söylemişti ve babamın anneme bok gibi davrandığı son günlerden sonra ona hak vermek istedim.

"Onlara ne kadar borcun var?"

"Bilmiyorum. Belki iki bin. Bilmiyorum! İzini kaybettim."

Borçlarının izini nasıl kaybedebilir? Bir an için gözlerimi kapattım. Kalan paranın beni üniversiteye sokması, bana bir gelecek satın alması gerekiyordu ve babam yine bunu mahvetti. Dönüp parayı halının altında saklandığı yerden aldım ve babama uzattım. Almadı. "Onlara parayı götüremem. Parayı teslim edemedim beni öldürürler. Leona, benim için gitmelisin."

Fabiano'ya gidip parayı verebilirim. Tabii ki almaz. Babamı seve seve öldürürdü. Benim için yeterince şey yapmıştı zaten. "Nereye götürmem gerekiyor?"

"Buraya Sugartrap deniyor. Falcone ve infazcılarının çoğu gün takıldıkları yer." Bana adresi verdi, sonra da elimi tuttu. "Acele etmelisin. Belki de benim için birini çoktan göndermişlerdir."

Sırt çantamı aldım ve babamın bana söylediği yere doğru yola çıktım. Onun için sadece zor kazandığım paradan vazgeçmekle kalmayacaktım. Bu yüzden işe de geç kalacaktım. Roger beni dışarı atarsa, mahvolurdum. Yakında Strip'te ya da başka bir yerde iş bulabileceğimden şüpheliydim. Annem ve babam Vegas'tayken kazandığım her kuruşa ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Sugartrap'ın kırmızı ve sarı neon tabelası gözüme çarptığında durdum. Kelime iki açık, yüksek topuklu bacağın arasına sıkışmıştı. Pencere siyaha boyanmıştı, bu yüzden içeriye bakamıyordunuz. Buranın nasıl bir yer olduğunu biliyordum ve asla adım atmak isteyeceğim bir yer değildi.

Kapıyı koruyan kocaman, siyah bir adam vardı. Ona yavaşça yaklaştım. Kımıldamadı.

"Remo Falcone'yi görmeye geldim." Bunu söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark ettim. Remo Falcone Camorra'nın Capo'suydu. Fabiano'ya inanılacak olursa, önemli olan her şey onun elindeydi. Neden vaktini benimle harcasın ki?

Fedai de aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü homurdandı. "Bay Falcone burada çalışan kızlara rol vermiyor. Git başımdan."

Kızları oynatmak mı? "Buraya çalışmak için gelmedim," dedim kızgınlıkla. "Buradayım çünkü onun için param var."

Adam başını yana eğdi ama yine de geçmeme izin vermedi. İşe ne kadar geç kaldığımı anlamak için saatine bir göz atmaya çalıştım. Sırt çantamdan parayı çıkardım ve fedaiye uzattım. Paraya uzandı ama ben geri aldım. Parayı Falcone'a vereceğine güvenmiyordum. "Git buradan," diye mırıldandı.

"Bırakın geçsin," diye soğuk bir ses geldi arkamdan. Dönüp uzun boylu bir adama baktım. Nino Falcone. Sugartrap'ın kasvetli ışığına doğru adım atmam için başıyla işaret etti. Yaptım, çünkü *gerçekten de* kimsenin o soğuk gözleri reddedebileceğinden şüpheliydim.

"Dümdüz ilerle," dedi. Arkamda olması tüylerimi diken diken etse de yürümeye devam ettim.

Koridor, kırmızı kadife ve siyah lake kaplı bir bar alanına açılıyordu. Kadife perdeli direkler ve kabinler ve ana odadan ayrılan birkaç kapı vardı.

"Devam edin. Sağdaki ilk kapı."

Omzumun üzerinden ona baktım. İki adım arkamda yürüyor, o soğuk, okunmaz gözleriyle beni izliyordu. Ona parayı gösterdim. "Belki de parayı kardeşine verebilirsin. Para babamdan. Adı Greg Hall."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Nino Falcone, gözlerinde kesinlikle hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Devam et."

Titredim ve gösterdiği kapıya doğru ilerledim. Kolu ittim ve siyah duvarlı ve kırmızı halılı başka bir uzun koridora adım attım. Başka bir kapının beklediği sonuna kadar yürümeye devam ettim. Nino Falcone'nin yakınlığı ve sessiz incelemesi karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. "İzin ver," dedi ve kapıyı açmak için yanımdan geçti. Penceresiz, uzun bir odaya girdi. Sol tarafta el değmemiş gibi görünen bir masa vardı. Sol tarafta bir boks çuvalı ve kanepeler vardı. Remo onlardan birine oturdu, dizüstü bilgisayar kucağındaydı. Kardeşi içeri girdiğinde gözleri yukarı kaydı. Sonra bana kaydılar ve buraya gelmenin büyük bir hata olduğunu anladım. Babama saldıran adam, Soto, sanki kaptanına rapor veriyormuş gibi kenarda duruyordu.

Remo Falcone dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve koltuktan kalktı. Fabiano'nun zarafet ve kontrol olduğu yerde, bu adam dengesiz bir güç ve zar zor kontrol altına alınmış bir saldırganlıktı. Parmaklarım parayı buruşturdu.

"Babasının borçlarını ödemek için burada," dedi Nino. Paradan bahsettiğinden emin değildim.

"Şimdi öyle mi?" Remo merakla sordu. Kanepenin etrafından dolanıp bana yaklaştı ve keşke yaklaşmasaydı dedim. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben bir adım geri attım, ama Nino'nun kolu hareketimi durdurdu. Bana bakmıyordu, sadece kardeşine bakıyordu. Aralarında benim bilmediğim sessiz bir anlaşma geçti. "Bırakayım da sen hallet o zaman. Ben sonra gelirim," dedi Nino ve kapıyı yüzüme kapatarak çıktı.

Orada öylece durdum, küçüktüm ve titriyordum, kararlı ve güçlü görünmeye çalışıyordum. Gözlerim Remo'nun kalçasını kanepenin arkasına dayadığı yere kaydı. Arkasındaki Soto'nun yüz ifadesinde hevesli ve neşeli bir şey vardı.

Parayı kararsızca havaya kaldırdım. "Babamın size borcu olan para bende."

Remo bana tedirgin edici bir yoğunlukla baktı. "Bundan şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım. Elimde ne kadar para tuttuğumu görmesi mümkün değildi. On ve yirmi dolarlık banknotlardan oluşan bir desteydi. "Bin dolar."

"Bin mi?" Remo gülerek sordu. "Sence bize ne kadar borcu var?"

Titredim. Gözlerim tekrar Soto'ya, sonra Remo'ya kaydı.

Sinirle dudaklarımı yaladım. "Birkaç bin dedi."

Remo başını bir kez salladı ve kanepeden uzaklaştı. Yaklaştı ve ben kaçma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Zaten ondan kaçabilmem için hiçbir yolu yoktu. Beni her şeyden daha çok korkutuyordu ve babam bağımlılığını kontrol altına alamadığı için onunla yüzleşecek kadar aptaldım.

"On bin ve bu faizsiz. Toplamda bize on dört bine yakın borcu var."

Midem bulandı. "Dört bin faiz mi?" Nefes nefese kaldım. "Bu tefecilik!"

"Biz mafyayız, Leona," dedi Remo Falcone, eğlenerek. Adımı biliyor muydu? Fabiano onunla benim hakkımda konuşmuş muydu? *Annem yüzünden.*

"Bize ödeme yapmadığı her gün, üstüne beş yüz faiz daha ekleniyor."

Buna inanmadım. Babam birkaç bin dolardan çok daha fazlasını borçlu olduğunu anlamış olmalıydı. Bana tuzak mı kurmuştu? "Ama... ama o kadar param yok ve artık faiz almadığınız sürece yeterince para kazanmamın imkânı yok."

Remo başını salladı. "Bu bir pazarlık değil kızım. Babanın bize borcu var ve belki unuttun ama annenin de var. Babanın dün gece yarısına kadar ödemesi gerekiyordu. Ama ödemedi." Artık Remo benden sadece iki adım uzaktaydı ve bu bedenimi uçuş moduna geçirdi.

"Bende bu var." Fabiano'nun Noel için bana verdiği bileziği bileğime taktım. İçimi suçluluk duygusu kapladı. Onun hediyesini vermeyi nasıl düşünebilirdim ki?

Remo'nun gözlerindeki bir şey değişti ve aramızda kalan mesafeyi kapattı. Kapıya çarptım, ondan kaçmaya çalıştım ama kolumu sıkıca kavradı ve bileziğe baktı. Bana baktığında gözlerinde bir ateş kaynıyordu. "Bu babanın borcunu kapatır. Senin gibi biri için pahalı bir mücevher parçası."

On dört bin dolarla mı anlaşıyordu? Bileziğe baktım. Remo bileğimi bıraktı. Dudakları acımasızca büküldü. "Ne yazık ki artık çok geç. Baban borcunu kanla ödeyecek."

"Lütfen," diye yalvardım. "Sana bir daha asla borçlanmayacak." "Bunun üzerine yemin etmeye hazır mısın?" Remo tısladı.

Yeminin Camorra için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ve bunun bir yalan olacağını da biliyordum. Gözlerimi Remo'nun zalim bakışlarından kaçırdım. "Lütfen. Yapabileceğim bir şey olmalı. Onu öldürmeyin."

Remo başını eğdi. Yalvarmalarım ona bir şey yapmamıştı. "Onu öldürecek olan ben değilim. Fabiano, ama bunu biliyor olmalısın, değil mi?" Sesi alçak ve tehditkârdı.

"Yapabileceğim bir şey yok mu?" Umutsuzca fısıldadım ve karanlık gözlerinde bir şey parladı. Tanrım, söylediğim her heceyi yutmak istedim. Ne demiştim ki ben? Babam beni buraya borçlarını ödemem için göndermişti ve ben onun için hayatımı tehlikeye atıyordum.

Remo uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım.

"Tamam. Ben gidiyorum."

Remo bir elini kapıya koydu. Nefesimi içime çektim ve ondan uzaklaştım. Cep telefonumu aradım. Belki Fabiano bana yardım edebilirdi. Fazla uzaklaşmadım. Remo elimden telefonu aldı ve şöyle bir baktı.

"Bırak gideyim."

Gümbür gümbür bir ifadeyle telefonumu kapattı. "Korkarım bunun için artık çok geç." Hemen yanımıza gelen Soto'ya başıyla işaret etti. "Sanırım bir örnek teşkil etmemiz gerekiyor."

Soto kolumu kavradı. İfadesindeki heyecanlı parıltı damarlarımda dehşetin uçmasına neden oldu. "Bodrum katı mı?" diye sordu zorlukla gizlediği bir hevesle.

Boğazımdan yukarı doğru bir safra çıktı. Remo başıyla onayladı, gözleri sanki daha önce görmüş gibi tekrar bileziğime kaydı. "Ve Soto, başlamadan önce sana bir emir vermemi bekleyeceksin. Eğer daha önce ona elini sürersen, parmağını keserim."

Soto beni merdivenlerden indirdi ve köşesinde sadece bir şilte, diğer köşesinde de bir sandalye olan küçük bir odaya soktu.

"Başlamak için sabırsızlanıyorum, sürtük. Fabiano çok öfkelenecek," diye mırıldandı Soto ve sonra beni bıraktı. Tökezleyerek duvara yaslandım. Ondan kaçış yoktu.

Beni gözleriyle soyarken ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ki, kısık bir vızıltı sesi beni sıçrattı. Soto cep telefonunu çıkardı, sonra bana baktı, alaycı bir ifadeyle. "Oyun zamanı."

On Sekizinci Bölüm

FABIANO

GRIFFIN BANA ÖDEME YAPMAYANLARIN LİSTESİNİ VERDİĞİNDE LANET ETTİM.

bahis borçları. Greg Hall. Ama bu sefer geri ödeyebileceğinden daha fazla borcu vardı. Listede üçüncü sıradaydı. Umarım ben onu ziyaret edene kadar Leona gitmiş olur.

Bu herif neden bizden borç para almak zorunda?

Sonunda onun sırası geldiğinde, sinirli bir şekilde kaldırıma park ettim. Dışarı çıktım ama motorum Hall'un dikkatini çekmişti.

Beni pencereden gördü. Muhtemelen bütün gün sokağı izliyordu. Kuralları biliyordu. Sonuçlarını biliyordu. Ne de olsa bu ilk kez olmuyordu. Ama bugün birkaç kırık kemikten daha fazlasına maruz kalacaktı. Hayatı bugün sona erecekti.

Gözden kayboldu, muhtemelen kaçmaya çalışıyordu. Sanki öyle bir şey olacaktı gibi. Binanın etrafında koştum ve onu apartmanın arka kapısından koşarak çıkarken gördüm. İç çekerek peşinden koştum. Bacakları kısaydı ve benden uzun süre kaçamayacak kadar formsuzdu.

Onu yakaladığımda, aptal Hawaii gömleğinin manşetinden tuttum ve yere çarptım. Sırt üstü yere sertçe düştüğünde haykırdı, kan çanağına dönmüş gözleri korkuyla bana bakıyordu. Eğer çarpmanın etkisiyle zaten bir kedi gibi ağlamaya başladıysa, ağzını tıkamak zorundaydım yoksa çığlıklarıyla tüm mahalleyi ayağa kaldıracaktı. Kaburgalarına sert bir yumruk attım ve nefes nefese kalmasına neden oldum. Bu onu bir süreliğine sustururdu. Sonra onu peşimden sürükledim, ciğerlerindeki oksijen eksikliğinden sonra umutsuzca konuşma çabalarını duydum. "Yapma. Lütfen," apartman kapısına vardığımızda konuşmayı başardı.

Onu görmezden geldim. Biri bana yalvardığında dursaydım, Camorra iflas ederdi. Ve büyük bir parçam Leona'ya karşı ihmalkârlığı yüzünden ona işkence etmeyi dört gözle bekliyordu. Onun başına beladan başka bir şey açmamıştı ve açmaya da devam edecekti.

Onu kaçarken kilitleme zahmetine girmediği daireye ittim. Yere düştü ve ben de bıçağımı çektim. Belki de önce sırtındaki işimi bitirmeliydim.

Gözleri dehşet içinde bıçağı yakınlaştırdı. "Leona'yı borcumu ödemesi için gönderdim! Bunu yapmak zorunda değilsin."

Donup kaldım. "Az önce ne dedin sen?" Ona doğru yürüdüm. Eğer kızının bu işi halletmesine izin verdiyse, dünyanın en kötü pisliğiydi. Başını salladı ve içimi bir tiksinti kapladı. Bıçağımı onun korkak gözlerine saplamak istiyordum.

"Leona'yı gönderdim--"

Üzerine çömelip yakasından tutarak kaldırdım. "Onu nereye gönderdin?"

"Falcone'a."

Yumruğumu yüzüne indirdim, burnunu ve çenesini kırdım. Zaman olduğunu düşünseydim onu öldüresiye döverdim. Ama Leona Remo'ya doğru yola çıktıysa, tek bir saniyeyi bile boşa harcayamazdım. "Tam olarak nerede?" Leona her şeye rağmen Remo'nun malikânesine girmeyecekti.

"Ona Sugartrap'a gitmesini söyledim," dedi, ağzından kan damlıyordu. Ona tekrar yumruk attım, sonra ayağa kalktım ve yakasına yapıştım. Onu arabama doğru sürükledim.

"Sana Leona'yı gönderdiğimi söylemiştim!

Borcum ödenecek!" "Kapa çeneni!" Hırladım.

Bize ne kadar borcu olduğunu biliyordum, o da biliyordu. Leona'nın yeterli parası olmasına imkan yoktu.

Sugartrap seçebileceği en kötü yerdi ve bunu bildiğinden şüpheleniyordum. O zavallı kışını kurtarmak için kendi kızını feda etmişti. Bagajı açtım ve onu içine attım, sonra da dehşete düşmüş yüzüne kapattım.

Strip'te hızla ilerledim, ancak genelevlerimizden biri olan ve Remo'nun Camorra'ya sorun çıkaran kadınlarla uğraştığı yer olan Sugartrap'a yaklaştığımda yavaşladım. Biri beni acele ederken görürse bunun bir yararı olmazdı. Remo nedenini merak eder ve her şeyi birbirine karıştırırdı. Belki de çoktan çözmüştür.

Her zamanki yerime park ettim. Remo'nun Aston Martin'i çoktan ön tarafa park edilmişti, Soto'nun Buick'i de öyle. Hall'u bagajdan çıkardım, sonra onu peşimden sürükleyerek selam vermeden bekçinin yanından geçtim ve genelevin halka açık kısmından arka kanada doğru ilerledim. Hall yalvarıp yakarmaya devam etti. Remo'yu ofisinde buldum, her zamanki gibi masasının arkasında değil, kanepede oturmuş, bir araba prospektüsüne göz atıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı ama ben olduğumu biliyordu. Beni beklemişti. Onu yıllardır tanıyordum. Oynadığı oyunları biliyordum. Uzun zamandır onun en iyi oyuncularından biriydim. Ona hemen Leona'yı sormamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bu oyunu doğru oynamalıydım yoksa her şey boşa gidecekti.

"İşin erken bitti," dedi ve bakışlarımla karşılaştığında yüz ifadesinde sürüngene benzer bir şey vardı. Hall'u yere ittim. Sertçe yere düştü, lanet böcek gözleri Remo ile benim aramda gidip geliyordu.

"Pislik herif bana borcunu ödemesi için kızını gönderdiğini söyledi. Onunla devam etmeden önce sana danışmam gerekti."

Remo soğuk bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. Hall'a bir kez bile bakmadı. Bu benimle, bizimle ilgiliydi. "Hall üçüncü kez geride kalıyor. Kızı borcunu ödemeyi teklif etti."

Tüm bunları biliyordum ve umurumda değildi. Tek umursadığım Leona'nın zarar görmemesiydi.

"Yani onun parasını aldın?"

"Ondan para istemedim. O kadarını ödeyemezdi. Ama babasını kurtarmaya kararlıydı."

"Nerede o?" Dikkatlice sordum. Vücudumdaki tüm kaslar gergindi çünkü Leona'ya bir şey olursa kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

"O bodrumda. Yapabildiği tek şekilde borcunu ödüyor."

Kanım dondu. "Soto mu?" Tek yapabildiğim buydu.

Remo başını salladı ama gözleri kafatasımı delip geçti. "Birkaç dakika önce onunla birlikte aşağı indi."

İki dakika. Fazla zamanım yoktu. Leona'nın da fazla zamanı yoktu. "Ben senin infazcınım. Bırak onu ben halledeyim."

Remo bana doğru geldi, adımları yavaş ve ölçülüydü. Ve ilk kez onu yenmek, öldürmek için ne yapmam gerektiğini hayal etmeye çalıştım. O benim kardeşim gibiydi ve bu kadar ileri gitmiş olmaktan nefret ediyordum. "Kadınlarla hiç ilgilenmiyorsun. İşin bu kısmını Soto'nun halletmesini istemiştin, ben de isteğini yerine getirdim Fabiano."

O haklıydı. Hiçbir zaman anlamamıştı ama kardeşi gibi olduğum için isteksizliğimi kabul etmişti. Ve Remo kabul eden bir tip değildi.

"Onunla durum farklı," dedim, açlığımı belli ediyor ama korumacılığımı göstermiyordum. Eğer Remo bunun eğlenceden başka bir şey olduğunu düşünüyorsa, Leona'yı hiçbir şey kurtaramazdı.

Hall hâlâ yere çömelmiş durumdaydı ve ona ölümü bahşetmeden önce acı çekmesine izin vereceğime dair sessiz bir yemin ettim.

"Onunla ilgilenmenin istenen etkiyi yaratacağını sanmıyorum," dedi Remo. "Onu haftalardır görüyorsun. Onu zindanımda becermen gerçekten bir mesaj göndermeyecektir."

"Onu henüz sikmedim. Beni reddetti."

"Seni reddetti mi?" Remo sanki bu kelime onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sordu. Gözleri hesapçı bir hal almıştı. "Ve sen ona izin mi verdin?"

Oh Leona, umarım buna değersin. Remo ava çıkmıştı.

Hiçbir şey söylemedim. Bunun işleri daha da kötüleştireceğine dair bir his vardı içimde. "Bırak ben halledeyim," dedim sakince. Elimi omzuna koydum ve buna izin vermesi bana umut verdi. Hâlâ kardeş gibiydik. "Pişman olmayacaksın."

"Yapmayacağımı biliyorum," dedi. "Ama belki yaparsın." Durakladı. "O zaman hallet onu, Fabiano." Arkamı dönüp mahzene, Leona'nın yanına gitmek üzereydim ki eli ön koluma yapıştı. Camorra dövmesi yukarı bakacak şekilde çevirdi. "Sen benim İnfazcısın, Fabiano. Başından beri benim yanımdaydın. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Şimdi başlama."

"Ve yapmayacağım," dedim şiddetle. "Onunla ben ilgileneceğim."

Remo bana uyarıcı bir bakış attı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Fabiano. O sadece bir kadın. Sadakatinin nerede yattığını unutma."

Zar zor dinledim. Aceleyle odadan çıktım ve merdivenlerden indim. Zamanında yetişmem gerektiğini biliyordum. Merdivenleri ikişer ikişer indim. Geç kalamazdım.

Nereye gideceğimi biliyordum. Soto hep aynı odayı seçerdi. Kapıyı çalma zahmetine girmeden sorgu odamızın kapısını iterek açtım. Soto, "Sana sikimi yalatmak için sabırsızlanıyorum," diye söylendi. "Kahrolası seçim lanet olsun."

Leona duvara yaslanmış, dehşet içinde bakarken Soto pantolonunu indiriyor ve kıllı poposunu ortaya çıkarıyordu. Leona'nın güzel yüzünü dehşet kapladı ve bir an için Soto'nun sırtına bir bıçak saplamayı düşündüm.

"Çık dışarı," diye hırladım. "Ben devralıyorum."

Soto dönerek bana zavallı sikini gösterdi. Bana şaşkın bir bakış attı. "Kadınlarla uğraşmaktan hoşlanmadığını sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla. "Remo bu yüzden işi bana verdi."

"Fikrimi değiştirdim," diye homurdandım. "Şimdi sabrım tükenmeden defol git."

Soto Leona'ya aç bir bakış daha attı ama sonra pantolonunu yukarı çekti ve küfürler mırıldanarak yanımdan geçti.

Kapı kapandı. Kameranın bize dönük olduğunu ve her şeyi kaydettiğini biliyordum. Belki de Remo izliyordu. Bunun Greg Hall'la hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benimle ilgiliydi. Remo beni test ediyordu. Remo bana, onun gibi bir adamın birine güvenilebileceği kadar güveniyordu, kardeşlerine güvendiği gibi ve şimdi beni test etme ihtiyacı hissediyordu.

Küçük bir parçam buna sebep olduğu için Leona'ya öfke duydu.

Remo benden hiç şüphe etmemişti. *Asla*. Ve ona asla sebep vermemek için kendi kanımla yemin etmiştim.

Leona duvardan uzaklaştı, aynı anda hem şaşkın, hem umutlu hem de korkmuş görünüyordu. "Ah Fabiano," diye fısıldadı, rahatlamıştı. "Geldiğine çok sevindim. Çok korkmuştum."

Yanına gitmedim.

Umduğu kurtarıcı ben değildim. Bana doğru bir adım daha attı, sonra durdu ve umut dolu gözlerle bana baktı. Yavaş yavaş umudu kayboldu. "Fabiano?" diye sordu en hafif fısıltıyla.

Lanet olası işe yaramaz duygularımı kapattım. Remo olmasaydı ölmüş olurum. Bugün olduğum her şey onun sayesindeydi. Beni o kurtarmıştı. Onu öldürmeye çalışamazdım, Leona için bile. Ve denemekten başka bir şey yapamazdım. Remo benim kadar güçlüydü ve hala kardeşleri onun yanındaydı.

Leona'ya doğru yaklaştım ve ilk kez geri çekildi. Sırtı duvara çarptığında önündeydim. Vücudumu onunkine bastırarak onu hapsettim ve burnumu saçlarına gömdüm. Kamera sadece onu köşeye sıkıştırıyormuşum gibi gösterecekti. Tatlı çiçek kokusu burnuma ulaştı.

"Fabiano?" diye mırıldandı. Sanki bana sarılıp sarılmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddütle ellerini belime koydu. Bu her şeyin sonu olabilirdi. Kahretsin, ama kollarımı ona dolamak istedim. Başka bir şey istemedim.

Sik beni. Bizi siktir et.

"Sana iyi olmadığımı söylemiştim," dedim sessizce.

Gözlerimin içine baktı ve ne göreceğini biliyordum, ikna edici olması için tam olarak ne görmesi gerektiğini. Leona bana karşı titremeye başladı, korku kalan azıcık umudu da yiyip bitiriyordu. Kollarını belimden çektim, bileklerini kavradım ve başının üstünde duvara yasladım. Onu vücudumla köşeye sıkıştırdım ve o da buna izin verdi. Boğuk bir inilti çıkardı, yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. Şimdiye kadar mücadele etmesi gerekirdi. Bu kalbi kırık teslimiyetle başa çıkamazdım. Hâlâ o aptal umut vardı. Yalvarmaktan ve ağlamaktan daha kötüydü. Her şeyden daha kötüydü çünkü hâlâ benim soğuk kalpli bir katilden daha fazlası olduğuma inandığı anlamına geliyordu.

Belki de ona ne yapmam gerektiğini hâlâ anlamamıştı.

Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Seni bağışlayamam. İzleniyoruz. Eğer ben yapmazsam, Soto yapacak ve buna izin veremem."

Korkuyla açılmış gözleri bana bakıyordu. "Çünkü paylaşıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı sefilce.

Keşke sadece bu olsaydı. "Çünkü Soto seni *kıracak*."

"Peki sen kırmayacak mısın?"

Zaten çok uzun süredir konuşuyorduk. Geçen her saniye ikimizin de kaderini belirleyebilirdi.

"Bir kadın olarak erkeklerden farklı olarak size bir seçim hakkı tanınmıştır. Bir erkeğin ödemek zorunda kalacağı gibi kanınızla ya da bedeninizle ödeyebilirsiniz," dedim sertçe. Bu lanet sözleri daha önce sadece bir kez söylemiştim ve ondan sonra bir daha asla söylememiştim. Remo görevi Soto'ya devretmişti çünkü ben bunu yapamazdım. Bana bu lanet olası zayıflığı vermişti.

Çenesini kaldırdı ve ilk seçeneği seçmeyi düşündüğünü biliyordum çünkü annesi gibi olmaktansa acı çekmeyi tercih ediyordu. Lanet olsun. "Leona," diye fısıldadım, sesimdeki umutsuzluğa şaşırarak tekrar ona doğru eğildim. Dikkatli ol, Fabiano.

Sen benim infazcısın.

"İki tane seç. Birini taklit edebilirim ama diğerini edemem." Yüzünü şaşkınlık kapladı.

"İkinci seçeneği seç," diye tekrar mırıldandım.

"İki," dedi, boyun eğerek. Hâlâ ne teklif ettiğimi anlamamıştı.

Usluca ağlamaya başladı. Gözyaşlarının yumuşak çillerinin üzerine sessizce inişini izledim. Gözleri gözlerimi tuttu ve sonra aynı anda başını salladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum, masumiyetini ondan söküp alan kişi olmak istiyordum, ona mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyordum. Ama bu şekilde değil, lanet bir kameranın önünde değil, Remo'nun beklediği gibi sert, hızlı ve acımasızca değil. Bu riske değer miydi?

Camorra benim ailemdi. *Benim hayatımdı.*

En karanlık anımda Remo beni toparlamak için yanımdaydı. Bana değerimi göstermişti. Beni öldürebilirdi. O bir canavardı, ama ben de öyleydim.

Leona bakışlarını tuttu. Ve ben kendi kararımı verdim. Siktir et. "Seni incitmemeye çalışıyorum. Benimle dövüş ve ağla. Gerçek gibi görünmeli," diye fısıldadım sertçe.

Şaşkınlık gözlerini doldurdu.

Bileklerini sıktım ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Rolünü oyna yoksa ikimiz de mahvoluruz."

Ona uyarıcı bir bakış attım, sonra kalçalarını kavradım ve onu köşedeki şiltenin üzerine fırlattım. Duvarlardan seken dehşet dolu bir çığlık attı. Kendine gelmesi için ona zaman vermedim. Bunun ikna edici olması gerekiyordu. Umarım başlangıçtaki uzun bekleyiş Remo'nun şüphelerini uyandırmamıştır, çünkü izlediğini *biliyordum*. Üstüne tırmandım ve uzun bedenimle onu sıkıştırdım. Ağzım kulaklarının arkasındaydı.

"Güven bana. Çünkü şu andan itibaren herkesin yanında olduğum canavar gibi görünmek zorundayım. Şimdi sahip olduğun her şeyle benimle savaş."

Cevabını beklemedim çünkü kabul edip etmemesi önemli değildi. O noktayı geçmiştik. Bir elimle bileklerini kavradım ve Leona sonunda harekete geçtiğinde onları yukarı doğru itmeye başladım. "Hayır" diye bağırdı ve tutuşuma karşı savaştı, kalçaları kıpırdadı, bacakları tekmeledi ama faydası olmadı. Bileklerini sertçe yere bastırdım. Acı içinde nefesi kesildi. Lanet olsun. *Gerçekten canını yakmadan* sert oynamak zordu. Kamerada fark edilmeyeceğini bildiğim için tutuşumu gevşettim. Elbisesinin üzerinden göğüslerini sıktım, sonra aşağıya inip elimi eteğinin altına soktum. Daha önce ona dokunmama ve onu görmeme izin verdiğine sevinmişim, yani bu onun ilk deneyimi olmayacaktı.

"Hayır, lütfen yapma! Lütfen!" diye bağırdı, o kadar inandırıcıydı ki mideme çirkin ve ağır bir şey yerleşti. İşin bu kısmından Soto'nun sorumlu olmasının nedeni buydu.

"Kapa çeneni, seni fahişe!" Hırladım.

Acı gözlerine yerleşti. Derin derin nefes aldım. Gözlerimi yüzünden, o peygamber çiçeği mavisi gözlerden, o lanet çillerden alamıyordum. O benim bakışlarımı tuttu, ben de onunkileri. Bir saniye. İki saniye. Bunu yapamazdım, rol yaparken bile. Midem bulanıyordu. Lanet olsun. Erkekleri küçük parçalara ayırmıştım, beni hiç rahatsız etmeyen pek çok korkunç şey yapmıştım ama bunu... bunu yapamazdım. Gerçekte yapamazdım. Gösteriş için değil. Asla yapamazdım.

Bileklerini bıraktım. Kaşları çatıldı. Alnım onunkine değene kadar başımı eğdim ve küçük bir nefes verdi, sonra elini kaldırıp yanağıma dokundu.

Kameranın ne kadarını kaydettiğinden emin değildim.

Umurumda da değildi. "Fabiano?"

Bundan sonra onu kurtarabileceğimden, bizi kurtarabileceğimden emin değildim. Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce geri çekildim ve doğruldum. Kolumu tuttu, hâlâ titriyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Remo kan istiyordu. Onun askeri olduğumun, yapılması gerekeni yapabildiğimin onaylanmasını istiyordu. Canavarımı görmek istedi. Ve görecekti de.

Leona bunun için benden nefret ederdi.

On Dokuzuncu Bölüm

FABIANO

ÜST KATA ÇIKTIK. REMO BİZİ BEKLIYORDU. NINO DA ORADAYDI VE Ayakları Hall'a sinmişti, ağzı bantlıydı ama hâlâ hayattaydı. Leona kaskatı kesildi ama kolunu tutmam onu yanımda tuttu. Başka türlü ona doğru koşmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim.

Remo Leona'yı tepeden tırnağa süzdü. Biliyordu. Onu görmeden önce de biliyordu. Leona bana karşı titredi.

Nino'nun burada olması bana iki şey söyledi. Bir: Remo takviyeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve bu takviye ben olmayacaktım. İkincisi: Bu takviye ben olmayacaktım çünkü *bana karşı* takviyeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Leona'yı serbest bıraktım ama ona olduğu yerde kalması gerektiğini açıkça belirten bir bakış attım. O da anladı.

Remo'ya doğru yürüdüm. Masanın üzerinde tündüğü yerden kalkmadı ama bana attığı bakış sadece kafesteki rakiplerine attığı bir bakıştı.

"Yani," dedi sıkıca. "Onunla başa çıkamadın."

"Onunla ilgilenmedim çünkü ilgilenmem gereken kişi o." Hall'a doğru başımı salladım. "Ne zamandan beri borçluların yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veriyoruz? Ne zamandan beri işledikleri suçların bedelini kızlarının ya da eşlerinin ödemesine izin veriyoruz? Ne zamandan beri, Remo?" Artık ona çok yakındım ve sonunda ayağa kalkarak bizi göz hizasına getirdi.

"Babasının bedelini ödeyeceğine karar verdiğim andan beri. Benim sözüm kanundur."

"Bu bir kanun," diye şiddetle onayladım. "Çünkü sen Capo'sun. *Benim Kaptanım* ve ben her zaman senin emirlerine uydum, çünkü bana onurun, sadakatin ve gururun gerçek anlamını sen öğrettin." Ona doğru bir adım daha attım, böylece neredeyse birbirimize değecektik. "Ama masum bir kadına babasının borçlarını ödetmenin onurlu bir yanı yok Remo."

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçti. Nino'nun izlediğini biliyordum, muhtemelen bir eli silahındaydı. "Biz kadınlara kıyamayız."

"Hayır, bize borçlu olan kadınları bağışlamıyoruz, çünkü bu duruma kendileri sebep oldular. Para istediklerinde kendilerini neyin içine soktuklarını biliyorlardı. Ama bu farklı ve siz de bunu biliyorsunuz. Sadakatimi neden bu şekilde test etme ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum ama senden tekrar düşünmeni istiyorum. Benden şüphe etmen için hiçbir sebep yok. Leona sadece bir kadın. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen benim kardeşim gibisin."

"Bundan emin misin?" diye sordu alçak bir mırıltıyla. "Çünkü ona baktığınızda sadece bir kadın değil."

Göğsüm daraldı. "Sana, Camorra'ya ve davamıza sadığım."

"Bunun için birinin kanının akması gerekecek," dedi ve masaya geri yerleşti. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Ve senin için *onun* kanını akıtacağım."

"Yapacağını biliyorum," dedi sessizce, meydan okurcasına.

Hall'a döndüm. Gözleri büyüdü, sonra Leona'ya kayd. Donup kalmıştı. Gitmesini istiyordum ama Remo'nun istediği bu değildi ve zaten verdiğiinden fazlasını isteyemezdim. Nino'ya başımı salladım, o da

anlaşıldı. Bir adım geri çekilen Leona'ya doğru ilerledi. Müdahale etmesini engellemek için parmaklarını Leona'nın üst koluna doladığında, ona hırlamamak için tüm irademi kullandım.

Geri çekilmeye çalışan ama kanepeye çarpan Hall'a doğru ilerledim. Ağzındaki bandı çektim ve acı içinde bağırdı.

"Fabiano, lütfen." Leona yalvardı.

Ya babası ya da kendisi. Birinin bunu ödemesi gerekiyordu.

"Borcunu ödemesi için kızını Remo'ya gönderdiğinde, ona ne olacağını biliyor muydun? Senin için kanının akacağını biliyor muydun?"

Gözleri tekrar Leona'ya kaydı, yardım arıyordu.

Onu gömleğinden yakaladım ve ayağa kaldırdım. "Leona'ya ne olacağını biliyor muydun?"

"Evet!" diye bağırdı.

"Ve sen umursamadın

mı?" "Ölmek

istemedim!"

"Yani onu senin için kanını akıtıp ölsün diye mi gönderdin?" Bana bön bön baktı. *Oh, onun kanını akıtacaktım.*

Ve her saniyesinden zevk alacaktım. Leona'ya bakma riskini almadım.

Belki beni affedebilir.

Ama bana bir daha aynı gözle bakacağını sanmıyordum. Yapmak zorunda olduğum şeyden sonra değil. Yapmak *istediklerimden sonra.*

Bıçağımı çıkardım. Hall kaçmaya çalıştı ama ben onu ittim ve üzerine çıktım. Debelendi ve ben de ona yumruk attım. Baş geriye düştü ama onu bayıltmamak için dikkatli olmalıydım. Bu olmazdı.

Remo'nun bacakları yanımda belirdi ve sonra Hall'u tuttu. Bana o çarpık sırıtışını verdi ve ben de kendi dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Bunu birlikte yapacaktık. Başlangıçtaki gibi birlikte. Bıçağımı indirdim ve bıçağın ucu Hall'un karnına girip eti ve kası ayırdığında diğer her şey karardı.

Remo ve ben en iyi yaptığımız şeyi yaptık.

Ondan önce de canavar mıydım, içimde hep canavarlık vardı da sadece o mu uyandırdı, yoksa o mu beni canavara dönüştürdü, emin değildim. Bunun bir önemi yoktu.

Hall'un çılgınlıkları dindiğinde ve kalbi atmayı bıraktığında kendime geldim. Remo ve ben cesedin yanında, kanlar içinde yere diz çöktük. Ellerim kana bulanmıştı, elimde tuttuğum bıçak da öyle.

Remo öne doğru eğildi, sesi sakindi. "Gerçekte olduğun şey bu. İkimizin de olduğu şey. Sence bunu kabul edebilir mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Leona'yla yüzleşmekten, ifadesindeki tiksinti ve dehşeti görmekten çok korkuyordum.

Remo başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. O gidecek. Hepsi gider. Başını belaya sokmaya değmez. Bizim gibi insanlar hep yalnızdır." Omzuma dokundu. "Biz kardeş gibiyiz."

"Öyleyiz," diye onayladım, sonra nihayet arkama bakmaya cesaret edebildim. Leona ve Nino gitmişti. Sarsılarak ayağa kalktım, bıçağım yere çarptı.

"Nerede o?"

"İşler çok sertleştiği için kustuğunda Nino onu dışarı sürükledi."

Onun olduğu yere baktım.

"Git temizlen," dedi Remo. "Nino'ya cesedi çabucak bulunabilecek bir yere bırakmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım ama hareket etmedim.

"Ve Fabiano." Remo devam etmeden önce bakışlarını karşılayana kadar bekledi. "Bu sefer emrimi reddetmene izin veriyorum. Bu sefer onu bağışlamanı istiyorum. Yeminini unutma. Camorra bizim ailemiz."

Tekrar başımı salladım, sonra Leona'yı aramaya çıkmadan önce üzerimi değiştirmeye gittim. Onu Sugartrap'ın ana salonunda, bardaki bir tabureye tünemiş, ellerinin arasında içinde koyu bir sıvı olan bir bardak tutarken buldum. Nino

Bir nöbetçi gibi tezgâha yaslanmıştı. Yanında durduğumda ellerine bakmaya devam etti. Nino tek kelime etmeden gitti.

Bardağa uzandım ve elimden ürkerek uzaklaştı. İşte oldu. Sonunda yakınlığıma olması gerektiği gibi tepki verdi. Bundan nefret ediyordum. Bardağı aldım ve yakıcı sıvıyı - Brandy'yi - içtim.

"İçki içmediğini sanıyordum," dedim sessizce.

O peygamber çiçeği mavisî gözlerini kaldırdı. Ölümcul derecede solgun teninde çilleri daha da belirginleşmişti. "Sanırım bugün başlamak için iyi bir gün." Yutkundu. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını indirdi. Hâlâ şoktaydı.

"Hayır, öyle değil. Bunun olmasına izin verme." "Ne olmasına izin vermeyeyim?" diye yineledi.

"Karanlığımın seni aşağı çekmesine izin verme."

O lanet mavi gözleri yaşlarla doldu. Titremesine aldırmadan elimi bileğine doladım ve hafifçe çektim. "Haydi, Leona. Gitmeliyiz."

Uzun bir süre gözleri parmaklarımın üzerinde kaldı. Sonra nihayet tabureden kaydı ve beni takip etti.

İkiyüzlüydüm çünkü onu karanlığım konusunda uyarırken bile gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

Leona

Bacaklarımın arasına sıkıştırdığım ellerim titriyordu. Fabiano Mercedes'ini trafikte sürerken yanımda sessizdi. Artık temizdi.

Parmakları, elleri, kıyafetleri. Kan gitmişti.

Babamın kanı.

Yeni bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ama midemde hiçbir şey kalmamıştı.

İşler hiç beklemediğim kadar kötüye gitmişti.

Aileyi seçemezsin, insanlar hep böyle derdi. Ve kim olacağınızı belirlemek zorunda olmadıklarını. Ama annem ve babam beni istediğim yoldan o kadar uzaklaştırmışlardı ki, geri dönebileceğimden emin değildim.

Ve şimdi babam ölmüştü. Sevdığım adam tarafından öldürüldü. Tanrı yardımcım olsun, onu hala seviyordum.

Hala mı?

Yine de. Gördüklerimden sonra, yaptıklarından sonra.

Ve en kötüsü de buydu: gerçekte ne olduğunu gördükten sonra ona karşı hâlâ bir şeyler hissedebiliyor olmam. Bir canavar.

Babam korkunç bir insandı, öyleydi de. Annemi bedenini satmaya zorlamış, bedenimi para karşılığında Soto'ya sunmuş ve kendisi yaşayabilsin diye benim ölmeme izin vermişti. Belki ölümü hak etmişti ama bugün olanları hak etmemişti. Kimse hak etmedi.

Fabiano'nun elindeki bıçağın ve Remo'yla paylaştığı çarpık bakışın görüntülerine karşı gözlerimi kapattım. Bunu daha önce de yapmışlardı. Bundan zevk almışlardı.

Fabiano babamı kesmeye başladıktan sonra Nino beni sürükleyerek uzaklaştırmıştı. Ama çığlıklar artık duyulmayana kadar bizi takip etti. Rahatlamıştım çünkü her şey bitmişti. Babam için bitmişti, annem ve benim için de. Artık bahis borçları ya da sarhoşluk nöbetleri yoktu. Ve bu farkındalık beni tamamen paramparça etmişti. Kendi babamı özlememiştim.

Bana tuzak kurmuştu. Camorra'dan korktuğunu biliyordum ama ben de korkuyordum.

Fabiano onu öldürmüştü.

Gözlerim yanımdaki adama takıldı. Bakışları önümdeki yola odaklanmıştı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde birbirimizi tanımaya başlamıştık. Düşündüm ki

Onu tanımaya başlamıştım, bir bağ kurabileceğimizi düşünmüştüm. Artık neyin gerçek olduğundan emin değildim.

İnfazcı. Bu kelime şimdiye kadar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bodrum katını hatırladığımda ürperdim. O duvarlar ne kadar dehşet görmüştü? Ve bunların kaçından Fabiano sorumluydu? Kaç kişiyi öldürmüştü? Kanını akıtmış mıydı?

Ellerinde çok fazla kan var.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Şu anda midemin kaldıramayacağı karanlık bir yola girmiştım. Kendimi çoktan içinden çıkamayacağım derin bir çukura sokmuştım. Onun gibi birini gerçekten sevebilir miydim? Ve onun gibi biri *sevebilir miydi?*

Aşk bir hastalıktır, bir zayıflıktır.

Leona sadece bir kadın. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu sözler beni kırmakla tehdit etmişti ama sonra Remo konuştu: '*Bundan emin misin? Çünkü ona baktığında sadece bir kadın değil.*'

Ve her şeye rağmen o sözler hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Gözlerim yaşardı. Fabiano bir katildi.

Bunu benim için yaptı, böylece bana zarar vermek zorunda kalmadı. Beni korudu. Ve bir parçam bu gerçekle teselli bulunduğunu hissetti. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Gözlerimi tekrar kapattım. Buna bir son vermeliydim, gitmeliydim. Onu sevmeme rağmen ya da belki de sevdiğim için kalamazdım. Bu çarpık bağ koparmalıydim, bugünün anıları hâlâ tazeyken bunu yapmalıydim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Vegas'ın daha iyi yerlerine gittiğimizi fark ettiğimde sordum.

"Daireme."

Sadece bakabildim. Bugün yaptıklarından sonra gerçekten de geceyi onunla aynı yatakta geçireceğimi mi düşünüyordu?

Onun yakınlığını istiyorsun. Hala.

Her şeyden sonra.

Korku damarlarımı doldurdu. Ondan değil. Bunu bastırdım, sonraki sözlerimi beslemesine izin verdim. "Sen aklını mı kaçırdın? Yaptığın şeyden sonra seninle eve dönmeyeceğim."

Fabiano arabayı yana çekip frene basınca kemerin etkisiyle nefesim kesildi. Ancak nefes almaya fırsatım olmadı. Kemer takmadığı için bana doğru eğilmişti, gözleri öfkeliydi. "Nasıl bir belanın içinde olduğumuzun farkında değil misin? Senin için Remo'nun emirlerine karşı geldim. Zayıflık gösterdim. Artık her hareketimi izleyecek. Bizi izleyecek."

"Babamı öldürdün."

"Yaptım, böylece seni incitmek zorunda kalmayacaktım, böylece Remo seni incitme ihtiyacı hissetmeyecekti."

"Belki de bana zarar vermesine izin vermenizi tercih ederdim."

Fabiano karanlık bir kahkaha attı, mavi gözleri yüzümü arıyordu. "Bugünden sonra buna hâlâ inanıyor olamazsın. Remo yetişkin adamları merhamet için, hatta ölüm için yalvarttı."

"Sen de öyle," diye fısıldadım. "Sen ve o, ikiniz de aynısınız. İkiniz de bundan zevk aldınız. Bunu gözlerinizde gördüm." Sertçe yutkundum.

Gözleri duyguyla titriyordu ve bunu görünce kalbim parçalandı. "Senin için neleri riske attığımın farkında bile değilsin. Değer verdiğim her şeye karşı gelmeme neden oldun."

Önemsediğim her şeyi.

Umursadım. Artık değil mi?

İçten içe cevabı biliyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu çünkü eğer o da benim hissettiklerimi hissediyorsa, bunu yapabilecek durumdaysa, onu terk etmek sadece beni yok etmekle kalmazdı.

"Soto'nun benimle uğraşmasına izin vermeliydin."

Yüz ifadesi boştu. Bu işte çok iyiydi. Karanlık ve tehlikeli olan her şeyde çok iyiydi. "Belki de yapmalıydım," dedi basitçe. "Bu beni bir sürü dertten kurtarırdı." Saçımın bir tutamını büktü

garip bir ifadeyle parmağının etrafında döndürdü. "Sonuçta, buna değdiğini kim söylüyor?"

Sözleri beni incitmedi çünkü inanmaya cesaret edemesem de bodrumda onun gözlerindeki bakışı görmüştüm ama Remo bunun benim hayal gücüm olmadığını doğrulamıştı.

Fabiano'nun beni zorlaması gerekiyordu. Ben de yapılması gerekeni yapabilmek için ona izin vermem gerektiğini biliyordum. "Kalbinin iyiliği için hareket etmişsin gibi davranma. Beni kurtardın çünkü beni ilk *beceren* sen olmak istedin." Bu kelime ağzımda acı bir tat bıraktı ama ondan bir tepki aldım

Fabiano.

Dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "Haklısın. Seni ilk beceren ben olacağım."

"Eğer bu konuda söz hakkım varsa, hayır."

Arabayı caddeye geri çekmeden önce neşesiz bir kahkaha attı. "Sen bir canavarsın," dedim sertçe.

"Biliyorum."

On beş dakika sonra yeraltı otoparkına girdik. Beni gerçekten dairesine götürüyordu. Fabiano arabanın kapısını açtı ve bana elini uzattı. Önce eline, sonra da yüzüne baktım. "Hadi Leona," dedi sessizce. "Seni taşımak zorunda bırakma beni."

Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bizi dairesine çıkaracak olan asansöre doğru çekerken beni bırakmadı.

Asansöre bindiğimizde duygularım taşmaya başladı. Öfke, dehşet, üzüntü ve bunların arasındaki her şey. "Neden beni seçmek zorundaydın?" Sefilce sordum. Ve neden, neden, *neden* kalbim onu seçmişti?

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana o anlaşılmaz bakışını attı. Asansörün kapıları açıldı ve beni dairesine çekti. Beni çekti.

ve beni şiddetle öptü ve bir anlığına ben de onu öptüm, onu seven her çarpık, korkunç yanımla onu öptüm.

Avuçlarım göğsüne değdi. "Hayır," dedim kararlılıkla ve ondan uzaklaştım. Nabzım damarlarımda hızla atıyordu. Fabiano bana doğru geldi, ondan geri çekilmeme asla izin vermedi. Neden beni kendi halime bırakamıyordu?

"Biliyorsun," dedi sessizce. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Sen sadece zavallı, yalnız bir kızdın. Bunu ben seçmedim, seni ben seçmedim." "O zaman kes şunu. Aramızda her ne varsa, durdur. Şimdi," diye fısıldadım,

onun soğuk ve güzel yüzüne bakıyordu.

Yüzümü avuçladı. "Yapabilseydim yapmaz mıydım sence?" Dudakları dudaklarıma değdi. "Ama yapamam. Yapmayacağım. Sen benimsin ve bedeli ne olursa olsun seni koruyacağım."

"Beni korumak mı?" Yankıladım.

Fabiano bir yok ediciydi, koruyucu değil. Parlak zırhlı bir şövalye değildi.

"Peki beni senden kim koruyacak?"

"Benden korunmaya ihtiyacın yok. Bugün bunu kanıtlamış olmalıydın."

"Bugün, geçmişinde korkunç suçlar işlediğini kanıtladı.

Hala her gün iğrenç şeyler yapıyorsunuz ve bunları yapmaktan zevk alıyorsunuz."

"Leona," dedi karanlık bir sesle. "Sana hiç yalan söylemedim. Ben Camorra'nın İnfazcısıyım. Ben acı ve ölümüm. Asla başka bir şeymişim gibi davranmadım. Kendini daha iyi hissetmek için cahilmişsin gibi davranma."

Bakışlarımı indirdim, aynı anda hem suçlu hem de öfkeli hissediyordum çünkü haklıydı.

Ölüm. Kan. Acı.

Fabiano'yla birlikte olmanın anlamı buydu.

Ve aşk.

Ama biri olmadan diğerini elde edemezdim.

Hayal ettiğim hayat bu değildi. Peki beni seviyor muydu? Ne hissetmiş olursa olsun, ben ne görmüş olursam olayım, Remo ne görmüş olursa olsun, bu aşk değildi.

"Hadi," dedi Fabiano, beni merdivenlere doğru çekiştirerek. "Sabah konuşalım. Bugün çok şey yaşadın."

Sabah konuşacak ne kalmıştı ki? Yine de takip ettim.

Bir duş aldım ve Fabiano bana katılmadı. Belki de sonunda yakınlığının şu anda çok fazla olduğunu anlamıştı. Benim için hazırladığı tişörtü giydim, sonra yatak odasına yürüdüm.

Fabiano çoktan yatağa girmiş, yorganı beline kadar çekerek göğsünü ortaya çıkarmıştı. Göğsüne yaslanarak uykuya dalmak son birkaç haftadır onunla birlikte olmanın en güzel yanıydı. Son bir kez. Onunla birlikte yorganın altına girdim ve yanağımı göğsüne, tam kalbinin üzerine yaslardım. Kalbi sakın bir ritimle atıyordu. Bugünkü olaylar kalp atışlarını hızlandıramadıysa neyin hızlandıracağını merak ediyordum. Parmakları üst kolumu okşadı ve parmak uçlarımı göğsündeki ve karnındaki tüm yara izlerinin üzerinde gezdirdim. "Bunun sonu iyi bitemez. Bu bizi öldürtecek, bunu biliyorsun."

Fabiano beni vücudunun üstüne çekti. "Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni korumak için her şeyi yaparım."

"Remo'yu bile mi öldüreceksin?"

Gerginleşti. "Remo benim kardeşim gibidir. O düşerse, ben de düşerim."

Gözlerini aradım. Ciddiydi. "Las Vegas'ı terk edebilirsin. Yeni bir yere başlayabilirsin."

Leona, kes şunu. Bitir şunu.

Anlamamışım gibi başını salladı. "Camorra benim kanımda var."

Kan. Çılgınlık.

Bileğindeki dövmeyle baktım. Camorra onun hayatının aşkıydı.

Hiçbir şey bununla yarışamazdı, en azından ben. "Kan," diye mırıldandım.

Fabiano'nun gözleri fırtınalı bir yaz göğü gibiydi. "Remo'yu ben hallederim. Bu konuda endişelenme. Baban gittiğine göre işler yoluna girecektir.

Hayatına devam edebilirsin." Gitti.

Öldürüldü. Öldürüldü. İşkence gördüler.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. Hangi hayata devam etmem gerekiyordu?

FABIANO

Şimdi bana attığı bakış, başlangıçta beklediğim bakıştı. Şimdi görmekten nefret ettiğim bir bakıştı. Onun için itibarımı, hayatımı ve Remo'nun güvenini riske atıyordum. Hepsi onun içindi.

Leona'yı sertçe öptüm. Bir an dondu kaldı, sonra öpücüğüme aynı güçle karşılık verdi.

Öpüşmeyi derinleştirdim, ellerim kalçalarına indi ve bizi yuvarlayarak onun üzerine uzandım. Onu daha sert öperken dirseklerimle ağırlığımı destekledim. O da öpücüğüme aynı ihtiyaçla karşılık verdi. Elimi gömleğinin altına kaydurdım, parmaklarım pürüzsüz kalçasında gezindi. Onu istiyordum, hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Ağzımdan uzaklaştı, altımda gerginleşmeye başladı. "Hayır, Fabiano," dedi. "Bunu şimdi yapamam, olan onca şeyden sonra olmaz."

Derin bir nefes çektim. Bizim için başka bir şans olacağını kim söylemişti? Sikim o kadar sertleşmişti ki boxerımı yırtmakla tehdit ediyordu. Onun 'hayır'ını görmezden gelip devam etmek gibi bir düşüncem vardı. Ne kadar sıkı ve sıcak olacağını, kanalının sikimi ne kadar sıkacağını hayal edebiliyordum. Hay sikeyim. Onu istiyordum. Yarın Remo'yla karşılaşmadan önce, hayatımı *tekrar* riske atmadan önce ona sahip olmak istiyordum. Ya fikrini değiştirdiyse?

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Onlardaki güven dolu masumiyetin kaybolmasından nefret ediyordum, bunun sebebinin ben olmamdan nefret ediyordum.

Lanet olsun. Neye dönüşmüştüm ben?

Alnımı onunkine bastırdım ve derin bir nefes aldım. "Sen benim sonum olacaksın, Leona."

Hiçbir şey söylemedi. Üzerinden yuvarlandım çünkü bacaklarının arasında kalmak bana ihtiyacım olmayan fikirler veriyordu. Onu kollarıma çektim. Direnmedi. Bana aynı sıkılıkla sarıldı. "Yapmayacağım," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Olmayacak mı?"

"Senin sonun olsun."

Vücudu yumuşadı. Kendimi dirseğime yasladım. Parmak uçlarımı boğazında gezdirerek uyumasını izledim. Sonunda uykuya daldığı için mutluydum, gözleri artık bana o kırık ifadeyle bakmadığı için mutluydum.

Bugün onun için neleri riske attığımı anlamadı. Anlaması mümkün değil.

Bunu yine yapardım, Remo'nun gazabını riske atmak anlamına gelse bile onu yine kurtarırdım.

Yirminci Bölüm

Leona

SESSİZLİĞE VE BOŞ BİR YATAĞA UYANDIM. YUVARLANDIM, BURUŞUK YATAĞA BAKTIM. çarşaflar yanımda. Burnumu yastığa gömdüm, Fabiano'nun tanıdık kokusunu içime çektim ve beni onun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranabildiğim zamanlara geri götürmesine izin verdim.

Pişmanlık üzerime çöktü. Dün gece beni istediğinde, ona izin vermeliydim. O tek geceyi, o tek anı yaşamamıza izin vermeliydim. Artık çok geçti.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak doğrulmadan önce birkaç dakika daha kuş tüyü yumuşaklığındaki yatakta uzanmama izin verdim. Her şey taze ve temiz kokuyordu ve oda ışıkla doluydu. Burası büyüdüğüm ve şimdi yaşadığım yerlere hiç benzemiyordu. Bazen bir rüya gibi geliyordu. Fabiano'nun ilgisi. Onun gibi birinin beni istemesi. Bunun uzun sürmeyeceğini anlamalıydim. Hayallerin benim gibi kızlar için her zaman bir bedeli vardı. Ama artık hayal kurma zamanı geçmişti.

Çabucak giysilerimi topladım ve giyindim. Kendime birkaç saniyeliğine Las Vegas Strip'in aşağıya doğru uzanışını hayranlıkla seyretmek için izin verdim.

daire. Bu lüks, ilk gördüğümde beni huzursuz etmişti. Nadiren birkaç dolardan fazlasına sahip olmuştum ve burada, hayatım boyunca garsonluk yaparak kazanacağımdan daha pahalıya mal olan bir dairede duruyordum. Güzel şeyler her zaman elinizden alınır, annem böyle derdi. Remo Falcone gibi birinin yönettiği bir şehirde Fabiano ile aramızdaki bu şey gerçek olamayacak kadar iyi görünse de ona inanmak istememiştim. Ve şimdi onun uyarısı gerçek oldu.

Asansörde gözlerimi kapadım ve Las Vegas'a ayak bastığımdan beri olan her şeyi yeniden yaşadım. Artık o kız değildim. Fabiano beni değiştirmişti ama ben onu değiştiremezdim, değiştirmek istediğimden de emin değildim.

Fabiano. Yine Remo'ya gidiyordu, adamın emirlerini yerine getirmeye gidiyordu. Beni koruduğu için minnettardım; beni kurtardığı için, ama kurtarılmamın gerekmesinin tek nedeni hayatını adadığı tek şeydi: Camorra.

Borçlarından babam sorumluydu. Babam bana tuzak kurmuştu. Bunların hepsini biliyordum. Ama babamın en azından bağımlılığı için bir bahanesi vardı. Fabiano ise yaptıklarının kontrolünü elinde tutuyordu. Remo'nun İnfazcısı olmayı seçti. Camorra'yı her gün yeniden seçti. Karanlığı ve şiddeti seçti. Bu hayatı seçti. Ve şimdi seçim yapma sırası bendeydi.

Ona karşı hissettiklerimden korktuğumu itiraf edebilirdim, en başından beri öyleydim. Yıllar boyunca annemin birbiri ardına korkunç adamlara aşık olmasını ve uyuşturucu bağımlılığının derinliklerine sürüklenmesini izlemiştim. Her şey onun ilk kötü seçimiyle başlamıştı: onu bir fahişeye dönüştüren babam.

Fabiano insanların beni hep uyardığı bir adamdı ama yine de ondan uzak duramıyordum. Ailesi onu şekillendirmişti, tıpkı benim ailemin beni şekillendirdiği gibi. Biz aynı madalyonun iki yüzüydük. Belki de bu yüzden hala bir olasılık olduğu sürece ayrılmam gerektiğini biliyordum. Ama bir yanım gitmek istemiyordu. Dışarıda beni bekleyen bir şey yoktu. Hayatım boyunca özlemini çektiğim bir şeye sırtımı dönüyordum: aşka.

Fabiano her zaman taksiye binmem için ısrar etse de eve dönmek için otobüse bindim ama Fabiano'nun dairesindeki mutfak tezgahında bulduğum birkaç bozuk para dışında nakit param kalmamıştı. Dün sahip olduğum her şeyi Remo'ya vermiştim. Şimdi sıfırdan başlamak zorundaydım. İşler bu şekilde ilerlemeye devam ederse, üniversite harcını asla ödeyemeyecektim.

Belki de hayattan çok fazla şey istedim.

Dairemizin kapısının önünde tereddüt ettim. O ölmüştü. Ve bir şekilde bu benim hatamdı.

İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Taze kahve kokusu üzerime sinmişti ve içimi bir rahatlama kapladı. En azından annem oradaydı. Hızlıca mutfağa girdiğimde annemi bir fincan kahvenin üzerine eğilmiş buldum. Kafasını kaldırdı. Yanağında koyu bir morluk vardı. O noktaya dokundum. "Ne oldu?"

"Baban ve ben dün sabah tartıştık. Para istedi ama ben ona param olmadığını söyledim."

Elimi bıraktım. Onun için hayatımı tehlikeye attığımı düşündüm. Onun yüzünden Fabiano'nun en karanlık tarafını görmek zorunda kalmıştım.

Suçlarının bedelini ödedi. Fabiano ona ödetti.

Cam gibi gözleri beni tepeden tırnağa taradı. "Baban nerede?" "Gitti," dedim kısık sesle. "Babam gitti."

"Gitti mi?"

"Onu benim yüzümden öldürdü," diye itiraf ettim ve gerçeği dile getirmek iyi hissettirdi.

Elimi annemin ince omzuna koydum. Üzgün görünmüyordu. Rahatlamıştı. "Kendini öldürttü. Bahisler. Her zaman bahis ve kumar. Ona bunun onu öldüreceğini söyledim."

"Evet, ama sonunda Fabiano onu benim yüzümden öldürdü. Benim için. Beni korumak için."

Annemin kanlı gözleri çok bilgiliydi ve ilk kez onun uyuşturucu etkisinde olmasını istiyordum. "Sevdiğin bu mu? Soğuk mavi gözlü olan mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Sana iyi davrandığını
sanıyordum." "Öyleydi," dedim.

"Onun gibi adamlar genelde
yapmaz." "Gitmek
zorundayım."

"Onun yüzünden mi?"

Çünkü ne olursa olsun onu seviyordum.

"Çünkü kalırsam hayatım boyunca istediğim geleceğe sahip
olamayacağım," diyorum ona.

"Bazen istediğimizi sandığımız gelecek, ihtiyacımız olan gelecek
değildir."

Başımı salladım. "O sevmem gereken bir adam değil. Bu yüzden
gitmem gerekiyor."

Annem başını eğdi. "Aşktan kaçamazsın."

Onunla bu konuda konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Hayatında yaptığı
her seçim bir hataydı. Bunu ikimiz de biliyorduk. "Benimle gelmelisin
anne. Burada kalamazsın. Tek başına."

Başını iki yana salladı. "Camorra'ya olan borcumu ödemem gerekiyor.
Ve burayı seviyorum. Bu daire bir öncekinden daha iyi."

"Burası babamın dairesi."

"Artık benim," dedi annem.

"Anne," diyerek iki omzunu birden kavradım ve mantıklı düşünmesini
sağlamaya çalıştım. "Burada kalırsan seni koruyamam."

Gülümsedi. "Beni korumak senin işin değil, Leona. Ben senin
annenim."

"Anne-"

Ayağa kalktı. "Hayır, bir kez olsun anne olmama izin ver. Gitmen
gerekiyorsa git. Ama tekrar kaçamam."

"Eğer onlara ödeme yapmazsan Camorra sana zarar verecek. Benimle
gelmelisin anne. Yeniden başlayabiliriz."

"Leona, yeniden başlamam için artık çok geç. Beni incitmek için daha önce bana yapılmamış ne yapabilirler ki? Ben her şeyi yaşadım ve hala buradayım."

Ona baktım. Hâlâ buradaydı ama bunun tek nedeni her şeyi uyuşturucuyla uyuşturmuş olmasıydı.

"Sana zarar verdi mi?"

Kimi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Fabiano mu? O bana zarar vermedi. Ama başkalarını incitiyor."

"Eğer sana iyi davranıyorsa, neden ayrıldın?"

Fabiano benimle ilgilenen ilk kişiydi ama aynı zamanda beni takip etmemem gereken bir yola sürükleyen adamdı.

Kahve fincanına uzandım. Fincanı ağzıma götürüp uzun bir yudum aldığımda ellerim titredi.

Gitmem gerekiyordu. Üzerime çöken umutsuzluk hissine karşı gözlerimi kapadım. Las Vegas'ın son durağı olduğunu hiç düşünmemiştim ama burayı yeni ve daha iyi bir şey için başlangıç noktası olarak kullanabileceğimi ummuştum.

Şimdi bu lanet şehre sırt çantam ve parmak arası terliklerimle geldiğimden bile daha kötü durumdaydım. Hiç birikimim yoktu ve sadece bu da değil, şimdi kalbimi bile kalbi sadece Camorra için atan bir adama kaptırmıştım. Acımasız ve tehlikeli bir adama. Sonunda benim ölümüm olacak bir adam çünkü beni güvende tutması ve yeminine ihanet etmemesi mümkün değildi.

Yine de küçük, aptal bir ses annemin sorduğu soruyu sordu: *Neden ayrıldın?* Bu muhtemelen annemin, kendisini kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdüğü için özür diledikten sonra bir pezevenge geri döndüğü her seferinde dinlediği sesin aynısıydı. Belki de Fabiano ilk karşılaştığımız gece DNA'mızın kararlarımızın çoğunu belirlediği konusunda haklıydı. Belki de annemin genleri her zaman normal bir hayat yaşamamı engelleyecekti.

Gözlerim tekrar masanın üzerinde kamburlaşmış, sıırım gibi bedenine takıldı. Artık bana bakmıyordu, onun yerine kırmızı ojesini biraz daha sıyrıyordu. Elleri titriyordu. Bir iğneye ihtiyacı vardı. Gözlerini kaldırdı.

"Gitmeden önce bana verecek paran yok mu?" Hayır.

Bu benim geleceğim değildi. "Özür dilerim anne."

Başını salladı. "Sorun yok. Sadece git ve mutlu ol."

Mutlu ol.

Hiçbir şey söylemedim. Hızlı bir duş aldım, uykusuz gecelerle hiçbir ilgisi olmayan derin bir yorgunluk hissediyordum. Las Vegas'ı geride bırakacaktım. Fabiano'yu ve temsil ettiği her şeyi geride bırakacaktım: Kanı, karanlığı ve günahı.

Mutfağın kapısına doğru eğildim. "Ben gidiyorum," dedim anneme. Yukarı baktı. "Ve geri dönmeyecek misin?"

"Gelemem."

O da anlamış gibi başını salladı, belki de anlamıştı. Ne de olsa her ayrılığından sonra taşınmış ve bir daha geri dönmemiştik.

"Artık gitmem gerekiyor," dedim. Yanına gittim ve yanağından öptüm. Sigara ve hafif alkol kokuyordu. Onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim.

Otuz dakika sonra Roger'ın salonuna vardım. Doğruca her zamanki gibi erkenci olan Cheryl'in yanına gittim. Roger'la olan ilişkisi onu çoğu gün sabahın erken saatlerine kadar meşgul ediyordu. Bazen barda yaşadığını düşünürdüm. Beni görür görmez yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı ve koşarak yanıma geldi, kolumdan tutup beni bir kabine doğru sürükledi. "İyi misin Chick?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla. Onun bu tepkisi karşısında irkildim.

Geri çekildi. "Babana ne olduğunu duydum."

Sertleştim. Gerçekte ne olduğunu duyduğundan şüpheliydim.

"Fabiano'ydu, değil mi?"

Başka tarafa baktım.

"Sana onun tehlikeli olduğunu söylemiştim Chick. Ama babanın başına gelenler için kendini suçlama. Uzun zamandır bunu hak ediyordu. O kadar bahis ve kumara rağmen bu kadar uzun süre dayanması bir mucize."

"Bana biraz para verebilir misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Kazandığın paraya ne oldu? Senin o işe yaramaz piç baban parayı bahislere mi harcadı?" Sanki ölü bir adama hakaret etmesi daha iyi olacakmış gibi istavroz çıkardı.

"Lütfen, Cheryl." Ona geri ödeyeceğimi söylemedim çünkü ödeyebileceğimi sanmıyordum. Las Vegas'a asla geri dönemeyecektim ve ona para gönderirsem Fabiano'nun paranın izini bana kadar sürme riski vardı.

"Koşmak istiyorsun,

değil mi?" Başımı

salladım. "Kaçmak

zorundayım."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu konuda mutlu

olmayacaktır." "Bu benim hayatım. Benim seçimim."

Cheryl neredeyse bir anne jestiyle yanağıma dokundu. "Chick, seni ilk gördüğü ve bir parçaya sahip olmak istediğine karar verdiği anda bu senin seçimin olmaktan çıktı. İlgisini kaybetmediği sürece gitmene izin vermeyecektir."

"Gitmem gerekiyor," dedim tekrar.

"Babana ne oldu da sonunda onun nasıl bir adam olduğunu gördün?"

Yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü ifadesi yumuşadı. "Seni de incitti mi?"

Başımı hafifçe sallayarak dudağımı ısırdım. Ona açılmazdım. Fabiano ile aramızda geçenler benim sırrım olarak kalmalıydı. Onun gibi birine aşık olduğumu ona nasıl açıklayabilirdim?

"Sana para verirsem ve o bunu öğrenirse..." Sesi kesildi.

Bunu düşünmemiştim bile. Kendimi geri çektim ve başımı salladım.

"Haklısın. Seni bu işe bulaştıramam. Başından beri beni uyarmıştın. Ben

istemedim

Dinle. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım."

İçini çekti, sonra çantasını kaptı ve birkaç banknot çıkardı. "Yüzlük senin için yeterli mi?"

Yüzünü aradım. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydu?

Parayı bana doğru itti. "Bana öyle yavru köpek bakışı atma, Chick. Parayı al ve koşabildiğin kadar hızlı koş, sakın geri gelmeye kalkma."

Tereddütle aldım, sonra Cheryl'i sıkı bir kucaklamanın içine çektim. Bir anlık şaşkınlıktan sonra o da bana sıkıca sarıldı. "Anneme göz kulak olabilir misin? Sadece ara sıra? Çok şey istediğimi biliyorum ama-"

"Yapacağım," dedi kararlılıkla, sonra beni itti. "Şimdi git." Ben de gittim. Arkamı döndüm ve arkama bakmadım.

Bölüm Yirmi Bir

FABIANO

LEONA'YA İKİ KEZ MESAJ ATTIM AMA CEVAP VERMEDİ. DAHA FAZLA BİR ŞEY İSTEMİYORDUM.

ama Remo'yu bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdım. Bu sabah aramızda her şey yolundaymış gibi davranmıştı ama ben temkinliydim.

Yine de onu görmem gerekiyordu, çünkü o kırık bakışın geçip geçmediğini görmem gerekiyordu. Başka bir şey düşünemiyordum. Yerdeki adamlardan doğruldum. "Bugün senin şanslı günün. Sana daha fazla zaman ayıramam," dedim bıçağımı kınına sokarken. Lavaboya gittim ve ellerimi temizlemeye başladım. Suyun berraklaşması biraz zaman aldı.

Adam kanlı yüzünü yerden kaldırdı. "Yemin ederim yarın ödeyeceğim. Yemin ederim. Kardeşime gideceğim..."

"Paranı nereden bulduğun umurumda değil. Yarın paramızı alırsız ya da bıçağımla daha kaliteli zaman geçirirsin."

Yüzü kızardı.

Onu acınacak halde bıraktım ve koşarak arabama gittim. Leona'yı tekrar aramaya çalıştım ama telesekreteri açtı. Ya Remo her şeye rağmen fikrini değiştirdiyse?

Roger's Arena'ya doğru giderken onu aradım.

İkinci çalmadan sonra cevap verdi. "Bitti mi?"

"Evet, tamamdır. Halletmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

Bir duraklama oldu. "Daha sonra gel. Nino, Adamo ve Savio orada olacak. Pizza sipariş edeceğim ve eski dövüşleri izleyeceğiz."

"Benim için salam ve biber," dedim ve telefonu kapattım. Remo'nun Leona'sı yoktu. Dünü unutmaya istekliydin.

O zaman neden beni görmezden geliyordu?

Ama nedenini biliyordum. Dün gece kollarımda uyuduktan sonra, yaptığım şey için beni affedebileceğini düşünmüştüm, yapmak zorunda olduğum şey için, çünkü pislik babası bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Roger'ın arenasının önünde durdum. Vardiyası yaklaşık bir saat önce başlamıştı. Bara girdim. Masalarda sadece birkaç müşteri vardı. Kendi aralarında fısıldaşmadan önce bana doğru baktılar. Remo'nun diğer borçlularımız için bıraktığı kanlı mesajı herkes biliyordu. Hall'un cesedi iyi bir uyarıydı. Çoğu sabah borçlarını ödemişti.

Gözlerim bar alanını taradı ama Leona'nın kehribar rengi bukleleri yerine tezgâhın arkasında korkunç bir şekilde boyanmış siyah saçlar gördüm. Eğer doğru hatırlıyorsam Cheryl'di.

Ona doğru yaklaştım. Doğrudu ve sahte bir gülümseme takındı ama yüzündeki korku bana haykırıyordu. "Leona nerede?" diye sordum.

"Leona?" diye sordu şaşkınlıkla, sanki kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi. Benim bir bakışımla hızlıca söyledi. "O gelmedi. Onun vardiyasını devralmak zorunda kaldım. Roger çok kızdı."

"Roger'ın ne olduğu umurumda bile değil," diye hırladım ve onun geri çekilmesine neden oldum.

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktım, bakışlarımda altında kıvrandı.

"Nerede olabileceğini bilmediğine emin misin?"

"O bir meslektaş, arkadaş değil. Başkalarının işine burnumu sokmam. Bu daha güvenli."

Döndüm ve çıktım. Leona hangi cehennemdeydi?

Yaşadığı eski püskü apartman kompleksine doğru koştum ve yumruğumu kapıya vurdum. Leona'nın annesi kapıyı araladığı anda içeri daldım. Topuklarının üzerinde tökezleyerek duvara çarptı. Üzerinde sadece bir tanga vardı, kullanılmış vücudunu fazlasıyla ortaya çıkarıyordu ve bir an sonra nedenini anladım. Başka bir odadan şişman bir adam çıktı, üzerinde sadece beyaz bir külot vardı ve siki kalkmıştı.

"Nerede o?" Hırladım.

Leona'nın annesi gözlerini kırptırdı. Uyuşturulmuştu.

Müşterisi ağzı açık bana baktı. Bu beni çok sinirlendirdi. Boğazını sıktım ve onu duvara çarparak çırpınmasını sağladım. Sonra tekrar Leona'nın annesine baktım. "Bana onun nerede olduğunu söylemen için sana on saniye veriyorum, yoksa Tanrı şahidim olsun ki bu pisliğin derisini canlı canlı yüzüşümü sana izletirim."

Dehşet bedenini sarstı.

Leona'nın annesi umursamıyor gibiydi. Ruju, sanki ağzını silmiş gibi sol yanağına bulaşmıştı. Ondan müşterisine baktım, dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Muhtemelen onu parçalara ayırmama aldırmazdı. Onu ittim, sonra ona doğru ilerledim. Kadınları incitmeyi sevmezdim ve Leona annesini incitirsem beni kesinlikle affetmezdi ama onu bulmam gerekiyordu. Bu beni bir çıkmaza soktu. Sakinleşmeye ve odaklanmaya çalıştım. Sanki kafeste karşı karşıyaymışız gibi onu okumaya çalıştım.

İfademi yumuşattım. "Kızınızı korudum. Kocanızı--" "Eski kocam," diye düzeltti.

"Seni ya da Leona'yı bir daha incitemesin diye ondan kurtuldum."

Kararlılığının azalmakta olduğunu görebiliyordum ama yine de bana söylemeye yetmiyordu. Elimi arka cebime attım ve iki yüz dolar çıkardım. Ona uzattım. "Al bunu." Aldı ama hâlâ tereddüt ediyordu. "Arada sırada sana bedava meth verebilirim."

Gözleri parladı. Ve kazandığımı biliyordum. Uyuşturucu onun kızına olan duygularına galip gelmişti. "Gitti," dedi o hışırtılı sesiyle. "Eşyalarını topladı"

ve yaklaşık iki saat önce ayrıldı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Ona sormadım." "Bilmediğine emin misin?" Kısık bir sesle sordum.

"Aptal fahişe ne adını ne de nasıl sakso çekeceğini hatırlıyor," diye mırıldandı müşterisi, kışını kurtarmak için benim tarafıma geçmeye çalışıyordu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama onu yere ittim ve bıçağımı kınından çıkardım, midemde soğuk bir öfke yanıyordu. "Sana fikrini sordum mu? Bir daha sözümüzü kesersen sana bıçağımın tadına baktırmak zorunda kalacağım, anladın mı?"

Leona'nın annesi bakışlarıma karşılık verdi. "Leona otobüs terminaline gitti. Tek bildiğim bu. Yemin ederim." Yüzünü inceledim. Doğruyu söylüyordu. "Yani bana meth mi vereceksin?"

"Yapacağım," dedim, iğrenerek.

"Ondan ne istiyorsun ki?" Leona'nın annesi sordu. "O benim," dedim ona.

"Ona zarar verme. O seni seviyor."

İçimden bir şok geçti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de hışımla daireden çıktım. Aceleyle arabama bindim ve gaza bastım. Benden kaçıyor muydu? Gerçekten ona izin vereceğimi mi düşünüyordu?

O seni seviyor.

Bilseydi, kaçmazdı. Hall'u öldürdükten sonra Remo'nun sözlerini hatırladım. İnsanlar hep giderdi. Leona da gitmişti.

Arabayı otobüs durağında durdurdum. Otobüs şoförlerinden biri yolunu kestiğim için korna çaldı, indiğimde beni fark etti ve otobüsü hızla arabamın etrafından dolaştırarak neredeyse başka bir otobüse çarpıyordu.

Bilet gişesine gittim.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu yaşlı bir kadın sıkılmış bir sesle.

Üzerinde Leona'nın fotoğrafı olan cep telefonumu ona uzattım. "Nereye gitti?"

Kadın ekrana baktı, sonra başını salladı. "Size söyleyemem-"

"Nerede?" Yavaşça tekrarladım.

Gözlerini benimkilere dikti. Beni tanıyamadı. Gömleğimi geriye ittim ve ona ön kolumdaki dövmeyle gösterdim. Vegas'ta birkaç haftadan fazla yaşadysa, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Sanırım San Francisco'ya giden otobüse bindi. On dakika önce kalktı."

"Emin misiniz? Zamanımı boşa harcamak istemem." Telefonumu geri aldım ve cebime koydum.

Başını salladı.

Otobüsü bulmam on dakika daha sürdü. Önüne geçtim ve frene bastım. Otobüs şoförü bana korna çaldı ve soldan beni geçmeye çalıştı. Ben de onun hareketini yansıttım, böylece arkamda durmaktan başka çaresi kalmadı.

Şoför otobüsün kapısını açtığı anda ben de aynı anda arabadan atladım. Merdivenlerden inerken çok büyük pantolonunu kesesinin üzerinden yukarı doğru çekiyordu ve bağırdı. "Aklını mı kaçırdın sen? Polisi arıyorum!"

Onu görmezden geldim ve yanından geçip otobüse doğru yürümeye çalıştım. Eli fırladı ve beni kolumdan yakaladı, sonra da yumruğunu bana doğru savurdu.

Yanlış hamle. Ön kolumu kaldırdım, yumruğundan kaçtım, sonra dirseğimi yüzüne çarptım, kemiklerin kırıldığını duydum ve hissettim. Boğuk bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü. "Orada kal. Bir hareket daha yaparsan aileni bir daha asla göremezsin."

Bana yan gözle baktı, öfkeliydi ama dövmemi gördükten sonra öfkesini gösteremeyecek kadar zekiydi. Otobüse binmek için merdivenleri çıkarken bu kez beni durdurmadı. Gözlerim koltuk sıralarında dolaşırken sondan ikinci sıradaki tanıdık kehribar rengi buklelere takıldı.

Bana bakan kalabalığı görmezden geldim ve beni cehennemden çıkmış bir hayaletmişim gibi izleyen Leona'ya doğru yöneldim. Önünde durdum ve elimi uzattım. "Gel."

"Las Vegas'tan ayrılıyorum," dedi ama sözleri inandırıcılıktan yoksundu. Mavi gözleri ruhumun en derin, en karanlık kısımlarını görüyor gibiydi ve gördüklerinden nefret ettiğini biliyordum. Aşktan. Hayır, beni sevemezdi.

"Hayır, değilsin. Konuşmamız gerekiyor. Otobüsü benimle terk ediyorsun.

Şimdi."

"Hey dinle dostum, eğer bir kadın seninle birlikte olmak istemiyorsa, bunu kabullenmelisin," dedi dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünen bir adam. İyi bir aileden gelen, korunaklı bir çocukluk geçirmiş ve şimdi biraz macera arayan sırt çantalı bir çocuk. Ona bundan daha fazlasını verebilirdim.

Yüzündeki kabadayılık ifadesi biraz kayboldu. Yutkundu.

Leona neredeyse sandalyesinden sıçrayıp kolumu kavradı, tırnaklarını geçirdi. Gözlerimi sırt çantalı çocuktan kaçırdım ve ona döndüm.

"Ben de seninle geliyorum. Sadece... sadece şimdi gidelim," diye fısıldadı. Sırt çantasını elinden aldım ve önümde yürümesini işaret ettim. İtiraz etmeden yürüdü. Başka kimse beni durdurmaya çalışmadı, sırt çantalı çocuk da durmadı.

Dışarıda bir polis arabası otobüsün yanına yanaşmıştı. Polis memurları otobüs şoförüyle birlikte arabamın yanında duruyor ve telsizle konuşuyorlardı. Muhtemelen ehliyetimi kontrol ediyorlardı. Leona durakladı ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Başın belada gibi görünüyor."

Elimi sırtının alt kısmına koydum, dokunuşumdan nasıl kaçtığını görmezden geldim. İnatla önüne bakıyor, yüzünü okumama fırsat vermiyordu. İşbirliği yapmasının tek nedeninin, etrafta zarar verebileceğim çok fazla insan olması olduğunu söyleyebilirdim.

Polis memuru beni fark ettiğinde telsizini indirdi. Meslektaşına bir şeyler söyledi, sonra da otobüs şoförüne kendilerini takip etmesini işaret ettiler. Adam bana doğru işaret ederken şaşkın görünüyordu. Yaşlı polis memuru adamın kolunu çekti ve öfkeyle bir şeyler söyledi, sonra

otobüse doğru başını salladı. Leona inanamayan bir ifadeyle sahneyi izledi.
"Polis bile mi?" diye sordu dehşetle.

Ona arabanın kapısını açtım. Tereddüt etti.

"Las Vegas bizim."

Ve sen de *benimsin*.

Deri koltuğa çöktü ve ben de kapıyı kapattım. Sırt çantasını bagaja attıktan sonra direksiyonun arkasına geçtim ve motoru çalıştırdım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Eve."

"Ev mi?"

"Annene. Şimdilik evin orası, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Oraya geri dönmeyeceğim. Las Vegas'tan ayrılıyorum." "Sana gitmeyeceğini söyledim."

"Arabayı durdur." Yanımda titremeye başladı. "Arabayı durdur!" diye bağırdı. Remo dışında herhangi biri benimle bu tonda konuşsaydı, çok pişman olurdu.

Bir otoparka girdim ve yüzümü ona dönmeden önce motoru durdurdum.

Ön cama dik dik bakıyordu ve parmakları dizlerini öyle sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Beni kalmaya zorlayamazsın," diye bağırdı.

"Yapabilirim ve yapıyorum," dedim ona. Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum, ona yoluna devam etme, daha iyi bir hayat bulma şansı vermeliydim ama yapamadım.

"Zaten yeterince şey yapmadın mı?" diye sordu kızgın bir fısıltıyla.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Senin için anneni buldum. Hayatını kurtardım."

"Sen benim babamı öldürdün," diye tısladı.

"Bana onu özlediğini söyleme. Annen kesinlikle özlemiyor."

Sanki çok yakından vurmuşum gibi soldu. "Beni kendi karanlığına sürükledin."

"Seni hiçbir şeyin içine *sürüklemedim*. Seni o ilk randevuya gitmeye zorlamadım. Beni öpmen ya da seni yalayıp parmaklamama izin vermen için seni zorlamadım. Sen gönüllü bir katılımcıydın ve ikimiz de bundan zevk aldığını biliyoruz. Benim karanlığım seni tahrik etti."

Gözleri büyüdü ama inkar etmedi. İnkâr edemezdi. Ona iyice yaklaştım, o tatlı kokusunun tadını çıkarıyordum. Beni bu işte kötü adam olarak mı gösteriyordu? Gerçekten mi? Neyi tehlikeye attığımın farkında değil miydi? Remo gelecekte daha da şüpheli olacaktı. Statümü riske atıyordum ve karşılığında ne alıyordum?

Beni kendisinden uzaklaştırdı. "Tekrar tekrar gitmeye çalışacağım. Beni durdurmak için her zaman orada olamazsın."

"Belki de annenizin bize hala dört bin dolar borcu olduğunu hatırlamalısınız."

Kadın dondu kaldı. "Onu da mı öldürmekle tehdit ediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Sadece bize borcunu ödeyecek birine ihtiyacı olduğunu hatırlatıyorum." Annesini ona karşı kullandığım için piçin tekiydim ama Leona'nın gitmesini engellemek için her şeyi yapardım, bunu bile.

"Sadece benden ne istediğini söyle. Seninle yatmamı mı? Bu annemin borcunu kapatır mı?" Bunu o kadar tiksintiyle söyledi ki damarlarım öfkeyle alev aldı.

"Seni bir kez becermenin o kadar değerli olduğunu mu sanıyorsun? Leona, inan bana, değil. Dört bin doları ödeyebilmen için amını uzun süre bana bırakman gerekecek."

Bana sert bir tokat attı. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Elini yakaladım, parmaklarım ince bileğini sıkıca kavradı. Onu kendime doğru çektim, böylece yüzlerimiz birkaç santim ayrılmıştı. "Bu seferlik. Sadece bu seferlik," dedim alçak bir sesle. "Bir daha asla elini bana karşı kaldırma."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Senden nefret ediyorum."

Bu sözler benim için yeni değildi ama ondan duymak...

"Nefretle başa çıkabilirim. İşin içinde nefret olunca seks çok daha güzel oluyor." "Seninle asla yatmayacağım, Fabiano. Eğer bu benim bazı Camorra kuralları, o zaman öyle olsun. Gerekirse bana işkence edin, ama sizin olmayacağım. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Ciddi olduğunu anlayabiliyordum ama işkence hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kulağına doğru eğildim. "Bunu göreceğiz."

Kapıyı sarsarak açtı ve arabadan kaçtı.

"Sırt çantayı unutma," diye seslendim açık pencereden. Arka tarafa gitti ve çantayı aldı. "Ve Leona," dedim uyararak. "Bir daha asla benden kaçmaya çalışma. Gitmene izin vermeyeceğim ve nereye gidersen git seni bulacağım."

Beni izledi, omuzları çökmüştü, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Neden?" diye mırıldandı. "Neden gitmeme izin vermiyorsun? Bu zahmete değmem."

Remo da aynı şeyi söylemişti. Haklı olduklarını biliyordum. O bir hiçti. Çok kadın sikmişim, daha da sikebilirdim, Leona hakkında yazılacak bir şey yoktu.

"Haklısın, değilsin."

Sanki karnını deşmişim gibi irkildi. O acı dolu mavi gözler. Başını salladı, sonra döndü.

Neredeyse ona seslenecektim ama ne diyebilirdim ki?

Özür dilerim. Beni terk etme fikrin hayal edebileceğim en kötü işkence. Aria'nın bana o bileziği verdiği kadın ol.

Buna değmeyecek olsam bile kal.

Yirmi İkinci Bölüm

Leona

KALBİM ÖFKEYLE BOĞAZIMDA ATARKEN NEREDEYSE EVE KOŞUYORDUM.

incindim. Bana söylediklerine inanamıyordum. Gerçekten ciddi miydi?

Daireye vardığımda nefes nefese kalmıştım. Kapıyı açtım ve yatak odama giderken donup kaldım. Babamın yatak odasından homurdanmalar ve inlemeler geliyordu. Annem orayı zaten iş için mi kullanıyordu? Öleli daha yirmi dört saat olmamıştı ve annem hayatına devam etmişti.

Sonunda açana kadar yatak odasının kapısına vurdum, üzerinde bornoz vardı, altında bir şey yoktu.

"Leona?"

En az yetmiş yaşında, kıllı bir adam cırılçıplak yatağın üzerine yayılmıştı. Dönüp mutfığa girdim ve tezgâhı ölümüne kavradım.

Gözlerim yaşardı.

Arkamda annemin ayak seslerini duyabiliyordum. "O adam yüzünden mi döndün? Seni bulmaya gerçekten niyetli görünüyordu. Görünüşe göre gerçekten

Annem yanımda dururken, "Onun derisinin altında," dedi. Onun sıska çıplaklığını görmezden gelmekte zorlanıyordum.

Fabiano'nun derisinin altına girmenin tek yolu bir bıçaktı. Annemin Fabiano'nun sahipleniciliğini bana değer verdiğinin bir işareti olarak algılaması sürpriz olmamalıydı. Geçmişteki erkek arkadaşlarında da bu hatayı yapma alışkanlığı vardı. "Gitmeme izin vermedi. Geri dönmek istemedim."

"Belki de en iyisi budur."

Yüzünü aradım. "Ona otogara gittiğimi söyledin, değil mi?"

Sonunda bornozunu kapattı. "Sanırım seni gerçekten önemsiyor."

"Ne yaptı? Seni tehdit mi etti?"

Utanmış görünüyordu.

"Sana ne verdi? Para mı? Uyuşturucu mu?"

"Bana ara sıra meth vereceğine söz verdi. Bedavaya, Leona. Ama iyi niyetli olduğunu düşünmeseydim ona hiçbir şey söylemezdim."

Annem elime dokundu. "Onun gibi biriyle birlikte olmak kötü bir şey değil, özellikle de sana iyi davranıyorsa. Gücü elinde tutuyor. Seni koruyabilir. Onunla birlikte olmanın nesi kötü?"

"Anne, Fabiano babamı öldürdü, hatırlamıyor musun?"

Annemin eli benimkini sıkıca kavradı. "Hatırlıyorum. Ama San Antonio'da yaşadığımız ve babanın yerel MC'lerden birine borcu olduğu dönemde vücudumu ilk kez satmak zorunda kaldığım zamanı da hatırlıyorum. Benden ona yardım etmemi istemişti ama arkamdan başkanlarına borcunu ödemek için bacaklarımı açacağımı söylemişti bile. Sen daha bebektin ve ben seni doğurduğum için hala iyileşme sürecindeydim. Beş kişiydiler. Beşiyle de yatmak zorunda kaldım. Onların pis ellerini her yerde taşımak zorunda kaldım. Anlaştığımızdan fazlasını aldılar. Çok acı vericiydi ama ne oldu biliyor musun? Daha sonra baban onu da sıkıp sikmeyeceğimi sordu. Ondan nefret ettim. Ama sadece bu seferlik olacağına söz verdi. Ama olmadı. Bir dahaki sefere borcu olduğunda, tekrar yapmak zorunda kaldım ve o zaman bana meth verdiler ve ben de aldım çünkü unutmamı sağladı. Yani evet, Fabiano'nun babanı öldürdüğünü hatırlıyorum ve minnettarım. On

Sokakta bana ona ne olduğunu anlattılar ve tek düşünebildiğim keşke orada olup bunu görebilseydim çünkü o beni mahvetti ve bu yüzden senin yanında olamadım. Korkunç bir anneydim."

Nutkum tutulmuştu.

"Baban her zaman sadece kendini korudu. Tek umursadığı şey buydu, kendi çirkin kışını kurtarmak. Eğer bana Fabiano'nun *seni korumak* için birini öldürdüğünü söylersen, sana daha kötüsünün de olabileceğini söylerim. Fabiano hiç borçlarını senin bedenine ödemeni ister miydi?"

"Hayır," dedim inançla. "Bana dokunmaya cüret eden herkesi öldürürdü."

"Güzel."

"Hey, geri gelecek misin? Sana kırk dolar ödedim!" diye bağırdı annemin müşterisi.

Annem iç çekti. "*Ona* geri dönmeliyim."

Yatak odasına doğru koşuşturmasını izledim. Tezgâhtaki ölümcül tutuşumu yavaşça gevşettim.

Annemin Camorra'ya borçlu olduğu parayı almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, böylece vücudunu satmayı bırakabilirdi. Roger's Arena'da çalışmaya devam edersem daire, yemek ve uyuşturucu masraflarını karşılayacak kadar para kazanabilirdim. Bir daha asla kimsenin dokunuşuna katlanmak zorunda kalmayacaktı. Fabiano hakkında söylediklerini düşünmek istemiyordum. Onun sözlerinden önce bile, otobüste otururken, onu gerçekten terk edip etmemem gerektiğini merak etmiştim. Aşk şansından vazgeçmeli miyim diye. Ama Fabiano'nun bugünkü sert sözleri bu kararımdan vazgeçmeme neden oldu. Bu aşkla ilgili değildi, en azından onun için.

Cheryl'in bana verdiği paranın geri kalanını cebimden çıkardım. Hâlâ elli dolarım vardı. Fazla değil. Ama daha fazlasına dönüşebilirdi.

Sırt çantamı tekrar kaptım ve yatak odasındaki sessizlikten memnun bir şekilde dışarı çıktım. Eğer annemin o yaşlı piçle yaptıklarını dinlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybederdim.

Bara girdiğimde Cheryl'in yüzü düştü. Yaptığı işi bıraktı ve kendilerine hizmet etmesi için el sallayan birkaç müşteriyi görmezden gelerek bana doğru sendeledi. Mel hemen devrıldı. Cheryl kolumdan tutup beni barın arkasına çekti. "Burada ne işin var senin? Şimdiye kadar gitmiş olman gerekmiyor muydu?" "Fabiano beni yakaladı," dedim sessizce. İnsanların duymasına ihtiyacım yoktu. İnsanların bana attığı bakışlardan çoktan gitmiş olduklarını anlayabiliyordum.

babama olanlar yüzünden benim hakkımda konuşuyor.

"Siktir." İç çekti. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum."

"Biliyor musun, eğer gitmene izin vermezse, belki de onu kendi silahlarıyla dövmen gerekir. Git, eğlenmesine izin ver, artık istemeyene kadar ona istediğini ver. O kadar zor olmasa gerek?"

Başka tarafa baktım.

"Yoksa yatak odasında da bir tür sadist piç mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Fabiano'nun bu tür şeyler hakkında konuşmamdan hoşlanmayacağını biliyordum. Bazı nedenlerden dolayı onun güvenine ihanet etmek istemiyordum ve bunlar hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordum. Çünkü son karşılaşmamızda ne söylemiş olursa olsun, benimleyken daha nazik bir tarafını, insanların bilmesini istemediği bir tarafını göstermişti.

Fabiano ile yatmak Cheryl'ın şüphelendiği sebeplerden dolayı beni korkutmadı.

Yatak odasında sadistlikten çok uzaktı.

"Roger bana ödeme yapar yapmaz paranı geri vereceğim, tamam mı?"
Dedim ki

Onu.

Omuz silkti. "Para umurumda değil. Keşke olsaydı sana yardım etti."

Gülümsedim. Bana yardım etmek istemesini asla unutmayacaktım.

"Griffin nerede?"

Kaşları havaya kalktı. "O yola girme. Kaygan bir yoldur.
Babanı ne hale getirdiğini gördün."

Bana anlatmasına gerek yoktu. Babama ne olduğunu hatırlıyordum, defalarca canlı renklerle yeniden yaşamıştım. Ama annemin bugün bana anlattıklarından sonra, artık onun ölümüne üzülmüyordum. En azından o gittiği için değil. Tek dileğim Fabiano'nun yaptıklarını görmek zorunda kalmamaktı. "Bağımlılığın insanlara ne yaptığını biliyorum ve bahis oynamayı alışkanlık haline getirmeye hiç niyetim yok, inan bana."

"Hiç kimse yapmaz." Omuz silkti. "Kafesin arkasındaki kulübede."

"Teşekkürler," dedim ve Griffin'e doğru ilerledim. Bir yandan gözlerini iPad'ine dikmiş oturuyor, bir yandan da çatal çatal patates kızartmasını ağzına atıyordu. Ben de karşısındaki banka oturdum. Yukarı baktı, sonra tekrar aşağı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Buraya size hizmet etmek için gelmedim," dedim çabucak.

Elli doları ona uzattım. "Boulder'a karşı bahis oynamak istiyorum."

Griffin gri bir kaşını kaldırdı, sonra başını salladı. Boulder son birkaç haftadır her dövüşünü kazanmıştı. Bu gece kazanırsa Fabiano'nun bir sonraki rakibi olacağı söyleniyordu. Ve herkes onun bu gece kazanacağından emindi.

"Bu 1'e 20 eder," dedi sakince.

Çok fazla para. "Sahip olmadığım parayla bahse girebilir miyim?"

Griffin, "Bizden bir kredi alabilir ve bahsin için kullanabilirsin," dedi ve bileğimi işaret etti. "Ya da bunu bahse yatırabilirsin. Sana beş yüz dolar veririm."

"Çok daha değerli," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "O zaman başka bir yere sat."

Narin altın zinciri parmakladım. "Bu satılık değil." Aptalca. Aptalca.

Aptalca. Aptalca bir nedenden dolayı Fabiano'nun hediyesini satmaya cesaret edemedim. "Bana kredi olarak iki yüz dolar ver." Kendimi Fabiano'ya borçlu

Camorra, ne gün ama. Boulder bu gece kaybetmek zorunda kalacaktı. O zaman annem

özgür olacaktı ve Fabiano artık onun borcunu bana karşı kullanamayacaktı.

FABIANO

Gözlerime inanamayarak ikinci kez bakmak zorunda kaldım. Leona bahisçimiz Griffin'e para teslim ediyordu. Roger'ın arenasına sadece Leona'nın işe dönüp dönmediğini görmek ve daha sonra Boulder'ın dövüşünü izlemek için gelmiştim. Onlara doğru yürüdüm. "Burada neler oluyor?"

Griffin başıyla beni selamladı. "Yapmam gerektiği gibi para kazanıyorum." Leona bana kızgın bir bakış attı.

"Ne kadar bahse girdi?"

"Elli nakit ve Boulder'a karşı iki yüz avans."

Ona bir bakış attım. Boulder en iyilerden biriydi. Doğrudan benim ve Falcone kardeşlerin peşinden geldi. Mücadelesini kaybetmezdi. "Bahse girmiyor," diye emrettim.

Griffin parmaklarını iPad'ine dayayarak tereddüt etti ve sonunda bana baktı. Kaşları çatıldı, gri kaşları birbirine yaklaştı.

"Öyleyim," diye araya girdi Leona. "Benim param da herkesinki kadar iyi."

Etraftaki insanlar bakmaya başlamıştı. Onu kolundan tutup deri kabinden kaldırdım ve Griffin'den uzaklaştırdım.

"Bu bahis hâlâ devam ediyor mu demek?" diye bağırdı. Remo onu bu yüzden seviyordu. Her zaman elindeki işe odaklanır, asla dikkati dağılmazdı.

Leona cevap olarak "Evet," diye bağırdı.

Onu arka tarafa doğru sürükledim ve sonra aşağıya, depo odasına indim. Ancak kapı arkamızdan kapandığında onu bıraktım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Annemin sana olan borçlarını ödemek için paraya ihtiyacım var, unuttun mu?" diye mırıldandı. Ona doğru sendeleyerek yürüdüm ve onu duvara yasladım. Beni çıldırtıyordu. "Ve sen bunu yeni borçlar alarak yapabileceğini mi sanıyorsun? Boulder kazanacak ve sen sadece verdiği elli doları kaybetmekle kalmayacaksın, iki yüz dolar daha borçlanacaksın. Onlara sahip olduğunu sanmıyorum ve yakında iki katı olacaklar."

Bana 'ne olmuş yani' der gibi baktı. "Camorra'ya borçlu olmanın ne demek olduğunu biliyorum." İlk kez 'r'leri benim yaptığım gibi yuvarladı. "*Senin Capo'na* borçlu olmanın ne demek olduğunu gördüm."

Avuçlarımı başının yanındaki duvara dayadım ve ona ters ters baktım. "Remo'ya borçlu olmanın ne demek olduğunu gördün ama bize borçlu olmanın ne demek olduğunu hiç *hissetmedin*. Bu iki senaryo arasında dünya kadar fark var."

Neşesizce gülümsedi. Hayır. Çilli yüzünde çok yanlış. Bu gülümsemeler başkaları içindi. Onun için değil. "Peki bunun ne anlama geldiğini bana kim hissettirecek? Kim bana borçlarımı hatırlatacak? Falcone kirli işlerini yapması için kimi gönderecek? Parmaklarımı kırması ya da beni o bodruma geri götürmesi için kimi gönderecek?"

Ben bir şey söylemedim.

"Beni kanatacak ve yalvartacak kişi kim olacak, Fabiano? Kim olacak?"

Başını salladı, ezilmiş görünüyordu. "Sen onun İnfazcısısın. Onun kanlı elisin. Korkmam gereken kişi sensin, değil mi?"

Omurgasını dikleştirdi ve göğüs kılıfındaki bıçağa uzandı. Bunu yapmasına izin verdim. Bıçağı çıkarırken bakışlarımı tuttu. "Bu bıçakla derimi kim delecek? Bu bıçakla kanımı kim akıtacak?"

Bıçağın ucunu göğsüme bastırdı. "Kim?" Kelime sadece bir fısıltıydı.

Bıçak gömleğimi ve tenimi keserken bile daha yakına eğildim. Leona bıçağı geri çekti ama ben daha da yaklaştım. "Umarım asla öğrenemezsin," diye mırıldandım. "Çünkü o kişi kesinlikle ben olmayacağım, Leona."

Nefes verdi ve dudaklarımı dudaklarına çarptım, dilim giriş talep ediyordu. O da açıldı ve beni neredeyse öfkeyle öptü. Elimi aramızdan geçirip külotunun içine soktuğumda, zaten ıslak olan sıcak merkezini bulana kadar bıçak bir takırtıyla yere düştü. Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirerek ağzıma doğru nefesini vermesini sağladım. Parmağımı onun sıkı sıcaklığına kaydurdım. Çok sıcaktı.

Yabancı müdahaleyle gerildi ama avucumun topuğunu sinir yumağına bastırduğımda etrafımda yumuşadı. Onu yavaşça parmaklayarak bu hisse alışmasını sağladım. "Seni bir daha asla bahis oynarken görmek istemiyorum. Anladın mı beni? Ve para kazanmanın başka berbat yolları da yok. Seni her zaman koruyamayacağım."

Ben parmağım la yavaşça içine pompalarken gözleri zevkten kamaşarak ofladı. "Peki annemin borcunu nasıl ödeyeceğim? Ya da belki de bana şantaj yapabilmek için ödememi istemiyorsun?" Sesi arzudan titriyordu. Dünyadaki en seksi sest i.

Parmak uçlarımla yan tarafını okşayarak göğsüne ulaştım ve tişörtünün üzerinden göğüs ucunu okşadım, dokunuşum karşısında titrediğini hissettim. Yaklaşıyordu. "Bu iyi bir başlangıç." Onunla *alay* ediyordum.

İrkilerek uzaklaştı ve beni parmağımı çekmeye zorladı. "Hayır," diye tısladı yaralı bir hayvan gibi. "Sana hayır dedim ve bu geçerli. Kendin söyledin: Ben senin zamanına değmem. Ben bir hiçim, unuttun mu?"

Başımı salladım. "Sen hiçbir şey değilsin." Öyle olsaydı, Remo ensemde solumuyor olurdu.

"O zaman neyim ben, Fabiano?"

Eğildim ve onu yavaşça öptüm, geri çekilmeden önce kokusunun ve tadının duyularımı yutmasına izin verdim. Yanakları kızarmıştı. "Sen benimsin."

Geri çekildim, arkamı döndüm ve onu depoda yalnız bıraktım.

Leona

"Sen benimsin."

Sersemlemiş bir halde gidişini izledim. Bir an için bana açıklanamayacak kadar değerliymişim gibi bakmıştı.

Bu onun bana sahip olmak istemesinden daha fazlası mıydı?

Aptal olma.

O bir katildi. Bir canavardı. Falcone'un sağ koluydu. Onun *infazcısıydı*.

Falcone'un emriyle insanlara neler yaptığını düşündükçe ürperiyordum. Onu ilk gördüğümde sandığım gibi sevimli bir adam değildi. Onu bir katilden başka bir şey olarak nasıl düşünebilirdim ki? Fabiano pek çok şeydi, ama sevimli ya da kibar değildi. Yine de ona aşık olmuştum. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Bu şehir çürümüş, yozlaşmış ve acımasızdı. Şeytan pençelerini Vegas'ın toprağına derinlemesine batırmıştı ve bırakmıyordu. Bu şehirde hayatta kalmak istiyorsam, herkes gibi kirli oynamalıydım. Saatile baktım. Son maça, Boulder'ın bana paramı geri kazandırmasına üç saat vardı. Fabiano bunu kendisi söylemişti: beni her zaman koruyamazdı ve ben de korumasını istemiyordum. İşleri kendi ellerime almam gerekiyordu. Yerdeki bir şey gözüme çarptı. Fabiano'nun bıçağı. Onu elime aldım.

Hızla merdivenlerden yukarı çıktım, Fabiano'dan bir iz bulmak için bara baktım ama gitmişti. Rahatlamış bir şekilde Cheryl'a doğru koştum. "Bir süreliğine gitmem gerekiyor. Yakında döneceğim."

"Hey!" diye seslendi arkamdan ama ben çoktan dışarı çıkmıştım.

Bir saat sonra cebimde annemin haplarından birkaçıyla döndüm. Metamfetamin bulamadığında aldığı haplardı bunlar. Başını döndürüyor ve kalbinin göğsünde davul gibi çarpmasına neden oluyorlardı. Umarım Boulder'a da aynısını yaparlardı.

Sondan ikinci dövüş başladığında sinirlerim yıpranmıştı. Boulder'ı henüz görmemiştim. Ve dövüşü için erken gelmezse, onun için hazırladığım bir şişe suyu ona veremeyecektim.

"Bu gece neyin var senin?" Cheryl bira dolu bardağı elimden aldı. Köpük kafası azalmıştı. Bardağı lavaboya fırlattı, sonra yeni bir tane çekip bar tezgahının ucundaki adama verdi.

Ve sonra Boulder olarak bilinen fıçı göğüslü, kel adam nihayet bara girdi ve soyunma odasına doğru ilerledi. Barın altındaki sırt çantasından şişeyi aldım ve yavaşça takip etmeden önce rakibi için dokunulmamış bir tane daha aldım. Kapıyı çalmadan önce etrafıma bir göz attım. İnsanlar dövüşle meşguldü.

İçeriden ses gelmedi ama kolu aşağı ittim ve adımımı attım. içinde.

Boulder bankta oturmuş, gözlerini yere dikmiş Konsantrasyon. Kafasını kaldırdı ve şişeyi ona uzattım. Şişeyi almadı, sadece başıyla yanındaki bankı işaret etti. Tam şişeyi oraya koyacaktım ki şişenin dibinde biriken beyaz maddeyi fark ettim. Hızlıca çalkaladım, sonra yanına bıraktım.

Bir süre bekledim ama almak için hareket etmedi. Rakibi tuvaletten çıktı ve ben de ona diğer şişeyi uzattım.

Döndüm ve gittim. Bekleyemezdim. Savaşçılara her zaman su getirirdim ama içtiklerini görmek için etrafta dolanmazdım. Dışarı çıktığımda gergin bir nefes aldım ve biri bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce hızla barın arkasına geçtim.

Boulder dövüş için ortaya çıktığında elinde bir şişe tutuyordu. Eğer içmeseydi, kendime daha derin bir çukur kazmış olacaktım. Ringe tırmandı ve şişeyi kaldırdı, sonra sıvının bir kısmını kafasından aşağı döktü.

Nefesimi tuttum ve ancak sonunda şişeyi dudaklarına götürüp boşalttığına bıraktım.

Hapların etkisini göstermesi biraz zaman aldı ve değişim belli belirsizdi. Umarım kimsenin şüphelenmeyeceği kadar hafiftir. Sadece konsantrasyon eksikliği varmış gibi görünüyordu ve zaman zaman sersemlemiş gibiydi, bu da rakibinin kafasına indirdiği darbelerle açıklanabilirdi.

Boulder yere düştüğünde ve sonunda teslim olduğunda, rahatlamaktan ölebilirdim. Sessiz bir anda Griffin'e yaklaşmadan önce kargaşanın yatışmasını ve konukların çoğunun gitmesini bekledim. Bana beş bin dolar uzattı ve gevrek banknotların verdiği his sinirlerimi yatıştırdı. "Sanırım bugün şanslı günün," dedi.

Başımı salladım, aniden şüphelenmesinden korktum. Başka biri beni Griffin'le görmeden önce dönüp oradan ayrıldım.

Sırt çantamı aldım, parayı içine doldurdum ve arka kapıya yöneldim. Ya bu büyük bir hataysa? Biri öğrenirse, mahvolurdum.

Fabiano otoparkta beni bekliyor olacaktı ve onunla şimdi yüzleşmek istemiyordum, bugün hakkında ikna edici bir şekilde yalan söyleyebileceğimden emin olana kadar değil.

Arka kapıdan içeri girdim ve paniğimi bastırmaya çalışarak soğuk gece havasını içime çektim. Bunu yapmamalıydım.

"Tuhaf bir tesadüf," dedi arkamdan biri.

Döndüğümde Soto'nun birkaç adım arkamda olduğunu gördüm. "Bugün epey para kazandın."

Sırt çantasının üzerindeki elim sıkılaştı. Fabiano'nun bıçağı hâlâ çantamın içinde bir yerlerdeydi ama Fabiano'ya karşı bana ne kadar az yardımcı olduğunu hatırladım. Soto, Fabiano değildi. Onu hiç dövüşürken görmemiştim ama bıçak kullanma konusunda benden daha tecrübeli olduğundan şüpheleniyordum.

Daha da yaklaştı. "Nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ediyorum. Ona söylersem Remo'nun da merak edeceğinden eminim."

Sırt çantamın içine uzandım, sonra bıçağı çektim.

Güldü. "Bodrumdan beri sikimi amına gömmenin nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamadım. Fabiano'nun seni idare etme şerefine nail olması çok yazık."

"Yaklaşmayın, yoksa ben-" "Beni öldürmek mi?" Alay etti.

"Soto." Fabiano'nun sesi arka sokağın loş ışığını yararlanarak geldi. Yavaşça döndüm. Fabiano bize doğru geliyordu. Uzun boyu karanlığa karışmış, siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti.

Soto'nun eli belindeki kılıfta duran silahındaydı, kısılmış gözleri Fabiano'nun üzerindeydi. "Dövüşten önce Boulder'a su getirdiğini gördüm ve o kaybetti."

"O bir garson, Soto. Herkese içki servisi yapıyor. Dövüşlerimden önce bana da su servisi yapmıştı," dedi Fabiano küçümseyerek ve Soto ile benim aramda durdu.

"Duyduğuma göre sana bundan daha fazla hizmet etmiş. Ona karşı para yatırmış ve o da kaybetmiş. Remo bunun bir tesadüf olduğuna inanmayacak. Remo buna bayılacak. Görünüşe göre bodrumda iyi bir iş çıkaramamışsın. Bu sefer Remo'nun benim halletmeme izin vermesini sağlayacağım. Ve senin sıçıp batırmandan sonra yapacak."

"Muhtemelen haklısın," dedi Fabiano yavaşça, gözleri üzerimdeydi. Başka tarafa bakamadım. Gözleri duygusallıkla yanıyordu. "Onu senin halletmene izin verecek." Silahını elinde tutuyordu ama Soto onu göremiyordu.

Ben bir şey söylemedim.

Namluya pratik bir kolaylıkla susturucu taktı.

Tanrı yardımcım olsun. Benim için adam öldürmesine izin verirdim. Yine. Ama bu sefer onu durdurabilirdim.

Fabiano itiraz etmemi bekler gibi bakışlarımı tuttu. İtiraz etmedim.

Sonra döndü ve tetiği çekti. Soto'nun kafası güçle geriye doğru itildi ve sonra yere yuvarlandı. Ona baktım.

kımıldamayan bir form. Hiçbir şey hissetmedim. Pişmanlık yok. Rahatlama yok. Zafer de yok. Hiçbir şey hissetmedim.

Fabiano susturucuyu silahtan söktü ve her ikisini de göğsündeki kılıfa geri koydu, sonra bana doğru yürüdü, bir avucunu yanağıma dokundurmadan önce bıçağı titreyen ellerimden aldı. Başımı kaldırıp ona baktım. "Onu sen öldürdün."

Remo'nun adamlarından birini öldürdü. Başka bir Camorrista. Benim için.

"Seni koruyacağıma söz verdim ve bedeli ne olursa olsun sözümü tutacağım."

Kelimeler aramızda asılı kaldı.

"Git. Daireme git ve beni orada bekle. Bir taksi tut."

Anahtarlarını uzattı. Tek kelime itiraz etmeden aldım. Beni bıraktı ve ben de yavaşça geri çekildim. "Ne yapacaksın?"

"Bunu ben hallederim," dedi kaşlarını çatarak cesede bakarken.

Yutkundum, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve bir taksi yakalamak için ana yola doğru acele ettim. Fabiano'nun bu işi halledeceğine, bizi neden olduğum karmaşadan kurtaracağına güvenmek zorundaydım.

Dairesine onsuz girmek garip hissettiriyordu. Merdivenlerden yatak odasına doğru yürürken vücudum adrenalinden titriyordu. Fabiano benim için öldürmüştü. Ve ben de ona izin vermiştim. Soto'yu uyarabilirdim. Bir uyarı, tek gereken buydu. Sessiz kalmıştım. Ama suçluluk yoktu.

Neden hiç suçluluk duygusu yoktu?

Sonunda onların kurallarına göre oynuyorsun, Leona. İşte bu yüzden.

Yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için uzun ve sıcak bir duş aldım. Fabiano'nun bembeyaz gömleklerinden birini giymiş olarak yatak odasına döndüğümde neredeyse bir saat geçmişti. Fabiano'nun şimdiye kadar burada olmasını umuyordum.

Endişe midemi bulandırdı. Ya bir şeyler ters gittiye? Ya biri bizi görüp Remo'ya haber verdiyse?

Yatağa uzandığımda endişeden başımın döndüğünü hissettim. Gözlerim komodinin üzerindeki saate takılmış, birbiri ardına geçen dakikaları izliyor ve Fabiano'nun bana sağ salim dönmesini neden istediğimi merak ediyordum.

FABIANO

İhanet.

Bir Camorrista arkadaşımı öldürerek Omertà'yı kırdım. Leona için.

Soto'nun cesedine bakarken seçeneklerimi değerlendirdim. Elbette onu ortadan kaldırılabildim. Kimse onu özlemezdi, en azından sinmiş karısı. Ama Remo, Soto'nun firar ettiğine inanmakta isteksiz olabilirdi. Ne de olsa adam sadıktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. *Sadakat.*

Camorra'ya ve Remo'ya sadakat, yemin ettiğim şey buydu. Benim için her şey demek olan bir yemin, ama Leona'yı korumak yeminimi tutmamı imkânsız hale getirdi.

Remo, Soto'yu ya da onu öldürmüş olmamı umursamıyordu ama doğrudan emri olmadan etrafta dolaşıp Made Men'i öldürmemi umursardı.

Bir de Boulder'ın bu geceki sefil dövüşü vardı. Remo'nun bu konuda da şüphelenmesi büyük bir olasılıktı. Tanrım, Leona. Neden para yatırmak zorundaydı ki? Neden hakkında hiçbir fikri olmadığı şeylere karışmak zorundaydı?

Çünkü onu köşeye sıkıştırmıştım ve köşeye sıkışan köpekler ısırmaya çalışır.

Siktir!

Boulder'ın başarısızlığını Soto'ya yüklemeye çalışabilirim. Remo'ya adama ilaç verdiğini ve bu yüzden onu öldürdüğümü söyleyebilirdim. Ama Soto'nun dövüşün sonucunu değiştirmek gibi bir niyeti yoktu. Bahse girmemişti, hiçbir Camorrista kendisi için neyin iyi olduğunu bilse böyle bir şey yapmazdı. Ama Leona yapmıştı,

Griffin de sorarsa Remo'ya söyleyecekti. Soto'yu yakaladım ve arabama doğru sürükledim. Park yeri ıssızdı ama etrafta durup içinde bulunduğum karmaşaya bir çözüm aramak için daha fazla zaman harcarsam bu durum eninde sonunda değişebilirdi. Soto'nun cesedini bagaja koydum ve şehirden çıkıp çöle doğru sürdüm. Bagajımda, yedek lastiğin yanında bir kürek vardı.

Umut verici bir yer bulduğumda arabayı park ettim, bagajdan küreği aldım ve kuru toprağa şiddetle sapladım. Cesedi saklayacak kadar derin kazmak saatlerimi alacaktı. Ve tüm bu sıkı çalışma sonunda bir hiç uğruna olabilirdi.

Sonunda ikinci anahtarım ile dairenin kilidini açtığımda kir ve ter içindeydim. İçerisi sessizdi. Kapıyı kapattım ve içki dolabına yöneldim. Bir bardakla uğraşmadım, onun yerine şişeden uzun bir yudum viski aldım. Alkolün yakıcılığı yorgunluğun sisini dağıttı.

Leona, yatak odasından gelen yumuşak ışığın aydınlattığı merdivenlerin başında belirdi. Benim gömleklerimden birini giymişti. İçinde küçük görünüyordu. Savunmasız.

"Fabiano? Sen misin?" diye sordu tereddütle. Bir yudum daha aldım.

Şişeyi tezgâha bıraktım ve merdivenlere doğru ilerledim, sonra onları birbiri ardına aldım. Leona'nın gözleri buruşuk halime takıldı. "Endişelendim," dedi iki basamak altında durup bizi göz hizasına getirdiğimde.

"Bir cesedi kuru çöl toprağına gömmek biraz zaman alır," dedim, viskinin etkisiyle sesim kısılmıştı.

Neden bahsettiğimi biliyormuş gibi başını salladı. "Özür dilerim." "Ben de üzgünüm," diye mırıldandım.

Kızın ağzı açık kaldı. "Öyle mi?"

"Böyle aptalca bir şey yapmaktan başka seçeneğin olmadığını düşündürttüğüm için, bana gelip yardım isteyemeyeceğini düşündürttüğüm için. Babanı öldürdüğüm için değil. Seni korumak için yine olsa yine yaparım."

Bakışlarını kaçırdı, göğsü kabarmıştı. "Bir duşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Şu anda pek çok şey işime yarayabilir."

Başını bana doğru eğdi, gözlerime baktı ama bir şey söylemedi. Onun yanından yatak odasına geçtim ve banyoya doğru ilerledim. Kıyafetlerimi çıkardım. Toz ve Soto'nun kanıyla kaplıydılar. Onları yarın yakmam gerekecekti. Gerçi fark etmezdi. Duşa girdim. Leona kapı aralığında durmuş beni izliyordu. Sıcak su üzerime yağarken gözlerimi ondan ayırmadım. Onu gömleğimin içinde görmek hoşuma gitmişti. Çıplak olmasını tercih ederdim.

Bu gece her şey değişmişti. Bir seçim yapmıştım ve Leona'yı seçmiştim. Camorra'yı, Remo'yu.

Bodrumda olanlar Remo'nun görmezden gelebildiği bir şeydi ama bugün bir kadını korumak için adamlarından birini öldürmem?

Hayır. Bu asla affedemeyeceği ya da anlayamayacağı bir şeydi. Affedici bir tip değildi. Onun yerinde olsam ben de kendimi affetmezdim.

Suyu kapattım. Leona bir havlu aldı ve bana uzattı. Gözleri vücudumda gezindi, sonra tekrar yüzüme baktı. Onu istiyordum. Doğru seçim yaptığıma dair küçük bir işarete *ihtiyacım vardı*. Hay sikeyim.

Kendimi gönülsüzce kuruladım, sonra havluyu yere attım.

Ben ona doğru ilerlerken Leona kıpırdamadı, kalçalarını kavradım ve sert bir öpücük için ağzımı onunkine doğru indirdim. O da beni öptüğünde belindeki parmaklarım sıkılaştı.

Onu geriye, banyodan dışarı ve yatağıma doğru yönlendirmeye başladım. Direnmedi. Bacakları karyolaya çarptı ve geriye doğru düştü. Gömleğim

K lot giymediği belli olacak şekilde kalçalarını yukarı sıyırdı. Sertçe nefes aldım. Sikim çoktan sertleşmi ti. Sonunda onun içinde olmak istiyordum.

O da görmüş olmalıydı ama gözlerinde korku değil sadece ihtiyaç vardı. Yatağa tırmandım ve bacaklarının arasına girdim, sonra onları ayırdım ve bedenimi onunkinin üzerine indirdim.

Gergin bir nefes çekti ama beni itmedi ya da itiraz etmedi. Onu tekrar öptüm, dilim ağzının tadına bakıyordu. Sikim uyluğunun iç kısmına doğru bastırılmıştı. Kal alarımın küçük bir hareketiyle onun sıkı sıcaklığına g m lebilirdim.

Bilezikli olan elini kaldırdı ve yüzümüze su damlatan ıslak saçlarımın arasından geçirdi.

Birkaç santim geri çektim. "Neden bahis için rehin vermedin?"

Bakışlarını takip etti. "Bunu yapamazdım. Çünkü onu bana sen verdin."

Sikeyim. Gözlerindeki bakış. "Benden nefret ettiğini sanıyordum. Öyle demi tin."

"Deniyordum. Ama..." diye devam etti. "Beni yine kurtardın. Benim için her şeyi riske atacak kadar önemseyen tek kişi sensin. Acınası bir durum ama sadece sen varsın."

Duygusal sözlerine karşılık hiçbir şey söyleyemedim. Hiçbir şey onların hakkını veremezdi. "Seni istiyorum," diye kulağına fısıldadım, sonra daha da alçak bir sesle ekledim. "Sana *ihtiyacım var*."

Gözleri benimkileri aradı. Olan onca şeyden sonra bile bir şeyler aramayı bırakamıyordu.

Kalçalarını hafifçe kaldırarak sikimin ucunun kaygan kıvrımlarının üzerinde kaymasını sağladı. Sessiz davetine karşılık olarak tısladım. Bu çok baştan  ıkarıcıydı. Onu hemen şimdi almak, daha fazla beklememek. Ama o beklemeye değerdi.

Kamburlarımın  zerine oturdum ve gömleğinin düğmelerini açtım, sonra çıkarmasına yardım ettim, gözlerimin kusursuz tenini almasına izin verdim. Yorgundum ve hâlâ  fkeliydim. Kontrol m sınırlardaydı ama kendimi ağzımı ona doğru indirmeye zorladım.

amını. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra dilimi kıvrımlarının arasına daldırdığımda dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrıldı. Isınmış teni boyunca birkaç vuruş yaptıktan sonra dudaklarımı klitorisinin etrafına kapattım. Yavaşça yaklaşmak için çok sabırsızdım.

Beni bir nefesle ödüllendirdi ve bacaklarını daha da açtı. Ağzımı onun sinir demetinin üzerine koyduğumda hızla nefes nefese kaldı ve uyarılmaktan kayganlaştı. Bir parmağımı içine soktum, duvarlarının etrafında kenetlenmesini çok seviyordum. Bunu sikime yapmaları için sabırsızlanıyordum. Kalçalarını sallayarak haykırdı ve ben de ikinci parmağımı içine soktum. Parmaklarımın ve dilimin yavaş vuruşlarıyla orgazmı boyunca ona rehberlik ederken titredi. Ama kendi ihtiyacım artık çok acildi. Sikim patlamak üzereydi.

Doğrudum ve çekmeceye uzandım. Sikimi örtmeden önce içinden bir prezervatif aldım. Leona korku ve beklentinin karışımıyla beni izledi. Üstüne uzandım ve sikimi girişine doğru yönlendirdim. Bir an için bir şeyler söylemeyi düşündüm, duymak istediği kelimeler, sevgi dolu kelimeler, nazik kelimeler, ama yapamadım. Çok fazla karanlık ve umutsuzlukla doluydum çünkü bunun sahip olabileceğimiz tek gece olduğunu biliyordum. Bunu derinden hissediyordum.

İleri doğru iterken bakışlarını tuttum. Ucum içeri kaydı, sıcaklığı tarafından sıkıca kavrandı. Gerildi, nefesi boğazında düğümlendi. Gözleri yumuşaktı ve çok duygusaldı. Kendimi tutamadım. Tutmak istemedim. Ağzını yakaladım, onu tamamen sahiplenirken gözlerim onunkilere dikildi. Direnci baskı altında düştü ve dudaklarıma karşı nefesi kesildi, vücudu altımda gerildi.

"Senin için ihanet ettim, senin için öldürdüm," dedim kabaca, içinde sadece ucum kalana kadar yavaşça çekip çıktım. "Senin için kanımı akıtacağım ve öleceğim." Kendimi tutmaya çalışarak tekrar içine girdim.

Gözleri büyüdü. Sözlerimden ve acımdan. Bana sarıldı, o lanet peygamber çiçeği mavisini gözleri yüzümden hiç ayırmadı.

Senin için kanımı akıtacağım ve öleceğim.

Bu bir vaat değildi, duygularımı ifade eden özlü bir açıklama da değildi. Bir tahmindir.

Her hamlede daha derine ve daha sert ittim ve o bana tutundu, gözleri benimkilere dikildi. Her hamlede ona sahip çıktım, kendimi buna değdiğine, Leona'nın onun için katlanmaya hazır olduğum zahmete değdiğine ikna etmeye çalıştım. O uğruna ölmeye değerdi.

Çünkü Remo beni öldürür.

Birkaç kez nefesini içine çekti. Daha dikkatli olmam, daha yavaş gitmem gerektiğini biliyordum ama duramıyordum. Zamanımız parmaklarımızın arasından akıp gidiyormuş gibi hissediyordum ve her anı değerlendirmem gerekiyordu. Remo'ya ihanet etmemi sağladı, daha önce hiç düşünmediğim bir şey, Camorra'yı ilk sıraya koyma yeminimi bozmamı sağladı.

Buna değer miydi?

Terle kaplı bedenlerimiz birbirine değdikçe, onun gerginliği beni sıktıkça, gözleri benimkilere güvenle ve daha güçlü ve tehlikeli bir şeyle asıldıkça, buna değdiğine karar verdim. İşlerin bu noktaya nasıl geldiğinden emin değildim. Nasıl bu kadar ileri gitmesine izin verebilmişim? Her şeyden sonra nasıl hâlâ bana o lanet olası şefkatli gözlerle bakabiliyordu? O berbat durumdaydı, ben de öyle.

İçine boşalırken ona sıkıca sarıldım. Tekrar nefesi kesildi, nefes almakta zorlandı, yanakları kızardı. Sanki sersemlemiş ve bir rüyadan yeni uyanmış gibi bana yavaşça göz kırptı. Dudakları usulca dudaklarıma değdi ve gözlerindeki ifadeden karşılık veremeyeceğim sözler söylemek üzere olduğunu anladım. Yaptıklarımın sonra, hakkımda bildiklerinden sonra, ben yürüyen bir ölüyken söylemeyi düşünmemesi gereken sözler. Hiçbir kelime bunu değiştiremezdi. Hiçbir şey değiştiremezdi. "Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadım sertçe ve o da dinledi. Bizi yuvarladım ve onu kendime doğru çektim. İrkildi ama sonra bana doğru bastırdı. Vücudu bana karşı sanki böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Ama ona bu şekilde sarılabileceğim tek zamanın bu olabileceğini biliyordum.

Leona

Fabiano'nun parmaklarının omurgamda gezinmesiyle uyandım. Dokunuşu nazikti, neredeyse saygılıydı.

Omzumun üzerinden baktım. Koluna dayanmıştı ve sırtımdaki elinin hareketini takip ettim. Vicdan azabı duymadan öldürebilen eller, bana karşı açıklanamayacak kadar nazikti. Bakışları beni buldu ve yuvarlandım. İkimiz de bir şey söylemedik. Ben onu öptüm.

Dün gecedен beri ağrım vardı ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim, sadece buna havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için değil, aynı zamanda ona ihtiyacım olduğu için. Dün gece Fabiano, üstümde, içimdeyken her şeyin yerli yerine oturduğunu hissetmiştim. Hiçbir zaman evim diyebileceğim bir yerim olmamıştı ama onunla kendimi demir atmış gibi hissettim.

Aramızdaki şeyler karmaşıktı, geçmişlerimiz ve hayatlarımız göz önüne alındığında başka bir şey olamazdı, ama ne olursa olsun, kimsenin bana onun kadar değer verdiğini hissettiremeyeceğini biliyordum. Çarpık, kırık ve berbat durumdaydık. İkimiz de. Neden düzgün, normal bir geçmişi olan biriyle birlikte olabileceğimi düşünmüştüm ki? O tür bir adam beni asla anlayamazdı, Fabiano'nun anladığı gibi değil. Boynuna uzanarak onu kendime doğru çektim. Direnmedi. Aramıza uzanıp hazır olup olmadığını test etmek için açıklığımı bulduğunda dudaklarımız birbirinin üzerinde kayıyordu. Yer değiştirdi ve ucu bana doğru bastırdı. Yavaşça iterek beni içine alırken boynundaki parmaklarım sıkılaştı. Duvarlarım acı ve zevkin karışımıyla titredi. Keskin bir şekilde nefes verdim. Yavaşça, nazıkçe hareket etti. Dün gece umutsuzluk ve sahiplenme, hatta belki de korku ve öfke vardı. Bu farklıydı. Sevişmek gibi hissettirdi. Çarpık bir şekilde. Belki de alabileceğim tek şey çarpıktı.

Göğsü göğüslerime sürtünürken ağzı benimkini buldu. Derinlerde bir noktaya vurduğunda inledim, kıcıımı kaldırdım, daha fazlasına ihtiyaç duydum. Parmakları bacaklarımın arasından kayarak sinir yumağımı buldu ve yumuşak oyunlarına başladı. I

Dudaklarına karşı nefesim kesildi ve dili içeri kayarak yavaş bir dans için benimkiyle buluştu. O hızlandıkça ayak parmaklarım kıvrıldı ve parmaklarım ketenin üzerini çizdi. Zevk kıvılcımları çekirdeğimden her sinir ucuma doğru yayıldı.

Bağırdım, kalçalarım sarsıldı ve Fabiano da kontrolünü kaybedince sertçe içime girdi. Nefes nefese kaldık, birbirimize karşı sarsıldık. Çok fazla his, çok fazla duygu. Bir an kıpırdamadı, sıcak ağzı boğazıma dayandı, sonra yuvarlandı ve beni yanına çekti, böylece yanağım göğsüne yaslandı. Sanki yüzünü benden saklamaya çalışıyordu.

Nefes alış verişimiz düzensizdi.

"Bunu bana kız kardeşim verdi," dedi. Onun sözleri beni gerçekliğe geri sürükledi.

Bakışlarını bileğimden sallanan bileziğe doğru takip ettim. İfadesine bir göz atmak için başımı çevirdim ama elini sıkıca kavradı.

"Kız kardeşin mi?"

"Aria, en büyük kız kardeşim. Onu son gördüğümde bana vermişti."

Bunu ona kız kardeşinin vermiş olması onu bir şekilde daha da değerli kılıyordu. "Gençken mi?"

"Hayır," dedi sessizce. "Seninle tanışmadan kısa bir süre önce. New York'ta bir görevdeydim." Sustu. Görev hakkında konuşmak istemiyordu, ben de zorlamadım.

"Yani onu hatırlaman için mi sana verdi?"

Güldü, çiğ bir sesle. "Onu bana, eskiden tanıdığım kardeşini hatırlamama yardımcı olacak birine vermem için verdi."

"Demek hep böyle değildin." Söylemesi aptalca bir şeydi. Kimse katil olarak doğmaz. Toplum ve yetiştirilme tarzları onları bir katile dönüştürür. Sonunda yüzümü kaldırmama izin verdi. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Bunun gibi mi?"

"Biliyorsun," dedim sessizce, çünkü söyleyecek başka ne vardı ki? O ne olduğunu biliyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ben hep böyle olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir yanım ona karşı çıkmak istiyordu çünkü insanın yapması gereken buydu ama yapamadım. "Biliyorum," dedim ve o da alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bileziği sana verdim çünkü gitmesini istiyordum. Kız kardeşimin beni bir şekilde manipüle etmeye çalışması canımı sıkıyordu. Ama sanırım sonunda doğru olanı yaptı."

Bununla ne demek istediğini merak ettim ama o anda telefonu çaldı. İkimiz de komodine doğru baktık ve kimin aradığını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

FABIANO

Ekrana baktım. Remo. Kendimi Leona'dan kurtardım ve telefonuma uzandım.

Leona'nın gözleri aramayı duymazdan gelmem için yalvarıyordu ama Remo'nun peşimizde olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Telefonu açtım. "Ne oldu?"

"Benim için Adamo'yu öldürmeni istiyorum," diye mırıldandı. Şok olmuş bir şekilde doğruldum.

Leona bana endişeli bir bakış fırlattı. Başımı salladım ve ona başımızın belada olmadığını göstermeye çalıştım. Henüz değil.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum. Ciddi olması mümkün değildi. Adamo tam bir baş belasıydı ama başka türlü nasıl olabilirdi ki? Daha on üç yaşındaydı, babası öldürüldüğünde sadece beş yaşındaydı. Remo ve kardeşleri ondan sonra saklanmak zorunda kalmıştı çünkü kendi aileleri Capo pozisyonu için savaşıyordu ve onların ölmesini istiyorlardı. Zaten çok şey görmüştü.

"Cane bana Adamo'nun kokain kullandığını duyduğunu söyledi. İki kez." Yüzümü buruşturdum. "Emin misin?"

"Görünüşe göre bizim ayakçılardan biriyle takılıyormuş. Malı ona o şerefsiz vermiş." Remo durakladı. "Dün gece Bugatti'mi çaldı ve bir binanın içine sürdü."

Adamo başka bir araba çalmayı başarmış mıydı?

"Bir gün kendini öldürtecek. Hayatını önemsiyor gibi görünmüyor."

Direksiyondaki tutuşumu gevşettim. Remo endişeliydi. Ya da Remo'nun olabileceği kadar endişeliydi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ona iyi bir korku ver. Böyle şeyler yapmasını engelleyecek bir şey. Ve diğer bütün piçleri öldürün. Ona izlet. Ona karşı hoşgörülü olma, canını yak, Fabiano. Eğer bu boka bağımlı olursa, kaybeder. Kafasına sıkılacak bir kurşun onun sonu olur."

"Tamamdır. Onu ben hallederim."

Leona alt dudağını sıktı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Değil ama bizimle bir ilgisi yok," dedim iç çekerek. Remo'nun Adamo konusunda bana güvenmesi iyiye işaretti. Bu belki de Leona'yla kollarımda bir gece daha geçirebileceğim anlamına geliyordu. "Remo'nun kardeşlerinden biriyle ilgilenmem gerekiyor."

Yüzünü şaşkınlık kapladı ama daha fazla ayrıntı istemedi.

"Neden burada kalıp kahvaltı etmiyorsun? Buzdolabında hâlâ yumurta olmalı." Yataktan kayarak çıktım ve hızla giyindim. Bir öpücük ve Leona'nın endişeli yüzüne son bir bakışla dışarı çıktım ve Adamo'yu aramaya koyuldum.

Bugatti'yi caddenin kenarında tamamen hurdaya dönmüş halde buldum. Yarışlar için birlikte çalıştığımız şirketin çekicisi arkasına park etmişti ve yarışların diğer organizatörlerinden biri olan Marcos ile çekicinin şoförü arabanın etrafında dolaşıyorlardı. Kendi arabamdan indim ve onlara doğru yürüdüm.

Marcos avuçlarını kaldırdı. "Eleme yarışına gizlice girmeyi nasıl başardı bilmiyorum. Bu çocuk David Copperfield gibi."

"Nerede o?" Ben sordum.

Omuz silkti. "İki adamla gitti. Şu Rodriguez denen çocuk ve Pruitt denen çocuk, hani şu buralarda enfiye satan."

Sonunda Pruitt'in günlerini nerede geçirdiğini bilen bayilerimizden birini bulana kadar etrafa sordum. Terk edilmiş bir tamirhaneydi. Yarı açık kapıdan baktım.

Adamo ve iki büyük çocuk eski kırmızı bir Chevy'nin kaputunun etrafında toplanmışlardı. Adamo'nun uzun saçları kanla kafasına yapışmıştı ama yine de Pruitt'in söylediği bir şeye gülüyordu. Piç kurusu beyaz tozlu bir gümüş parçasını Adamo'ya doğru itti, Adamo burnunu işe sokmak için çok hevesli görünüyordu.

Pruitt kendi malını koklamak için eğilirken, "En iyi burun şeker, sana söylüyorum," dedi.

İçeri girdim. Beni ilk gören Adamo oldu ve uyarmak için ağzını açtı. Pruitt'in kafasının arkasını kavradım ve sertçe aşağı iterek yüzünü kaputa çarptım. "Burun şekerinin tadını çıkar," diye homurdandım, sonra kafasını geriye attım. Burnundan kan fişkırıyordu ve yüzü kan ve kokainle kaplıydı. Genişlemiş, sersemlemiş gözleri yüzüme yerleşti. Ona soğuk bir gülümseme verdim ama Rodriguez elinde demir bir çubukla bana doğru atılınca onu bıraktım. Pruitt ayaklarımın dibine yığıldı ve Rodriguez demir çubuğu kafama indirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Çubuk kaputun üzerine düştü. Bıçağımı çektim ve yukarı doğru keserek onu açtım. Demir çubuğu bıraktı, sonra da karnını tutarak karşımda dizlerinin üzerine çöktü. Ayağa kalktım ve Adamo'ya döndüm. Gözlerimle karşılaştığında yaşadığı şok yerini meydan okumaya bıraktı. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Oh, Kiddo.

Kaputtan bir adım geri çekildi ve yumak haline gelmiş ellerini kaldırdı, ellerinden biri ona öğrettiğim şekilde bir bıçak tutuyordu. "Kendini sert sanıyorsun, değil mi? Senin yaşındayken ben de böyle düşünürdüm."

Yaklaştım ve kaputun üzerindeki kokaini işaret ettim. "Hayatına böyle mi son vermek istiyorsun?"

"Bunun bir önemi yok. Remo seni zaten beni öldürmen için gönderdi!" diye bağırdı. Ters ters baktı ama gözlerinde yaşlar vardı. "Onun en sevdiği arabayı çarptım. Ve Cane'in ona enfiyeden bahsettiğini biliyorum."

"Eğer o bıçağı yakın zamanda kullanmayı planlıyorsan, yap."

Bana doğru koştu ve bıçağı boğazımı kesecekmiş gibi yanlara doğru savurdu, ama girişimi gönülsüzdü ve nişan alması çok düşüktü. İşin içinde değildi. Omzundan tuttum, onu kaputun üzerine ittim, sonra dirseğimi bileğine indirdim. Acı dolu bir çığlıkla bıçağı düşürdü. Onu bıraktım ve geri çekildim. Bileğini kucakladı, kirli zemine çökerken sonunda gözyaşları döküldü. Hâlâ sadece bir çocuktı. Remo unutmayı severdi. Remo Capo olduğundan beri Adamo çok sık yalnız kalıyordu. "Eğitim için olmadığı ya da gerçekten öldürmek istemediğin sürece bana karşı bir daha bıçak kaldırma," dedim ona.

"Sadece yap," diye mırıldandı ama sesinde korku vardı.

Önünde çömeldim. "Neyi yapacaksın?"

"Öldür beni."

"Remo senin ölmeni istemiyor, Adamo. Ve sanırım bunu biliyorsun. Seni öldürmeyeceğimi de biliyorsun. Eğer tüm bu saçmalıklar onun dikkatini çekmek içinse, istediğin gibi gitmiyor. Onu sadece kızdırıyorsun."

Adamo sessizce, "Capo olduğundan beri hep sinirli," dedi. "Belki de daha sık sevişmeye ihtiyacı vardır."

Güldüm çünkü bunu başarmak için çok gençti. "Sevişmesi gereken kişi sensin. Ama böyle devam edersen bakire olarak öleceksin."

Kızardı ve başka tarafa baktı.

"Eminim Remo birkaç güzel kızdan senin için bu işi halletmelerini isteyebilir." "Hayır," dedi sertçe. "O kızlardan hoşlanmıyorum."

Doğrudum ve tutması için elimi uzattım. "Sakin ol kaplan." Bir anlık tereddütten sonra elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım. Acı içinde inledi ve bileğini tekrar kucakladı. "Seni Nino'ya götüreceğim. Seni Nino'ya götüreceğim."

senin için." Nino bir dahi olduğu için tıp hakkında çoğu doktordan daha çok şey biliyordu.

"Haydi," dedim Adamo'ya. Hafifçe sallanıyordu. Araba kazasından dolayı kafasında oluşan yaradan mı yoksa bileğindeki ağrıdan mı, bilemiyordum. Kolunu kavradım ve onu sabitledim. Sadece omuzlarıma ulaşmıştı, bu yüzden onu dik tutmak sorun olmadı. Pruitt sürünerek başka bir kapıya doğru gidiyordu. Silahımı kılıfından çıkardım ve kafasına bir kurşun sıktım.

Adamo yanımda yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Haklısın. Onu Remo'ya götürebilirdim." İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorduk.

Onu arabama doğru götürüp yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettiğimde Adamo başka bir şey söylemedi. Arabayı çalıştırdığımda "Onlar benim arkadaşlarımdı," diye mırıldandı.

"Arkadaşların sana kokain vermezdi."

"Malı satıyoruz. Vegas'taki her keş Camorra'nın müşterisidir."

"Evet. Ve bunun insanlara ne yaptığını bildiğimiz için, bu
s a ç m a l ı ğ ı k a b u l e t m i y o r u z . "

Adamo gözlerini devirdi ve başını cama yaslayıp kan bulaştırdı. "O kızla aranızda ne var?"

Sarsıldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çilli olandan."

Uyarmak için gözlerimi kısmıştım.

Adamo bana muzaffer bir gülümseme verdi. "Ondan hoşlanıyorsun." "Dikkatli ol," diye uyardım.

Omuz silkti. "Remo'ya söylemeyeceğim. En azından kendi özgür iradesi var. Remo'nun eve getirdiği kızlar ondan korktukları için bastığı yeri öpüyorlar. Bu iğrenç bir şey."

"Adamo, sen bir çocuksun ama büyümeli ve çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini öğrenmelisin. Remo senin kardeşin ama o hala... Remo."

Falcone malikanesine girdiğimizde Adamo çenesini kapalı tuttu. Remo, Savio ve Nino oturma odasındaki koltuklarda oturuyorlardı. Savio sırtarak ayağa kalktı ve kardeşinin omzuna bir yumruk attı. "Boku yedin." Sonra da çekip gitti. On altı yaşındaydı ve çoğu gün neredeyse Adamo kadar çekilmezdi. Öte yandan Nino neredeyse sıkılmış görünüyordu ama bu yarın her kelimeyi ezbere söyleyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Remo bana başıyla onay verdi. Belki de Remo bana olan güvenini kaybetmemişti. Belki de her şey yoluna girecekti. Remo kardeşine döndü. "Bileğin mi kırıldı?"

Adamo yere ters ters baktı. Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim. Bu Remo ile onun arasındaydı. Remo koltuktan kalktı ve Adamo'ya doğru geldi. "Bir daha uyuşturucu almayacaksın. Kokain, eroin, ot, kokain, aklına ne gelirse. Bir dahaki sefere Fabiano'yu göndermeyeceğim. Bir dahaki sefere seninle ben ilgileneceğim." Kardeşlerinden birini öldüren biri varsa, o da Remo'ydu.

Adamo başını kaldırdı, gözlerinde yine aynı meydan okuma vardı.

Onu tokatlamak istedim.

"Annemizle ilgilendiğin gibi mi?"

Remo'nun yüzü hareketsizleşti.

Nino yavaşça koltuktan kalktı. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşmamalısın."

"Çünkü kimse bana bunları açıklamıyor," diye tısladı Adamo. "Bana aptal bir çocukmuşum gibi davranmanızdan bıktım."

Nino, Adamo ile hâlâ bir şey söylememiş olan Remo'nun arasına yerleşti. "O zaman öyle davranmayı bırak." Adamo'nun kolunu kavradı ve onu yanına çekti. "Yaralarını tedavi etmeme izin ver."

Remo henüz hareket etmemişti. Gözleri kara cehennem ateşi gibiydi. Harikaydı. Ve ben onunla bu şekilde uğraşmak zorunda kaldım.

"Bu gece benim için bir dövüş ayarla. Bana karşı koyabilecek biri."

Ona karşı koyabilecek tek kişi Nino ve bendim. Savio oraya ulaşma yolundaydı.

Remo'nun gözleri bana takıldı ve bir an için benden onunla dövüşmemi isteyeceğinden emin oldum. Daha önce hiç resmi bir maçta dövüşmemiştik. İyi bir nedenden dolayı, dövüş kafesinde bağ yoktu. Birimiz pes etmek zorundaydı.

"Ya da daha iyisi iki. Griffin'e haber verin. Bahisler için acele etmeli."

İçimi çektim ama Remo böyle bir ruh halindeyken onunla tartışmanın bir faydası yoktu. Belki bu onun dikkatini bir süreliğine dağıtırdı. Soto'nun ortadan kaybolduğunu fark etmesi ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Her şeyi ayarlamak için döndüğümde Remo'nun sesi beni durdurdu.

"Ve Fabiano, son zamanlarda Soto'yu gördün mü? Ona ulaşamıyorum ve kimse nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor."

Yüz ifademi hafif bir meraka dönüştürmeye zorladım. "Belki de müşterilerinden biri bugün ona sorun çıkarmıştır?"

"Belki," dedi sessizce, ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Leona

BARA HASTA OLDUĞUMU SÖYLEYİP FABIANO'DA KALMAYI DÜŞÜNÜŞTÜM.

dairemde, onun ve bizim kokan yumuşak battaniyelere sarılmıştım. Ama sonunda kafamdaki endişeler çok gürültülü hale gelmişti. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Ve işe yaradı. O gün bar çok kalabalıktı. İnsanlar bir konuda neredeyse aşırı heyecanlıydı. Her zamankinden daha fazla yiyip içtiler ve Griffin bahisleri almakta zorlandı. Falcone adının birkaç kez geçtiğini duydum ama hangisinin kafese gireceğinden emin değildim.

"Remo Falcone'un bu gece yine dövüşeceğini duydun mu?" Cheryl, barın arkasında yanına gittiğimde bana

Onun adını duymak içimi buza çevirdi. "Ve?"

"Bu büyük bir olay. Neredeyse bir yıldır dövüşmedi. Ne de olsa Capo o."

"O zaman neden şimdi?" Birden endişelenerek sordum.

"En küçük kardeşinin en sevdiği arabayı hurdaya çevirdiğini duydum," dedi. Güzel.

Fabiano'nun uğraşmak zorunda olduğu şey bu muydu?

Roger elinde bir bira kasasıyla arkamızdan geldi ve büyük bir gürültüyle kasayı yanımıza bıraktı. "Duyduğuma göre adamlarından biri ortadan kaybolmuş, muhtemelen iltica etmiş," dedi. "Ve şimdi dedikodu yapmayı bırakın. Falcone bundan hoşlanmaz."

"Kimdi o?" Cheryl sordu.

"Soto adında bir adam."

Soğuk üzerime çöktü. "Ne demek iltica etti?"

Roger bana garip bir bakış attı. "Tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Bu genellikle birinin iltica ettiği anlamına gelir. Eğer Ruslar ya da bir başkası onu ele geçirmiş olsaydı, arkasında lanet bir mesaj bırakırdı." Yanımızdan geçip Griffin'e ve şort giymiş iki dövüşçüye doğru gitti. Onları son birkaç gün içinde kafeste görmüştüm. İkisi de dövüşlerini kazanmıştı.

"Solgun görünüyorsun. Neyin var? Şimdiye kadar bütün bunlara alışmış olman gerekirdi.

Buralarda günlük işler bunlar."

Dalgınca başımı salladım.

"Biri şeytandan söz ettiğinde," diye fısıldadı Cheryl.

Bakışlarını girişe doğru takip ettim. Falcone ve Fabiano odaya girmişlerdi. Gözlerim Fabiano'nunkileri buldu. Sert ve endişeliydi.

Tezgahın kenarlarını tuttum.

Las Vegas'a daha iyi bir hayat için gelmiştim. Annemin varlığı olan sefaletten uzak bir gelecek için. Onun sürekli yoldaşı olan karanlıktan uzakta.

Ve şimdi var olduğunu bildiğim her şeyden çok daha karanlık bir şeyin içindeydim.

Remo'nun gözleri Fabiano'dan bana kaydı ve midemin çukurunda soğuk ve korkulu bir şey kıvrıldı. Fabiano'nun benim yüzümden adamlarından birini öldürdüğünü öğrenirse, sadece Fabiano'nun değil benim de hayatıma son verirdi. Ve bu çabuk olmazdı.

Remo sonunda gözlerini benden kaçırdı ve ben de yeniden nefes alabildim. Hemen arkamı döndüm ve Cheryl'in temiz bardaklarını ayırmakla meşgul oldum.

daha önce mutfaktan getirmişti. Müşterilere bira servisi yaparken başımı öne eğdim. Fabiano'nun gözlerine tekrar yakalanma riskini almak istemedim.

Griffin kafesin platformuna tırmandı ve ben de yaptığım işi bıraktım. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. "Ölüm maçı," diye basitçe anons etti ve kalabalığın içinden bir sessizlik geçti, ardından gök gürültülü alkışlar geldi.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldadım.

Cheryl bana sert bir bakış attı. "Çok çirkin olacak Chick."

Fabiano, Falcone kardeşlerden ikisinin oturduğu kulübenin bir kenarına yaslanmıştı. Remo'yla birlikte geldiğinden beri bana doğru bakmamıştı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Ama içten içe bana göstermelik de olsa küçük bir güvence sinyali vermesini diliyordum.

Remo kafese doğru ilerlediğinde boğazımda bir yumru oluştu. Cheryl'ın söylediği gibi bu iş çirkinleşecekti.

Remo'nun dövüşü önceki tüm dövüşleri acımasızlığıyla geride bıraktı. Remo incitmek için dışarıdaydı. Kırmak için. Öldürmek için. Bu kazanmakla ilgili değildi.

Bu delilik, zalimlik ve kana susamışlıktı.

İki rakiple karşılaştı ama ilki ilk iki dakika içinde öldü. Falcone sert bir tekmeyle boynunu kırdı. Ondan sonra daha dikkatli oldu. İkinci rakibi için üzüldüm. Ölümü hızlı olmadı. Bir kedinin fareyle oynamasını izlemek gibiydi.

Sonunda sahneye sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Avucumu ağzıma bastırdım ve burnumdan nefes aldım.

Kalabalık tezahüratlarla patladığında arkama bakmaya cesaret ettim ve keşke bakmasaydım dedim. Remo tamamen kan içindeydi. Ayaklarının dibindeki adam, kanın kaynağıydı.

Yükselen mide bulantıyla savaşmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Bence dışarı çıkıp biraz hava almalısın," dedi Cheryl. "Eğer kusarsan, bu ikimiz için de daha fazla iş anlamına gelir."

Başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim," diye ısırdım. Daha fazla bira için bana el sallayan bir müşteriye zorla gülümsedim. Hızlıca bir tepsi doldurdum ve ona doğru yöneldim. Belki de iş beni kafesten uzak tutardı. Kafese ya da Remo'ya hiç bakmadım. Soğukkanlılığımı korumak istiyorsam, bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmalıyım.

Roger kafesi temizlerken küfrediyordu. Ne Cheryl ne de Mel ve en azından ben oraya girmeyi kabul ederdik.

Fabiano neredeyse bir saat önce Remo ve kardeşleriyle birlikte ortadan kaybolmuştu ve bu gece beni almaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bugün birlikte görülmemizi riske atmayacağından şüpheleniyordum. Park yerine doğru yürüdüğümde Roger'ın arabası dışında boş olduğunu görünce şüphelerim doğrulandı.

Tereddüt ettim. Onu beklemeli miydim? Ama ya Remo onun varlığına ihtiyaç duyarsa? Fabiano şu anda hiçbir şeyi riske atamazdı.

Sırt çantamı omzuma aldım ve eve gitmeye karar verdim. Kollarımı kendime doladım. Üşüdüğüm için dişlerimin kırılıp kırılmadığından emin değildim. Boulder'a karşı oynadığım bahisten kazandığım para hâlâ sırt çantamdaydı. Henüz anneme verecek zaman bulamamıştım. Paradan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordum.

Yeni bir panik dalgası üzerime çöktü. Remo öğrenmeden Las Vegas'tan ayrılmamız gerekiyordu. Ve *ben* ne zaman *biz* olmuştum?

Fabiano'nun benim için en büyük günahı işlemedini izlediğim mi? Bunu daha önce de yapmıştı ama bu sefer ona izin vermiştim.

Tanıdık bir motor mırıltısı dikkatimi çekti. Durdum ve Fabiano'nun Mercedes'inin caddeden bana doğru geldiğini görmek için döndüm. Elbette güvende olduğumdan emin olacaktı.

Yanımda durduğu anda bindim. Gaza bastı ve U dönüşü yaparak bizi dairesine geri götürdü. Son olanlardan sonra

Yirmi dört saat boyunca, doğru kelimeleri ya da herhangi bir kelimeyi oluşturmak gerçekten zordu.

Fabiano da konuşmuyordu. Gergindi, parmakları direksiyonu kavırıyor, gözleri karanlığa dik dik bakıyordu.

"Biliyor mu? Bugün bu yüzden mi çılgına döndü?"

"Bu Remo'nun ıldırması değildi, güven bana. ıldırmamaya çalışıyordu."

O kadar çok kan ve Remo'nun ilk adamın boynunu kırıdığında gözlerindeki hastalıklı heyecan ve ardından gelenler... Eğer bu çıldırmak değilse, neyin çıldırmak olduğunu bilmiyordum. "Fabiano," diye başladım ama başını salladı. "Evdeyim. Düşünmem gerek."

Ona alan ve sessizlik verdim, kendi zihnim düşüncelerle o kadar gürültülü bir şekilde dönüyor olsa bile, duymadığına inanamadım.

Hiçbir şey söylemedi ama beni dairesine doğru götürürken elimi tuttu. Ona kırılmayacağımı, benim de bir şeylerin üstesinden gelebileceğimi göstermek için sıktım. Kapı kapanır kapanmaz yanaklarımı avuçladı ve beni öptü. Bir süre sonra geri çekti. "Las Vegas'tan ayrılmalısın."

FABIANO

"Ne? Sen durdu Ben ayrılmak değilok uzun önce," o
İnanılmaz bir şekilde benden geri adım attı.

Söylediklerime ben de şaşırdım. Leona'nın gitmesini istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum ama kalırsa ben de onu kaybedecektim.

"Biliyorum ama artık işler değişti. Remo Soto'yu öğrenirse seni koruyamam."

"Peki ya sen? Sakın bana seni affedeceğini söyleme."

Başımı salladım. "Affetmeyecek." Affetmek mi? Hayır, bu Remo'nun hiç dağıttığı bir şey değildi. Leona elimi tekrar sıktı, sanki bir tek ben

teselli edilmeye ihtiyacım vardı. En son ne zaman birinin beni teselli etmeye çalıştığını hatırlayamıyordum.

"O zaman benimle gel. Las Vegas'tan birlikte ayrılabiliriz."

Dövmeme, okuduğumda hâlâ içimi gururla dolduran kelimelere baktım. "Bir yemin ettim."

Leona inanamayarak başını salladı. "Seni öldürecek bir adama yemin ettin."

"Evet, çünkü bir Camorrista dostumu öldürerek yeminimi bozdum. Bunun için Remo'yu suçlayamam."

Başını tekrar, ama daha sert salladı. "Fabiano, lütfen. New York'a, kız kardeşinin yaşadığı yere gidemez miyiz? O seni yanına alır, değil mi?"

Aria beni yanına alırdı. Ama Luca, yapması gerektiği gibi kafama bir kurşun sıkacaktı. "Belki de o kadar aptaldır. Çünkü hâlâ tanıdığım ağabeyi olabileceğimi düşünüyor ama ben artık o değilim ve olmak da istemiyorum." O çocuk babasını memnun etmek istemişti, o da onu rütbesini miras alacak kadar değerli bulmuştu. Bunun için savaşmayı öğrenmiştim.

"Senin şu anda olduğun kişiyi kabullenmeyi öğrenecektir." "Bundan şüpheliyim."

"Neden? İstiyorum." Gözleri yumuşamıştı ve göğsümde bir şey sıkıştı.

"Bazen hak etmediği halde annene bakma konusundaki inatçı ısrarınla bana Aria'yı hatırlatıyorsun."

"Çünkü onu seviyorum. Elimde değil."

"O zaman belki de aşk sizin için doğru seçim değildir."

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Ne olduğunu anlayamadığım bir ifade. "Evet, büyük ihtimalle. Annem her zaman yanlış insanları ve şeyleri severdi. Sanırım bunu ondan almışım."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve ben de ne diyeceğimi bilemedim.

Boğazımı temizledim. "Las Vegas'ı, Camorra'yı ya da Remo ve kardeşlerini terk etmeyeceğim. Onun gazabını göze alacağım ama yeminimi tutacağım."

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Anlamıyorum." Parmakları gömleğini kavradı. "Açıkla bana. Neden onlar için bu kadar çok şeyi riske atıyorsun?"

"Kız kardeşlerim ve ben bir birliktik. Babamıza ve annemize karşı birbirimize kenetlendik. Bunun her zaman böyle olacağını düşündüm. Ben bir erkek çocuğuydum. Ama sonra birbiri ardına gittiler, ta ki ben asabi babam ve çocuk geliniyle kocaman bir evde kalana kadar. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyorlardı ama o zamanlar hala güçsüzdüm. Ve babam artık bana ihtiyacı olmadığına karar verdiğinde, kendimi kaybetmişim. Başarısız biri gibi kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp New York'a koşmak ve Luca'ya beni yanına alması için yalvarmak istemedim. Bunu sadece Aria yüzünden yapacaktı." Elimi Leona'nın boğazında ve omzunda gezdirdim, teninin yumuşaklığının tadını çıkardım. Sözlerimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum ama onun için benim dünyam, yani mafya dünyası yabancıydı. Eğer benim ya da kız kardeşlerim gibi büyümediyseniz, bizim dünyamızda doğmanın tam olarak ne anlama geldiğini anlayamazdınız.

"Remo olmasaydı ölürdüm. Kendime bakmaktan, savaşmaktan, hemen hemen hiçbir şeyden acızdım ama Remo nasıl hayatta kalınacağını biliyordu ve bana öğretti. Beni kardeşlerinden biriymişim gibi yanına aldı. Remo acımasız bir herifti ama Las Vegas'ı ele geçirmek için savaştığı onca yıl boyunca ve onu takip eden yıllarda kardeşlerini hep yanında tuttu. Başlangıçta yardımdan çok yük oldular, özellikle de çok genç olan Savio ve Adamo. Las Vegas'ı daha erken kazanabilirdi ama onları güvende tutmak için saklanmaya devam etti. Onları ve beni korudu. Aklından neler geçtiğini her zaman bilemiyorum ama sadık ve iyi bir kardeş."

Buna inanmadığını söyleyebilirdim ve Remo'da gördüklerinden sonra inançsızlığı anlaşılabilirdi. "Yani Las Vegas'tan ayrılacaksın, gerekirse anneni de yanına alacaksın ve Doğu Yakası'na taşınacaksın. Remo şu anda Luca'nın bölgesine saldırma riskini almayacaktır." Kolunu bilezikle birlikte kaldırdım. "Ve eğer ne yapacağını bilmiyorsan, yardıma ihtiyacın varsa, o zaman

New York'ta Sphere adında bir kulübe git ve onlara bileziğini göster. Onlara Aria'nın bunu tanıyacağını söyle. Ve Aria'ya o kişinin sen olduğunu söyle."

"O mu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Aria anlayacaktır."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Leona

DÜN GECE KIMSENİN İLGİLENMEDİĞİ BİRKAÇ BARDAĞI YIKADIM. BU Sabah nihayet kazandığım parayı anneme vermiştim. Borcunu ödemek için kullanacağını umuyordum. Kaşlarını kaldırmaması için her şeyi bir kerede ödememesi konusunda onu uyarmıştım. Zaten büyük ihtimalle çoğunu uyuşturucuya harcayacaktı.

Cheryl vardiyası için yanımda sigara sarıyordu çünkü daha sonra işler yoğunlaştığında zorlukla vakit bulabiliyordu. Parmak uçlarında hafif sarı bir renk vardı. Son birkaç gündür çok sigara içiyordu. Yıpranmış sinirlerimi düşününce, onları yatıştıracak bir şeyim olmasını diledim. Bir süredir bana Fabiano hakkında soru sormamıştı ve ona herhangi bir bilgi vermekten daha iyisini biliyordum. Daha fazlasını dahil etmek için çok karmaşıktı.

insanlar.

Kapı hızla açıldı. "Kapalıyız," diye bağırdı başını bile kaldırmadan.

Gözlerim girişe kaydı ve ellerim hareketsiz kaldı. Nino Falcone ve küçük kardeşlerinden biri içeri girdi. Cheryl bakışlarımı takip etti ve

sigarasını bıraktı. Gözleri bana kaydı.

Yanımıza geldiler. Acele etmediler, sanki bu bir dost ziyaretiymiş gibi rahat görünüyorlardı. Ama Nino'nun soğuk gri gözleri üzerime yerleşti ve benim için burada olduklarını anladım. Buzlanma göğsümü tırmaladı. Ellerimi hızla kuruladım, sağ elim yanımdaki tezgâha bıraktığım cep telefonuna uzandı. Fabiano'ya bundan bahsetmem gerekiyordu. Belki en azından kaçabilirdi ama kaçamayacağını biliyordum.

Nino başını salladı, yüzünde boş bir ifade, gözleri sertti. "Yerinde olsam ona dokunmazdım."

Elimi cep telefonumdan çektim. Cheryl benden ve onlardan bir adım geri çekildi. Gözlerinde endişe ve korku vardı, kendisi için mi yoksa benim için mi, bilemiyordum.

Nino dirseklerini bara dayamıştı. Siyah bir boğazlı kazak giymişti ve bir mafya babası değil de Ivy League öğrencisi gibi görünüyordu, ama gözlerine bakınca kimse onu tehlikeli biri sanmazdı. Ve onu dövüşürken görmüştüm, vücudundaki rahatsız edici dövmeleri görmüştüm, kafeste olmadığı zamanlarda her zaman kıyafetleriyle örtülürdü. Johnie Walker Blue Label'ı işaret etti. "Bana bir bardak ver."

Bardağı viskiyle doldurduğumda ellerim titriyordu. Bir yudum aldı. "Kardeşim ve ben şimdi seni yanımıza alacağız. Konuşmamız gereken bazı konular var." Yüzümü taradı. "Bizimle kavga etmeyeceğini varsayıyorum."

Yutkundum. Küçük kardeş yanıma geldi. Hâlâ ergenlik çağındaydı, kesinlikle benden birkaç yaş küçüktü ama yüzünde çocuksu masumiyetten eser yoktu. Yanımda dururken bana dokunmadı. Cheryl'ın gözleri acıma ile doldu.

Ona küçük bir gülümseme verdim, sonra da Nino'ya başımla onay işareti yaptım. Başka bir seçenek yoktu. Onlarla dövüşmek saçma olurdu. Fabiano'nun onların dövüş yetenekleri hakkında konuştuğunu duymuştum. Nino'yu kafeste bizzat görmüştüm. Beni anında yere sererlerdi ve Fabiano dışında

Bana zarar vermemeye özen göstermezlerdi, tam tersine. Sırt çantamı ve cep telefonumu aldım.

"Savio," dedi Nino basitçe.

Savio ellerini uzattı ve ben de direnmeden ikisini de ona uzattım. Sonra başını salladı. Arkamda olması ensemdeki küçük tüyleri diken diken etse de onun önünde yürüdüm. Nino yanımda belirdi. Beni dışarıya, siyah bir Mercedes SUV olan arabalarına doğru götürürken ikimiz de konuşmadık. Savio arka kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Ön tarafa oturdular, beni bağlama zahmetine girmediler. Kaçmak yoktu. Nino direksiyonun arkasına oturdu ve yola koyulduk.

Kendimi sakinleştirmek için parmaklarımı dizlerime doladığımda ellerim fena halde titriyordu. Bu başımızın belada olduğu anlamına gelmek zorunda değildi. Belki de başka bir şey vardı. Ama içimi rahatlatacak bir açıklama bulamadım. Ağabeyi tamamen ön cama odaklanmışken Savio'nun arada bir dikiz aynasından beni izlediğini fark ettim.

Yol tam bir sessizlik içinde geçti. Sonunda yüksek bir duvar göründü ve kapılardan geçip araba yolundan bir konağa doğru ilerledik. Çok güzel, geniş bir malikâneydi. Beyaz ve muhteşem.

Falcone kardeşler arabadan indikten bir süre sonra Nino benim kapımı açtı. Arabadan atladım, titremelerine rağmen beni ayakta tutmayı başaran bacaklarım için mutluydum.

"Fabiano nerede?" Korkumu gizlemeye çalışarak ve büyük ölçüde başarısız olarak sordum.

Nino girişe doğru başını salladı, sorumu görmezden mi geliyordu, yoksa belki de yanıtıyor muydu? Emin değildim. Birlikte güzel evin içinde yürüdük. Beni başka bir kanada, sonra da içinde bilardo masası ve boks ringi olan büyük bir odaya götürdüler. İçinde Remo bir boks torbasını tekmeliyor ve yumrukluyordu.

Gömlek giymiyordu ve nedense bu görüntü her şeyden çok vücudumda bir dehşet dalgası yarattı. Vücudunun üst kısmı

Çoğu yüzündeki kadar soluk olmayan yara izleriyle kaplıydı ve Fabiano gibi o da kaslıydı. Kırık kanatlarıyla çevrelenmiş diz çökmüş bir melek dövmesi sırtını kaplıyordu. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. İpin üzerinden atladı ve zarifçe diğer tarafa indi, bana doğru gelirken gözleri beni hiç bırakmadı. Yaklaştığında tüm vücudum kasıldı.

"Fabiano nerede?" Sesimin titrek çıkmasından nefret ederek tekrar sordum.

Başını yana doğru eğdi. "Yakında burada olacak, merak etme." Sözlerinin teselli edici olması gerekmiyordu. İçindeki tehdit bunu engelledi.

FABIANO

Remo'nun mesajına baktım: **Buraya gel.**

Daha fazlası değil.

Durakladım. Bir şeyler olduğunu hemen anladım. Leona'yı aramayı denedim ama posta kutusuna ulaştım ve işte o zaman içime bir endişe saplandı. Roger'ın Arena'sına doğru koştum.

Cheryl girişin önünde sigara içiyordu, parmakları titriyordu. Sikeyim.

Başını bana doğru salladı. "O burada değil. Onu götürdüler." Bir nefes çekti. "Umarım şimdi onun hayatını mahvettiğin için mutlusundur."

Bana ilk kez sahte bir samimiyetten başka bir şey gösteriyordu. Cevap vermek için harcayacak zamanım yoktu. Bunun yerine arabama geri döndüm ve hızla uzaklaştım.

Remo bu onuru kendisi mi yaşayacaktı? Yoksa Nino'dan kafama bir kurşun sıkmasını mı isterdi?

Eğer bana hızlı bir şekilde ölme ayrıcalığını tanırsa, ki bundan şüpheliyim. Peki ya Leona? Onun işkencesiyle başa çıkabilirdim ama Leona, ne

Gözümün önünde ona zarar verse ve bana onun ölümünü izlettirse ne yapardım? Ellerim direksiyonu tırmaladı.

Remo'nun garaj yoluna yanaştım ve kapıyı kapatma zahmetine girmeden arabadan atladım.

Remo'nun askerlerinden birkaçı beni ölü bir adam gibi izliyordu. Hepimiz buradan canlı çıkmayacağımı biliyorduk.

Leona'nın nerede olduğunu sormama gerek yoktu. Remo'nun bu tür konuşmaları nerede yaptığını biliyordum. Kapıyı çalma zahmetine girmedim ve bunun yerine doğrudan antrenman salonuna adım attım.

Remo, Nino ve Savio oradaydı.

Ve Leona ortada duruyordu. Gözleri bana kaydı ve gözlerinde rahatlama parladı. Umudu yanlış yönlendirilmişti. Bu sefer onu kurtaramazdım. İkimiz de ölecektik. Onu korumaya çalışırken ölebilirdim ama bunun bir faydası olmayacaktı. Remo'ya, Nino'ya, Savio'ya ve evin diğer bölümlerinde toplanmış adamlara karşı değil. Remo bilaro masasının kenarına tünemişti. Kontrollü görünüyordu - ki bu beni endişelendiriyordu.

Genelde kontrollü olmaktan rahatsız olan bir adam değildi. kendisi ya da öfkesi.

"Remo," dedim sessizce başımı sallayarak. Leona'ya doğru yürüdüm. İşler kızıştığında ona yakın olmam gerekiyordu.

Remo'nun gözleri parladı. Silahıma uzanma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Remo, Nino ve Savio yeterince rahat görünüyordular ama buradan canlı çıkmayacağımızı garanti etmek için gerekli tüm önlemleri almadıklarını düşünecek kadar aptal değildim.

"Bütün bunların anlamı ne, Remo?" Dikkatlice sordum.

Dişlerini sıktı ve kendini masadan uzaklaştırdı. "Hâlâ kabul etmiyor musun?"

Kaslarım gerildi. "Neyi itiraf ediyorsun?"

Remo'nun tam olarak ne öğrendiğini bilmiyordum. Leona için Soto'yu öldürdüğünü itiraf etmek intihar olurdu.

"Onun peşinden gitmeye başladığında bunun kısa bir macera olduğunu düşünmüştüm ama boyundan büyük işlere kalkıştın."

"Ben her zamanki gibi işimi yapıyordum, Remo."

Karşımda durdu. Çok yakındı. "Senden Soto'yu öldürmeni istediğimi hatırlamıyorum."

İşte oradaydı. Kaderimizi belirleyen şey.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmayı düşündüm ama bu işleri daha da kötüleştirirdi. Leona'yı bir adım geriye ittim, böylece vücudum onu tamamen koruyordu.

Remo gördü. "Bütün bunlar o kız yüzünden," diye hırladı. "Ucuz bir fahişenin ve bir kumar bağımlısının kızı için bana ihanet ettin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni sırtımdan bıçakladın."

Leona'nın elini sıkıca tuttum, Remo'yu daha da çıldırtacak olsa da onu bedenimle korudum. Gözlerim odada hızlı bir tarama yaptı. Remo tek başına tehlikeli bir rakipti ama şansımı deneyebilirdim. Ama iki kardeşi de yanımızdayken hiç şansım yoktu. Nino'yu da yenmek imkânsızdı.

Yine de onlarla savaşacaktım ama bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemektir. Gözlerinde güvenle beni izleyen Leona'ya bir bakış atmama izin verdim. Bizi buradan çıkarabileceğimi düşünüyordu. Güveninin yerini yavaş yavaş korku aldı. Elini bir kez sıktım. Beni titrek bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve ben de elini bıraktım. En ufak bir şansım olsun istiyorsam iki elime de ihtiyacım vardı.

Soto'yu öldürdüğümü inkâr etmeyi düşündüm ama işkenceye dayanabilsem de, Remo ya da Nino özel yeteneklerini ona çevirirlerse Leona sırrımızı saklayamazdı. "Sana asla ihanet etmek istemedim. Asla da yapmadım. Soto bir fareydi. İyi bir asker değildi."

"Kimin iyi bir asker olduğuna karar vermek sana düşmez. Ben Capo'yum ve kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar veririm," dedi en sakin sesiyle.

Remo asla böyle sessiz olmazdı. Sadece öfkeli değildi. Ezilmişti çünkü ona ihanet etmişim ve bu çok daha kötüydü.

"Yapmamalıydım. Ben her zaman iyi bir asker oldum ve izin verirsiniz her zaman sizin sadık askeriniz olacağım."

"Bağışlanmak mı istiyorsun? Merhamet mi?" Güldü.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Hayır. İstemeyeceğim."

Leona bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ama Remo'yu tanımıyordu. Onu yıllarca yalvaran ve ölmek üzere olan insanların yüzüne gülerken görmüştüm ve eriyecek bir kalbi olmadığını biliyordum.

"Bana ne istersen yap. Ama yıllarca verdiğim sadık hizmetin karşılığı olarak Leona'yı bırakmanı istiyorum."

Remo yine güldü. Gözleri Leona'nın üzerinde gezinirken, muhtemelen ona yapabileceği her şeyi düşünüyordu. Ham korumacılık duygusu üzerime çöktü.

"Bırak onun hayatı için savaşayım. İstedğin kadar adamla dövüşürüm."

Remo bana doğru yürüdü. Silah çekme isteğimle savaştım. Tam önümde durdu. Gözlerimiz kilitlendi. Yılların sadakati, kardeşliği bir anda geçti ve derin bir pişmanlık kemiklerime yerleşti.

"Benimle ölümüne dövüşeceksin," dedi Remo.

Anlayışsızca ona baktım. Kız kardeşlerim gittiğinden, annem öldüğünden ve babam ölmemi istediğinden beri sahip olduğum tek aile oydu. O ve kardeşleri. Kahretsin, son beş yıldır her günü birlikte geçirmiştik. Birlikte kan döktük, birlikte güldük, birlikte öldürdük. Ona sadakat yemini etmişim. Onun için hayatımı ortaya koyabilirdim.

Bakışlarımı beni ve Remo'yu masum gözlerle izleyen Leona'ya çevirdim. Ama onun için, onu öldürebilirdim. Hepsini öldürürdüm.

Remo ölürse Capo olacak olan Nino'ya, "Eğer sen kazanırsan, o özgür olacak," dedi Remo. "Ve sen Fabiano, başka bir savaşa girmeden canını vereceksin."

"Yapacağım."

Başını salladı. "Belki Nino sana daha sonra hayat verecek kadar hoşgörölü davranır." Nino'nun ifadesi bana bu konuda pek umut vermedi. Bunun bir önemi yoktu. Remo'yu öldürürsem Camorra ayaklanırdı. Nino'nun elleri bununla dolu olacaktı. Elbette galip gelecekti, ama belki de bu bana bir şans verecekti... ne için? Leona'yla kaçmak için mi? Vegas'tan, Camorra'dan mı? Lanet Famiglia'ya mı katılayım? Hay sikeyim. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Ama bu şimdi karar vermem gereken bir şey değildi, muhtemelen asla.

"Ölümüne," dedim Remo'ya, elimi ona uzatarak. Elimi kavradı ve el sıkıştık, sonra geri çekildi ve soğuk bakışlarını Leona'ya dikti. "Umarım Fabiano senin için ölüm mektubunu imzaladığına göre artık kendinle yaşayabilirsin."

Leona protesto eder gibi ağzını açtı ama elini sertçe kavradım. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yarın," dedi Remo, sonra Nino'ya döndü. "Her şeyi ayarla. Griffin'i ara."

Daha dün iki adamla dövüşmüştü ama bunun bana sağladığı avantajın Remo'nun hissettiği öfkeyle dengelendiğini biliyordum.

Gözleri yine beni buldu. "Geceyi burada, sana göz kulak olabileceğim bir yerde geçireceksin."

"Kaçmayacağımı biliyorsun," dedim ona.

"Sadık olduğunu *öğrendikten* sonra," dedi.

Nino ve Savio'ya başıyla işaret etti, onlar da Leona ve beni penceresiz bir panik odasına götürüp kapıyı kilitlediler.

Leona gömleğimi kavradı. "Bu bir intihar. Seni öldürmek istiyor."

"Bana senin hayatın için dövüşme şansı vermesi, başkasına verebileceğinden çok daha fazla. Benimle bizzat dövüşmesi, düşünebildiğim en büyük saygı kanıtıdır."

Anlamış gibi görünmüyordu. Anlamasını beklemiyordum. "Sen kazanacaksın, değil mi? Sen en iyisisin."

"Remo'ya karşı hiç
kazanamadım." Leona'nın gözleri
büyüdü. "Hiç mi?"

Onu kendime doğru çektim, ellerim gömleğinin altına kaydı. Burnumu
boğazında gezdirdim. "Asla."

Gömleğimin üzerindeki elleri sıkılaştı, sonra onları kumaşın altına
kaydırdı, parmakları tenimde gezindi. Sonunda çıplak kalana kadar
birbirimizin kıyafetlerini yırtıp çekiştirirken onun ihtiyacı benimkiyle
buluştu. Vücudunun her santimini, kokusunu, yumuşaklığını, inlemelerini
ezberlemeye çalıştım.

Daha sonra, birbirimizin kollarına uzandığımızda, "Senin için ölmek
umurumda değil," diye mırıldandım.

"Yapma," diye fısıldadı. "Böyle söyleme. Ölmeyeceksin."

Başının üstünü öptüm. "Aşk seni sadece öldürür. Babam da böyle derdi.
Sanırım bir konuda haklıydı."

Leona nefes almayı bıraktı. Başını kaldırdı. Peygamber çiçeği gözlerine
bir kez baktığımda buna değdiğini anladım. "Sen az önce...?"

"Uyu," dedim usulca.

Yirmi Beşinci Bölüm

FABIANO

"KARDEŞİM BUNU SENİN İÇİN YAPTIĞI İÇİN ŞANSLISIN," DEDI NINO. "BEN OLSAM KESERDİM boğazını."

Bunu klinik bir ses tonuyla söyledi. Onun için bu mantık ve pragmatizmle ilgiliydi. Remo içinse bu kişiseldi. Remo için ben bir kardeş gibiydim ve ona karşı gelmiştim. Nino odanın öbür ucuna, kardeşlerine doğru ilerledi.

Bütün koltuklar doluydu ve daha da fazla seyirci duvarlara dayanmış, hayatlarının dövüşünü izlemek için sabırsızlanıyordu. Leona yanımda ellerini sıkıyor, gözleri benden üç erkek kardeşiyle çevrili Remo'ya kayıyordu, Adamo bile bir kez olsun dövüşü izleyecekti. Bunun ona veda etmek için son şansları olabileceğini biliyorlardı.

Kalabalığın heyecanı yavaş yavaş iliklerime işledi. Dövüşün heyecanı beni ele geçirdi.

Remo bana baktı. Bu gece ikimiz de ölecektik. Bunu biliyorduk. Diğer her sonuç bir mucize olacaktı. Griffin adımı söylediğinde Leona beni bırakmakta isteksizdi. Tutuşunu gevşetmeden önce onu önünde öptüm.

Çünkü artık bir önemi yoktu. Geri çekildim ve Remo'nun beni beklediği kafese tırmandım.

Griffin kalabalığa ya da bize bir şeyler söylüyordu, emin değildim.

Remo yaklaştı ve ancak göğsü neredeyse benimkine değdiğinde durdu. "Seni bir kardeş gibi sevdim. Bu gece her şeyin bittiği yer." Elini uzattı.

Remo'nun sevebileceğinden emin değildim. Leona'dan önce ben de bunu yapamayacağımdan emindim. Ön kolunu kavradım, avucum bileğindeki dövmeyi kapattı ve o da bu hareketi yansıttı. Sonra bıraktık ve birkaç adım geri çekildik.

Griffin kafesten çıktı ve bağırmadan önce kapıyı kilitledi. "Ölümüne!"

Bar alkışlarla patladı ama hepsi arka planda kaldı. Bu Remo ve benimle ilgiliydi. Ben ileri atıldım, o da öyle. Ondan sonra dünyamız bu dövüşe, bu ana daraldı. Remo hızlı ve öfkeliydi. Yumruğum ilk kez karnına çarpmadan önce birkaç iyi vuruş yaptı. Ağzımda kan vardı ve sağ tarafım şiddetle ağrıyordu ama ikisini de görmezden geldim, Remo'ya, kabaran göğsüne, kısılan gözlerine odaklandım. Saldırdı ve ben eğilmeye çalıştım ama sonra üzerime geldi. Yere düştük, ön kolu boğazıma bastırdı.

Remo gözlerimin önünde yıldızlar dans edene kadar elini sıktı. "Peki hâlâ buna degeceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı kulağıma.

Kalabalığın içinde Leona'nın korku dolu yüzünü aradım.

"Evet," diye homurdandım. Hiçbir şey uğruna ölmeye bu kadar değmemişti.

Leona

Remo'nun kısılacında Fabiano'nun yüzü giderek kızarıyordu. Nefes alamıyordum. Etrafımdaki kalabalık deli gibi tezahürat yapıyordu.

yaşam ya da ölümle ilgili değildi. Onlar için bu saf bir eğlenceydi, onları sefil hayatlarından uzaklaştıracak bir şeydi.

Fabiano'nun mavi gözleri bana dikilmişti, sert ve kararlıydı.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz ve umutsuz hissetmemiş olmama rağmen yüz ifademle ona güç vermeye çalıştım. Sevdiğim adam ikimizin de hayatı için savaşıyordu. Aşk - ne zaman olmuştu? Emin değildim. İçime işlemişti. Ona açıkça söylememiştim bile. Belki de ona söyleme şansım hiç olmayacaktı.

Ve kazansa bile, Nino yine de hayatına son verebilirdi.

Aniden Fabiano sırtını kamburlaştırdı ve dirseğini Remo'nun yanına soktu ama kıpırdamadı. Fabiano, Remo'nun tutuşunun izin verdiği kadar öne eğildi ve sonra başını tüm gücüyle geri iterek Remo'nun yüzüne çarptı. Kalabalık alkışlar ve çığlıklarla patladı.

Ve aniden Fabiano kendini tutuştan kurtardı ve Remo'ya bir tekme atmadan önce ayağa kalktı ve onu kaburgalarına vurdu. Remo sarsıldı ama hızla yuvarlanıp ayağa kalktı ve sonra tekrar karşı karşıya geldiler. Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, her ikisi de tepeden tırnağa kan içindeydi, çürükler ve kesiklerle doluydu. İki yırtıcı hayvan bir zayıflık kırıntısı bekliyordu.

"Belki şimdi ne yaptığının farkına varmışsındır," dedi Nino arkamdan. Yerimden sıçradım ve ondan bir adım uzaklaştım. Gözlerimi kavgadan ayırmadım. Ben ne yapmıştım? Sınırların dışında olması gereken bir adama yakınlaşmama izin vermiştim. Kabul etmek istediğimden daha çok anneme benzediğimi kanıtlamıştım. Ama pişman değildim. Ve Nino Falcone'un beni korkutmasına izin vermeyecektim. O noktayı geçmiştim.

Remo, Fabiano'nun yüzüne vurmadan önce karnına üç sert yumruk indirdi ve sonra o kadar hızlı tekme ve yumruk atıyorlardı ki sayamadım. Birbirlerini yere ittiler, ayağa kalktılar, vurdular ve tekmelediler.

Fabiano'nun yüzü üzerindeki kandan tanınmaz haldeydi ama Remo'nunki de öyle. Titredim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum; kavgaları daha düzensiz ve daha az temkinli hale gelmişti. Artık kendilerini tutamıyorlardı. Kuralları bilmeyen biri bile iki adamın hayatları için dövüştüğünü anlayabilirdi.

Remo Fabiano'yu yakaladı ve tüm gücüyle çitlere doğru itti. Fabiano sıçradı ve dizlerinin üzerine düştü. Nefesim kesildi ve öne doğru bir adım attım.

Remo Fabiano'nun kafasını kavradı ama Fabiano bir şekilde yerden kalkmayı başardı ve dizini Remo'nun kasıklarına doğru itti. İkisi de nefes nefese ve kan tükürerek mindere yığıldı. Bir anlığına Fabiano'nun bana bir kez daha bakmasına izin verdim. Neden veda ediyormuşum gibi hissediyordum?

Bu çılgınlığı durdurmak için kafese doğru yürümeye başladım. Nino yoluma çıktı, uzun boylu ve soğuktu. "Ölmek istemiyorsan olduğun yerde kal."

"Kardeşinin ölümünü nasıl izleyebiliyorsun?" İnanamayarak sordum.

Nino'nun soğuk gözleri kafesteki kavgaya takıldı; iki adam da birbirlerini dirsek ve yumruklarla dövüyordu, neredeyse bir saat aralıksız dövüştükleri için ayağa kalkamayacak kadar güçsüz bir halde yerde yarı diz çökmüşlerdi.

"Hepimiz ölmek zorundayız. Ayakta ya da dizlerimizin üzerinde merhamet dilenerek ölmeyi seçebiliriz. Remo, kendine saygısı olan her erkeğin yapması gerektiği gibi ölümün yüzüne gülüyor."

FABIANO

Aldığım her nefeste ciğerlerime bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Avucumu sağ tarafıma bastırıp kaburgalarımı hissettim. Kırılmışlardı. Yere kan tükürdüm.

Karşısında diz çöktüğümde Remo beni yakından izliyordu. Bir sonraki vuruşlarını benim sürüş tarafıma hedeflediğinden emin olacaktı. Dirseğimle tekrar yerinden çıkarmayı başardığım sol kolu yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Ancak bu sefer ona kolunu yeniden yerleştirmesi için zaman

veremedim.

Avuç içimi yere bastırarak kendimi tekrar ayakta duracak pozisyona getirmeye çalıştım. Zemin kanla kayganlaşmıştı. Hem Remo hem de ben ayağa kalkmayı başardığımızda oda kükreme ve alkış sesleriyle sarsıldı. İkimiz de sallanıyorduk. Uzun süre dayanamayacaktık. Vücudumdaki her kemik kırılmış gibi hissediyordum. Remo yüzünü buruşturdu, bunu gizleme zahmetine girmedi. Acı çekmiyormuş gibi davranma noktasını geçmiştik. Bu iş sona ermek üzereydi.

"Vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Remo dudaklarını kanlı bir gülümsemeye geri çekti. "Asla. Peki ya sen?"

Ellerini kirletmeden beni öldürtebilirdi. Kafama bir kurşun sıkıp bu işi bitirebilirdi. Bunun yerine bana adil bir şans vermeyi seçti. Remo'dan nefret ediliyordu. Bu nefreti bu dünyadaki çok az insan gibi hak ediyordu ama bugün yaptıkları için ona son nefesime kadar saygı duyacağım.

"Asla."

Kalabalığın gürleyen alkışları altında Remo'ya doğru hızla ilerledim. Camorra'nın bu gece bahislerden kazanacağı para yeni standartlar belirleyecekti. Remo ile çarpıştığımda vücudum acıyla patladı. İkimiz de yere düştük ve güreşmeye başladık. Artık kick boks yapacak gücümüz kalmamıştı. Bu iş yerde çözülecek, birimiz diğerini boğacak ya da boynunu kıracaktı.

Bir şey patladı. Remo ve ben ne yapacağımızı şaşırdık. Dövüş alanının kapısı açıldı ve adamlar içeri daldı. Birbirlerine İtalyanca ve İngilizce bağırıyorlardı. Ruslar değil.

Outfit mi yoksa Famiglia mı Las Vegas'a saldırıyor?

Odaya yayıldılar, ateş etmeye başladılar.

Remo ve ben odanın ortasında, ışıklandırılmış bir dövüş kafesinde, bir kâsenin içindeki Japon balıkları gibi oturuyorduk.

Gözümün ucuyla Nino'nun Leona'yı yana iterek ateş hattının dışında yere düştüğünü gördüm. Davetsiz misafirlere ateş etmeye başladı.

bize doğru koştı. Remo ve ben yere yattık, serseri kurşunlara hedef olmamaya çalışıyorduk. Karşı koyamadan, yerde diz çökerek ölmek onurlu bir ölüm değildi.

Uzun boylu, maskeli bir davetsiz misafirin bize doğru geldiğini görebiliyordum, silahını doldurmaya başlamıştı bile. Hayal ettiğim son bu değildi. Bir Outfit ya da Famiglia pislği tarafından kafamdan vurulmak.

Nino kafese ulaştığında iki adam ona ateş etmeye başladı. Bir masanın altına dalmadan önce, kafesin üstünden bir silah fırlattı. Remo ve benim aramdaki kan birikintisine yumuşak bir gümbürtüyle düştü.

Remo'nun sadece bir kolu sağlamdı, bu yüzden ileri atıldım ve sağ elimle silahı tutarken sol elimle Remo'nun çıkık omzuna yumruk atarak bir boğuşma maçını daha başlamadan durdurdum. Geriye düşerken hırladı. Hemen diz çöktüm, silahı tam karşıya doğrulttum.

Remo çarpık bir şekilde gülümsedi ve kollarını açarak davet etti. "Yap hadi. Sen onlardan daha iyisin."

Üzgünüm Remo, öyle değil.

Morarmış kollarımın titremesini engellemeye çalışarak nişan aldım ve sonra tetiği çektim. Kurşun hedefini tam gözlerinin ortasından vurdu.

Remo arkasındaki şeye doğru döndü ve sadece kafasına silah doğrultan saldırganın yere yuvarlanışını izleyebildi. Vücudumun acı çığlıklarını duymazdan gelerek Remo'ya doğru tökezledim. Zaman kaybetmedim, Remo'yu da uyarmadım, onun yerine çıkık kolunu yakaladım ve pratik bir çekişle yerine yerleştirdim. Remo inledi, sonra tökezleyerek ayağa kalktı. Kolumu omzuna attım ve onu kafesin kapısına doğru yönlendirdim, tehdit oluşturabilecek gibi görünen herkese ateş ettim. Kilitli kafes kapısına vurdum ama insanlar kendi kışlarını kurtarmakla meşguldü. Remo'nun adamları ve kardeşleri de barın arkasında saklanan beş saldırganla atış talimi yapıyordu.

Gözlerim çevremizi taradı. Leona neredeydi? Kurtulmuş muydu? Burayı biliyordu ve güvenli bir yerde saklanıyor olmalıydı. Zekiydi, ben

kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İşe yaramıyordu. Kapıyı parçaladım ama bu şey uzun süre dayanacak şekilde yapılmıştı. "Lanet olsun!" Çığlık attım.

Remo da şansını denedi ama o şey çok güçlüydü. Tıkırdadı ama bunun dışında hiçbir şey olmadı.

Birden Leona'nın kafası önümüzde belirdi. Gözleri Remo ve benim aramda dolaştı ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen beni ve bu dünyayı anlamaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Sonunda kapı açılıp bizi serbest bırakana kadar kilidin içindeki anahtarla uğraştı. Remo'yu bıraktım ve kafesten dışarı atladım, çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Haftalarca morarmış olacaktım.

Remo o kadar uzun yaşamama izin verdiyse, ihanetim yüzünden hâlâ ölmem gerekiyordu. Remo yanıma indi ve yere düşmüş bir adamın silahını aldı. "Ben önden gidiyorum, sen arkamı kolla," diye emretti eski zamanlardaki gibi. Leona'nın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Hareketsiz bir ifadeyle beni izledi.

"Gidelim," diye yalvardı. "Bu bizim kavgamız değil."

Özür dileyerek gülümsedim. "Remo izin verdiği sürece bu her zaman benim kavgam olacak." Onu kolayca fark edilmeyeceği bir yere, kafesin altına ittim. "Orada kal. Bu çok tehlikeli."

Kendini kafesin kenarına yaslarken bunu neden yapmam gerektiğini anlamış gibi başını salladı.

Remo ve ben arkamızı döndük ve sonra en iyi yaptığımız şeyi yaptık. Saldırıyı kırmak bir saat daha sürdü. Son iki saldırgan biz onları yakalayamadan kendi hayatlarına son vermek için silahlarını kafalarına doğrulttular. Tetiği çekmeden birini elinden vurdum, sonra da üzerine atıldım. "Sınırlarımıza girmeye karar verdiğin güne pişman olacaksın."

Çıplak ayaklarıma tükürdü. "Siktir git."

Remo kıkırdadı, sonra öksürdü ve yere kan tükürdü. "Senin tükürüğün de yakında böyle görünecek," diye mırıldandı.

Nino ve Savio'nun adamı ses geçirmez depo odasına götürmesine izin verdik. Adamo kabinlerden birine yaslanmış, sarsılmış görünüyordu. Elinde

elinde bir silah ve saldırganlardan birine baktı. Bugün ilk cinayetini işleyeceği gün müydü?

Remo'nun peşinden gidip saldırganla ilgili detayları öğrenmeye çalışırken Leona'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yaptığım şey karşısında dehşete düştüğünü biliyordum. Ama ne yapabileceğimi biliyordu ve hâlâ buradaydı.

İhtiyacımız olan bilgiyi almamız kırk dakika sürdü, Remo da ben de yara bere içindeydik, yorgunduk ve tıbbi tedaviye ihtiyacımız vardı. Ayrıntılı işkence yöntemleriyle zaman kaybedemezdik. Neyse ki işin çoğunu Nino yaptı. Adam hırıltılı bir şekilde yerde yatıyordu. Remo onun yanına diz çöktü. "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi sakince. "Outfit seni benim bölgeme gönderdi. Ne için?"

Adam başını salladı. "Bilmiyorum. Emirlerle uyuyorum. Sizin bölgeniz bizimkinden daha büyük. Bir parça istiyoruz. Bu iyi bir zamandı."

Remo başını salladı. "Kirli oynamak. Hoşuma gidiyor."

Ayağa kalktı ve bana bir bakış attı. Bıçağımı emicinin boğazına soktum.

"Bu savaş demek. Eğer Outfit güçlü oynayabileceğini düşünüyorsa, göstereceğiz

neler yapabileceğimizi onlara göstermeliyiz."

Bıçağımı kanlı şortuma sildim. "Eminim bu ilginç olurdu." Remo kara kaşlarını kaldırdı. "Olur muydu?"

Kaburgalarımdeki acıya rağmen doğruldum. "Ölmem gerekiyordu, unuttun mu?"

Remo ve ben uzun süre birbirimize baktık. Nino ve Savio da birbirlerine baktılar. Ne istediklerini merak ediyordum. Ölmemi mi? Bunu söyleyemezdim, zaten buna karar verecek olan da onlar değildi.

Remo elini omzuma koydu, gözleri sert ve uyarı doluydu. "Bu seferlik yaşamana izin vereceğim. Beni öldürebilecekken düşmanımın kafasına sıkarak sadakatini kanıtladın. Bir daha arkamdan iş çevirme, Fabiano. Bu sefer ölümüne bir dövüş olmayacak, sadece kafana bir kurşun sıkacağım."

"Olması gerektiği gibi," dedim ona, sonra avucumu tekrar yanına bastırdım. "Leona güvende olmalı. O benim olmalı. Onu yanımda istiyorum, hayatımı onunla geçirmek istiyorum."

"Eğer istediğin buysa."

Başımı salladım. "Beni en kötü halimde gördü ve hâlâ burada."

Remo bana el salladı. Anlayamadı. "O senin, endişelenme. Şimdi ona git ve çektiğin sıkıntıların ödülü olarak güzel, uzun bir oral seks yap."

Gözlerimi devirdim ve kendimi merdivenlerden yukarı sürükledim. Bugün bir tane çıkarabileceğimden şüpheliydim. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama yine de denemek istiyordum.

Bara geri adım attığım anda Leona beklediği tabureden atladı ve bana doğru koşarak kollarını belime doladı. Kaburgalarındaki, omzumdaki, lanet olsun, tüm vücudumdaki acıdan nefesim kesildi. Tutuşunu gevşetti, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Saçları dağılmıştı ve elmacık kemiğinin üzerinde küçük bir kesik vardı. İşaret parmağımın tersini üzerinde gezdirdim. "Yaralanmışsın."

Bir kahkaha attı. "Yaralandım mı? Kanaman var ve morarmışsın. O kafeste öleceğini sandım ve Remo'yla birlikte depoda kaybolduğunda bir daha çıkamayacağından korktum," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim," dedim ve bana bir bakış attı. "Hayattayım," diye düzelttim. Lanet olası bedenimin tekrar iyi olmaya yaklaşması biraz zaman alacaktı.

"Peki ya Remo? O seni öldürmeyecek mi?"

O da kendi hayatı için endişelenmiyor muydu? Belki de unutmuştu ama benim savaşım onun da kaderini belirleyecekti.

"Bir anlaşmaya vardık. Bana bir şans daha verdi." Kahretsin, o günü göreceğimi düşünmek.

"Öyle mi yaptı?" Leona, bedenimde hâlâ yerleşik olan inançsızlığı dile getirdi.

Onu girişe doğru ittim. "şimdi gel, eve gitmek istiyorum."

Dondu kaldı. "Eve gitmiyoruz. Hastaneye gitmen gerek. Remo vücutundaki her kemiği kırmış olmalı."

"Ben de onun kadar kırdım," dedim hemen.

Leona inanamayarak başını salladı. "O umurumda değil. Ama senin tedaviye ihtiyacın var."

Eğildim, alt dudağımdaki lanet kesiğe rağmen ağzım kıvrıldı. "Benim için doğru tedaviyi biliyorum."

Başını başka yöne çevirdi. "Ciddi olamazsın."

Elimi onun yan tarafına attım. "Çok ciddiylim. Ölmek üzere olan bir adamın dileğini yerine getirmeyecek misin?"

Beni itti, kızgın ve yarı eğlenmiş bir halde. Yüzümü buruşturdum çünkü vücutum deli gibi ağrıyordu. "Özür dilerim!" diye geveledi, parmakları sessiz bir özürle göğsümün üzerinde geziniyordu.

"Neredeyse seni ve lanet hayatımı kaybediyordum, sence bir ödölü hak etmiyor muyum?"

Başını tekrar salladı ama kararlılığı eriyordu. Parmakları karın kaslarımda oyalanıyordu, dokunuşu acı ve vaat karışımıydı. "Gerçekten sanmıyorum..."

"Hastaneye gitmeyeceğim," diye sözünü kestim, sonra burnumu boğazına gömdüm "Seni hissetmek istiyorum. Bu lanet olası acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum."

Mercedes'imın yolcu kapısını benim için açtı. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen araba kullanamazsın."

İtiraz etmeden anahtarları ona uzattım, şaşkınlığının tadını çıkarıyordum. "O zaman yapacaksın."

Arabamı mahvetmekten korktuğunu söyleyebilirim. Sanki o şey umurumdaymış gibi. Otoparktan çıktığında "Bizi tepeye götür," diye emrettim.

Kaşları yine çatıldı ama dediğimi yaptı. O park ettikten sonra kendimi arabadan dışarı attım ve kaputa doğru yürüdüm. Yere çöktüm ve gözlerimin şehri görmesine izin verdim. Leona yanıma geldi. "Ya şimdi?" diye fısıldadı.

Onu bacaklarımın arasına çektim ve usulca öptüm, sonra daha sert öptüm ama görüşüm dönmeye başlayınca geri çekilmek zorunda kaldım. Baş dönmemi gizlemeye çalıştım ama Leona'nın gözleri kısıldı.

"Vücudun berbat durumda, Fabiano. Hadi hastaneye gidelim. Zaten şu anda bir şey yapabilmenin imkanı yok."

Elini, onun dokunuşuyla sertleşen sikime götürdüm.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Yani onun dışında vücudunun her yeri acıyor," dedi ve kumaşın üzerinden sikimi sıktı. Kıkırdadım ve hemen pişman oldum. "Öyle görünüyor."

"Elbette," diye mırıldandı kuşkuyla. "Gerçekten bir doktora görünmelisin." "Sonra gideceğim," dedim sessizce. "Şimdi hayatın neden daha iyi olduğunu hatırlamak istiyorum. ölümünden daha iyidir."

Bir kez daha öne eğildi, tatlı ve neredeyse utangaç bir öpücük, sanki zihninde bir şey dikkatini dağıtıyormuş gibi. Geri çekildiğinde, kararsızlığı yerini kararlılığa bırakmıştı.

Şortumu aşağı kaydırды, yolda birkaç yaramı sıyırdı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Bu kışkırtıcı manzara karşısında sikim sarsıldı. Sakso çekmenin aşağılayıcı olduğuna dair söylediklerinden sonra bunu yapmasını beklemiyordum ama bunu ona hatırlatmayacaktım. Parmaklarını sikimin dibine doladı, ağzını açtı ve yavaşça beni santim santim içine aldı.

Vay anasını.

Pek çok kadınla birlikte olmuşum ama Leona'yla yaşadığım her deneyim geçmişimi gölgede bırakmıştı. Ucum boğazının arkasına değdiğinde öğürdü ve hızla biraz geri çekildi ve saçlarını tutup onu yerinde tutma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım, böylece tatlı ağzını becerebilecektim. Bunun yerine vücudumu zorladım

Yumuşak dilinin altında rahatladım, beni keşfetmesine ve tatmasına izin verdim. Ama sonunda daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden kontrolü ele aldım. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, sikimi onun sıcak ağzına her seferinde daha sert ve daha hızlı sokup çıkarıyordum.

Leona ve ben şimdiye kadar ölmüş olabilirdik. Ama ölmemiştik. Kalçalarımı yukarı doğru salladım ve o da bana izin verdi. Mümkün olduğunca çok parçamı ağzına almak için çabaladı ve bu manzara beni çözdü. Taşaklarım gerildi ve bir uyarıda bulundum ama Leona geri çekilmedi ve ben de onun ağzına boşaldım.

Şimdiye kadar yaşadığım en acı verici orgazmdı ve yine de Leona'nın dudaklarını belirsizce yalamasını izlerken, bunun aynı zamanda en iyisi olduğuna karar verdim.

Bir elini ağzına götürdü ve bana baktı. Gözlerindeki kırılganlığı görebiliyordum.

Kaburgalarımın vuran acıya rağmen onu kendime çektim, yaptığım her şeyin onu aşağılamak olduğunu aklımdan çıkarmasını ve kendim anlamakta zorlansam da sonunda ona karşı ne hissettiğimi anlamasını istiyordum. "Leona, yaptığım hiçbir şey seni aşağılamak için olmayacak. Ve başka hiç kimse de seni aşağılamaya cesaret edemeyecek." Sesimi yumuşattım. "İyi misin?" Başparmağımı yumuşak dudaklarında gezdirdim.

Bir elini terli ve kanlı saçlarımda gezdirdi. "Artık birlikte olabilir miyiz? Yani gerçekten?"

"Yapabiliriz ve yapacağız. Benim yanıma taşınmanı istiyorum. Seni kendime bağlamak istiyorum, bir daha kaçmanı engellemek istiyorum."

Romantik değildi, hoş değildi. Ama ben bunların ikisi de değildim.

"O zaman ben iyiyim."

Küçük bir kahkaha attım, sonra yüzümü buruşturdum. Kaburgalarımı hafifçe çizdi ama bu bile acıttı.

"Ama en başta beni neden istedin? Başından beri bunu merak ediyordum ama zaten bana gerçeği asla söylemeyeceğini biliyordum," dedi.

"Ve şimdi benim yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Elmacık kemiğimin altındaki kesiğin izini sürdü. "Oldukça sarsılmışsın. Sanırım şu an en iyi şansım."

"Gittikçe daha kurnaz oluyorsun."

Omuz silkti. "En uygun olanın hayatta kalması ve tüm bunlar. Ya da sen ne diyordun

Bu mu?"

Elimi gömleğinin ve sütyeninin altından geçirdim ve işaret parmağımı meme ucunu. Ministrasyon altında hemen büzüştü. Gözleri buğulanırken Leona dudaklarını yaladı. "Neden?" diye az önceki sorusunu tekrarlardı. Meme ucunu çekiştirdim. Gülümsedi. "Dikkatimi dağıtmayı bırak."

Diğer elimi kalçasına ve şortunun bacağına doğru kaydardım. Başparmağım tangasını kenara itti ve ıslak sıcaklığının içine kaydı. Hâlâ sıkıydı ama hiç direnç göstermiyordu. Yavaşça içeri ve dışarı kaydırduğımda duvarları parmağımın etrafında sıkıştı. İnledi ve kalçalarını sallamaya başladı.

"Neden," diye tekrar bağırdı amını elime doğru sallarken. Başparmağımı iki parmağımla değiştirdim ve daha hızlı hareket ettim. Ayağa kalktım ve gömleğini kaldırdım, sonra dudaklarımı o mükemmel pembe meme ucunun etrafına kapattım. Tenindeki terin tadını aldım. Benim için, bizim için korkuyordu. Meme ucunu daha sert emdim. Nefes nefese kaldı, yavaşça çözüldü. Üçüncü bir parmak ekledim ve omuzlarımı tırmaladı, yüz ifadesi coşku ve rahatsızlığın bir karışımıydı. Parmakları çürük deriye battığında içime bir acı saplandı ama bu çok iyi hissettirdi. Parmaklarımı ona daha sert ve daha hızlı soktum, sıkılığının, ıslaklığının, inlemelerinin tadını çıkardım. Kahretsin, o nefessiz sesler kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Duvarları parmaklarıma kenetlendi ve başını geriye atarak uzun bir inilti çıkardı. Meme ucunu bıraktım ve parmaklarımdan içine girip çıkmasını izledim. Omuzlarımdaki tutuşu gevşedi. Yavaşça gözlerini açtı ve beni izlemeye başladı. Parmaklarımı çok yavaş bir şekilde içine sokup çıkarmaya devam ettim, zevkin son yumuşak dalgalarını yaşamasına izin verdim. "Çünkü beni yargılamadın. Beni tanıımıyordun. Konuşmamıza bir şeyler elde etmeyi umarak girmedin."

Leona gülümsedi. "Ama bundan bir şey çıkardım. Sen varsın."

Ona başımı salladım. Parmaklarımı yavaşça içinden çıkardım. "Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun."

Küçük bir nefes verdi, sonra bir omzunu kaldırdı. "İyilik abartılıyor."

Onu tekrar öptüm, kendimi ona tattırdım.

"Bugün benim için neredeyse ölüyordun," diye fısıldadı. "Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. İnsanlar isterlerse senden uzak durmamı söylemeye devam edebilirler, ama bu seni daha az sevmemi sağlamayacak."

Onun bu itirafı karşısında bedenim gerildi. Aşk tehlikeli bir şeydi, en sert savaşçıları bile dize getirmişti. Remo'nun gözüne girmek istiyorsam, zayıflık göze alamayacağım bir şeydi. Ama aşk bir seçim değildi. Lanet bir işkence gibiydi. Başınıza gelen ve durduramadığınız bir şey. Karşı koyamadığım tek işkence biçimiydi.

Babam beni terk ettiğinden beri inşa ettiğim aşılmaz cephede nasıl bir yırtık açabildiğini merak ederek yüzündeki terli bir kıvrımı fırçaladım. O, sinir bozucu saflığı ve utangaç gülümsemesiyle. Hayatım boyunca değer verdiğim insanların beni birbiri ardına terk edişini izlemiştim. Kalbime başka kimseyi sokmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. Ve şimdi Leona her şeyi değiştirmişti.

"Yüz ifadeniz biraz tedirgin edici. Neler oluyor?"

Öfkeyle başımı salladım. Bir süredir kimseden korkmuyordum ve burada bu konuda lanet bir korkak gibi davranıyordum. "Siktir," diye nefes aldım. "Seni seviyorum."

Küçük bir adım geri çekildi, şaşkınlığı güzel yüzüne yansımıştı. "Bunu söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Seni sevdiğimi düşünmedin mi?"

Güldü, sonra kendini tekrar bacaklarımın arasına sıkıştırdı, bizi daha da yakınlaştırdı ve hareketten dolayı vücuduma bir acı sapladı, ama daha az umursayamazdım. Eğer bu hareketin kırık bacaklarımdan birini

kaburgaları ciğerlerime girseydi, onu o anda becerirdim. Hayır, *onunla sevişirdim*, Tanrı yardımcım olsun.

"Ölüm maçını kabul ettikten sonra, kabul ettiğinden oldukça emindim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ama bunu itiraf edeceğini düşünmemiştim."

Bazen beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyordum. Hâlâ benimle birlikte olmak istemesi kalbimi garip bir rahatlık duygusuyla ama aynı zamanda uzun zamandır hissetmediğim derin bir korkuyla doldurdu. Remo'yla ölümüne bir maç yapma fikri beni korkutmuyordu, ölüm ve acı korkutmuyordu ama Leona'nın aşkı ve benim ona olan aşkım beni çok korkutuyordu. Ama bu başa çıkmam gereken bir şeydi çünkü Leona hiçbir yere gitmiyordu ve ben de onu sevmekten vazgeçmeyecektim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Leona

FABIANO'NUN ÇÜRÜKLERİ VE KESİKLERİ İYİLEŞMİŞTİ. ROGER'İN ARENA'SI Yenilenmişti ama artık onun için çalışmıyordum. Fabiano çalışmamı istemedi. Ne de olsa artık resmi olarak onun kızıydım. Annem bile sonunda bedenini satmayı bırakmıştı çünkü artık bunu yapmak zorunda değildi. Kristalini Fabiano'dan almıştı. Camorra'da yeterince zehirli madde vardı. Onun için istediğim şey bu değildi. Hâlâ o boku içmeyi tamamen bırakmasını diliyordum ama onun için yapabileceğim tek şey buydu. Gerisi onun seçimiydi.

Birdenbire insanlar bana farklı davranmaya başladı. Kim olduğum için değil, kime ait olduğum için saygı duyuyorlardı: Camorra'nın İnfazcısı.

Bir açıdan güzeldi ama yine de insanların bana kendi başarılarım için saygı duymasını tercih ederdim. Belki bir gün.

Fabiano'nun yanında sessizce oturmuş, Nino Falcone'nin dövüş kafesinde rakibini yok edişini izliyordum. Remo da aynı masada oturuyordu ama onu görmezden gelmeyi tercih ettim. Ölümüne dövüşten beri bana karşı nazik davranıyordu. Ben de ona Capo olarak beklediği saygıyı gösterdim. Bunu Fabiano için ve intihara meyilli olmadığım için yaptım. Ama ondan hiç hoşlanmadım. Çok az

İnsanlık onda kalmıştı, tabii eğer en başından beri varsa. İki erkek kardeşi de masadaydı. Kardeşi ne zaman bir vuruş yapsa ıslık çalan Savio ve kendi içine gömülmüş gibi görünen, bir kez bile kafese doğru bakmayan Adamo.

Fabiano bir elini kalçamda gezdirerek beni irkiltti. Gözlerim onunkilerle buluştu, sonra hızla çevremizi taradım. İnsanlar kavgadan büyülenmişlerdi ve masamızın altında neler olup bittiğine dikkat etmiyorlardı.

Fabiano da dikkatini tekrar dövüğe verdi ama kalçamın içini okşamaya devam etti. Nino rakibini kafesin içine fırlattı ve salon alkıştan yıkıldı. Fabiano elini külotumun altından geçirdi ve bana dokunduğunda beni her zamanki gibi tahrik olmuş buldu. Eğildi, nefesi kulağıma degecek kadar sıcaktı. "Umarım bu Nino yüzünden değildir," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerimi devirdim.

"Bu gece seni o kafeste becereceğim."

Parmağını kıvrımlarımın arasına daldırdı ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Remo'nun gözleri bana kaydı ve hızla bacaklarımı kapatarak Fabiano'yu elini çekmeye zorladım. Sırıttı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi Nino'nun bacağıyla yaptığı bir hareketi yorumladı.

Duyulabilir bir çatırtıyla Nino rakibinin kolunu kırdı. Adamo sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktı, gözleri çılgına dönmüştü, sonra döndü ve çıkışa doğru hızla ilerledi. Nedenini bilmiyordum ama kendi sandalyemi geriye ittim ve onu takip ettim. O bir Falcone'ydu. Remo'nun kardeşiydi ama o da sadece on üç yaşındaydı. Ve belli ki son birkaç haftadır olanlarla kötü bir şekilde başa çıkmaya çalışıyordu. Onu otoparkta yakaladım, eli şık kırmızı bir Ford Mustang'in kapısındaydı.

"Araban mı?" Şakayla karışık sordum.

"Remo'nun," dedi Adamo, arabanın anahtarlarını parmaklarının arasında evirip çevirerek.

"Senin kullanmana izin mi veriyor?" Kimsenin on üç yaşında bir çocuğun Vegas'ta araba kullanmasına izin vereceğinden şüpheliydim ama Remo kurallara pek uymuyordu.

Adamo öfkeli gözlerini bana çevirdi. "Hayır, muhtemelen kıcıma tekmeyle basacak. Anahtarı ben çaldım."

"Oh." Hâlâ beni izliyor, sanki kalmak için en ufak bir nedene ihtiyacı varmış gibi anahtarı çevirmeye devam ediyordu. Bir adım daha yaklaştım. "Kafes dövüşünden hoşlanmıyorum. Çok acımasız."

"Gerçek hayat kadar acımasız değil."

Çete hayatı. Onun hayatı ve şimdi benimki de. "Rüyamda saldırıyı görüyorum." Ve ondan önceki saatleri, ölüm maçının korkusunu.

Elindeki anahtara baktı. "Birini vurdum."

"Biliyorum," dedim sessizce ve bir adım daha öne çıktım. Elimi hafifçe ön koluna koydum. Gözleri büyüdü. Sadece on üç yaşındaydı ve şimdiden yorgun görünüyorlardı. "Nefsi müdafaaydı."

"Her zaman öyle olmayacak. Ben bir Falcone'um. Yakında Camorrista olacağım."

"Doğru. Ama insanlara zarar vermen gerektiğini kim söyledi? Sokak yarışları yapabilirsin. Bu işin büyük bir parçası, değil mi? Yani bir Falcone'nin neler yapabileceğini göstermesi iyi olur. Zaten oldukça iyi olduğunu duydum."

Dudakları seğirdi. "Evet. Ama Remo çok genç olduğumu düşünüyor."

"Göreve başladığında eminim fikrini değiştirecektir. Silah kullanabiliyorsan araba da sürebilirsin, öyle değil mi?"

Başını yavaşça salladı. "Remo intikam için Outfit'e saldırarak. Bir yarış sürücüsüne değil, bir savaşçıya ihtiyacı olacak."

Fabiano'nun son birkaç gündeki şifreli yorumlarından bunu anlamıştım. İşler çok yakında zorlaşacaktı. "Neden içeri gelmiyorsun? Kardeşinin arabasını çalmak sana iyilik getirmez."

Gözleri araba ile bar arasında gidip geldi, sonra kapıyı kapattı. Döndük ve Fabiano'nun kollarını göğsünde kavuşturmuş beklediği girişe doğru yöneldik.

Adamo yüzünü buruşturdu.

"Bizi mi gözetliyordun?" Ben sordum.

Duvarı itti. "İkiniz de başınızı belaya sokmaya çok meraklısınız."
Öfkelendim.

Fabiano Adamo'nun bakışlarını yakaladı ve elini omzuna koydu. "Kaçmanın faydası olmaz." İşaret parmağını Adamo'nun alnına dokundurdu. "Orada olanlardan kaçamazsın. Pişmanlık ve suçluluk peşinden gelir." Fabiano Adamo'nun bileğine dokundu ve çocuk anlamış gibi küçük bir baş işareti yaptı.

Fabiano saçını karıştırdı. Adamo protesto etmek için geri çekildi, ardından Fabiano bir saldırı numarası yaptı ve bir boğuşma başladı. Bir süre sonra Fabiano gülümseyen Adamo'yu kapıya doğru itti. "İçeri."

Adamo bara girdi ve biz de onu takip ettik. Remo'nun gözleri bir anda bize odaklandı. Kardeşi anahtarı önüne bıraktı, sonra sandalyesinde geriye doğru yığıldı.

Fabiano ve ben yerimize oturduk, o da masanın altından elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi.

Remo bana doğru eğildi ve ben gerildim. Fabiano destek olmak için elimi sıktı ama gözleri kavgadaydı. "Onun gitmesini engellemek için ne yaptın?"

Remo'nun öfkeli kara gözlerini tutmak çaba gerektiriyordu. "Karanlıkta ışığı görmesini sağlamaya çalıştım."

"Senin onun için yaptığın gibi," dedi başını eğerek. Bu bir soru değildi.

Fabiano'ya baktım ama gözleri Nino'nun kafesteki hareketlerini takip ediyordu - en azından öyle görünüyordu. Remo arkasını dönmeden önce yüz ifadesinden bir onaylama titreşimi geçti.

Ciddi olduğunu düşünmemiştim ama Fabiano ve ben bardaki son misafirlerdik. Cheryl tezgâhı temizliyor, yorgun gözlerle bizi süzüyordu. "Biz de gitmeliyiz."

"Bu gece seni kafese kapatacağımı söylemiştim." Cheryl'a döndü ve sesini yükseltti. "Gidebilirsin. Anahtarlar bende. Daha sonra kilitlerim."

Cheryl bezi yere bıraktı, çantasını aldı ve yanımızdan geçti. Resmi olarak Fabiano'nun yanına gittiğimden beri mesafeliydi.

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı, sonra da ortadaki kafese doğru götürdü. Platforma sıçrayıp beni çekerken içimdeki beklenti sıkılaştı. Kafese tırmandım, sonra kapının tanıdık kapanma sesini duydum. Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı. Fabiano arkamdan vücuduma bastırdı, ereksiyonu belime saplandı. Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyaç duyarak popomu ona doğru kaldırdım. Kavga sırasındaki kısa sataşmalarından sonra düzgün bir düşünceyi kavramak zor olmuştu. Elbisemi başımın üzerinden çekip yere düşürdü, ardından külotumu indirdi.

Fabiano vücuduyla beni ileri doğru itti, ta ki kendimi kafese yaslamaktan başka çarem kalmayana kadar. Ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi, sonra ellerimi kavradı ve başımın üzerine kaldırdı. Fabiano vücudumu soğuk metale bastırırken parmaklarımı kafesin ağına geçirdim. Meme uçlarım hemen sertleşti. Acımasız çeliğin göğüslerime ve Fabiano'nun aynı derecede acımasız kaslarına karşı hissi garip bir şekilde erotikti. Geri çekildi ve ben itiraz ederek ofladım, ama omzumun üzerinden baktığımda külotunu indirdiğini gördüm. Aleti benim için çoktan sertleşmişti. Beklenti içinde titredim. Gözlerinde açlık ve artık saklamaya çalışmadığı sıcak bir duygu vardı. Bana doğru yaklaşırken hareketleri kıvrak ve tehlikeliydi. Savaşçı ve katil, ve benim. Kafese döndüm ve alnımı kafese yasladım. Yaklaştığını görmemek hislerimi arttırdı, beni daha da tahrik etti.

Bir elini kalçalarımın arasına soktu ve onları ayırmaya çalıştı. Hevesle itaat ettim, sonra parmaklarının beni cennete göndermesini bekledim. Onun yerine ucunun açıklığıma bastırdığını hissettim. İçimi bir şaşkınlık kapladı ama sonra ön sevişmeyi atlamasına aldırmadığımı göstermek için popomu kaldırdım. Onunla bir kafeste olmak

İhtiyacım olan tek şey ön sevişmeydi. Ama beni itmedi. Bunun yerine ucunu açıklığımdan klitorisime ve tekrar geriye doğru gezdirdi. Daha fazla sürtünme için ona karşı eğilerek inledim. Meme uçlarım metale lezzetli bir şekilde sürtündü.

Ve sonra sert bir hamleyle içime girdi. Haykırdım, parmaklarım acıyla ağa yapıştı. İçeri ve dışarı kaydı. Eli karnımın üzerinde süzüldü ve parmakları klitorisime değene kadar aşağı indi. Tekrar haykırdım ve içime daha da sert girdi. Beni hızla sikerken parmakları yavaş bir ritim tutturdu. Bir zevk dalgası içimden geçerken ağdaki parmaklarım acıyla gerildi. Adını haykırdım, orgazmımın gücünden yarı sayıklıyordum. Dik durmakta zorlanıyordum. Parmaklarım ağın üzerinde gevşedi ve Fabiano'nun elleri benimkileri kapladı, parmaklarımızı birleştirdi ve beni yukarıda tuttu.

Pelvisi tekrar popoma çarptı. İnledim. Duygular neredeyse çok fazlaydı ama Fabiano merhamet nedir bilmiyordu. Kendini içime daha da derinlemesine sokarken leğen kemiği tekrar tekrar popoma çarptı. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Bir sonraki hamlesi beni tatlı bir unutuşa, artan bir duyu ve ezici bir zevk karanlığına fırlattı. Beni çevirdi ve yere indirdi, sonra ayaklarımı omuzlarına kaldırdı ve popomu kaldırdı. Ucu hassas etime dayanmıştı. Mavi gözleri dengesiz görünüyordu. Kontrolden çıkmış. Bir kez olsun. Yavaşça içime girdi, sonra geri çıktı. Kalçalarımı yukarıda tuttuğu için, duvarlarımdan ona boyun eğdiğini hissettiğimde ereksiyonunun kıvrımlarımın arasından kaydığını görebiliyordum. İçime girip çıkarken acele etmeyen Fabiano'nun kasları esnedi. Son orgazmımdan sonra başka bir orgazm yaşayabileceğimi sanmıyordum ama Fabiano'nun sikinin içime gömüldüğünü görmek beni daha da tahrik etti.

Titremeye başladım. Fabiano karanlık bir şekilde gülümsedi ve başparmaklarıyla kıvrımlarımı ayırarak klitorisimi ortaya çıkardı. Eğer oraya dokunsaydı, parçalanırdım. Ama dokunmadı. Sadece sikinin girip çıkmasını izledi, başparmakları dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğum yere çok yakındı.

Elimi uzattım, bir sonraki boşalmam için onun hamle yapmasını bekleyemeyecek kadar çaresizdim ama bileğimi yakaladı. Avucumu ağzına götürdü ve etime ağzı açık bir öpücük kondurdu, dili dışarı fırladı ve terimi yaladı. Klitorisime kadar inen bu his karşısında inledim. "Fabiano," diye yalvardım. "Bana işkence etmeyi bırak."

Yırtıcı sırtış. "Ama en iyi yaptığım şey bu."

Aman Tanrım. Bunun için cehenneme gitmememin imkanı yoktu. Ve umurumdaymış gibi bile davranamazdım. Tekrar içime kaydı ve sonra merhametle klitorisimi parmaklarının arasına aldı ve aralarında döndürdü. Parçalara ayrıldım. Kürek kemiklerim acı içinde yere doğru eğildi, tırnaklarım kaldıraç arıyordu. Ve sonra Fabiano bir küfür ve iniltiyle beni takip etti. Onu görmek için gözlerimi zorla açtım. Başını arkaya atmıştı, gözleri kapalıydı. Gördüğüm en şaşırtıcı manzaraydı.

Yavaşça başını eğdi ve dudakları alaycı bir şekilde bükülerek bana baktı. "Seni gerçekten bozdum. Birinin bizi basabileceğinden endişelenmedin bile."

Başımı yana çevirdim. Bar terk edilmişti ama elbette haklı olduğu bir nokta vardı. Kapıları kilitlememiştik ve bu Roger'ın geceyi ofisinde geçirdiği ilk sefer olmayacaktı.

Elimle gözlerimi kapattım, nefes almaya çalışıyordum. Fabiano bileğimden tutup kalkanımı çekti, sonra beni yukarı çekti, böylece bacaklarına sarıldım. Kollarımı boynuna doladım, gözlerinde benim bu kadar zevk almamı sorun etmediğine dair bir onay aradım. "Sen buna değersin, biliyor musun?" Boynumu okşadı ve ben de kendi kendime gülümsedim. "Tam olarak ne?" Fısıldadım.

"Acı, bekleyiş, Remo'nun gazabı. Her şey."

Burası her şeyin başladığı yerd. Sıradan bir hayat hayallerimin sona erdiği ve başka bir şeyin, şimdi fark ettiğim kadar iyi bir şeyin başladığı yerd.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

"Ve seni seviyorum," dedi ve kelimeler dudaklarından hâlâ yabancı geliyordu.

Bileğindeki dövmeye dokundum. "Bundan daha fazlası."

"Bundan daha fazlası." Ama Camorra'yı sevdiğini, Remo'yu açıklanamaz bir nedenden ötürü kardeşi gibi sevdiğini bildiğim için ondan asla seçim yapmasını istemeyecektim.

Saçlarımı terli alnımdan geriye doğru taradı. "Üniversite için başvuru formlarını incelemeye başlamalısın. Nevada Üniversitesi başlamak için iyi bir yer."

Geri çekildim. "Param yok."

Fabiano gülümsedi. "Hesabımdaki tüm kanlı parayı iyi bir şekilde kullanabilirim. Camorra'nın hâlâ iyi bir avukata ihtiyacı var. Neden sen olmasın?"

Buna inanamadım. "Ciddi misin?" Onu doğru anladığımı ummaya cesaret edemedim.

Başını salladı. "Ama sana Vegas'ta olması gerektiğini söylemek zorundayım. Sahiplenici bir piç olduğum için gitmene izin veremem."

Onu öptüm, içimde heyecan kabarıyordu.

"Sahipleniciliğim seni daha önce hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı," dedi alaycı bir tavırla. Başımı salladım, minnettarlığımı ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Las Vegas'tan ayrılmak istemiyorum.

Çünkü Las Vegas senin evim ve sen de benimsin."

Beni acı dolu bir kucaklamanın içine çekti ve ben de onun içine gömüldüm. Benim koruyucum.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.